

জে. ডি. এচ. জিয়ান

চতুর্দশ সংখ্যা

সম্পাদক - মনোৰঞ্জন বড়ি

DESIGN

প্রতি,

আন্তরিক শ্রদ্ধা আৰু প্ৰিতিৰে

— সম্পাদক

D.T.P. : Ratan Sarmah

Cover Page : Umar Sarker, Graphic Designer

Printed & Published : Nimitri Hdas, Graphic Designer

JDSGIAN (THE J.D.S.G. COLLEGE MAGAZINE)

An annual collection in Assamese and English, published by J.D.S.G. College Students' Union,
Bokakhat - 785 612, edited by Monoranjan Bori

Adviser : Dr. Bibha Bora, (Principal)

Editor (Assamese) : Monoranjan Bori

(English) : Nitulmoni Tamuli

In-charge : Mridul Baruah, (Assamese Section)

: Babulal More, (English Section)

JDSGIAN

Teacher member : Thaneswar Hazarika

: Gopikananda Saikia

: Arun Borah

: Subodh Barah

: Biman Borthakur

: Jayanta Das

Students member : Pradip Das

: Matlib Ahmed (Mitu)

: Manju Bori

: Bhaben Loing

: Pranjal Nath

: Jayshree Borthakur

: Bandana Das

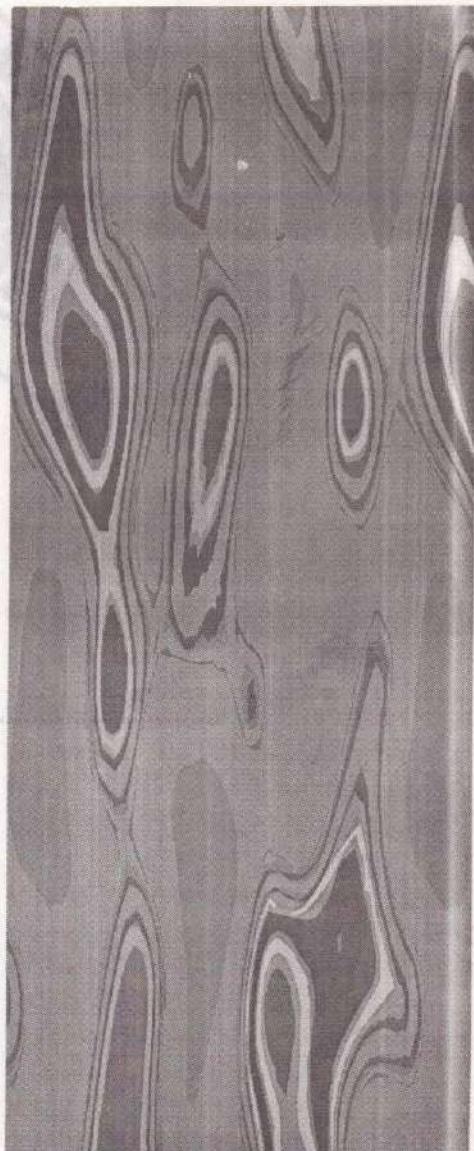
অসমীয়া কাব্য লেখক কনিষ্ঠাব

Printed at : Annada Offset, Bokakhat

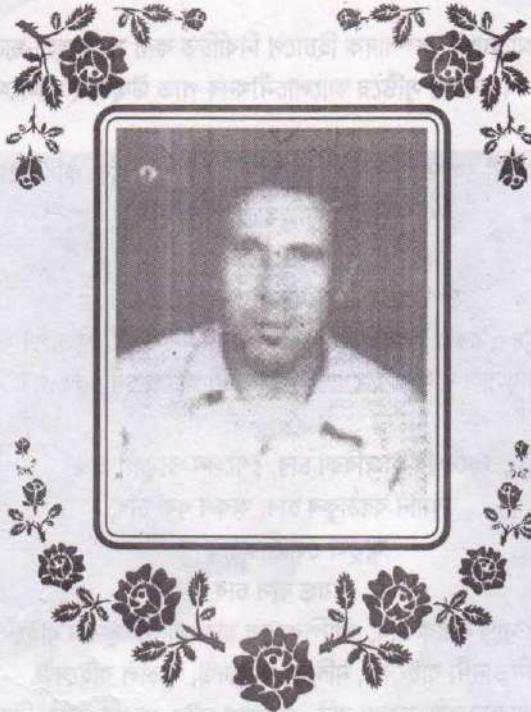
D. T. P. : Ratul Sarmah

Cover Page : Uttam Saikia, Bokakhat.

Inside illustration : Nazirul Haque, Bokakhat.

শ্রদ্ধাঞ্জলি

অকালেতে আমাৰ মাজেৰ পৰা হেৰাই যোৱা মহাবিদ্যালয়ৰ তমোঝীয়া বিভাগৰ প্ৰকাা,
গীতিকাৰ, সুবকাৰ, অঁলাতাৰ শিল্পী, মনাজপিয় ব্যক্তি
প্ৰয়াত প্ৰবীন বৰঠাকুৰ মহাশয়লৈ আমাৰ গভীৰ শ্ৰদ্ধাঞ্জলি

তাৰে

অকালেতে হেৰাই যোৱা বহু ছা২-ছাৰী বস্তু,
দেশমাত্ৰৰ বাবে শহীদ হোৱা শত সহস্ৰ বীৰলৈ
আমাৰ অকৃত্ৰিম শ্ৰদ্ধা,
গভীৰ সমবেদনা

সম্পাদনা সমিতি

কৃতিত্বাব মঞ্চ

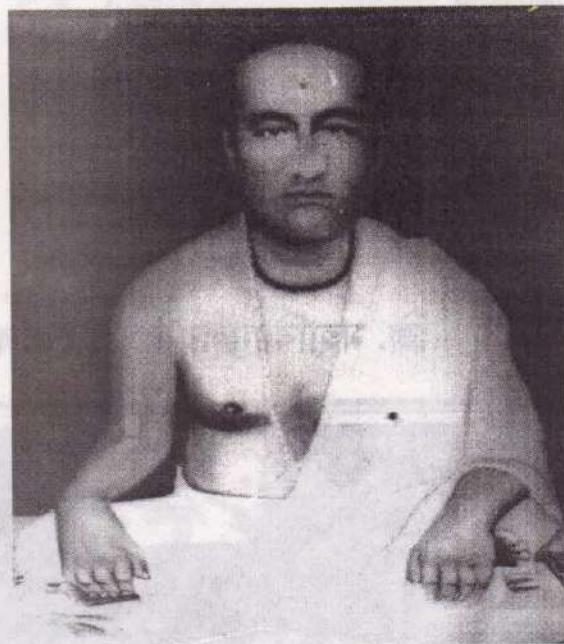
(Acknowledgement)

আলোচনী সম্পাদক হিচাপে নির্বাচিত কৰা সমূহ ছাত্র-ছাত্রী,
যি সকলৰ সৃষ্টিয়ে আলোচনীখনৰ পাত উজ্জ্বলাই তুলিলে,

‘আলোচনী কেতিয়া ওলাব বুলি সুধি মোক ব্যতিব্যস্ত কৰি তোলা
‘জেডিএচজিয়ান’ সকল।

ড° বিভা বৰা, অধ্যক্ষা তথা সভানেত্রী।
মৃদুল বৰুৱা, তত্ত্বাবধায়ক, অসমীয়া আলোচনী বিভাগ।
বাবুলাল ম'ব, তত্ত্বাবধায়ক, ইৎৰাজী আলোচনী বিভাগ।

থানেশ্বৰ হাজৰিকা চাৰ, শৈলেন তামূলী চাৰ,
বিমান বৰঠাকুৰ চাৰ, অৰুণ বৰা চাৰ,
তাতুল বেজবৰুৱা চাৰ,
জয়স্ত দাস চাৰ,
নগেন্দ্ৰ নাথ নায়ক চাৰ, গোপিকানন্দ চাৰ, মানসী ফুকন বাইদেউ,
নিভানগী বাইদেউ, নন্দিতা বাইদেউ, পুতলি বাইদেউ,
শ্রীমন্তমাধুৰ বৰা, সুভন বৰা, সুৰেণ বড়ি, যোগেশ লইং, খণ্ডেন মৰাং, নিজৰা বৰঠাকুৰ,
উত্তম শাইকীয়া, নাজিৰুল হক, ৰাজকুমাৰ পাঠৰী, ৰফিকুল হছেইন, কমলেশ্বৰ বড়ি, ভৰতদা,
জাকিৰদা, লিলি বাইদেউ, বিলীনদা, পুণ্যদা, দিলীপদা, শুকৰামদা, পুতুদা, ধৰ্মন্দৰদা, মোহনদা,
সুৱতদা, মিতুদা, বঞ্জিতদা, আফটাফিজোৰদা, অপুদা, প্রাঞ্জলদা, পঞ্জৰদা, ধনেশদা, সমীৰণদা, গোপী নাথদা,
নন্দেশ্বৰদা, হেমদা, ভাস্কৰদা, ভূপেনদা, অনুপমদা, হিমানীবা, মঞ্জুবা, নির্মলীবা, ত্ৰিদিশাৰা,
কুইলিনবা, বাণুবা, মনালিছাবা, জুৰিবা, প্ৰভাৰা, বন্ধুৰ ধীৰেণ, প্রাঞ্জল,
সুজিত, ৰঞ্জিত, ভাস্কৰ, বিজয়, অচিন্ত্য, ৰণিত,
উৎপল, নৰ, ভূগেশ, দিব্যজ্যোতি, বিপুল, ত্ৰিদিপ, বাজু,
কমল, দৰ্পন, যাদৱ, বনোজ, শিৰ, মুকিবুৰ, পুনাকত, শ্ৰীমন্ত,
দীপেন, ঝাতুৰাজ, নৰজ্যোতি, জান, পোৱালি, ঝতু, ভাতৃপ্রতিম অমিয়,
পলাশ, বিশ্বজিত, বান্ধৰী বন্দনা, জয়ত্ৰী, অদিতি, কৰমা, মালা, ময়ুৰী, কৰৰি,
অঞ্জ, সুদেৱণ, প্ৰাৰিতা, মঞ্জু, মন্দিৰা, ভন্টি মৌচুমী, নিৰুপমা,
আলোচনীখনৰ ক্ষেত্ৰত সহায় কৰা
মৰমৰ ৰাতুল দা, বুবু দা, লক্ষ্মী দা আৰু নাজিৰুল দা। □

শ্রীশ্রী ঘোগানন্দদের সত্রাধিকার গোস্মামী
যার আন্তরিক অনুদানত গঢ় লৈ উঠিল আমাৰ এই মহাবিদ্যালয়।

দুচকুত সপোন
আৰু হৃদয়ত
গভীৰ আস্থালৈ
যি পথেদি
আগমন ঘটে আমাৰ
মৰমৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী,
শ্ৰদ্ধাৰ
শিক্ষাগুৰু সকল

জে. ডি. এচ. জি. মহাবিদ্যালয়ৰ মূল তোৰণ।

শুভেচ্ছাবাণী

তরুণ গৌগো
মুখ্যমন্ত্রী,
অসম, দিশপুর

বোকাখাটৰ জে. ডি. এচ. জি. মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাট
মহাবিদ্যালয়ৰ এইবেলিৰ মুখ্যপত্ৰখনি প্ৰকাশ কৰিবলৈ জো-হা কৰিছে বুলি
জানিবলৈ পৰ্য মৰ্হ সন্তোষ পৰ্যছো।

মহাবিদ্যালয়ৰ মুখ্যপত্ৰ এখনে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ কোমল মনৰ সৃজনীমূলক
প্ৰতিভা বিকাশৰ ক্ষেত্ৰত এক উল্লেখযোগ্য ভূমিকা পালন কৰে। এই ক্ষেত্ৰত
জে. ডি. এচ. জি. মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ এনে প্ৰতিভাৰ স্বাক্ষৰ দাঙি
ইণ্ঠত মুখ্যপত্ৰখনিয়ে সহায় কৰিব বুলি আশা কৰিছো।

মুখ্যপত্ৰখনিৰ আগন্তক সংখ্যাতিৰ গাবে আভৱিক শুভ কামনা জনালো।

দিশপুৰ

১৫ জুন, ২০০১

৩০০৪/১

(তৰুণ গৌগো)

শুভেচ্ছাবাণী

ড° লক্ষ্মীনন্দন বৰা
প্রাক্তন সভাপতি,
অসম সাহিত্য সভা

সুখৰ কথা যে পূৰ্বৰ দৱেই এই বছৰো যোগানল্দ দেৱ সত্রাধিকাৰ গোস্বামী মহাবিদ্যালয় (বোকাখাত)ৰ ছাত্ৰ একতা সভাই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মুখ্যপত্ৰ “জেডিএছজিয়ান” প্ৰকাশ কৰিবলৈ প্ৰস্তুতি চলাইছে। এনে এখন মুখ্যপত্ৰ বা আলোচনী সৰ্বাঙ্গসুলোক কৰিবলৈ তেওঁলোকে আপ্তাগ চেষ্টা চলাইছে। এনে ধৰণৰ আলোচনীয়ে ছাত্ৰসকলৰ সাহিত্য বচনাৰ প্ৰতি উৎসাহী কৰি তোলে আৰু ভৱিষ্যতে লেখক-লেখিকা হ'বলৈকো সহায় কৰে। আশা কৰিছোঁ, “জেডিএছজিয়ান” শিক্ষক-শিক্ষিয়ত্বী আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ অবদানেৰে সমৃদ্ধ হ'ব আৰু বোকাখাত অঞ্চলৰ ঐতিহ্য জ্যোতিষ্ঠান কৰিব।

“জেডিএছজিয়ান”লৈ মোৰ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জনালোঁ।

১৫ জুন, ২০০১

বাজৰাৰী পথ, গণেশগুৰি

গুৱাহাটী - ৩

লক্ষ্মীনন্দন বৰা

শুভেচ্ছাবাণী

— জিতু বৰা,
সাধাৰণ সম্পাদক,
বোকাখাত মহকুমা ছাত্ৰ সংগ্ৰহ

বোকাখাত জে. ডি. এচ. জি. মহাবিদ্যালয়ৰ বার্ষিক আলোচনীখনি প্ৰকাশৰ যো-জা কৰা বুলি শুনি
পৰম আনন্দ পালো।

মোৰ একান্ত বিশ্বাস, আলোচনীখনে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মানসিক উৎকৰ্ষ সাধনৰ লগতে অসমীয়া ভাষা-
সাহিত্যলৈও বৰঙণি আগবঢ়াব পাৰিব।

মই জে. ডি. এচ. জি. মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীখনৰ সম্পূর্ণ সাৰ্থকতা কামনা কৰিলো।

ধন্যবাদ।

বোকাখাত
২০ জুন'২০০১

জিতু বৰা

সূচীপত্র (CONTENT)

সম্পাদকীয়

তেজ-গানীরে ধোৱা গদ্যৰ পথাৰ :

অসমৰ বাজ্যিক ক্ৰীড়া নীতি - এক পৰ্যালোচনা/সুবোধ বৰা/১ কালৰগী যুদ্ধ বনাম শাস্তিৰ প্ৰসংজত/শ্যামল বৰবৰা/৩ এইড্ছ আৰু
সমাজ/সুৱৰ্ত পুৰকায়স্থ/৬ ভাৰতীয় সমাজত জাতিভেদ প্ৰথাৰ কু-ফল/মতলিব আহমেদ/৮ পৰিবেশ সংৰক্ষণত জনসাধাৰণৰ ভূমিকা
/ৰক্ষুমী দেৱী/১০ নেপালী লোক সংস্কৃতিৰ এক পৰ্যালোচনা/যাদৰ ভাৰতী/১৩ মিচিং সংস্কৃতিত 'আলিঃ আইং লিগাং,' 'পঃৰাগ,' আৰু
'দৰীৰ' পূজা/মঞ্জুমালা চাৰহ/১৫ আধ্যাত্মিক জ্ঞানৰ প্ৰয়োজনীয়তা/লচী গণ্গৈ/১৭ শিক্ষাৰ অপৰিহাৰ্য্য অংগ 'পুথিভঁড়াল'/কৰা বিশ্বাস/১৯
যুৱ সমাজ আৰু বৰ্তমান/উৎপল মহস্ত/২০ ইউনিফৰ্মৰ প্ৰয়োজনীয়তা/জেৰিনা বেগম/২২

সেউজ- অসেউজৰ মাজেদি :

কাকচাঙৰ গীতাৰ/মডুল বৰুৱা/২৩ নতুন শতিকাৰ চিন্তা/মানসী ফুকন/২৩ বুকুত এসাগৰ প্ৰেমৰ টোৰে তুমি অনামিকা/মনোৰঞ্জন
বড়ি/২৪ ৰোমস্থন/আবিদুৰ বহুমান/২৫ সেই বিৰ্গ পঞ্চেকটোৰ কথা মনত আছেনে তোৰ/ৰাজু মৰাং/২৫ বগা কলমটো/ৰাজীৰ বৰা/২৬
গোপন প্ৰেম/দীপক শৰ্মা/২৬ বাৰিয়া দুঃসময়/ধীৰেণ লইং/২৭ পতুত্বি/বিলোদ হাজৰিকা/২৭ তোমালৈ আহ্বান/অমিয় কুমাৰ
বড়ি/২৮

জীৱন আৰু ব্যক্তিত্বৰ বিষয়ে :

মোৰ দৃষ্টিত তুমি ধৰা পৰিলা/কুইলিন কাকতি/৩০ 'পাবলো নেৰদা' জীৱন আৰু ব্যক্তিত্ব/অভিজিৎ সেন/৩৩

অতীতৰ সেই জে. ডি. এচ. জি মহাবিদ্যালয় :

তথ্য সংগ্ৰহক - বিজয় শৰ্মা/৩৫

মহাবিদ্যালয়ৰ শৈক্ষিক পৰিবেশৰ ওপৰত আপোনালোকৰ অভিমত :

বিদ্যুৰ বুকুত সিদ্ধুৰ - এৰাটি দুখ, এৰাটি সুখ :

এল আই চি ডাউট কম/জয়ন্ত দাস/৪০ চকা/অপু ভৰদ্বাজ/৪২ শেষ বাগিনী/সমীৰণ ভাগৰতী/৪৬ এজনী বেশ্যাৰ মৃত্যুত/প্ৰাঞ্জল
হাজৰিকা/৪৮ এটি দুঃস্ময়/সংগীতা বাজখোৱা/৫০ ত্যাগ/জ্যোতিকুপা চেতিয়া/৫২ স্বপ্নভংগ/প্ৰাঞ্জল নাথ/৫৪ প্ৰতাৰণা/নৰকান্ত
বড়ি/৫৬

লিমাৰিক/ৰক্ষুমী দেৱী/৫৮ এমোকোৰা হাঁহি (কৌতুক)-বিখ্যাত ব্যক্তিৰ বিচিৰ কাহিনী/সংগ্ৰাহিকা/সন্ধ্যা গণ্গৈ/৫৮

অভিলেখ আৰু অভিলেখ :

যুগুতাইছে - কৰৰী মহস্ত আৰু ভাস্কৰ দন্ত/৫৯

স্মৃতি কিস্তি বৰ্তমান (আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ প্রাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰী / আমন্ত্ৰিত লেখক-লেখিকা) :

হাঁয়া যুদ্ধ/ৰফিকুল হছেইন/৬০ তোমাৰ চিঠিখন পঢ়াৰ পিছত/নিজৰা বৰঠাকুৰ/৬১ প্ৰথম বহাগ/দিলীপ ফুকন/৬১ পুখুৰীত বৰশী
হাঁহ/সোনেৰৰ নৰহ/৬২ অনুৰোধ/শশী পাংগীং/৬২ মুখা/শৰৎ লইং/৬৩

মানুহৰ ইতিহাসত অৱণ্যৰ ভূমিকা/উত্তম শইকীয়া/৬৪

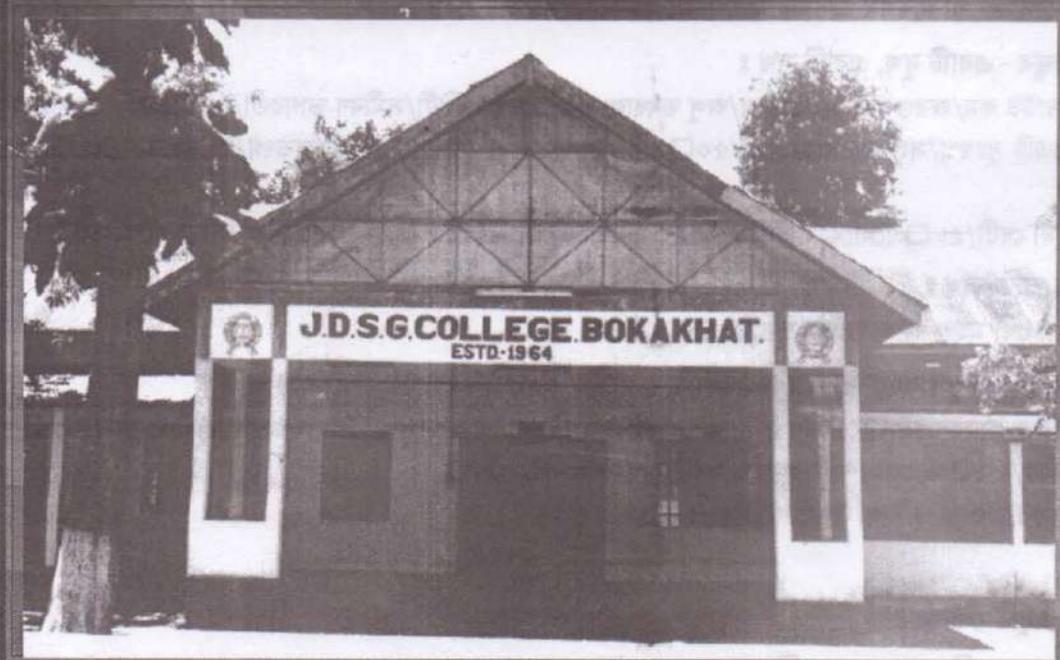
মন্তাজ :

মহাবিদ্যালয়ৰ এমুঠি গৌৰৱ :

বিভাগীয় সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদনত এভুমুকি :

মহাবিদ্যালয়ৰ জনদিয়েক সাহিত্যনুবাগী আৰু নৰোৎসাহী ছাত্ৰ-ছাত্ৰী :

একাবৰ ভেঁটা ভাসি পোতা বিকশিছে
বিকশিব যঁত

জে.ডি.এচ.জি.মহাবিদ্যালয়ৰ মুখ্যাংশ

সম্পাদকৰ কলমত : নিচে সাময়িক মাস (ব্রহ্ম ভট্টচার্য পর্যায়ে) প্ৰকাশ কৰা গোপনীয়।
 নিচৰ নিবৃত্ত প্ৰাচীনতাৰ প্ৰয়োগ কৰা হৈছে কলমতৰ বৰ্ণনাৰ মাধ্যমে। প্ৰকাশ কৰা হৈছে
শব্দৰ দৰে অপূৰ্ব সৃষ্টি সমগ্ৰ বিশ্বৰে দৰ্শণ

শব্দ আৰু অৰ্থৰ সংস্পৰ্শই হৈছে সাহিত্যৰ চেৰাশালী। সাহিত্য সমাজৰ দাপোণ স্বৰূপ। সাহিত্যৰ অন্তনিৰ্বিত
অৰ্থ হৈছে জীৱনৰ জয়গীতি গোৱা। সাহিত্যিকৰ উদ্দেশ্য সাহিত্যৰ সামাজিক দায়বদ্ধতা, সামাজিক সংঘাত,
আশা-নিৰাশা, প্ৰেম-অপ্ৰেম, ৰীতি-অৰীতি, পৰম্পৰা আদিৰ প্ৰতিফলিত ফল হিচাপে সামাজিক উৎকৰ্ষ সাধন
কৰা। সাহিত্য শব্দৰ এক ঐশ্বৰিক সৃষ্টি।

জন্মানি শব্দনি ও মৃত্যুনি কৰা হৈছে কলমতৰ কথা। কলমতৰ অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হৈছে কলমতৰ কথা।
 “বাগৰ্থৰিৰ সমপৃক্তো বাগৰ্থু প্ৰতিপত্তয়ে
 জগতঃ পিতৰৌ বন্দে পাৰ্বতী পৰমেশ্বৰী ..।”

মহাকবি কালিদাসৰ বাক্যবানত সাহিত্যৰ অৰ্থ শিৱ-পাৰ্বতীৰ ধূপদী প্ৰেমৰ তুলনা। শিৱ-শিবানীৰ প্ৰেম
যিদৰে কালজয়ী হৈ ৰব ঠিক তেনেদৰে সাহিত্যৰ সামাজিক প্ৰেমো দিঘিজয় হৈ ৰব। সাহিত্য উত্তোলনাদিশৰ মূল
ভেটি হৈছে সমাজ।

প্ৰকাৰাবলৈ সাহিত্যই সমাজত গুৰুভাৱে প্ৰভাৱ পেলায়। সাহিত্যত্বৰ প্ৰতিটো শব্দই মানৱ হৃদয়ত অমৃত
সৌন্দৰ্যৰ সঞ্চালিত কৰে। এই শব্দৰ বং বিৰল। কিন্তু সম্প্ৰতি সাহিত্যৰ বজাৰত ভাষা, সাহিত্যৰ উন্নতিৰ আঁৰত
বজৰুৱা, বহুবৰ্তী শব্দৰ সমাহাৰ ঘটিছে। একাৰ্থত আমি এই বহুবৰ্তী বজৰুৱা শব্দৰ সৈতে লেু-সেতু হৈ সাহিত্যৰ
প্ৰকৃতাৰ্থ উপলব্ধিৰ কথা মানসিক ভঁৰালৰ পৰা হেৰুৱাই পেলাইছো। আজি সাহিত্যাৰ্থতকৈ সাহিত্যৰ বঙ-বিৰঙাৰ্থত
আমাৰ গুৰুত্ব অধিক।

সাহিত্যৰ অমৃতৰস। এই ৰসে আমাক দিব পাৰে সৃষ্টিৰ অদম্য প্ৰেৰণা। যিহেতু সাহিত্য সৃষ্টিধৰ্মী আৰ্ট।
কিন্তু আমি এই অমৃত বসন্তাদন কৰাত অসমৰ্থ (এক কথাত অসমৰ্থ নহয় অনুৰাগহীনতাহে) ইয়াৰ পৰিৰক্ষে
হাতৰ দুটুকীয়া নোটৰ ধোঁৰা সেৱন কৰি আনন্দ পাওঁ। লগত প্ৰিয় পানীয়াবিধ থাকিলে ... অতি আনন্দ (কিয়নো
অবাবত টকাকেইটা খৰচ কৰো, তাৰ সলনি অলপ এন্জয়কে কৰো....)। ইয়াৰ ৰসেৰে ৰসন্ধান নহলে আমি
সমাজনীতি, ধৰ্মনীতি, অৰ্থনীতি, ৰাজনীতি একোকেই কৰিবলৈ অক্ষম। যেতিয়ালৈকে দুই ওঁঠ ইয়াৰ তৃষ্ণিলুক হৈ
থাকিব তেতিয়ালৈকে আমি প্ৰত্যেকেই একোজন পুৰুষৰ তাৰ্কিক। কাৰোৰে সৈতে তক্ত লিখ হবলৈ আমাৰ
ভয়, সংকোচ নহয়। অৱশ্যে আমাৰ কিছুমানে মনাকৰ্যণ, হেঁপাহ, ৰাপ, উৎসাহ নাথাকিলৈও সামাজিক পৰিষ্ঠিতিৰ
তাগিদাত মেগাজিন ৰ (আলোচনী নহয়) পাত নুলুটিওৱা নহয়। এয়া আমাৰ সাম্প্ৰতিক তক্ত সমাজৰ সাহিত্য
প্ৰেমৰ দেদীপ্যমান নিৰ্দৰ্শন।

নতুন শতিকাৰ কিছু চিন্তা, অলপ প্ৰত্যাশা আৰু প্ৰত্যাহান

আমি দুটা শতিকাৰ ক্ৰমাগত। এয়া আমাৰ চৰম সৌভাগ্য। কিন্তু আমি গভীৰতম মানসিকতাৰে বিশ্লেষণ
কৰিলে বোধগম্য হব যে, নতুন সূৰ্যোদয়ৰ নতুন শতিকাৰ প্ৰকাম্য দিনবোৰৰ সাৰাথি হিচাপে লৈছো সেই একেবোৰ
অমানুসিক প্ৰমূল্যবোধ, আতংক, ক্ৰমবৰ্ধমান অৰ্থনৈতিক লুঠন, উৰ্ধমূখী দৰিদ্ৰতা, অনুবিশ্বাস, বৰ্ধিত শতাংশৰ
এইডছ, সন্ত্রাসবাদৰ প্ৰকোপতা বৃদ্ধি ইত্যাদি ইত্যাদিবোৰকে নহয়জানো? প্ৰত্যেকেই আজি আমি একোটাইত
সহজলভ্য বৰুৱাৰ বেলুন, যাক মন গলেই ফুটাই পেলাৰ পাৰি। আগৰ বহাগোৎসৱৰ জেতুকাৰ বোল আজিৰ

৭৩

বহাগোৎসৱত ক্ৰমশঃ তেজবঙ্গলৈ পৰিবৰ্তিত হৈছে। এয়া সন্ত্রাসবাদৰ অগ্ৰণী ভূমিকালৰ অসমৰ অসমীয়াৰ
সাংস্কৃতিক পৰম্পৰা। বৰ্তমানৰ ধূসৰিত সমাজবাদৰ মূল সন্ত্রাসবাদৰ নেতৃত্ব প্ৰায়ই ৰজাঘৰীয়া। আপুনি আজি
ৰাজপথলৈ শুলালেই “পুনৰ এডোখৰ উকা কাপোৰৰ সাহাৰ্য্যবিহীনে, সু-শৰীৰে ঘৰলৈ উভতাগমন কৰিব পাৰিবনে
(?)” বুলি দুঃচিন্তা নকৰাকৈ পদচালন কৰিবলৈ অক্ষম। এয়া নতুন শক্তিকাৰ শিহৰণকাৰী প্ৰত্যাহিকতা, সম্প্ৰতি
প্ৰদৃষ্টিত সমাজৰ ভয়ংকৰ বিষাণু।

বৰ্তমান বৰ্ধিত সন্ত্রাসবাদীসকলৰ উদ্দেশ্য “স্বাধীন অসম” নহয়, “বিমৰ্শ প্ৰত্যোয় অসম” হে তেওঁলোকৰ
কাম্য। হয়তো তেওঁলোকৰ প্ৰত্যাশা, “মোক পৰজন্মই (সন্ত্রাসবাদীসকলৰ বংশধৰ) এজন সাহসী সন্ত্রাসবাদৰ
গুৰি ধৰোঁতা, এজন খলনায়ক হিচাপে স্মৰণ কৰক।” কোনোজনে মহাভাৰ আদৰ্শৰে আদৰ্শান্বিত হৈ অহিংসাৰ
এখন স্বাধীন অসম লৈ নিজস্বতাক নিজ অধ্যৱসায় আৰু আত্মনিয়ন্ত্ৰণেৰে গঢ় দি হিংসৰাবৰ ঝঙ্গ নিচান নিঃশেষ
কৰাৰ মানসিকতা প্ৰহণ কৰা নাই। অসমীয়াৰ এয়াৰ প্ৰচলন — “আপোন ভালেই জগত ভাল।” প্ৰতিজন সন্ত্রাসবাদীয়ে
নিজেই নিজৰ মানব্য প্ৰমূল্যবোধেৰে উপলব্ধি কৰা উচিত যে, দুহাতত মাৰণাস্ত্ৰ লৈ কিছুমান নিৰপৰাধী লোকক
কৰা হত্যাবে কোনো উদ্দেশ্যৰ সাধনাফল লাভ কৰিব নোৱাৰি। প্ৰত্যেকেই আত্ম শুন্দতাৰ মহাভ্যূতাক উদ্বৃত কৰি
তুলিবলৈ আত্ম প্ৰয়াস কৰি সিজনকো তাৰ ইতিবাচক ফলাফলৰ বোধগম্য প্ৰদান কৰিলৈ আপোনা আপুনি এই
সমস্যাৰ বহু আকাঙ্ক্ষিত জয়ত্ৰীফল লাভ কৰিবলৈ সফল হৈ।

বিশ্ব গোলকীকৰণৰ আঁৰত ভাৰতত যিমানেই Wanchoo কমিটি, Chelia কমিটি আদিৰ যোগে দি
ভাৰতীয় অৰ্থনৈতিক মৰ্যাদা বৃদ্ধিৰ প্ৰচেষ্টা নকৰক কিয় মুক্ত বজাৰ, পুঁজিবাদৰ সুবিধাসমূহতকৈ আঁসোৱাহ সমূহৰ
প্ৰধান্যতাই ভাৰতীয় অৰ্থনৈতিক অধিক দুৰ্বল কৰি তুলিছে। সহজ বোধগম্যতাৰে পৰ্যালোচনা কৰিলে দেখিবলৈ
পোৱা যাব যে এতিয়ালৈকে ভাৰতীয় অৰ্থনৈতিক উন্নতিৰ খতিয়ান অনুসৰি এটা হিতীশীল, ভাৰসাম্য তথা এটা
সু-সংবন্ধ কৰ ব্যৱস্থাৰও প্ৰৱৰ্তন হোৱা নাই। কৰ ধাৰ্যৰ পৰিমানতকৈ সংগ্ৰহৰ খৰচৰ পৰিমাণ অত্যাধিক, এজন
সৎ, সুদৰ্শন কৰ বিশেষজ্ঞৰ অতি দুখলগাকৈ অভাৱ হোৱাৰ কথা সচেতন মহলে উপলব্ধি কৰিছে। এইক্ষেত্ৰত
আমি অকল দেশৰ অৰ্থব্যৱস্থাটোকে দোষাবোপ কৰিব নোৱাৰো। আমাৰ মানব্য দায়িত্ববোধ, নৈতিক মূল্যবোধ
আদিৰ স্থলন, ৰাজনীতিত দুৰ্নীতিৰ ভট্টাচাৰ আদি উদ্দীপক সমূহৰ গুৰুতৰ তাড়নাত সাম্প্ৰতিক ভাৰতীয়
অৰ্থব্যৱস্থাটো পুতোজনক হৈ পৰিছে।

নব্য শতাব্দীৰ আমাৰ শিক্ষাব্যৱস্থাটোত সমালোচনাৰ উদ্বৃত নহয়। পাঠ্যক্ৰম, মূল্যাংকণ পদ্ধতি, ফলাফলৰ
নিয়ন্ত্ৰণৰ্বৰ্তিতা আদিৰ ক্ষেত্ৰত উন্নৰ্বৰ্তিত হোৱা অন্তনীহীন সংকট সমস্যাই প্ৰচলিত শিক্ষা ব্যৱস্থাটোক অনিশ্চয়তাৰ
গহুবলৈ ঠেলি লৈ যোৱাৰ লগতে মানৱ সম্পদৰ চূড়ান্ত অপচয় ঘটাই সৃষ্টি কৰিছে কৰ্মহীনতাৰ সমস্যা। শিক্ষানুষ্ঠান
সমূহতো পাঠদানৰ ক্ষেত্ৰত দেখা দিছে কিছুমান গুণ্ঠ সংঘাত। পাইভেট টিউশনৰ ওপৰত অত্যাধিক গুৰুতৰ
আৰোপ কৰি শিক্ষক-শিক্ষিয়াত্ৰী সকলে পাঠদানৰ ক্ষেত্ৰত দেখুওৱা অমনোযোগিতা, সৰহ পৰিমাণৰ অনুপস্থিতি,
শিক্ষানুষ্ঠানৰ উপস্থিতি বহীত চহী কৰি পাঠদান নকৰাকৈ অৰ্থাৎ পাঠদানৰ প্ৰতি অনিহা প্ৰকাশ কৰি পুনৰ ঘৰমূৰা
হোৱা আদি সমস্যাই সকলোবোৱক নহলেও সচেতন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মনত তীৰ প্ৰতিক্ৰিয়াৰ সৃষ্টি কৰিছে। এই
পৰিষ্টলনাৰ ফলস্বৰূপে আৰ্থিক ভাৱে দুৰ্বল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে পাঠ লোৱাৰ ক্ষেত্ৰত (বিশেষকৈ মেজৰ বিষয়ত)
দেদীপ্যামান সমস্যাত অৱসন্ন হৈ লগাত পৰিছে। ইয়াৰোপৰি বৰ্ধিত নকলৰ পয়োভৰ, যুৱ মানসিকতাৰ উশ্বংখলতাই
ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বৌদ্ধিক বিকাশত কুঠাবঘাত কৰিছে। ইয়াৰ বাবে আমি কাক দোষৰ সমভাগী কৰিম ? যিহেতু “গুৰি
পানী দিলে ডাল-পাত আপোনা আপুনি শুচি হয়।” সেয়েহে এইক্ষেত্ৰত প্ৰচলিত শিক্ষাব্যৱস্থাৰ মূল বৰ্ড, ইউনিভাৰছিটি
আদিবিলাকে তেওঁলোকৰ প্ৰদৃতপন্থমতিভাৱ অৱলোকন কৰি শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত তেওঁলোকৰ অৱগুঠণ গুচাবৰ
হ'ল। কেৱল পৰিকল্পিত আঁচনিসমূহেই ইয়াৰ বাবে অপৰ্যাপ্ত নহয়।

আলোচনীৰ নেপথ্যৰ একাবাৰ

আলোচনী সম্পাদক হিচাপে কাৰ্যভাৱ গ্ৰহণ কৰাৰ পিছৰে পৰা কিছুমান অস্তৰিন্দ্ৰিয় অনুভূতি আৰু নিৰ্জিত অভিজ্ঞতাৰ সৈতে সাক্ষাত হৈছিলো। অন্যান্য সম্পাদক সমূহৰ নিচিটাকৈ 'আলোচনী' খনক লৈ দিবা-নৈশ কল্পনাত প্ৰায় ডেৰবছৰ সময় বুৰ গৈ আছো। এয়াও এটা মোৰ চৰম সৌভাগ্য। নাজানো বোকাখাত যোগানন্দদেৱ সত্ৰাধিকাৰ গোৱামী মহাবিদ্যালয়ত এটা সুস্থ, সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ পৰিবেশ গঢ়ি ন-ন প্ৰতিভাসমূহ জাগ্ৰত কৰি তোলাত 'জেডিএছজিয়ান'ৰ ভূমিকা কিমান (?) তথাপিও সম্পাদক হিচাপে কাৰ্যভাৱ গ্ৰহণৰ প্ৰাকমূহৰ্ত্তৰে পৰা তেনে এটা পৰিবেশ গঢ়ি তোলাৰ মানসিকতাৰে বছতো কল্পনা কৰি আহিছিলো। এইক্ষেত্ৰত হোৱা কৃতকাৰ্যতা সমূহ জে ডি এছ জিয়ানৰ অবদান সমূহেই নিৰ্গিত কৰিব।

আমাৰ দৰে কম ছাত্ৰ-ছাত্ৰী থকা কলেজৰ সংগ্ৰহীত সামান্যতম পুঁজিৰে এখন পূৰ্ণাংগ আলোচনী প্ৰকাশ কৰি উলিওৱাটো সন্তুষ্ট নহয়। তথাপি কলেজৰ সাহিত্যৰ ভেঁটিটোৰ সাৰুৰাত্বৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি আলোচনীখনৰ প্ৰয়োজনীয়তা অনুভূত কৰিলো অত্যন্তভাৱে। তাৰে ফলস্বৰূপে আপোনালোকৰ হাতত তুলি দিবলৈ চেষ্টা কৰিলো '১৯-২০০০ বৰ্ষৰ জেডিএছজিয়ান' খন। আলোচনীখনৰ বাবে বছতো লেখা সংগ্ৰহ হৈছিল যদিও একান্ত অনিচ্ছা স্বত্বেও আমি বছথিনি লেখা প্ৰকাশ কৰিব নোৱাৰি কিছুমান উৎসাহী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক নিৰুৎসাহিত কৰিবলগীয়া হৈছে। বছতে অৱশ্যে ছপা আখৰত নিজৰ নামটো চোৱাৰ হেঁপাহেৰে হেপাহান্বিত। এখন কলেজ মেগাজিনত প্ৰকাশ হোৱা লেখা এটাই লেখকজনক বছতো প্ৰেৰণা, উৎসাহিত কৰি তোলে। কিন্তু লেখা প্ৰকাশ নোহোৱা সকলে লেখা প্ৰকাশ নহ'ল বুলি হতাশ হোৱাৰ প্ৰয়োজন নাথাকে। বৰঞ্চ তেওঁলোকে দুণ্ড উৎসাহেৰে অনুশীলন কৰা উচিত। যিহেতু Practice may be a man perfect.

এটা দীঘলীয়া কাল মেগাজিনৰ কথা কল্পনা কৰি থাকি আমনি লাগি কেতিয়াৰা অজানিতে আশংকাত কঁপি উঠিছো "মেগাজিন নোলাবই নেকি, অৰ্থাৎ উলিয়াব নোৱাৰিম নেকি?" আকৌ কেতিয়াৰা ভাবিছে সকলোৰোৰ দায়িত্ব এৰি হৈ কৰিবালৈ গুচি যাম। অৱশ্যে এটা কথা দুখেৰে দোহাৰি যাম .. আলোচনীখন প্ৰকাশ কৰি উলিওৱাৰ ক্ষেত্ৰত জে. ডি. এছ. জি. চি. এচ. ইউ. ৰ বিষয়বৰীয়া সকলকে ধৰি লগ, বন্ধুৰ খুব কমেইহে সহযোগিতা লাভ কৰিছিলো। বছদিন বছৰাতি প্ৰায় অকলশৰেই আলোচনীখনৰ সঙ্গায় কাম সমূহ কৰি গৈছিলো। আলোচনীখনৰ সম্পাদনাত অপৰিপক্ষ অভিজ্ঞতাৰে সফলতা লাভ কৰাত যথেষ্ট সমস্যাৰ সন্মুখীন হৈছিলো যদিও তত্ত্বাধায়ক মহোদয়ৰ অকৃষ্ট সহযোগিতাত সেইয়া নিৰ্বিবাদে সমাধান কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিলো।

সৰহভাগ বিষয়বৰীয়াই (অকল জেডিএছজিয়ান নহয়) তেওঁলোকৰ সংগ্ৰহীত পুঁজিটোৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখিহে প্ৰতিদ্বন্দিতাত অৱতীৰ্ণ হয়। এনে মনোভাৱৰ আমিও প্ৰত্যক্ষদৰ্শী। কিন্তু কলে হয়তো বিশ্বাস কৰিবলৈ ইচ্ছুক নহ'ব, মই তেনে এটা মনোভাৱ কাহানিও গ্ৰহণ কৰা নাছিলো। সাহিত্যৰ প্ৰতি প্ৰৱল ভালপোৱা, আলোচনী এখন প্ৰকাশ কৰি উলিওৱাৰ অসীম হাবিয়াসক নেওচিৰ নোৱাৰি কলেজৰ আলোচনী সম্পাদক হিচাপে প্ৰতিদ্বন্দিতাত অৱতীৰ্ণ হইও। এইক্ষেত্ৰত মোৰ সমসাময়িক প্ৰতিদ্বন্দী আৰু বছতো শুভাকাঙ্ক্ষীৰ মনত আঘাত দিলো অৰ্থাৎ দিবলৈ বাধ্য হলো। সেয়ে তেওঁলোকৰ ওচৰত মোৰ অমাজনীয় অপৰাধৰ ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা কৰিলো। এইখিনিতে এটা কথা উল্লেখ কৰি যাওঁ, মহাবিদ্যালয়ৰ বিভাগীয় কৰ্মচাৰীক বাবে বাবে আলোচনী ফাণৰ পৰিমাণৰ কথা সুধাতো কৰলৈ তেওঁ অনীহা প্ৰকাশ কৰাৰ কথা আজিও বহস্যৰ মেৰপাকত সোমাই থাকিল। বাক যি কি নহ'ওঁক - সমূহ জেডিএছজিয়ানৰ শুভকামনা আৰু বোকাখাত জে. ডি. এছ. জি মহাবিদ্যালয়খন প্ৰকৃতাৰ্থত এখন উৎকৰ্ষ সাধনৰ কেন্দ্ৰ স্বৰূপ হ'ওঁক এই কামনাবে --

মনোৰঞ্জন বড়ি,
সম্পাদক

তেজ-পানীরে ধোঁয়া গদ্যৰ পথাৰ

ভৱিত কালীচ চলাচলে ভাবিষ্যত চৰ্তাৰি ভৱিত নিক ভৱিত কঠো ভৱিত চৰণত কাজ মাছিক

অসমৰ বাজ্যিক ক্ৰীড়া নীতি – এক পৰ্যালোচনা

চীৰ চৰ্তাৰ প্ৰক্ৰিয়া চৰিষ্যাই প্ৰাচৰনী
প্ৰকশণীও হৈ ন্যজীব ভীৰুৎ প্ৰদান কৰি
হৃষ্ণুৰ্মুখৰ সন্দৰ্ভত ভৱিত পৰ্যালোচনা

..... এই কথা অনুষ্ঠীকাৰ্য যে আধুনিক যুগটোত ক্ৰীড়া কেৱল মনোৰঞ্জন বা অৱসৰ বিনোদৰ মাধ্যম হৈয়ে থকা
নাই। শৃংখলাবদ্ধতা আৰু নিয়মানুৰত্তিব মনোভাৰ গঠনৰ বাবে, আত্মগৌৰৰ উপলক্ষৰ বাবে, দেশপ্ৰেম
উদ্বৃদ্ধ কৰাৰ বাবে আৰু জীৱিকাৰ মাধ্যম হিচাবেও ক্ৰীড়াৰ গুৰুত্ব বৃদ্ধি পাৰলৈ ধৰিছে।

সমগ্ৰ উত্তৰ পূৰ ভাৰতৰ লগতে অসমৰ ক্ৰীড়া ক্ষেত্ৰখনত

প্ৰতিভাৰ যে অভাৰ নাই এই কথাত কাৰো দিমত নাই। কিন্তু কি
কাৰণত এই প্ৰতিভাসমূহ অকালতে লোপ পাইছে, কি কাৰণত অসমে
অৰ্জুন ভোগেৰ বৰুৱা নাইবা দীপাংকৰ ডট্টাচাৰ্যৰ দৰে অলিম্পিয়ান
সৃষ্টি কৰিব পৰা নাই, কি কাৰণত ছাব জুনিয়ৰ আৰু জুনিয়ৰ পৰ্যায়ত
সুনাম অৰ্জন কৰা খেলুলৈ সকলে ছিনিয়ৰ পৰ্যায়ত ধাৰাৰাহিকতা বজায়
ৰাখিব পৰা নাই, কি কাৰণত কৰ্ম সংস্থাপন আৰু স্থীৰতিৰ অভাৰত
খ্যাতিসম্পন্ন বছতো খেলুৱৈৰে জীৱন অকালতে ধৰংস হৈ গৈছে ইত্যাদি
বিলাকেই দীঘদিন ধৰি অসমৰ ক্ৰীড়াজগতৰ প্ৰধান আলোচ্য বিষয়
হৈ পৰিছে। স্বজন প্ৰীতি, বঙা ফিটাৰ মেৰপাক, বাজনৈতিক দলাদলি,
পুঁজিৰ অভাৰ নাইবা আবণ্টিত পুঁজিৰ অপচয় আৰু অপব্যৱহাৰ,
সময়োচিত, উপযুক্ত আঁচনিৰ অভাৰ আদি নানানটা সমস্যাই অসমৰ
ক্ৰীড়া জগতক আক্ষেপাচৰ দৰে আৱৰি ৰাখিছে। এই সমস্যাবিলাক
সমাধান কৰি বাজ্যখনত এক সুস্থ সৱল ক্ৰীড়াৰ পৰিবেশ গঢ়াৰ স্বার্থত
দীঘদিন ধৰি অসমৰ ক্ৰীড়াবিদ, ক্ৰীড়া সংগঠক আৰু ক্ৰীড়াপ্ৰেমী সকলে
এক স্পষ্ট ক্ৰীড়ানীতিৰ প্ৰয়োজন উপলক্ষ কৰি আহিছিল। শেহতীয়াকৈ
অসম চৰকাৰে ২০/২/২০০১ তাৰিখে বিধান সভাত সৰ্বপ্ৰথম বাৰৰ
বাবে বাজ্যিক ক্ৰীড়া নীতি ঘোষনা কৰাৰ লগে লগে অসমৰ
ক্ৰীড়াজগতৰ এই দীঘদিনীয়া প্ৰয়োজন পূৰণ হ'ল।

এখন দেশৰ অন্যান্য ক্ষেত্ৰ সমূহৰ উন্নতিকলে যিদৰে কেতোৰ
নীতি নিৰ্দেশনা থকা আৱশ্যক একেদৰেই ক্ৰীড়াক্ষেত্ৰৰ উন্নতিৰ বাবেও
নিৰ্দিষ্ট নীতি নিৰ্দেশনা আৱশ্যকীয়। এই কথা অনুষ্ঠীকাৰ্য যে আধুনিক
যুগটোত ক্ৰীড়া কেৱল মনোৰঞ্জন বা অৱসৰ বিনোদৰ মাধ্যম হৈয়ে
থকা নাই। শৃংখলাবদ্ধতা আৰু নিয়মানুৰত্তিব মনোভাৰ গঠনৰ বাবে,

ভাজমানী ভয়ে। ভবনীলি বি চৰ শীৰ সামৰিয়েত চৰ ভাজক
নেক মনো কলিমাং ভাজমানী সম্যাচার। জতো মনোৰঞ্জন
জৰুৰিমান হ'ল কলিমাং কলিমাং কলিমাং জৰুৰিমান
সুৰোধ বৰা
কলিমাং নেক ০০১ জৰুৰিমান মনোৰঞ্জন হ'ল কলিমাং কলিমাং নেক

প্ৰতিভাৰ কৰাৰ কৰাৰ কৰাৰ কৰাৰ কৰাৰ কৰাৰ কৰাৰ কৰাৰ
আত্মগৌৰৰ উপলক্ষৰ বাবে, দেশপ্ৰেম
উদ্বৃদ্ধ কৰাৰ বাবে আৰু জীৱিকাৰ মাধ্যম হিচাবেও ক্ৰীড়াৰ গুৰুত্ব বৃদ্ধি পাৰলৈ ধৰিছে।

এই ক্ৰীড়ানীতিৰ প্ৰধান বৈশিষ্ট্যসমূহ হ'ল তৃণমূল পৰ্যায়লৈকে
বিস্তৃত ভাৱে ক্ৰীড়াৰ উন্নয়ণৰ আঁচনি গ্ৰহণ, আন্তঃগাঁথনিৰ উন্নতি সাধন,
আধুনিক সা-সজুলিৰ যোগান, অধিক প্ৰতিযোগিতাৰ আয়োজন,
প্ৰশিক্ষক সকলৰ বাবে বিশেষ প্ৰশিক্ষণ ব্যৱস্থা, ক্ৰীড়াবিদ সকলৈলৈ
অৰ্থনৈতিক সুৰক্ষা প্ৰদান, ক্ৰীড়াৰ বাবে এক সুকীয়া পুঁজি গঠন আৰু
বাজ্যিক ক্ৰীড়া প্ৰাধিকৰণ গঠন। তদুপৰি উল্লেখনীয় পদক্ষেপ হ'ল
বিদ্যালয় পৰ্যায়ত ক্ৰীড়াক এক ঐচ্ছিক বিষয় আৰু শাৰীৰিক শিক্ষাক
বাধ্যতামূলক বিষয় হিচাবে অন্তৰ্ভুক্ত কৰিবলৈ বিচৰাটো।

কিন্তু বাজ্য চৰকাৰে এই ক্ৰীড়া নীতিক বাস্তৱ কৰণ দিয়াত
কিমানদূৰ সফল হয় সিও এক প্ৰশ্ন। প্ৰাথমিক স্তৰত ছাত্-ছাত্ৰীৰ শাৰীৰিক
সম্পত্তা বৃদ্ধিৰ কোনো প্ৰস্তাৱ নথকাটো এই নীতিৰ এটা প্ৰধান ত্ৰুটি।
হাইস্কুল পৰ্যায়ত প্ৰত্যেক বিদ্যালয়ত এজন ক্ৰীড়া তথা শাৰীৰিক
নিৰ্দেশক আৰু এজন এন. চি. চি. প্ৰশিক্ষক পৰ্যায়ক্ৰমে নিযুক্ত দিয়াৰ
ব্যৱস্থা বৰ্খা হৈছে। কিন্তু প্ৰাথমিক স্তৰতে ছাত্-ছাত্ৰীৰ শাৰীৰিক শিক্ষা
আৰু ক্ৰীড়া সম্পর্কে জ্ঞান দিয়াটোহে অধিক জৰুৰী। অন্যান্য দেশত
প্ৰাথমিক স্তৰতে ছাত্-ছাত্ৰীৰ ক্ৰীড়া প্ৰতিভা চিনাক্ত কৰি সেই প্ৰতিভাৰ
বিকাশৰ বাবে আঁচনি থকা দেখা যায়। অসম চৰকাৰেও এই দিশটো
এৰাই চলিলে ভুল কৰা হ'ব।

যদিও ক্ৰীড়া নীতিত কোৱা হৈছে যে শাৰীৰিক শিক্ষাক
বিদ্যালয় সমূহত বাধ্যতামূলক কৰা হব, বাস্তৱত এই নীতি বলৱৎ

কৰাত যে অসুবিধাৰ সৃষ্টি হ'ব সি নিশ্চিত। বহুতো বিদ্যালয়ত খেলপথাৰ অভাৱ। এনেবোৰ বিদ্যালয়ত শাৰীৰিক শিক্ষা কেৱল “বসতে নাম থোৱা” ব্যৱস্থাহে হ'ব যেন অনুভৱ হয়। তদুপৰি প্রত্যেক বিদ্যালয়ে একোজনকৈ শাৰীৰিক শিক্ষা নিৰ্দেশক নিযুক্তিৰ ব্যৱস্থা বখা হৈছে। উল্লেখযোগ্য যে বৰ্তমান আমাৰ ৰাজ্যত প্ৰায় ৫০০ জন শাৰীৰিক শিক্ষা নিৰ্দেশক বিভিন্ন বিদ্যালয়ত নিযুক্ত হৈ আছে যদিও তেওঁলোকক উপযুক্ত ব্যৱহাৰ কৰা হোৱা নাই। বিদ্যালয়ৰ সৰহ সংখ্যক মূৰবীয়েই খেলা-ধূলাক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মূৰখোৱা ব্যৱস্থা হিচাবেহে গণ্য কৰে আৰু শাৰীৰিক শিক্ষা নিৰ্দেশক সকলে বিদ্যালয়ত আন বিষয়ৰ পাঠদান কৰাতহে গুৰুত্ব দিয়ে। এনে এটা পৰিবেশত শাৰীৰিক শিক্ষা নিৰ্দেশকৰ নিযুক্তিয়ে অসমৰ ক্রীড়াক্ষেত্ৰৰ প্ৰভূত উন্নতি সাধিব বুলি ভৱাটো যুক্তসংগত নহ'ব।

ক্রীড়া নীতিৰ অধীনত বৰ্তমানৰ বাজ্যিক ক্রীড়া পৰিষদ আৰু অসমৰ ক্রীড়া বৰ্ডক একত্ৰিত কৰি “অসম ক্রীড়া প্রাধিকৰণ” গঠন কৰিবলৈ বিচৰাটো আদৰণীয় পদক্ষেপ বুলিব পাৰি। কিন্তু যথাযথ পুঁজি অবিহনে এই প্রাধিকৰণে কেতিয়াও ক্রীড়াৰ উন্নয়নমূলক আঁচনিসমূহ কৰিব নোৱাৰিব। চলিত বছৰৰ বাজ্যিক বাজেটৰ মাত্ৰ .৩৮ শতাংশ ক্রীড়া শিতানলৈ আগবঢ়োৱা হৈছে। এই পুঁজিৰে অভিলাষী আঁচনিসমূহ কাৰ্যকৰী কৰা কোনো পথেই সম্ভৱ নহয়। যদিও আগস্তক পাঁচ বছৰত এই পৰিমান কমেও ২ শতাংশলৈ বৃদ্ধি কৰা হ'ব বুলি ক্রীড়া নীতিত কোৱা হৈছে, চলিত বাজেটত কিন্তু এই ব্যৱস্থা বখা হোৱা নাই। তদুপৰি ক্রীড়া শিতানৰ পুঁজি শিক্ষা বিভাগৰ লগত একত্ৰিত কৰি আবন্টন কৰা হৈছে। সকলোতকৈ প্ৰয়োজনীয় কথা হ'ল আৱন্টিত পুঁজিৰ সৎ ব্যৱহাৰৰ দিশটোত গুৰুত্ব প্ৰদান কৰাটোহে।

অসমৰ গ্ৰাম্য অঞ্চলত সিঁচৰিত হৈ থকা ক্রীড়া প্ৰতিভা সমূহক উপযুক্ত সা-সুবিধা প্ৰদান কৰাৰ উদ্দেশ্যৰে এই ক্রীড়া নীতিত গ্ৰাম্য ক্রীড়াৰ উন্নতি কল্পনা ব্যৱস্থা অৰ্থৰ্থে কৰা হৈছে। প্ৰতিটো খণ্ড উন্নয়ন এলেকাত একোখনকৈ ফুটবল আৰু এথলেটিক খেলপথাৰ

**ক্রীড়া নীতিৰ অধীনত বৰ্তমানৰ বাজ্যিক ক্রীড়া
পৰিষদ আৰু অসমৰ ক্রীড়া বৰ্ডক একত্ৰিত কৰি
“অসম ক্রীড়া প্রাধিকৰণ” গঠন কৰিবলৈ
বিচৰাটো আদৰণীয় পদক্ষেপ বুলিব পাৰি।
কিন্তু যথাযথ পুঁজি অবিহনে এই প্রাধিকৰণে
কেতিয়াও ক্রীড়াৰ উন্নয়নমূলক আঁচনিসমূহ
কৰিবলৈ কৰিব নোৱাৰিব।**

নিৰ্মানৰ আঁচনি লোৱা হৈছে। এই ক্ষেত্ৰত বৃহৎ বহুজাতিক কোম্পানী সমূহকো উৎসাহিত কৰা হ'ব বুলি কোৱা হৈছে। কিন্তু এখন খেলপথাৰ নিৰ্মানৰ লগতে ইয়াৰ তদাৰকীৰ ব্যৱস্থা কৰাটোও একান্ত প্ৰয়োজনীয়। তদাৰকীৰ অভাৱত অসমৰ বহুতো গ্ৰাম্য মিনি স্টেডিয়াম পৰিত্যক্ত হৰলৈ ধৰিবে। ডিমৌৰ বাই-চাই স্টেডিয়ামখনেই ইয়াৰ জলন্ত উদাহৰণ।

এই ক্রীড়ানীতিত অন্তৰ্ভুক্ত এক উল্লেখযোগ্য দিশ হ'ল ক্রীড়াবিদ সকললৈ কেতবোৰ বিশেষ সা-সুবিধা প্ৰদানৰ ব্যৱস্থা বখাটো। এই সা-সুবিধাসমূহে প্ৰতিভাশালী ক্রীড়াবিদ সকলক ভৱিষ্যত নিৰাপত্তাৰ নিশ্চিতি প্ৰদান কৰিব বুলি আশা কৰিব পাৰি।

সামৰণিত কৰ পাৰি যে ক্রীড়া নীতিৰ ঘোষণা অসমৰ ক্রীড়া জগতৰ বাবে এক ঐতিহাসিক পদক্ষেপ হলোও কেৱল ঘোষণাতেই আৱদ্ধ থাকিলে এই ক্রীড়ানীতিয়ে কাৰো উপকাৰ নাসাধে। অসমৰ ক্রীড়াৰ উন্নয়নৰ বাবে ৰাজ্যচৰকাৰখন প্ৰকৃততেই আগছী নে ৰাজনৈতিক মুনাফা আদায়ৰ ই এক কৌশলহে মাথোন এই সম্পর্কে পৰবৰ্তী বছৰ কেইটাত ক্রীড়াবিদ আৰু ক্রীড়ানুৰাগী সকলে লক্ষ্য বখা উচিত। অন্যথাই অন্যান্য বহুতো আঁচনিৰ দৰে ৰাজ্যৰ ক্রীড়ানীতিও এক বগা হাতীতহে পৰিণত হ'ব।

●(সুবোধ বৰা মহাবিদ্যালয়ৰ বাজ্যিক বিভাগৰ জ্যোষ্ঠ প্ৰকাশ)

কোনোৱাই যদি তোমাক সুবুজে বা ভুলকৈ বুজে তেন্তে সেইটো সাংঘাটিক বেয়া কথা মেকি? পাইথাগোৰাচ, চক্ৰটিচ, বীশুৰীষ্ট,
লুথাৰ, কোগানিকাচ, গেলিলিও, নিউটন-এমেকুৰা প্ৰতিজন জ্ঞানী আৰু সৎ মানুহকে সন্দেহ কৰা হৈছিল বা ভুলকৈ বুজা হৈছিল।
মানুহ মহান হৰলৈ হ'লে তেওঁ প্ৰথমে আনৰ সন্দেহে বা অবিশ্বাসৰ পাত্ৰ হৰই লাগিব।

— এমাৰ্জন।

কালকপী যুদ্ধ বনাম শান্তির প্রসঙ্গত

মানবিক ম্যানেজমেন্ট কলেজ প্রিমিয়াম ইনসিউট প্রিমিয়াম ইনসিউট
বিশ্ববিদ্যালয় ক্ষেত্রে প্রিমিয়াম ইনসিউট প্রিমিয়াম ইনসিউট
ক্ষেত্রে প্রিমিয়াম ইনসিউট প্রিমিয়াম ইনসিউট

.....সেয়েহে উইল্সটন চার্চিলে তেখেতৰ "The Gathering Storm" ৰ পাতনিত আশা কৰিছে
যে নতুন মানৱ সভ্যতাৰ নতুন চামে আগৰ যুগৰ
কিছুমান ভুল সংশোধন কৰি মানৱ জাতিৰ
আৱশ্যকতা আৰু যশস্যাৰ সৈতে সামঞ্জস্য বাখি
ভৱিষ্যতৰ ভয়ানক দিশটোৰ শাসন কৰিব।

সময়ৰ শৰপাটি যিমানেই আগুৱাই গৈ আছে তাৰ লগত
সংগতি বাখি বিজ্ঞানেও ন ন অভিনৱ আৱিষ্কাৰ কৰি, সন্ধানী মানুহৰ
মনক চূড়ান্ত সফলতাৰ দিশলৈ আগুৱাই যোৱাৰ আনন্দৰে উৎফুল্লিত
কৰি তুলিছে। আনহাতে এই বিজ্ঞানৰ ধৰ্মসাহিক অত্যাধুনিক অস্ত্ৰ-
শস্ত্ৰ আৱিষ্কাৰেও মানৱ সভ্যতাৰ আনন্দ নিশ্চয় হৰণো কৰিছে।

সেয়েহে Alastair Buchan এ এই কুৰি শতিকাৰ যুগটোক "The Age of Insecurity" বুলি অভিহিত কৰিছে। আজি আমি কোনোৱাই
জানো নিশ্চয়কৈ ক'ব পাৰিম যে, মানৱ সভ্যতা যিমানেই উন্নতিৰ
দিশত ধাৰমান, সিমানেই যিকোনো মুহূৰ্ততে পতিত হোৱাৰ ভয়ে
আমাক বেৰি ধৰা নাই? পোন প্ৰথম বাৰ বাবে যেতিয়া ১৯৪৫ চনৰ
১৯ জুলাইৰ দিনা আনৰিক বোমাৰ বিশ্ফোৱণ, এই বোমাৰ পিতা
ৰবাৰ্ট অ পৈনহাইমাৰে ঘটাইছিল, নিশ্চয়কৈ কিজানি তেৰো এই বোমাৰ
বিশ্ফোৱণৰ প্ৰতিক্ৰিয়া দেখি ভাবিছিল যে মই এতিয়া বিশ্ব ধৰ্মসকাৰী
হৈছো বুলি।

আজি আমি সকলোৱেই জানো এই কালকপী যুদ্ধ কি। ইয়াৰ
পৰিনাম কেনে শোকাকুল হ'ব পাৰে; কিন্তু আজি জানো আমি যুদ্ধ
তাগ কৰিব পাৰিছো? নিশ্চয় পৰা নাই। নহলেনো প্ৰথম বিশ্বযুদ্ধৰ
তিক্ত অভিজ্ঞতা পায়ো দুকুৰি বছৰ পাৰ নৌ হওতেই কিয়ো দ্বিতীয়
মহাযুদ্ধৰ অভিনয় কৰি আকৌ এতিয়া আৰ্তজাতিক মনোমালিন্যত
অৱতীৰ্ণ হৈছো? কিন্তু প্ৰকৃততে এই যুদ্ধক বুজিব বা জানিব নোৱাৰি।

সেয়েহে উইল্সটন চার্চিলে তেখেতৰ "The Gathering Storm" ৰ
পাতনিত আশা কৰিছে যে নতুন মানৱ সভ্যতাৰ নতুন চামে আগৰ
যুগৰ কিছুমান ভুল সংশোধন কৰি মানৱ জাতিৰ আৱশ্যকতা আৰু
যশস্যাৰ সৈতে সামঞ্জস্য বাখি ভৱিষ্যতৰ ভয়ানক দিশটোৰ শাসন
কৰিব। দ্বিতীয় বিশ্ব যুদ্ধৰ পাছত যি শীতল যুদ্ধৰ গোৰু আকাশে-
বতাহে বিয়পি পৰিল, সেই শীতল যুদ্ধৰ পৰিস্থিতিয়ে মানৱ জীৱনৰ
স্থায়ীত্বৰ বিষয়ে বেছিকেহে চিন্তিত কৰি তুলিছে। যুদ্ধ, এই শব্দটো
আগৰ কালৰ দৰে সীমিত পৰ্যায়ৰ নহয়। এতিয়া যুদ্ধ বুলিলে ব্যাপক
অৰ্থত প্ৰয়োগ হয়। যুদ্ধ বুলিলে বিশ্ব যুদ্ধলৈ ক্ষেত্ৰৰ হয়। George
F. Kennan -য়ে ব্যক্ত কৰাৰ দৰে আমি আজি আৰ্তজাতিক জীৱন
যাপন কৰিছো। এই আৰ্তজাতিক জীৱন স্তৰৰ হোৱাৰ মূলতে হ'ল
বিজ্ঞানৰ আৰিৰ্ভাৱে সময় আৰু শুক্ৰত্বৰ অৱসান ঘটোৱা। গতিকে এই
আৰ্তজাতিক জীৱনটোত, Prof. Arniod Tanaybir -ৰ ভাষাবে আমি
প্ৰত্যেকে প্ৰত্যেকৰ বশক ; আমি আমাৰ মানৱ জাতি সমন্বয়ী একোতে
উদাসীন হ'ব নোৱাৰো।

আজি আমি জীৱশ্ৰেষ্ঠ মানৱে সভ্যতাৰ শীৰ্ষস্থানত অৱতীৰ্ণ
হৈও কিয় যুদ্ধ পৰিহাৰ কৰিব পৰা নাই। বছতে হয়তো ধাৰণা কৰিব
পাৰে যে, যুদ্ধৰ সুত্ৰপাতাৰ মূলতে অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰ। সেয়েহে হয়তো প্ৰথম
বিশ্বযুদ্ধৰ পাছৰ পৰাই নিবন্ধীকৰণ সমস্যাটো শুক্ৰত্বৰ আৰ্তজাতিক
আলোচনাৰ বিষয় হৈ আহিছে। নিবন্ধীকৰণৰ আধুনিক দৰ্শনৰ মতে
মানুহে যুদ্ধ কৰে কাৰণ মানুহৰ হাতত অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰৰ মজুত আছে। গতিকে
এই সূত্ৰমতে যদি অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰ সমূহ নাশ কৰিব পৰা যায়, তেন্তে যুদ্ধৰো
সমাপ্তি ঘটিব। কিন্তু উক্তিবাৰ নিশ্চয় যথোপযুক্ত ভাৱে গ্ৰহণীয় নহ'ব।
এইফ্রেত বৰ্তমান এ্যাৰ কথা উক্ত উক্তিৰ বিপৰীতে উচ্ছেষণ কৰিব
পাৰি যে – অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰ আছে কাৰণেই মানুহে যুদ্ধ নকৰে। যুদ্ধ কৰিবৰ
আৱশ্যকতা দেখা পাই কাৰণেহে মানুহৰ অস্ত্ৰ আছে। মানুহৰ হাতৰে
পৰা যদি অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰৰোৰ লৈ যোৱা যায়, মানুহে হয় শুদ্ধ হাতৰে

..... জৰাহৰলাল নেহকৰে কৈছিল, Out of war or threat of war or Continuous preparation of war no peace can emerge. গতিকে ক'ব পাৰি যে নিৰস্ত্ৰীকৰণৰ মাধ্যমেৰে বিশ্ব শান্তি প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ যোৱা প্ৰচেষ্টাটোক এটা তজবজীয়া ঘোৱাৰ আগত গাড়ী ৰখাৰ নিচিনা কথা।

যুজিব নহয় যুজিবৰ কাৰণে কিবা নতুন অস্ত্ৰ বিচাৰি উলিয়াব। এই প্ৰসংগত Prof. Frederik L. Schuman -ৰ উক্তিবাৰৰ মত উল্লেখ কৰিব পাৰিয়ে শান্তিৰ সভাৱনা যেতিয়া দেখা যায় মাত্ৰ তেতিয়াহে যুদ্ধৰ অস্ত্ৰ বিলাক কমোৱা হয়। যুদ্ধ সভাৱনাই অস্ত্ৰৰ প্ৰতিযোগিতাত ইঞ্জনহে যোগায় আৰু অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰ উৎপাদনৰ উই হ'ল যুদ্ধৰ চিন্তা ! সেয়েহে জৰাহৰলাল নেহকৰে কৈছিল, Out of war or threat of war or Continuous preparation of war no peace can emerge. গতিকে ক'ব পাৰি যে নিৰস্ত্ৰীকৰণৰ মাধ্যমেৰে বিশ্ব শান্তি প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ যোৱা প্ৰচেষ্টাটোক এটা তজবজীয়া ঘোৱাৰ আগত গাড়ী ৰখাৰ নিচিনা কথা। সেয়েহে হয়তো নিৰস্ত্ৰীকৰণৰ সমস্যা সমাধান অথবা বিশ্ব শান্তিৰ পথ সুগম কৰিব পৰা নাই।

যুদ্ধৰ উৎপত্তিৰ মূল কাৰণ হিচাপে বছতে বছ মত পোষণ কৰা দেখা যায়। কমিউনিষ্ট সকলে যুদ্ধৰ আবিৰ্ভাৱৰ প্ৰসংগত এনেধৰণে মত পোষণ কৰে যে — যেতিয়ালৈকে ধনীক আৰু দৰিদ্ৰ, বুজোৱা প্ৰলিটাৰিয়েট মালিক আৰু কৰ্মী, শাসক আৰু শোষিত এই দুটা শ্ৰেণী থাকিব তেতিয়ালৈকে সমাজবাদ আৰু উপনিবেশবাদৰ অস্তিত্ব বিৰাজমান হৈ থাকিব। তেতিয়ালৈকে বিশ্বৰ পৰা যুদ্ধৰো সমাপ্তি নথিবি। এখন শ্ৰেণীহীন সমাজতহে যুদ্ধৰ গঁজালি সমূলফৎ ধৰংস হ'ব।

বিশ্ববাসী সকলোৰে নিশ্চয় ধাৰণা আছিল যে দ্বিতীয় মহাযুদ্ধ লেখাহীন জনগণৰ পৰা মানবীয় সামগ্ৰীৰ অপচয় হোৱাৰ পাছত নিশ্চয় দ্বিতীয় বিশ্বযুদ্ধৰ বাবে প্ৰস্তুতি চলাবলৈ টান পাব। কিন্তু ২য় বিশ্বযুদ্ধৰ অৱসান হ'ওতে-নোহ'ওতেই জামানীৰ বিভাজন আৰু বিৰাট শক্তি বৰ্গৰ ভাবাদৰ্শলৈ যি প্ৰাচ আৰু পাখচাত্যৰ সৃষ্টি হ'ল সেই সকলোৰেৰ দ্বিতীয় বিশ্ব যুদ্ধৰ পথ সুগমহে নিশ্চয় কৰিলো। যদি সেঁচাকৈয়ে নষ্টাডামুৰ

ভৱিষ্যত বাণীৰ চেঞ্চুবিজ গ্ৰহণৰ দশম শতকৰ ৭২ নম্বৰ চতুৰ্পদীৰ কথা আখৰে আখৰে ফলিয়ালৈহেঁতেন তেন্তে আকৌ তৃতীয় বিশ্ব যুদ্ধৰ বঙ্গ শংখধৰনি বাজি উঠিলেহেঁতেন, যাতে ভৱিষ্যতৰ বাকী চতুৰ্পদীবোৰ নিচিনাকৈ এই চতুৰ্পদীটি আখৰে আখৰে নফলিয়াই তাৰ কামনা আজি সব পৃথিবীবাসীয়ে কৰিছোঁ। ১৯৪৯ চনলৈকে আনৰিক শক্তিৰ অধিকাৰী কেৱল আমেৰিকাহে হৈ আছিল। ১৯৪৯ চনৰ চেপেৰ মাহত বাচিয়াই পোন প্ৰথমবাৰৰ বাবে আনৰিক শক্তিৰ পৰীক্ষা কৰি সফল হয়। এনেদেৰে ক্ৰমে হাইড্ৰজেন বোমাৰ পৰা আৰিকাৰ কৰি মহাকাশলৈ মানুহ পঠিওৱাৰে পৰা Missile, antiballistic missile কৰালৈকে এই ক্ষেত্ৰত ছেভিয়েটে আগভাগলৈ উন্নতিৰ শীৰ্ষস্থানত থিয় দিয়ে।

আজি কেইবছৰ মানৰ আগতে কেৱল আমেৰিকা, বাচিয়া, ইংলেণ্ড, ফ্ৰান্স আৰু চীনেই আনৰিক শক্তিৰ বাস্তু বুলি বিবেচিত হৈছিল যদিও বৰ্তমান ভাৰত, পাকিস্থান আদিৰ নিচিনা তৃতীয় বিশ্ব বাস্তু সমূহেও এই ক্ষেত্ৰত আঞ্চনিকৰণীল হৈ পৰাত বিষয়টো গভীৰ চিন্তাৰ বিষয় হৈ পৰিবেছ। বিশ্বই আজি বিজ্ঞানৰ ক্ষেত্ৰত যিমানে প্ৰগতি লাভ কৰিবে সিমানে বিশ্বৰ সংকট বোলা বস্তু ফেৰাও বাঢ়ি আছিছে। সেয়েহে বৰ্তমানৰ কুৰি শক্তিকাৰ অৱস্থাটোৱ বিষয়ে চিন্তা কৰি দাশনিক বাৰ্ট্ৰাণ্ড ৰাছলে দুখেৰে কৈছে “মানুহে যদি তেওঁৰ শক্তিৰ চিন্তাৰ বাবে প্ৰয়োগ কৰিলেহেঁতেন, তেন্তে মানুহে ডাঙৰ বস্তু লাভ কৰিব পাৰিলৈহেঁতেন। কিন্তু আজি কালি তেওঁ নিজকেহে মৰাৰ বেছি আগ্ৰহ যেন দেখা গৈছে।”

যুদ্ধৰ উৎপত্তিৰ মুখ্য কাৰণ যিয়েই নহওক বাস্তু গোষ্ঠীৰ ভিন্নভাৰাদৰ্শন ইয়াৰ বৃদ্ধিত যে যথেষ্ট পৰিমানে শক্তি যোগাইছে এই ক্ষেত্ৰত নিশ্চয় সন্দেহ নাই। প্ৰেচিডেট কেনেডীয়ে ব্যক্ত কৰাৰ দৰে - - “আমাৰ সমস্যাৰে মানুহে সৃষ্টি কৰা, সেয়ে মানুহে সমাধান কৰিব পাৰে আৰু মানুহে নিজক যিমান ইচ্ছা সিমান মহৎ আৰু ডাঙৰ কৰিব পাৰে।” এই ক্ষেত্ৰত Lord chatfort - ও একে কথাকেই কৈছে যে “যুদ্ধ মানুহৰ মনৰপৰা আৰম্ভ হয়।” নোপোলিয়ন বোনাপাৰ্ট, হিটলাৰৰ উচ্চাভিলাখী মনোভাৱৰ বাবেই যুদ্ধৰ জন্ম হৈছিল। সেই মনত জন্ম দিয়া যুদ্ধই বিশ্বৰ ইতিহাসৰ সোঁতৰ আমূল পৰিবৰ্তন আনিলৈ। ইয়াৰ উপৰি শেষতীয়াকৈ আকৌ আঙুলিয়াই দিব পাৰি যে ইৰাকৰ প্ৰেছিডেট ছান্দাম হচ্ছেইৰ এনে একে অদমনীয় আৰু অভিলাখী মনোভাৱৰ

বাবেই ১৯১০ চনত বলপূর্বকভাবে কুরেইট দখল কৰাত উপসাগৰীয় যুদ্ধৰ এক বৃহৎ আখবাৰ সৃষ্টি হৈছিল।

পৃথিবীৰ এই ভৱিষ্যত সংকটোৰ কথা সৰ্বসাধাৰণ জগগনৰ পৰা আদিকৰি মানবতায়ন চিন্তাবিদ সকলোৱে নিশ্চয় ভয়ৰ কাৰণ হৈছে। মৃত্তালৈ কাৰ ভয় নাই! বিজ্ঞানৰ এই ভৱিষ্যতৰ সাম্ভাৱ্য ধৰংসাদ্ধক কৰালগ্রহৰ পৰা পৰিত্রাণ পাৰলৈ সকলোৱে ইচ্ছা কৰে। সেয়েহে কালকপী যুদ্ধৰ অন্ধকাৰ দিশটোৰ পৰা নিষ্ঠাৰ পাৰলৈ চিন্তা কৰি Wendell Willkie -এ “এক পৃথিবী” (One World) ৰ ভাৱনা কৰিছিল। বাট্ৰাণ বাছলে ভাৱে যে এখন “বিশ্ব চৰকাৰ” (World Government) স্থাপন কৰিব নোৱাৰিলে বিৰাট শক্তি গোষ্ঠীৰ ভাৱাদৰ্শৰ খোৱা-কামোৰাই মানৰ সভ্যতা সমূলফৎে নাশ কৰিব। অৱশ্যে এই ধাৰণাক বছতে “অঙ্গীক” বুলিও ক'ব বিচাৰে। কিন্তু বছতে আকৌ ভাৱে যে এদিন নহয় এদিন এই সপোন বাস্তৱত ধৰা দিবই। ৰাষ্ট্ৰ সংঘ (U.N.O.) বিশ্ব চৰকাৰ নহয়। বিশ্ব চৰকাৰ সিমান সহজলভ্য নহয়। ৰাষ্ট্ৰ সংঘৰ নিচিনাকৈ দুষাবিমান উক্তিৰে সংজ্ঞা দিয়া অথবা ৰাষ্ট্ৰ সংঘৰ দৰে গঠন কৰিবলৈ নিশ্চয় কঠিন হ'ব। সময় সাপেক্ষে দেখা যায় যে ৰাষ্ট্ৰ সংঘও বিশ্বৰ প্ৰভাৱশালী ৰাষ্ট্ৰ সমূহৰ পৰা মুক্ত নহয়। ১৯৫৫ চনৰ নবেন্দ্ৰৰ মাহত চোভিয়েট ইউনিয়নৰ হাঙ্গেৰীত আভ্যন্তৰীণ হস্তকেপেই এনে বহু দৃষ্টান্তৰ অন্যতম।

বৰ্তমান যুদ্ধ আৰু শান্তিৰ বিষয়ে চিন্তা-চৰ্চা কৰাৰ নিচিনাকৈ যুগ যুগ আগতেও গভীৰভাৱে চিন্তা চৰ্চা কৰা হৈছিল। পৌৰাণিক আখ্যান সমূহত বৰ্ণিত যুদ্ধ সমূহৰ পৰাই অনুমান হয় যে যুদ্ধ আজিৰ যুগত এক হঠাৎ উৎপত্তি হোৱা নহয়, ঠিক তেনেদৰে শান্তিৰ বিষয়েও তেতিয়াও গভীৰভাৱে চিন্তা কৰা হৈছিল। সেয়েহে নিশ্চয় কিজানি স্বৰ্গ, মৰ্ত্য আৰু পাতাল এই ত্ৰিভূৰন বিজয়ী মহিষাসুৰকো শ্ৰী শ্ৰী চণ্ডীয়ে শেষত শান্তিৰ বাবে নিধন কৰিছিল। যুদ্ধ শেষ কৰি দিগবিজয়ী বীৰ অশোকেও বুদ্ধদেৱৰ চিন্তাৰাজিক বুজাৰ প্ৰয়াস কৰিছিল। কিন্তু তথাপি যুদ্ধৰ অস্ত নাই। সেয়েহে হয়তো বাৰটোল'মিঅই (Bartolomeo) ক'বৰ দৰে “আমি যুদ্ধৰ আৱশ্যকতা নোহোৱাকৈ যথাযথ সাহসীয়াল হোৱা নাই।” এইখনিতে উল্লেখ কৰিব পাৰি যে বিশ্ব চৰকাৰ অন্যথা বিশ্ব বিশৃঙ্খল, বিশ্বযুদ্ধ আৰু সম্পূৰ্ণ বিশ্ব নিধন নহয়। অশোকৰ অহিংসা নীতিৰেই মহামানৰ মহাস্থা গাঞ্চীয়ে আমাৰ দেশৰ স্বাধীনতা আনিলোনে বুলি প্ৰশংস কৰিলে নিশ্চয় তৰ্কৰ বিষয় হৈ

বৰ্তমান যুদ্ধ আৰু শান্তিৰ বিষয়ে চিন্তা-চৰ্চা কৰাৰ নিচিনাকৈ যুগ যুগ আগতেও গভীৰভাৱে চিন্তা-চৰ্চা কৰা হৈছিল। পৌৰাণিক আখ্যান সমূহত বৰ্ণিত যুদ্ধ সমূহৰ পৰাই অনুমান হয় যে যুদ্ধ আজিৰ যুগত এক হঠাৎ উৎপত্তি হোৱা নহয়, ঠিক তেনেদৰে শান্তিৰ বিষয়েও তেতিয়াও গভীৰভাৱে চিন্তা কৰা হৈছিল।

পৰিব পাৰে। কিন্তু অশোকৰ অহিংসা নীতিক এক অপৰাধিত নীতি বুলি আজি ক'ব নোৱাৰি। এই নীতিৰ যথোপযুক্ত ব্যৱহাৰ সম্পর্কেহে কোৱাৰ থল আছে। এই অহিংসা নীতি বিশ্ব শান্তিৰ বাবে আজিৰ যুগত নিশ্চয় আৱশ্যক হৈছে।

আজি আমি মানৰ জাতিয়ে যদি বিশ্বত অহিংসা নীতিৰ ব্যৱহাৰ নকৰো, আজিৰ ধৰংসাদ্ধক কাল ধুমুহাৰ পৰা মানৰ জাতিয়ে নিজকে ত্ৰাণ কৰিবলৈ নিশ্চয় সফল হ'ব। মানুহে কেতিয়াও দৰনমূলক মনোভাৱেৰে বা শক্তিৰে পৰিচালিত অৰাজক উদ্দেশ্যক মূল সুতীলৈ ঘূৰাই আনিব নোৱাৰে। এই আননিক যুগত শক্তি প্ৰয়োগৰ পৰিণতি শান্তি বা ঐক্য কেতিয়াও নহয়, ধৰংসহে। আজিৰ যুগত ভয় আৰু বিবেকে নিশ্চয় এইনীতিয়েই বিচাৰে যি নীতিয়ে নেকি অশোকক তেতিয়া একমাত্ৰ বিবেকৰ দ্বাৰাহে চলিবলৈ প্ৰেৰণা দিছিল।

অৱশ্যে অশোকৰ বুদ্ধনীতি বৰ্তমান যুগত কিমান প্ৰযোজ্য তাক আজি মানৰ সমাজেহে বিচাৰ কৰি উপযুক্ততা প্ৰদৰ্শন কৰিব; কিমান সচাঁ বা মিছ! কিন্তু এইটো সত্য যে, এই কালকপী যুদ্ধ নিতান্তই বজনীয়। তাৰ বাবে লাগে আজিৰ মানৰ জাতিয়ে যি পছাই বাচি নলওঁক। এই কুৰি শক্তিকাৰ আননিক যুগৰ মানৰ সভ্যতাৰ আগত মাথো এতিয়া দুটা পথে স্বাগতম জনাই আছে — প্ৰথমটো হ'ল যুদ্ধ বজনীয় আৰু আনটো হ'ল আত্মনাশ। যদি আজি আমি মানৰজাতিয়ে যুদ্ধক পৰিহাৰ কৰিব নোৱাৰো, তেন্তে নিশ্চয় আঘানাশেই আমাৰ সৰ্বস্ব হ'ব। কুৰি শক্তিকাৰ পূৰ্ণাঙ্গ যুদ্ধই হয়তো বিশ্বৰ সমস্ত সভ্যতা সৰ্বকালৰ বাবে বিলোপন কৰিব। যদি এইটোৱেই সত্য হ'ব লগা হয় তেন্তে মানুৰ সভ্যতাৰ উন্নতিৰ বাবে ইমানকৈ হাবাথুৰি খাই ফুৰাৰ অথই বা ক'ত? (সহায়লৈ) □

●(শ্যামল বৰুৱাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষৰ ছাত্র)

প্রস্তুত প্রেক্ষণটি হচ্ছে মানবী স্থিতিশীল ক্লাইনিকাল ফ্লাই নামে প্রস্তুত
শর্করা চিকিৎসার্ত্তির উভয় পর্যায়ে। ক্লাই

মানবী স্থিতিশীল ক্লাইনিকাল ফ্লাই নামে প্রস্তুত
শর্করা চিকিৎসার্ত্তির উভয় পর্যায়ে। ক্লাই

এইডছ আৰু সমাজ

শর্করা চিকিৎসার্ত্তি স্থিতিশীল ক্লাইনিকাল ফ্লাই নামে প্রস্তুত
শর্করা চিকিৎসার্ত্তি স্থিতিশীল ক্লাইনিকাল ফ্লাই নামে প্রস্তুত

সুৰত পুৰকায়ষ্ট

এইডছ এবিধ দুৰাবোগ্য ৰোগ। ইয়াৰ সম্পূৰ্ণ অৰ্থহ'ল AIDS.

Acquired Immune Deficiency Syndrome. ই HIV (Human Immune Deficiency Virus) ভাইৰাছৰ দ্বাৰা আক্ৰান্ত হ'লে হয়। এইডছ কুৰি শতিকাৰ শেষ ভাগত মানৱ জাতিলৈ আধুনিক সভ্যতাই আগবঢ়োৱা এক অভিশাপ। সমগ্ৰ পৃথিবী জুৰি বৰ্তমান এই ৰোগৰ প্ৰতিবিধানৰ বাবে সমৰ প্ৰস্তুতিৰে গৱেষণা চলিছে। নিতো বাতিৰি কাকত, আলোচনীত এইডছ সম্পৰ্কীয় খবৰ, সমীক্ষা অথবা বিজ্ঞাপন সততে দেখা পোৱা যায়।

চৰকাৰী আৰু বেচৰকাৰী কেইবাটাও সংস্থাই এইডছ ৰোগ সম্পর্কে সাধাৰণ বাইজক অবগত কৰাৰলৈ বহতো ব্যৱস্থা লৈছে। ভাৰত চৰকাৰৰ NACO (National AIDS Control Organisation) আৰু অসম চৰকাৰৰ State AIDS Cell হ'ল উল্লেখযোগ্য সংস্থা। ইয়াৰোপৰি কেইবাটাও বেচৰকাৰী সংস্থাই মাদক দ্ৰব্য আৰু অন্যান্য নিচাযুক্ত দ্ৰব্য নিবাৰণৰ বাবে প্ৰচাৰ আৰু নিচা আসঙ্গ লোকৰ চিকিৎসা আৰু পুনৰ সংস্থাপনৰ ক্ষেত্ৰত কাম কৰি আছে।

..... ব্লাড বেংক সমূহত বজ্ঞদাতা সকলৰ HIV কে আদি কৰি কিছুমান মাৰাঞ্চক ব্যাধিৰ বীজানু নিৰ্কপণৰ বাবে পৰীক্ষা কৰিবলৈ এক আইনগত ব্যৱস্থা আছে। কিন্তু বহু সময়ত পৰীক্ষা নকৰাকৈয়ে দাতাৰ পৰা বক্তৃ গ্ৰহণ কৰি বোগীৰ শৰীৰত প্ৰয়োগ কৰা হয়।

সহকামিতা, একাধিক ঘোনসংগী, বেজিৰে নিচাযুক্ত দ্ৰব্য গ্ৰহণ, একেখন ক্ষুৰেৰে দাঢ়ি খুৰোৱা, HIV আক্ৰান্ত লোকৰ পৰা তেজ গ্ৰহণ কৰিলে এই ৰোগৰ বীজানু বিয়পিব পাৰে। তাৰোপৰি বৎশগত ভাবেও এই ৰোগ বিয়পিব পাৰে। এই কাৰণবোৰ বহুলভাৱে প্ৰচাৰ হৈছে যদিও জনসাধাৰণ সতৰ্ক হোৱা নাই। কাৰণ নিজৰ বা আঞ্চলিক কোনোৱা এজনৰ নোহোৱালৈকে এই ৰোগৰ ভয়াবহতা সম্পর্কে ধৰণা কৰাটো টান। অনেক প্ৰচেষ্টা অব্যাহত থকা স্বত্বেও চিকিৎসা বিজ্ঞানে এতিয়ালৈকে এই ৰোগৰ প্ৰতিযোধক আৰিষ্ঠাৰ কৰিব পৰা নাই। গতিকে বৰ্তমান এই ৰোগ প্ৰতিৰোধ কৰাৰ বাহিৰে অন্য উপায় নাই।

HIV এনে এক বীজানু যি এজন সুস্থ লোকৰ শৰীৰত প্ৰবেশ কৰিলে মানুহজনৰ শৰীৰৰ প্ৰতিৰোধ ক্ষমতা ক্ৰমান্বয়ে লোপ পায়। এসময়ত এনে এক অৱস্থাৰ সৃষ্টি হয় যে যি কোনো ৰোগৰ বীজানুৰ আক্ৰমনে মানুহজনক মৃত্যুৰ গৰাহলৈ ঠেলি দিয়ে। ৰোগীৰ এই চৰম প্ৰতিৰোধীন অৱস্থাটোকে এইডছ আক্ৰান্ত অৱস্থা ৰোলা হয়।

এই ভাইৰাছৰ দ্বাৰা আক্ৰান্ত লোক সকলৰ মানসিক অৰস্থালৈ লক্ষ্য ব্যাখ্যাটো এতিয়া সমাজৰ বাবে গুৰুত্বপূৰ্ণ কাম হৈছে। এওঁলোকক এঘৰীয়া কৰি মানসিক অৰস্থাৰ ওপৰত যাতে পুনৰ আঘাত কৰা নহয় সেই কথালৈ সকলোৱে লক্ষ্য কৰাটো প্ৰয়োজন। অন্য ৰোগীৰ দৰে এওঁলোকক আৰশ্যক অনুযায়ী সাধাৰণ চিকিৎসালয়ত চিকিৎসা কৰাটো বাধ্যতামূলক কৰা হৈছে। এওঁলোকক এঘৰীয়া কৰি ব্যাখ্যাটো মানৱ অধিকাৰ উলংঘা কৰাৰ কথা। দুখৰ বিষয় যে আমাৰ সমাজ সচেতন সকলো এই বিষয়ে সজাগ নহয়। স্বেচ্ছাসেৰী অনুষ্ঠান সমূহেও নিজ স্বার্থতেই কৰ্তৃপক্ষৰ ৰোষৰ বলি নহবলৈকে এনেবোৰ মানৱ অধিকাৰ উলংঘা কৰাৰ ঘটনাত নিমাত হৈ আছে। প্ৰচাৰ মাধ্যমত বিজ্ঞাপন, পুস্তিকা, প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা, দেৱাল লিখন আদিৰ দ্বাৰা বিভিন্ন সংস্থাই ৰাইজৰ মাজলৈ এইডছ সম্পর্কে কিছু হ'লেও যে সজাগতা আনিছে তাক নুই কৰিব নোৱাৰিব।

ব্লাড বেংক সমূহত ৰজন্মদাতা সকলৰ HIV কে আদি কৰি কিছুমান মাৰাঞ্চক ব্যাধিৰ বীজানু নিৰ্কপণৰ বাবে পৰীক্ষা কৰিবলৈ

এক আইনগত ব্যৱস্থা আছে। কিন্তু বহু সময়ত পৰীক্ষা নকৰাকৈয়ে দাতাৰ পৰা বক্তৃ গ্ৰহণ কৰি ৰোগীৰ শৰীৰত প্ৰয়োগ কৰা হয়। ওৱাহাটী চিকিৎসা মহাবিদ্যালয়ৰ ব্লাড বেংকৰ নথিপত্ৰৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি এই বিষয়ে এক স্বেচ্ছাসেৰী সংঘই অলপতে তেওঁলোকৰ বাৰ্ষিক স্বৰণিকাত এটা প্ৰৱন্ধ প্ৰকাশ কৰিছিল। সেই প্ৰৱন্ধৰ পৰা এটা সিদ্ধান্তত উপনীত হ'ব পাৰি যে ওৱাহাটী চিকিৎসা মহাবিদ্যালয়ৰ ব্লাড বেংকেও আইন উলংঘা কৰি HIV+ বা পৰীক্ষা নকৰাকৈ বজ্ঞদাতাৰ পৰা বক্তৃ গ্ৰহণ কৰি অন্য ৰোগীৰ শৰীৰত প্ৰয়োগ কৰিছে।

এজন ৰোগী HIV ভাইৰাছৰ দ্বাৰা আক্ৰান্ত হৈছে বুলি সন্দেহ কৰিলে ডাক্তাৰে ৰোগীজনৰ স্ক্ৰিনিং টেষ্ট, HIV Spot Test কৰাৰ লাগে। তাৰ আগতে অৱশ্যে ৰোগীক এই ৰোগৰ পৰীক্ষা সম্পর্কে বুজাই দি তেওঁৰ অনুমতি লোৱাটো আইনগত কৰ্তৃব্য। স্ক্ৰিনিং টেষ্টত পজিটিভ ফল পালেই এইডছ ৰোগ হোৱা বুলি কৰ নোৱাৰিব। ইয়াৰ দ্বাৰা ৰোগীজন HIV বীজানুৰ দ্বাৰা আক্ৰান্ত হোৱাৰ সন্দেহটোহে

ঘনীভূত হয়। ইয়ার পাছত আকো ELISA (Enzyme Linked Immuno Adsorbent Assay) টেষ্টের দ্বারাহে নিশ্চিতকৈ কব পৰা যায়। এই পৰীক্ষাটো সথেষ্ট ব্যয়বহুল। অসম চৰকাৰে AIDS Surveillance Centre ত এইটো বিনামূলীয়াকৈ কৰাৰ ব্যৱস্থা কৰিছে। এই কেন্দ্ৰটো গুৱাহাটী চিকিৎসা মহাবিদ্যালয়ৰ মাইক্ৰোবায়’লজি বিভাগৰ লগত অৱস্থিত। কোনো ৰোগীয়ে কিন্তু পৰীক্ষাটো নকৰাওঁ বুলিলে জোৰকৈ কৰাৰ নোৱাৰি, তেহেলে ডাক্তাৰৰ সন্দেহ যিমানেই গুৰুতৰ নহওক কিয়।

চৰকাৰে ব্লাড বেংক সমষ্টে যিবোৰ নতুন আইন সৃষ্টি কৰিছে তাৰ ৰূপায়ণৰ বাবেই হওক বা আইন কাৰণতেই হওক বৰ্তমান HIV ক্ষিনিং পৰীক্ষাৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় টেষ্ট কিট বজাৰত মুকলিৱে কিনিবলৈ পোৱা নাযায়। যিবোৰ চিকিৎসালৰ বা পৰীক্ষাগালৰ ব্লাড বেংকৰ বাবে অনুজ্ঞাপত্ৰ আছে তেওঁলোকেহে এই টেষ্ট কিট কিনিব পাৰে।

এজন সুস্থ ব্যক্তিক HIV আক্ৰান্ত বুলি নিশ্চিত কৰাৰ পাছত তেওঁৰ মানসিক অৱস্থা কেনেকুৱা হ'ব পাৰে সেয়া বৰ্ণনাতীত। মানুহজনৰ মৃত্যু নিশ্চিত অথচ কিমানদিন জীয়াই থাকিব তেওঁ নাজানে। পূৰ্ণ বিকশিত এইডছ দেখা দিয়ালৈকে যথেষ্ট দীঘলীয়া সময়ো হয়তো তেওঁ জীয়াই থাকিব পাৰে। এনে এক দোধোৰ-মোধোৰ অৱস্থাত চিন্তাই মানুহজনক খুলি খুলি খাব পাৰে। অন্য শাৰীৰিক ব্যাধি অথবা স্বাস্থ্যক্ষয়ৰ লক্ষণ নথকাকৈয়ে মানুহজনৰ মনত মৃত্যুৰ দুচিত্তাই এক ভয়ানক হতাশাৰ সৃষ্টি কৰিব পাৰে। এনে মানসিক অৱস্থাত মানুহজনক যদি সামাজিক ভাবে এঢ়োৱা কৰি তেওঁৰ ওপৰত এক অতিৰিক্ত চাপৰ সৃষ্টি কৰা হয় তেনেহেলে মানুহজনে মানসিক সংস্কেতন হেৰুৱাই ভয়ানক বিপদজনৰ কাম কৰি পেলাব পাৰে। বহু দেশত HIV আক্ৰান্ত ৰোগীয়ে সমাজৰ প্ৰতি এক বিদ্ৰোহ ঘোষণা কৰি জিয়ৎসা পূৰণৰ বাবে সুস্থ লোকৰ মাজত জানিশুনি এই ভাইৰাছ বিয়পোৱাৰ প্ৰচেষ্টা কৰাৰ নজিৰ দেখা গৈছে। সেয়ে এই ৰোগৰ দ্বাৰা আক্ৰান্ত ৰোগৰ বাবে মনস্তাত্ত্বিক চিকিৎসা অপবিহাৰ্য। এনে ৰোগীৰ লগত আন্তৰিকতাৰে কথা বতৰা পাতি তেওঁক আপোন কৰি লৈ তেওঁৰ মানসিক চিন্তা লাঘব কৰিব পৰা যায়। অসমত এনে পৰামৰ্শ দিব পৰা একমাত্ৰ কেন্দ্ৰটো আছে মহেন্দ্ৰ মোহন চৌধুৰী চিকিৎসালয়ত।

পশ্চিমীয়া দেশবোৰত এনে ৰোগীৰ মানসিক অৱস্থা অনুধাৰণ কৰি তেওঁলৈ সামাজিক সমৰ্থন আগবঢ়োৱাৰ ব্যৱস্থা কৰা হৈছে। এনে ৰোগীক মানবীয় দৃষ্টিভঙ্গীৰে চোৱা হয়। কিন্তু অনুকূল্পনা অথবা পুতো দেখুৱাই যাতে তেওঁলোকৰ আত্মসম্মান লাঘব কৰা নহয় তাৰ প্ৰতিও লক্ষ্য বৰ্খা হয়। মৃত্যুৰ গৰাহত পৰা মানুহ বহু বছৰৰ বাবে বাচি থাকিব নোৱাৰে ই সত্য; কিন্তু মৃত্যুৰ কথা চিন্তা কৰি অকলশৰীয়াকৈ জীৱন কঠোৱা এজন মানুহে জীয়াই থকাৰ মাজতে ভয়াহ ব্যন্দনাত ভোগে। এই যন্ত্ৰনা লাঘব কৰাৰ এক অভিনৱ পদ্ধতিৰ সন্তোষ ভাৰতীয় দৰ্শনত বিচাৰি পোৱা যায়। আমাৰ সমাজৰ HIV আক্ৰান্ত লোক সকলক তেওঁলোকৰ বাবে লাভদায়ক কিছুমান কামত ব্যৱস্থা বাবি তেওঁলোকৰ

.....HIV আক্ৰান্ত লোকৰ চিকিৎসাৰ বাবে একো প্ৰতিবেধক ঔষধ আজিলৈকে ওলোৱা নাই। এজন HIV ৰোগী পূৰ্ণ পৰ্যায়ৰ এই ডছ বোগীলৈ ৰূপান্তৰিত হৈ স্বাভাৱিক শাৰীৰিক প্ৰতিৰোধ ক্ষমতা একেবাৰে হেৰুৱাই পোলোৱা অৱস্থা পোৱালৈকে কিমান সময়ৰ আৱশ্যক তাকো আগতে সঠিকভাৱে কোৱাটো সন্তোষৰ নহয়।

অন্তৰ থকা মৃত্যু আশংকাৰ পৰা মুক্ত কৰিব পৰা যায়।

গণিকা বৃত্তিক পুথিৰীৰ অতি প্ৰাচীন বৃত্তি বুলি কোৱা হয়। আজিৰ যান্ত্ৰিকতাৰ যুগত গণিকালয় সমৃহ উচ্চেদ কৰি এক সামাজিক সন্তুলনহীনতাৰ জন্ম দিয়াৰ দৰে অসন্তুলন কাম কোনেও সাধন কৰিব নোৱাৰে। গতিকে গণিকাৰ জৰিয়তে যাতে এই ৰোগ বিয়পিব নোৱাৰে তাৰ উপযুক্ত বন্দৰস্ত কৰা আৱশ্যক হৈ পৰিছে। নিচা আসন্তু লোক সকলে বেজিৰে মাৰফিনজাতীয় ঔষধ শৰীৰত প্ৰয়োগ কৰে। ভাৰতৰ ভৰ্মৰ ভিতৰত মুগ্ধাইত আৰু উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ মণিপুৰত এই বদ অভ্যাস বেছি। এইডছ প্ৰতিৰোধৰ বাবে ইয়াৰ ব্যৱহাৰ নিষিদ্ধ কৰা উচিত।

এইডছ আক্ৰান্ত লোকৰ প্ৰতি আমাৰ সমাজৰ কিছুমান অন্ধবিশ্বাস আছে। যেনে এইডছ আক্ৰান্ত লোকৰ কাপোৰ কানি ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ এইডছ হোৱাৰ সভাৱনা থাকে; লোকজনৰ লগত একেলগে থাকিলেও এইডছ হ'ব পাৰে। এই অন্ধবিশ্বাসবেৰ দূৰ কৰিবৰ বাবে সমাজেই ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰা উচিত।

HIV আক্ৰান্ত লোকৰ চিকিৎসাৰ বাবে একো প্ৰতিবেধক ঔষধ আজিলৈকে ওলোৱা নাই। এজন HIV ৰোগী পূৰ্ণ পৰ্যায়ৰ এইডছ ৰোগীলৈ ৰূপান্তৰিত হৈ স্বাভাৱিক শাৰীৰিক প্ৰতিৰোধ ক্ষমতা একেবাৰে হেৰুৱাই পোলোৱা অৱস্থা পোৱালৈকে কিমান সময়ৰ আৱশ্যক তাকো আগতে সঠিকভাৱে কোৱাটো সন্তোষৰ নহয়। আনহাতে এজন HIV আক্ৰান্ত লোকে অন্য এজন সুস্থ ব্যক্তিৰ দৰে জীৱন ধাৰণ কৰি সমাজত স্বাভাৱিক ভাবে থাকিলেও অন্য সোঁচৰা ৰোগীৰ দৰে তেওঁ এই ৰোগ বিয়পোৱাৰ আশংকাৰ সম্পূৰ্ণ অমূলক। সেৱেহে HIV আক্ৰান্ত ৰোগীৰ চিকিৎসা সম্পর্কে এক আন্তৰিকান্তীয় নীতি গ্ৰহণ কৰা হৈছে। এতিয়া এনে ৰোগ এখন বিশেষ দেশৰ এক স্বীকৃত সমস্যা হৈ থকা নাই, বৰং ই সমগ্ৰ বিশ্বৰ বাবেই এক ভাৰুকি স্বৰূপ হৈ পৰিছে। ■

(সুৱৰ্ত পৰকায়হ মহাবিদ্যালয়ৰ স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষৰ ছাত্ৰ) ত্ৰিতীয় পৃষ্ঠা

১৯৭৫ চৰ্তুৰি মাহে প্ৰকাশিত প্ৰয়োগ পত্ৰ পৰিবহন কৰিব।

১৯৭৫ চৰ্তুৰি মাহে প্ৰকাশিত পত্ৰ পৰিবহন কৰিব।

১৯৭৫ চৰ্তুৰি মাহে পত্ৰ পৰিবহন কৰিব।

ব্যাপক সামাজিক সমাজ ভাবতে VI
চলুন। গীর্জা চার্চ ক্যার্যসভীন মধ্যে ক্ষমতাভীজন
অ্যালিঙ্গ উচ্চ শ্রেণি ভারতীয় সমাজত জাতিভেদ প্রথার কৃফল
তেক মানবতাও কর্মসূচি করিভাব ত ভারতীয় সমাজ
ক্ষমতাভীজন চৰক চার্চাৎ গীর্জা সমাজত
অভিকৃত হোক ক্ষমত ক্ষমত সমাজত নামে

জাতিভেদ যে কেবল ভারতীয় সমাজৰ
সৃষ্টি এনে নহয়, পৃথিৰীৰ আন ভালেমান দেশত
একালত জাতিভেদৰ অনুৰূপ প্রথাৰ প্রচলন
আছিল। প্রাচীন ইৰাণতো ভারতীয় জাতিৰ অনুৰূপ
চাৰিটা শ্ৰেণী আছিল। পুৰোহিত, সৈন্য,
পশুপালক, গাহৰি পালক, ব্যৱসায়ী, ভাষ্যকাৰ
আৰু নাৰিক – প্রাচীন মিছৰীয় সমাজত এই
সাতেটা শ্ৰেণী থকাৰ উল্লেখ পোৱা যায়।

মধ্যযুগীয় ইউৰোপীয় সমাজো সন্তুষ্ট, যাজক আৰু
সাধাৰণ – এই তিনিটা বহল শ্ৰেণীত বিভক্ত হৈ
আছিল। কিন্তু নানান সামাজিক আৰু বাজনৈতিক
ধূমুহা, নানা বাজতৰ উত্থান-পতন এই সকলোৰে
দেওনা পাৰ হৈ জাতি প্ৰথা অবিসম্বাদী ভাৱে তিষ্ঠি
থকাৰ আচৰিত উদাহৰণ ভাৰতৰ বাহিৰে আন
কোনো দেশতে পাবলৈ নাই। জাতি প্ৰথা আজিও
ভারতীয় সমাজ ব্যৱস্থাৰ অন্যতম ভিত্তি।

ভাৰতত জাতি ভেদ প্রথাৰ সূচনা হয়
প্রাচীন বৈদিক যুগতে। কিন্তু সেই যুগত ই
জৰাহৰলাল নেহৰুৰ ভাষাত ক'বলৈ গ'লে
“বোকাৰ দৰে লেউসেউ” আছিল। ব্ৰাহ্মণ, ক্ষত্ৰিয়,
বৈশ্য আৰু শুদ্ৰ – এই চাৰিটাই মাত্ৰ আছিল সেই
কালৰ জাতি আৰু মানুহক ইবোৰত বিভক্ত কৰা
হৈছিল গুণ আৰু কৰ্মৰ ভিত্তিত। ভগবদ্গীতাত
শ্ৰী কৃষ্ণই অৰ্জুনক কৈছে, ‘চাতুৰ্বৰ্ণং ময়া সৃষ্টম
গুণ কৰ্ম বিভাগযাঃং,’ অৰ্থাৎ ‘গুণ আৰু কৰ্মৰ
বিভাগ অনুসৰি মই চতুৰ্বৰ্ণৰ সৃষ্টি কৰিছো।’

কিন্তু পৰবৰ্তী কালত নানা কাৰণত ‘বোকাৰ দৰে
লেউসেউ’ এই প্ৰথাটো শিলৰ দৰে কটকটীয়া হৈ
পৰিলৈগে। প্ৰধান চাৰিটা জাতিৰ উপৰিও অলেখ
উপজাতিৰ সৃষ্টি হ'ল আৰু উচ্চ জাতিৰ লোক

..... ভাৰতত জাতি
ভেদ প্রথাৰ সূচনা হয়
প্রাচীন বৈদিক
যুগতে। কিন্তু সেই
যুগত ই জৰাহৰলাল
নেহৰুৰ ভাষাত
ক'বলৈ গ'লে
“বোকাৰ দৰে
লেউসেউ” আছিল।
ব্ৰাহ্মণ, ক্ষত্ৰিয়, বৈশ্য
আৰু শুদ্ৰ – এই
চাৰিটাই মাত্ৰ আছিল
সেই কালৰ জাতি
আৰু মানুহক
ইবোৰত বিভক্ত কৰা
হৈছিল গুণ আৰু
কৰ্মৰ ভিত্তিত।

সকলে সিবোৰক অতি হীন চকুৰে চাৰলৈ ধৰিলে।

বিশেষকৈ প্রতিলোম বিবাহে অৰ্থাৎ ব্ৰাহ্মণ প্ৰভৃতি
উচ্চ জাতিৰ তিৰোতাৰ লগত শুদ্ৰ প্ৰভৃতি হীন
জাতিৰ পুৰুষৰ অবৈধ বিবাহে ভাৰতৰ এনে
কিছুমান জাতিৰ সৃষ্টি কৰিলে, যি বোৰক স্পৰ্শ
কৰাহে নালাগে, আনকি দেখাও পাপৰ কথা
আছিল। মধ্য যুগৰ ভাৰতত চণ্ডাল, নিয়াদ, শৰুৰ
আদি জাতিৰ মানুহ বিলাকৰ অৱস্থা অতি
শোকলগা আছিল। তেওঁলোক গাঁৱৰ বা চহৰৰ
বাহিৰ ভগা জুপুৰীত উচ্চ জাতিৰ লোকসকলৰ
চকুত নপৰাকৈ থাকিব লগীয়া হৈছিল। গাঁও বা
চহৰত সোমাবলগীয়া হ'লৈ তেওঁলোকে কাঠৰ
তাল বজাই আহিব লাগিছিল, যাতে উচ্চ জাতিৰ
মানুহবিলাক তেওঁলোকৰ পৰা আঁতৰি ‘পবিত্ৰ’ হৈ
থাকিব পাৰে। দক্ষিণ ভাৰতত নামুদিৰি ব্ৰাহ্মণসকল
বাহিৰলৈ ওলালে ‘নায়াৰ’ জাতিৰ মানুহ এদলে
তেওঁলোকৰ আগে আগে শব্দ কৰি যাব লাগিছিল,
যাতে অস্পৰ্শ্য আৰু অদৰ্শনীয় জাতিৰ লোকসকল
তেওঁলোকৰ ওচৰ-পঁজৰৰ পৰা আঁতৰি থাকে।

মধ্যযুগত উচ্চ জাতিৰ হিন্দু সকলে শুদ্ৰ
প্ৰমুখে হীন জাতি সমূহৰ প্ৰতি কৰা আচৰণৰ বিতং

বিৰোগ হিন্দু শাস্ত্ৰ সমূহত পোৱা যায়। এই যুগত
শুদ্ৰই শিক্ষা লাভ কৰাটো পাপ কাম আছিল। মনু
স্মৃতিত শুদ্ৰৰ কাষত বেদ নপঢ়িবলৈ, শুদ্ৰৰ লগত
ক'লৈকো নায়াবলৈ আৰু শুদ্ৰৰ হাতৰ পৰা খাদ্য

নাখাবলৈ কোৱা হৈছে।

গৌতম ধৰ্মশাস্ত্ৰ অনুসৰি শুদ্ৰই উচ্চ কুলৰ
লোকসকলৰ সেৱাত সৰ্বদা ৰত থাকিব লাগে আৰু
তেওঁলোকে দিয়া ফটা জোতা, ফটা কাপোৰ আৰু
ভগা ছাতি ব্যৱহাৰ কৰিব লাগে, আৰু খাব লাগে

তেওঁলোকে দিয়া উচ্ছিষ্ট অন্ন। কোনো শুদ্ধই বেদ পাঠ শুনিলে তাৰ
কাণত গলিত সীহ ঢালি দিবলৈ, বেদ মন্ত্র উচ্চারণ কৰিলে তাৰ জিভা
কাটি দিবলৈ আৰু বেদ মন্ত্র মনত ৰাখিলে তাৰ দেহাটো দুঁছোৱা কৰি
দিবলৈ এই গ্ৰন্থখনত নিৰ্দেশ দিয়া হৈছে। ‘আপস্তম্ব ধৰ্মসূত্ৰ’ নামৰ
গ্ৰন্থখনত কোৱা হৈছে এই বুলি – উচ্চ কুলৰ হিন্দুৰে চণ্ডালক কিবাকৈ
শ্পৰ্শ কৰিলে তেওঁ গা ধুই শুচি হ'ব লাগিব, চণ্ডালৰ লগত কথা
পাতিলে তেওঁ ৰাঙ্গামৰ লগত কথা হৈ চিন্ত শুন্দ কৰিব লাগিব আৰু
চণ্ডালক দেখিলে সূৰ্য, চন্দ্ৰ, তৰা আদি চাই চকু পৰিত্ব কৰিব লাগিব।

..... জাতিভেদ প্ৰথাই ভাৰতীয় মানুহৰ স্বভাৱ আচৰিত ধৰণৰ কৰি
তুলিছিল। উচ্চ জাতিৰ লোকসকল অতিশয় শুচিবায়ুগ্রস্ত আছিল।
জাত যোৱাৰ ভয়ত তেওঁলোকে দিনো তিনি চাৰিবাৰকৈ গা ধুইছিল
আৰু নিজৰ ঘৰৰ ভেটিটো মচি কাচি চিকচিকিয়া কৰি ৰাখিছিল। কিন্তু
.....

উপৰোক্ত উদাহৰণ কেইটাৰ পৰাই জাতিভেদ প্ৰথাৰ
অমঙ্গলদায়ক চৰিত্ৰ কিছু হ'লেও ইঙিত পোৱা যায়। জাতিভেদ প্ৰথাই
মানুহক মানুহ হিচাপে চাৰলৈ নিশিকাহিছিল, মানুহৰ মানুৰীয় মৰ্যাদাক
ই সম্পূৰ্ণৰূপে আওকাণ কৰিছিল। মানুহৰ স্বকীয় ব্যক্তিত্ব বিকাশৰ
সুবিধা এই প্ৰথাত একেবাৰে নাছিল। আৱিষ্কাৰ বা অভিযানৰ উদ্যমৰ,
কোনো নতুন আকাঙ্ক্ষাৰ বা কোনো গোত্ৰাহীণ প্ৰতিভাৰ জন্মৰ সুৰক্ষা
এই প্ৰথাই দিয়া নাছিল। জাতিভেদ প্ৰথাই সামাজিক শ্ৰেণী বিলাক
শিল্পীভূত কৰি পেলোৱাৰ ফলত খেতিয়কে যুগ যুগ ধৰি খেতি কৰি
গৈছিল একে সুৰীয়া গতবেই, কাৰিকৰে ব্যৱহাৰ কৰি আছিল সদায়
একেবোৰ সঁজুলিকেই। এই বিলাক পৰিৰধন বা উন্নত কৰাৰ চিন্তা
জাতিভেদ প্ৰথাই তেওঁলোকৰ মগজুত সোমাবলৈ দিয়া নাছিল।
তেওঁলোকৰ কাম কাজবিলাক উদ্যমশূণ্য আৰু যন্ত্ৰৰৎ কৰি পেলাইছিল।
জাতিভেদত পুৰুষানুগ্ৰহিক বৃত্তি সলনি কৰাৰ সুবিধা নাছিল। সেয়ে
সামন্ত্যুগীয় ভাৰতত শুদ্ধিৰ বা চণ্ডালে জ্ঞানার্জন কৰাৰ বা ৰাঙ্গাণে খেতি

কৰা অভাৱনীয় কথা আছিল। মনুস্মৃতিত কোৱা হৈছে যে যদি কোনো
নিকৃষ্ট জাতিৰ লোকে লোভবশত- উৎকৃষ্ট জাতিৰ বৃত্তি লয় তেন্তে
তেওঁৰ সৰ্বস্ব হৰণ কৰি তেওঁক বাজ্যৰ পৰা বাহিৰ কৰি দিয়া বজাৰ
কৰ্তব্য।

জাতিভেদ প্ৰথাই ভাৰতীয় মানুহৰ স্বভাৱ আচৰিত ধৰণৰ কৰি
তুলিছিল। উচ্চ জাতিৰ লোকসকল অতিশয় শুচিবায়ুগ্রস্ত আছিল।
জাত যোৱাৰ ভয়ত তেওঁলোকে দিনো তিনি চাৰিবাৰকৈ গা ধুইছিল
আৰু নিজৰ ঘৰৰ ভেটিটো মচি কাচি চিকচিকিয়া কৰি ৰাখিছিল। কিন্তু

..... জাতিভেদ প্ৰথাই ভাৰতীয় মানুহৰ স্বভাৱ আচৰিত ধৰণৰ কৰি
তুলিছিল। উচ্চ জাতিৰ লোকসকল অতিশয় শুচিবায়ুগ্রস্ত আছিল।
জাত যোৱাৰ ভয়ত তেওঁলোকে দিনো তিনি চাৰিবাৰকৈ
গা ধুইছিল আৰু নিজৰ ঘৰৰ ভেটিটো মচি কাচি চিকচিকিয়া কৰি ৰাখিছিল। কিন্তু

ওচৰে পাজৰে থকা গেৰেকণিলৈ তেওঁলোকৰ ভৱক্ষেপ নাছিল। কাৰণ
জাতি ভেদৰ নিৰ্দেশ মতে গেৰেকণি চাফা কৰা শুদ্ধ আৰু চণ্ডালৰহে
কাম, তেওঁলোকৰ নহয়। জাতিভেদ প্ৰথাই এইদৰে ভাৰতীয় মানুহৰ
যুক্তি অস্তৃত আৰু হাস্যকৰ কৰি তুলিছিল আৰু এইবিলাক তেওঁলোকৰ
দৰ্শন আৰু বিজ্ঞানতো প্ৰতিফলিত হৈছিলগৈ।

জাতিভেদ প্ৰথাৰ প্ৰতিপত্তি আজিকালি অনেক কমিছ আৰু
ই স্বাভাৱিক। এই প্ৰথা আছিল কৃষি- প্ৰধান যুগৰ নিশ্চল সমাজৰ
সৃষ্টি। আধুনিক শিল্প আৰু বিজ্ঞানে জাতিভেদ প্ৰথাৰ প্ৰভাৱ মূল ভেটিটো
সম্প্ৰতি ভাঙি পেলাইছে। মানুহে লাভ কৰিছে গতিশীল জীৱনৰ
সোৱাদ। সকলো মানুহৰ মনৰ পৰা জাতিভেদৰ প্ৰভাৱ এতিয়াও হয়তো
আঁতৰা নাই। কিন্তু এই কথা ঠিক যে সময়ৰ দ্রুত পৰিৱৰ্তনৰ ধূমহাত
এই প্ৰথা এদিন ধূলিস্যাং হৈ যাবলৈ বাধ্য হ'ব। (সহায় লৈ) ♦

● (মতলিব আহমেদ, মহাবিদ্যালয়ৰ স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষৰ ছাত্র)

জ্ঞানালয় যোগ পৰিৱে প্ৰয়োগ কৰিবলৈ প্ৰয়োগ কৰিবলৈ তেওঁ
জ্ঞানালয়ৰ পৰিৱে প্ৰয়োগ কৰিবলৈ প্ৰয়োগ কৰিবলৈ (জ্ঞান
ক্ষেত্ৰৰ পৰিৱে প্ৰয়োগ কৰিবলৈ প্ৰয়োগ কৰিবলৈ প্ৰয়োগ কৰিবলৈ
জ্ঞানালয়ৰ পৰিৱে প্ৰয়োগ কৰিবলৈ প্ৰয়োগ কৰিবলৈ প্ৰয়োগ কৰিবলৈ
জ্ঞানালয়ৰ পৰিৱে প্ৰয়োগ কৰিবলৈ প্ৰয়োগ কৰিবলৈ (ক) প্ৰয়োগ কৰিবলৈ
(খোলা হৈলৈ) প্ৰয়োগ কৰিবলৈ প্ৰয়োগ কৰিবলৈ

পরিবেশ সংরক্ষণত জনসাধাৰণৰ ভূমিকা

কল্পনা দেৱী

পরিবেশ মানে কি?

অতি ক্ষুদ্র আনুবীক্ষণিক জীৱৰ পৰা আৰম্ভ কৰি বিশাল প্ৰাণীসমূহ আৰু গচ্ছনি সকলো বিলাক বাস কৰা চাৰিওকাষৰ অৱস্থাই হ'ল পৰিবেশ। জৈৱিক আৰু আজৈৱিক বস্তুৰ সমন্বয়ত পৰিবেশ গঢ়ি উঠে।

আজিকালি মানুহৰ বিভিন্ন কাৰ্য্যকলাপে পৰিবেশ প্ৰদূষণ কৰিছে। পৰিবেশ প্ৰদূষণ জীৱজগতৰ বাবে কিমান ভয়াবহ হ'ব পাৰে এই কথা সন্তুষ্ট মানুহবোৰে কল্পনা কৰা নাছিল। এইবাবেই আমি সমগ্ৰ জীৱ জগতেই ইয়াৰ দ্বাৰা বিপদগত হৈছে। যিদৰে সভ্যতাই মানবক আগুৱাই নিছে সেইদৰে সভ্যতাৰ উপহাৰে মানবক কঁপাই তুলিছে। ভৱাৰ সময় এতিয়া নহয়, পাৰ হৈ গ'ল সেই সময়। এতিয়া মাথো আমাৰ যত্নপৰ হোৱাৰ সময়।

পৰিবেশৰ বৈৰীসমূহ :-

বিশ্বৰ বৰ্তমানৰ পৰিবেশ বিভিন্ন কাৰকৰ দ্বাৰা বিনষ্ট হৈছে। পৰিবেশৰ এই প্ৰধান বৈৰীসমূহ হ'ল প্ৰদূষণ, জনসংখ্যা বিশ্ফোৱণ, প্ৰযুক্তি বিদ্যাৰ উন্নতি ইত্যাদি। সৰহভাগ প্ৰদূষণ মানুহেই সৃষ্টি কৰে। মানুহৰ সুখ স্বাচ্ছন্দ্য বঢ়েৱাৰ বাবে মানুহে যিমানেই যত্নপৰ হৈছে, সিমানেই দূষিত হৈ পৰিষে আমাৰ আবাস ভূমি পৃথিবী। আমাৰ পৰিবেশ। মানুহেই বায়ুত বিভিন্ন অনিষ্টকাৰী গেছ, ধূলি, ধোৱা আদি উৰুৱায়, পানীত নানা বাসায়নিক দ্রব্য আৰু তেল আদি পদাৰ্থ পেলায়, মাটিত জধমধে ৰাসায়নিক সাৰ আৰু কীটনাশক মিহলাই, হাবি জংঘল নাশ কৰিও মানুহে মাটিৰ অনিষ্ট সাধে। বিভিন্ন নিত্য ব্যৱহাৰ্য সামগ্ৰীৰ ভঙ্গ-ছিঙ্গা বা বৰ্জিত অংশ, জীৱজগতৰ গোৱৰ, মৃতদেহ আদি মাটিত বা পানীত পেলায়, তদুপৰি প্ৰয়োজন হওকেই বা নহওকেই দিনে নিশাই বহুতো হাই উৰুমিৰ সৃষ্টি কৰি মানুহে পৰিবেশ দূষিত কৰে।

প্ৰকৃতিৰো এই ক্ষেত্ৰত কিছু অবিহণা আছে। মহাকাশৰ পৰা অহা কিছুমান বিকিৰণে (যেনে অতি বেঁগুণীয়া বৰ্ষা, মহা জাগতিক বৰ্ষা) বায়ুমণ্ডলৰ ক্ষতি সাধন কৰে। তেজস্ক্রিয় পদাৰ্থৰ পৰা ওলোৱা বিকিৰণ আকোৰ মানুহেও সৃষ্টি কৰে, প্ৰকৃতিয়েও কৰে। ওপৰোক্ত কাৰণবোৰতকৈ দুটা বিশেষ পৰিষ্টলাই বিশ্ববাসীৰ মনত ত্ৰাসৰ সৃষ্টি কৰিছে। সেই কাৰণ দুটা হ'ল (ক) সেউজ গৃহ পৰিষ্টলা (Green house effect) (খ) অ'জন বিঙ্কা (Ozen hole)

সেউজ গৃহ পৰিষ্টলা :-

পেট্ৰল, কয়লা আৰু অন্যান্য ইঞ্জন সামগ্ৰী অনৱৰত জ্বলাই থকা বাবে বায়ুমণ্ডলত CO_2 ৰ পৰিমাণ ক্ৰমে বৃদ্ধি পাই গৈছে। বায়ুমণ্ডলত CO_2 ৰ পৰিমাণৰ লগত বায়ুমণ্ডলৰ উন্নাপ কম বেছি পৰিমাণে নিৰ্ভৰ কৰে। CO_2 ৱে পৃথিবীৰ চাৰিওকালে এটি স্তৰ সৃষ্টি কৰে। এই স্তৰৰ মাজেদি সূৰ্যৰ পোহৰ প্রতিফলিত হৈ ওলাই আহিব পাৰে কিন্তু তাপ শোষণ কৰাৰ বাবে ওলাই আহিব নোৱাৰে। দেখা

..... দেখা গৈছে যে যোৱা শতিকাত পৃথিবীৰ উন্নাপ অধিক বৃদ্ধি পায় তেতিয়া হ'লে মেৰ আৰু ওখ পৰ্বতত বৰফ গলি সাগৰৰ জল পৃষ্ঠৰ উচ্চতা বৃদ্ধি পাব। ইয়াৰ ফলত সাগৰৰ ওচৰৰ নগৰ চহৰ বুৰ যাব পাৰে। CO_2 ৰ পৰিমাণ বৃদ্ধিৰ লগত গ্ৰীণ হাউচৰ তুলনা কৰা হয়। গ্ৰীণ হাউচৰ আয়নাবোৰে CO_2 ৰ স্তৰৰ নিচিনা কাম কৰে। শীতকালত গ্ৰীণ হাউচত উন্নাপ বজায় ৰাখে। কিন্তু পৃথিবী যদি গ্ৰীণ হাউচত পৰিণত হয় তেতিয়াহ'লে ভয়াবহ পৰিস্থিতিৰ উন্নত হ'ব।

গৈছে যে যোৱা শতিকাত পৃথিবীৰ উন্নাপ অধিক বৃদ্ধি পায় তেতিয়া হ'লে মেৰ আৰু ওখ পৰ্বতত বৰফ গলি সাগৰৰ জল পৃষ্ঠৰ উচ্চতা বৃদ্ধি পাব। ইয়াৰ ফলত সাগৰৰ ওচৰৰ নগৰ চহৰ বুৰ যাব পাৰে। CO_2 ৰ পৰিমাণ বৃদ্ধিৰ লগত গ্ৰীণ হাউচৰ তুলনা কৰা হয়। গ্ৰীণ হাউচত আয়নাবোৰে CO_2 ৰ স্তৰৰ নিচিনা কাম কৰে। শীতকালত গ্ৰীণ হাউচত উন্নাপ বজায় ৰাখে। কিন্তু পৃথিবী যদি গ্ৰীণ হাউচত পৰিণত হয় তেতিয়াহ'লে ভয়াবহ পৰিস্থিতিৰ উন্নত হ'ব।

অ'জন বিঙ্কা :-

স্ট্ৰেচিয়েৰৰ অ'জন স্তৰে আলট্ৰা ভায়লেট বশি পৃথিবীত প্ৰৱেশ কৰাত বাধা দি জীৱ-জগতক বক্ষা কৰে। বিভিন্ন শিল্প সমূহৰ পৰা ত্যাগ কৰা নানা ধৰণৰ গেছ ওপৰত গৈ অ'জন স্তৰৰ ক্ষতি কৰে। বায়ুমণ্ডলৰ ওপৰ ভাগৰ এই সৎ অ'জনৰ স্তৰটো কিন্তু বিপদাপন্ন হৈছে আধুনিক মানুৰ সভ্যতাৰ প্ৰযুক্তি বিদ্যাত কুৰ'ফুৰ' কাৰ্বন চমুকৈ C.F.C. ব্যৱহাৰৰ ফলত। ই সুস্থিৰ আগৱিক গঠনৰ হোৱা কাৰণে বায়ুমণ্ডলত C.F.C. বহনদিনলৈ থাকে আৰু ওপৰৰ অ'জন স্তৰ পৰ্যন্ত বিস্তৃত হৈ যায়। তাত এই C.F.C. ৰ উপস্থিতিৰ কাৰণে O_3 বাসায়নিক

বিক্রিয়াত ভাণ্ডি গৈ ০_২ লৈ পৰিৱৰ্তন হয়। ইয়াৰ ফলত ৰ ০_৩ নূন্যতা হৈছে আৰু পৃথিবীত অধিক পৰিমাণৰ ক্ষতিকাৰক বশি পৰিবলৈ ধৰিছে। ফলত এই হৃষি তৰঙ্গ বশিয়ে উদ্ভিদ প্ৰাণী নিৰ্বিশেষে সকলো জীৱৰে জীৱকোষৰ জীণসমূহৰ আবিষ্ট উৎপৰিৱৰ্তন ঘটায়। এনে উৎপৰিৱৰ্তন বেছিভাগেই জীৱৰ বাবে ক্ষতিকাৰক।

বিশ্বৰ স্বাভাৱিক পৰিবেশ বিনষ্ট হোৱাৰ বাবে জীৱজগতৰ ওপৰত প্ৰচণ্ড ভাৰুকিৰ সৃষ্টি হৈছে। সেয়েহে এতিয়া বিশ্বৰ চৌদিশে জীৱৰ বিচিত্ৰতা সংৰক্ষণৰ বাবে আন্দোলন গঢ়ি উঠিছে।

জীৱৰ বিচিত্ৰতা মানে কি ?

আমি বাস কৰা এই পৃথিবীত ক্ষুদ্ৰতম অনুজীৱৰ পৰা আৰম্ভ কৰি নানা জাতি আৰু প্ৰজাতিৰ গচ-গছনি পশু-পক্ষী আদি বিভিন্ন ধৰণৰ জীৱ আছে। একেটা ভৌগোলিক অঞ্চলত বিভিন্ন পশু-পক্ষী, গচ-গছনি মানুহ আদি একেলগে বাস কৰে। ইয়াক বহুল অৰ্থত জীৱ বিচিত্ৰতা বুলিৰ পাৰি।

বিঅ'ডি জেনিৰিত ১৯৯২ চনৰ জুন মাহত বহা ধৰিবীৰ শীৰ্ষ সম্মিলনৰ মতে "Biological diversity means the variability among living organisms from all sources include; interalia, terrestrial, marine and other aqualic ecosystems and the ecological complexes of which they are part, this includes diversity within species, between species and of ecosystems."

জীৱৰ বিচিত্ৰতাৰ প্ৰয়োজনীয়তা :-

প্ৰকৃতিত বাস কৰা প্ৰতিবিধ প্ৰাণী আৰু উদ্ভিদেই নিজস্ব অস্তিত্ব বৰকাৰ বাবে পৰম্পৰা নিৰ্ভৰশীল। এই পৰম্পৰা নিৰ্ভৰশীলতাই প্ৰাকৃতিক ভাৰসাম্য বৰকা কৰাত সহায় কৰে। উদাহৰণ স্বৰূপে পানীত থকা পোক পৰৱা খাই ভেকুলীয়ে সিইতৰ সংখ্যা নিয়ন্ত্ৰণ কৰে। এইদৰে প্ৰতিবিধ জীৱৰ পাৰম্পৰিক নিৰ্ভৰশীলতাই পাৰিপার্শ্বিক ভাৰসাম্য বৰকা কৰে।

জীৱৰ বিচিত্ৰতা বিপন্ন হোৱাৰ কাৰণ :-

- (ক) ব্যাপক জনসংখ্যা বৃদ্ধিৰ ফলত বসতিৰ বাবে মানুহক অধিক ঠাই আৰু খাদ্যৰ প্ৰয়োজন হোৱাত অৱগ্যাপ্তল লোপ পাই আহিছে।
- (খ) গৃহ নিৰ্মাণ, ঔদ্যোগীকৰণৰ বাবে বনাপ্তল ধৰণ কৰাৰ ফলত বহুতো উদ্ভিদৰ প্ৰজাতি লোপ পোৱাৰ লগতে বসতি স্থানৰ অভাৱত বহুতো প্ৰাণীৰ প্ৰজাতিৰ অস্তিত্বও বিপন্ন হৈছে।
- (গ) ঔদ্যোগিক আৰু মানুৰ সৃষ্টি প্ৰদূষণে সকলো প্ৰাণী আৰু উদ্ভিদৰেই স্বাভাৱিক জীৱন যাত্রা বিৰূপ ভাৱে প্ৰভাৱিত কৰিছে।

(ঘ) চোৰাং চিকাৰীৰ অবাধ কাৰ্যকলাপেও জীৱৰ বিচিত্ৰতাক বেয়াকে ক্ষতিগ্ৰস্ত কৰিছে।

(ঙ) খেতি পথাৰত একক কৃষি ব্যৱস্থা গ্ৰহণৰ ফলত ভালেমান শস্যৰ প্ৰজাতি বিলুপ্তিৰ পথত অগ্ৰসৰ হৈছে।

(চ) খেতি পথাৰত অধিক পৰিমাণে বাসায়নিক কীটনাশক ব্যৱহাৰৰ ফলত কিছুমান প্ৰয়োজনীয় কীট-পতংগ তথা জীৱৰো মৃত্যু হয়। ফলত সেই জীৱবোৰৰ অস্তিত্ব বিপন্ন হয়।

মুঠতে মানুহৰ সামাজিক আৰু অৰ্থনৈতিক বিকাশৰ বাবে গ্ৰহণ কৰা অপৰিকল্পিত কাৰ্য কলাপে জীৱৰ বিচিত্ৰতাৰ লগতে সমগ্ৰ পৰিস্থিতি তন্ত্ৰকে ভাৰসাম্যহীন কৰি তুলিছে।

জীৱৰ বিচিত্ৰতাৰ মানুহৰ মৌলিক প্ৰয়োজনসমূহৰ ভিতৰত ধৰিব পাৰি। জীৱৰ বিচিত্ৰতাৰ সংৰক্ষণ আৰু প্ৰাকৃতিক ভাৰসাম্যৰ সুৰক্ষাৰ অবিহনে মানুৰ সভ্যতা অধিক কাললৈ বৰ্তি থকাটো সন্তুষ্ট নহয়। জনসচেতনতা অবিহনে জীৱৰ বিচিত্ৰতা সংৰক্ষণৰ কাৰ্য ব্যৱস্থাত সফল হোৱা কঠিন। ব্যক্তিগত, আনুষ্ঠানিক বা অনানুষ্ঠানিক ভাৱে সংৰক্ষণৰ বাবে বিভিন্ন পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰিব পাৰি। যেনে জনসচেতনতা বৃদ্ধি, গৱেষণা, জীৱৰ বিচিত্ৰতাৰ উচিত অৰ্থনৈতিক মূল্যায়ন, জিনবেংক স্থাপন, জনসংখ্যা নিয়ন্ত্ৰণ, চোৰাং চিকাৰীৰ বিৰুদ্ধে শক্তিশালী কাৰ্যব্যৱস্থা গ্ৰহণ, অৱগ্যাপ্তল ধৰণ বোধ আদি।

বিভিন্ন জাতি আৰু প্ৰজাতিৰে সমৃদ্ধ জীৱৰ বিচিত্ৰতা প্ৰাকৃতিক পৰিবেশৰ অবিহেন্দ অংগ। গতিকে পৰিবেশ সংৰক্ষণৰ কাৰ্যসূচী যুগুত আৰু ৰূপায়ণ কৰোতে জীৱৰ বিচিত্ৰতাৰ সংৰক্ষণে সৰ্বাধিক অগ্রাধিকাৰ পোৱা উচিত।

জনসাধাৰণৰ বাবে পৰিবেশ শিক্ষাৰ প্ৰয়োজনীয়তা আৰু সজাগতাঃ-

প্ৰদূষণ মুক্ত পৰিবেশ গঠন কৰিবৰ বাবে পৰিবেশ শিক্ষাৰ প্ৰয়োজনীয়তা উল্লেখযোগ্য। ইয়াৰ বাবে গোটেই পৃথিবীতে সকলো দেশ আৰু সমাজতে পৰিবেশ সংৰক্ষণৰ ওপৰত বিশেষ গুৰুত্ব দিয়া দেখা গৈছে। সেই উদ্দেশ্যে ১৯৭২ চনত সম্মিলিত ৰাষ্ট্ৰসংঘই হুইডেনৰ ষষ্ঠক হ'মত মানুৰ পৰিবেশ বিষয়ৰ প্ৰথমখন আন্তজৰাতিক আলোচনা চক্ৰ অনুষ্ঠিত হৈছিল। এই আলোচনা চক্ৰৰ আটাইতকৈ ডাঙৰ পদক্ষেপটো আছিল ৰাষ্ট্ৰসংঘৰ পৰিবেশ কাৰ্যক্ৰম বা United Nations Environment Programme নামৰ গোটে এটা প্ৰতিষ্ঠা কৰাটো। ইউনেস্কোৰ সংগত যুটীয়াভাৱে এই গোটে ১৯৭৫ চনৰ পৰি 'আন্তজৰাতিক পৰিবেশ শিক্ষা কাৰ্যক্ৰম' নামৰ এক বিস্তৃত সূচী প্ৰাৰ্থন কৰে।

ইয়াৰ পাছত পৃথিবীৰ চৰকাৰ সমূহক পৰিবেশ সংৰক্ষণৰ দিশত শিক্ষিত কৰি তোলাৰ বাবে ১৯৭৭ চনত তেতিয়াৰ ৰুচিয়াৰ জৰ্জিয়াৰ বিলিছিত এখন আন্তঃচৰকাৰ সম্মিলন পতা হয়। আমাৰ ভাৱতো

.....**১৯৭২ চনত সম্মিলিত বাস্ট্রসংঘই ছুইডেনৰ ষষ্ঠক হ'মত মানৰ পৰিবেশ বিষয়ৰ প্ৰথমখন আন্তজৰ্জিক আলোচনা চক্ৰ অনুষ্ঠিত হৈছিল। এই আলোচনা চক্ৰৰ আটাইতকৈ ডাঙৰ পদক্ষেপটো আছিল বাস্ট্রসংঘৰ পৰিবেশ কাৰ্যক্ৰম বা United Nations Environment Programme নামৰ গোটা এটা প্ৰতিষ্ঠা কৰাটো। ইউনেস্কোৰ লগত যুটীয়াভাৱে এই গোটে ১৯৭৫ চনৰ পৰা 'আন্তজৰ্জিক পৰিবেশ শিক্ষা কাৰ্যক্ৰম' নামৰ এক বিস্তৃত সূচী প্ৰৱৰ্তন কৰে।....**

পৰিবেশৰ বিষয়ে সজাগতা সৃষ্টিৰ ক্ষেত্ৰত পিছ পৰি নাথাকিল। অকল সজাগতা সৃষ্টি আৰু পৰিবেশ শিক্ষাতে আৱদ্ধ নাথাকি দেশখনে পৰিবেশ বক্ষাৰ বাবে আইনগত আৰু কাৰ্যকৰী ব্যৱস্থাৰ প্ৰহণ কৰিলৈ। ষষ্ঠক হ'মত বাস্ট্রসংঘৰ আলোচনা চক্ৰত অংশ প্ৰহণ কৰাৰ পাছত ভাৰতে ১৯৭২ চনত পৰিৱেশ পৰিকল্পনা আৰু সমষ্টয়ৰ বাস্ট্রীয় সমিতি বা National Committee on Environmental Planning and Coordination নামৰ এটা উচ্চস্তৰীয় সমিতি আৰু ১৯৭৪ চনত পনীৰ প্ৰদূষণ বোধ আৰু নিয়ন্ত্ৰণ কৰাৰ বাবে এখন আইন প্ৰণয়ণ কৰে।

দেশৰ জনসাধাৰণৰ মাজত পৰিবেশৰ বিষয়ে সজাগতা সৃষ্টি কৰাৰ ক্ষেত্ৰত স্থানীয় সমিতি আৰু বেচৰকাৰী স্বেচ্ছামূলক প্ৰতিষ্ঠানবোৰৰ ভূমিকাও কম নহয়। দেশখনৰ পৰিবেশ বক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত সাধাৰণ লোকেও কেনে ধৰণৰ ভূমিকা প্ৰহণ কৰিব পাৰে তাৰ এটা বিশিষ্ট উদাহৰণ হ'ল 'চিপকো আন্দোলন'। ১৯৭৩ চনত উত্তৰ প্ৰদেশৰ হিমালয়ৰ পাদদেশৰ চামোলি জিলাত ঠিকাদাৰৰ বনুৱাৰ কুঠাৰৰ ঘাপৰ পৰা জীৱনদায়নী গছবোৰ বক্ষা কৰিবৰ বাবে গাঁৱৰ সাধাৰণ ঠিকাদাৰৰ বনুৱা উপায়ান্তৰ হৈ উভতি যাব লগা হ'ল। এয়েই হ'ল বিখ্যাত চিপকো আন্দোলন।

পৰিবেশ বক্ষাৰ বাবে ব্যাপক সজাগতা সৃষ্টি কৰাটো আৰু প্ৰতি বছৰে প্ৰজনে নিজ অঞ্চলত পৰিবেশ বক্ষাৰ বাবে চেষ্টা কৰাটো আমাৰ সকলোৰে কৰ্তব্য হৈ পৰিষে।

ওপৰৰ চমু আলোচনাৰ পৰা এই কথা প্ৰতীয়মান হৈছে যে মানুহৰ বিভিন্ন কাৰ্য কলাপৰ দ্বাৰা সৃষ্টি হোৱা পৰিবেশ প্ৰদূষণক সংৰক্ষণ কৰা প্ৰধান দায়িত্ব মানুহেই। পৰিৱেশ প্ৰদূষণৰ ভয়াবহ বিপদে আজি এনে এক অস্তুত পূৰ্ব ব্যাপকতা অৰ্জন কৰিষে যে বিশ্ব সমগ্ৰ বাস্ট্ৰৰ ঐকান্তিক চেষ্টা অবিহনে ইয়াক প্ৰতিৰোধ কৰাটো টান হৈ পৰিষে। কাৰণ প্ৰদূষণৰ পৰিৱেশৰ অৱনতি ঘটাৰ সৈতে আঞ্চলিক বা দেশীয় সীমাৰেখাৰ কোনো সম্পৰ্ক নাই। সেয়েহে মানুহ আৰু প্ৰকৃতিৰ মূল সম্পৰ্ক সুন্দৰ আৰু সুসংগত স্বতন্ত্ৰতাক মানি লৈ তাৰ লগত মানুহৰ কাৰ্য সমষ্টয়ৰ সাধন কৰা, নহ'লৈ জীৱশ্ৰেষ্ঠ মানৰ এদিন পৃথিবীৰ বুকুৰ পৰা মেলানি মাগিব লাগিব। ①

● (কশুমী দেৱী মহাবিদ্যালয়ৰ স্নাতক তত্ত্বীয় বৰ্ষৰ ছাত্ৰী)

-১ তত্ত্বিকায়ও জ্ঞানচৰণী চতু

জ্ঞানচৰণী তত্ত্ব বিষয়ত কৰা লিখত স্বীকৃত কৰা বাবে তত্ত্বচৰণ

কৰিবলৈ কৰাবলৈ কৰা বাবে কৰিবলৈ কৰিবলৈ। স্বীকৃতনী সংস্কাৰ কৰাৰ কৰা

কৰা কৰাবলৈ কৰাবলৈ কৰাবলৈ। স্বীকৃত কৰাৰ কৰাৰ কৰাৰ কৰাৰ কৰাৰ

কৰাৰ কৰাৰ কৰাৰ কৰাৰ কৰাৰ কৰাৰ কৰাৰ কৰাৰ কৰাৰ কৰাৰ কৰাৰ কৰাৰ

অসম্ভৱ কথাটো মুৰ্খৰ অভিধানতে পোৱা যায়। পৃথিবীত অসম্ভৱ বুলি কোনো কথাই থাকিব নোৱাৰে।

— নেপোলিয়ন।

নিজক জ্ঞানী বুলি ভৰাজনেই হ'ল আটাইতকৈ মুৰ্খ।

— ভল্টেয়াৰ

নেপালীর লোক সংস্কৃতি - এটি পর্যালোচনা

যাদুর ভাবতী

নেপালী এটি জনগোষ্ঠী। লোক সংস্কৃতি, ভাষা, কলা-কৃষ্টি সামাজিক বীতি-নীতিরে সমৃদ্ধ নেপালী জাতি। নেপাল আৰু ব্ৰহ্মদেশৰ (বৰ্ণমান ম্যানমাৰ) পৰা অহা আমাৰ আতা-ককা সকলে সম্পূৰ্ণ নেপালী ৰাপে এই অসমত প্ৰৱেশ কৰিছিল। তেওঁলোকে পিঙ্কিছিল মূৰত টুপী, দৌৰা চুৰুৱাল, কঁকালত পটুকি, অৰ্চকট, কেটচোলা আৰু কঁকালত খুতুৰী। মহিলা সকলে পিঙ্কিছিল মূৰত চৌবল্পী চোলা, ফৰিয়া, পটুকি। গহনা আছিল কাণত সোণৰ চূঁপী, হাতত কৰৰ বাই ভৰিত কৰৰ কল্পি, ডিঙিত সোণৰ নোগেৰী তথা কপৰ হাৰ। আজি আধুনিকতাৰ কৰলত পৰি নেপালীৰ নিজৰ পৰিধান হৈৰাই গ'ল।

নেপালী ভাষাটো ভাৰতৰ স্বীকৃত ভাষা। ইয়াৰ এটা লালিত্য, কথন শৈলী, সুৰ আছে। কিন্তু আজি এই নেপালী সকলে নিজৰ ভাষা শুন্ধাকৈ কৰ বা লিখিব পৰা অবস্থা তেনেই ক্ষীণ। ইয়াৰ প্ৰধান কাৰণ হ'ল অহৰ্নিশে যি সমাজৰ সংস্পৰ্শত থাকি কাম কৰিব লগ্নীয়া হৈছে, সেই সমাজৰ, সেই অঞ্চলৰ পৰিবেশৰ প্ৰভাৱ নেপালীৰ ওপৰত বাৰ্তাকৈয়ে পৰিল। তদুপৰি নেপালী ভাষাত সাহিত্য ৰচনা কৰিব পৰা শিক্ষিত লোকৰ সংখ্যা বহুত কম। অসমীয়া মাধ্যমেৰে শিক্ষা লাভ কৰা ডিগ্ৰী ধৰী ডেকা চামটোৱেও নিজ মাতৃভাষাত লিখিবলৈও টান পায়।

অসমীয়া লোকৰ বিষ জাতীয় উৎসৱ। ঠিক সেইদৰে নেপালীসকলৰ জাতীয় উৎসৱ হ'ল – দুৰ্গা পূজা আৰু কালিপূজা। এই দুই উৎসৱৰ বাদেও আনুষঙ্গিক উৎসৱ আছে। দুৰ্গা পূজাক নেপালীয়ে 'দশৈ' বুলি কৰ। দশৈ অহাৰ লগে লগে নিজ নিজ ঘৰ পৰিষ্কাৰ কৰি মচি কুচি লয়। মহালয়াৰ পৰাই কিছুলোকে ঘৰত মাহাঞ্চল পাঠ কৰায় বা নিজেই পাঠ কৰে। মহালয়াৰ প্ৰথম দিনাই যৰধানৰ ওপৰত কলহ স্থাপন কৰি পূজা আৰ্চনা কৰে। এই যৰধান তাতে অকুৰিত হৈ পোহৰৰ অভাৱত হালধীয়া

হৈ পৰে। পিছত ই 'যমৰা' নাম পায়। এই যমৰা বিজয়ী দশমীৰ দিনা উলিয়াই আনি নিজ সন্তানক, আঞ্চীয় কুটুম্বক "চাউলৰ ফোঁট" হিচাপে দিয়ে। চাউলৰ ফোঁট দিওঁতে গায় -

“আয়ু দ্ৰোগসুতে শ্ৰেয়মা দশৰথে শক্তি ক্ষয়ম ৰাঘৱে
ঐশ্বৰ্য নহচে গতিশ পৰনে মানস চ দুৰ্যোধনে
সুৰ্যো শান্তবনে বলিষ্ঠ হলধৰে সত্যক চ কৃত্সনুতে
স্বজ্ঞানে বিদুৰী ভৰতী ভবতাং কৃতিশ নাৰায়ণে
জয়ন্তী মঙ্গলা কালী ভদ্ৰকালী কপালিনী
দুৰ্গা, ক্ষমা শিবা বাত্ৰি স্বহা স্বদা নমস্ততে।।

অৰ্থাৎ তোমাৰ আয়ু দ্ৰোগাচাৰ্যৰ পুত্ৰ অশ্বহামাৰ দৰে হওক দশৰথ বজাৰ দৰে শ্ৰেয় হওক, ৰাঘৱ দৰে শক্তি ক্ষয়, নহচ বজাৰ দৰে ধৰ্ম সম্পত্তি, পৱনৰ দৰে গতি, দুৰ্যোধনৰ দৰে মান সম্মান, সুৰ্যৰ দৰে স্থিব, বলবামৰ দৰে শক্তিবন্ত, যুধিষ্ঠিৰৰ দৰে সত্যবান, বিদুৰৰ দৰে জ্ঞানী আৰু নাৰায়ণৰ দৰে কৃতিত্ব লাভ হওক।

পূৰ্ণিমা তিথিত এই ফোঁট লোৱা প্ৰথাৰ সমাপ্তি ঘটে। দুৰ্গা পূজাৰ নামত বহুতো ছাগলি বলি দিয়ে। সকলো লোকে নিজ নিজ শাহ-শহুৰ, খুড়া-খুড়ী, মামা-মামী, বৰদেউতা-বৰমা আদিৰ পৰা আশীৰ্বাদ কামনা কৰে। অতি দুখীয়া লোকেও দুৰ্গা পূজাত নতুন পৰিধান পিঙ্কি আনন্দ অনুভৱ কৰে। দৈ-চিৰা-মাংস খোৱা বোৱা চলে।

দুৰ্গা পূজাৰ মাত্ৰ পোকৰ দিনৰ পিছত আহিবলগ্নীয়া ত্যোহাৰ (কালিপূজা) ৰ বাবে নেপালী সকলে অধীৰ আগ্ৰহেৰে বাট চাই থাকে। এই উৎসৱৰ মুখ্য আকৰ্ষণ হ'ল দেউচী, ভৈলী আৰু ভাতৃদিতীয়া। কাক (কাউৰী) ত্যোহৰ, কুকুৰ ত্যোহাৰ আৰু গাই ত্যোহাৰৰ পিছতেই ভাই ত্যোহাৰ। আউসীৰ বাতি ঘৰত বাতি প্ৰজলিন কৰাৰ পিছতে আৰত হয় ভৈলী। এই ভৈলীত গাঁৰৰ জীয়ৰী-বোৱাৰী সকলে দলবান্ধি ঘৰে ঘৰে গৈ নাচ-বাগি গায় ভৈলেনী আয়ো আঙল, বঢ়াবি কুৰাবী ৰাখন।

হ অড়টী বাৰ গাই ত্যোহাৰ ভেলী ॥

অৰ্থাৎ আমি আজি আপোনাৰ চোতালত ভৈলী খেলিবলৈ
আহিছো, চোতালখন পৰিষ্কাৰকৈ ৰাখিছেন নিশ্চয় ! দান-দক্ষিণা পোৱাৰ
পিছত গৃহস্থক তেওঁলোকে আশীৰ্বাদ দিয়ে এই বুলি -

এচেই ঘৰকা আমৈ বাবৈ চিৰঞ্জীৰী হওন ।

মৰে পছি চৰাচৰি বৈকুণ্ঠমা জাওন ॥

অৰ্থাৎ এই ঘৰৰ বুঢ়া-বুঢ়ী দীৰ্ঘজীৰী হওক। মৃতুৰ পিছতো
তেওঁলোক স্বগৰ্ণলৈকে যাওক।

জীয়াৰী-বোৱাৰীৰ এই উৎসৱৰ পিছতোই আৰম্ভ হয় ডেকা-
বুঢ়াৰ দেউটী, ডেকা-বুঢ়াই দল বাঙ্কি হাতত লাখুটি সৈ ঘৰে ঘৰে গায়
দেউটী খেলন আয়ো হামি হজুৰ কা দুৱাৰমা ।

অৰ্থাৎ আপোনাৰ দুৱাৰত দেউটী খেলিবৰ বাবে আমি
আহিছো। বলিবজাৰ উপাখ্যানৰ আলম লৈ তেওঁলোকে দেউটীৰ সুৰতে
কয় -

“হামি তেটৈ আয়েকা হৈনও, বলি ৰাজালে পঠাকো ।

অৰ্থাৎ আমাৰ বলিৰ ৰজাইহে আজি দেউটী খেলিবলৈ
পঠিয়াইছে ইত্যাদি ।

তাৰ পিছত আহিল মহিলাসকলৰ অতি আপোন ভাতৃ বিত্তীয়া।
যাক যমদ্বিতীয় বুলিও কোৱা হয়। কথিত আছে যে সেই বিত্তীয়া
তিথিটোত এজনী ভনীয়েকে নিজৰ মৃত ককায়েকক যমবজাক কাকুতি
মিনতিৰে সন্তুষ্ট কৰি পুনৰ জীয়াই তৃলিছিল। এই তিথিটোত জীয়াৰী-
বোৱাৰী আই সকলে নিজৰ সহোদৰ ককাই-ভাই নাথাকিলে কোনোৱা
জনক ভাই বা ককাইকাপে স্বীকৃতি দি কপালত চাউল পিঠাৰে বনোৱা
ফেট ল'বলৈ নিমন্ত্ৰণ জনায়। মুখত এটুপিও পানী নিদিয়াকৈ
তেওঁলোকে নিজৰ ভাই ককাইৰ আগমনৰ বাবে বাট চাই থাকে। ভৈলী
খেলি পোৱা টকাৰে উপহাৰ দিবৰ বাবে পৰিধান কিনি আনে। ৰঙ-
বিবঙ্গৰ ফোট দি তেওঁলোকৰ দীৰ্ঘ জীৱন কামনা কৰাৰ লগতে নিজৰো
ৰক্ষণাবেক্ষণ কামনা কৰে। কিনি অনা পৰিধান ফুলৰ মালা পিঙাই,
চাউলৰ পিঠাৰে বনোৱা ‘চেল কুটি’ খাবলৈ দিয়ে। ভাই ককায়েও
তেওঁলোকৰ কপালত ফোট দি দেউটী খেলি পোৱা টকা দক্ষিণা হিচাপে
দি বক্ষণাবেক্ষণৰ প্রতিশ্ৰূতি দিয়ে ।

জীয়াৰী-বোৱাৰী আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ আতক বিত্তীয় বৰ্ষৰ ছাত্ৰ
। মাত্ৰ কীচু পৰ্যবেক্ষণ কৰায় নাই। ভোজ হৰচৰ্তা সুধীসুন্দৰ
। মাত্ৰ কীচু বীচ সিক কৰলৈ চৰ কৰি ক্যাম ক্যাম সমত ক্যাম
। ক্যাম
। ক্যাম ক্যাম

.....আমি দেখিবলৈ পাওঁ যে নেপালী সকলৰ
বিভিন্ন উৎসৱৰ পাৰ্বণত বিশেষকৈ ভাতৃবিত্তীয়াত
বহুতো অসমীয়া যুৱক গাঁৱলৈ আহি নেপালী
জীয়াৰী-বোৱাৰীৰ হাতৰ ফোট পিঙ্কি গৌৰবৰোধ
কৰে। নেপালী সকলেও অসমীয়া সাজপাৰ পিঙ্কি
অসমীয়া জাতীয় উৎসৱৰ লগত সামঞ্জস্য বাখি
পিঠা-পণা বনায়, মেজি জুলায় ।.....

আজি আমি দেখিবলৈ পাওঁ যে নেপালী সকলৰ বিভিন্ন উৎসৱ
পাৰ্বণত বিশেষকৈ ভাতৃবিত্তীয়াত বহুতো অসমীয়া যুৱক গাঁৱলৈ আহি
নেপালী জীয়াৰী-বোৱাৰীৰ হাতৰ ফোট পিঙ্কি গৌৰবৰোধ কৰে।
নেপালী সকলেও অসমীয়া সাজপাৰ পিঙ্কি অসমীয়া জাতীয় উৎসৱৰ
লগত সামঞ্জস্য বাখি পিঠা-পণা বনায়, মেজি জুলায়। মুঠতে কবলৈ
গ'লৈ যিডাল এনাজৰী আজিও ঘুণে ধৰা নাই, সেই এনাজৰীভালৰ
বিষয়ে অধিক লিখাৰ প্ৰয়োজন নিশ্চয় নাই।

ইয়াৰ উপৰিও ঘৰত পতা শুভ কাৰ্য্য উপলক্ষে মহিলা আৰু
পুৰুষ বৰ্গৰ মাজত প্ৰচলিত আছে ক্ৰমে সঙ্গিন, বৰতেলী আৰু বালন।
কেইবজনী মহিলা ঘূৰণীয়াকৈ শাৰী পাতি গীত গাই হাত চাপৰি
বজাই কোনো উপাখ্যানৰ কাহিনী কৈ ঘূৰি ঘূৰি নাচে সঙ্গনীত। বালনৰ
ক্ষেত্ৰতো পোঁয় একেই নিয়ম। কিন্তু বৰতেলীত পুৰুষৰ উপস্থিতি নিষিদ্ধ।
ল'বাৰ বিয়াত পুৰুষসকল বৰষাত্ৰী হৈ ঘোৱাৰ পিছত বাতি উজাগৰে
থাকি নানান ধৰণৰ গীত-মাত, নাচ নাচে মহিলাসকলে ।

ক্ৰমাগতভাৱে নেপালীসকলে নিজৰ সকলোখিনি শিথিল কৰি
অসমীয়া হ'বলৈ যত্নপৰ হ'ল। কিন্তু দুৰ্ঘ বিষয় যে অসমীয়া জাতিটোৱে
নিজেও আধুনিকতাৰ মোহপাকত পৰি ঐতিহ্যপূৰ্ণ বীতি-নীতি, কলা-
কৃষ্টি হেৰুওৱাৰ উপক্ৰম হৈছে। তেনে ক্ষেত্ৰত পিছ লোৱা জনৰো
পথ ভূল হোৱাৰ সম্ভাৱনাই দেখা দিছে। তথাপি নেপালী কলা-কৃষ্টিক
অসমৰ মধ্যলৈ অন্যাত অঙ্গী ভূমিকা গ্ৰহণ কৰা উচিত।

●(যদোব ভাৰতী আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ আতক বিত্তীয় বৰ্ষৰ ছাত্ৰ)
। মাত্ৰ কীচু পৰ্যবেক্ষণ কৰায় নাই। ভোজ হৰচৰ্তা সুধীসুন্দৰ
। মাত্ৰ কীচু বীচ সিক কৰলৈ চৰ কৰি ক্যাম ক্যাম সমত ক্যাম
। ক্যাম
। ক্যাম ক্যাম ক্যাম ক্যাম ক্যাম ক্যাম ক্যাম ক্যাম ক্যাম ক্যাম

সামাজিক প্রতিষ্ঠানের অন্তর্গত সমাজ সংস্কৃতি
জগতে মিছিং সকলের মাঝে আবশ্যিক। এই সমস্যা
মিছিং সংস্কৃতির আলি আই লুগাং, 'পৰাগ' আৰু 'দৰীৰ' পূজা।

সকলো জাতি উপজাতিৰে একেটা সুকীয়া সুকীয়া সংস্কৃতি
থাকে। সেই সংস্কৃতিৰে উৎসলৈহে এটা জাতিৰ ভৱিষ্যত নীতি নিয়ম
মানুহে উপলব্ধি কৰিব পাৰে। যি জাতিৰ সাহিত্য সংস্কৃতি নাই সেই
জাতিয়ে নিজক জাতি হিচাপে সমাজত চিনাকী দিব নোৱাৰে। সংস্কৃতি
অবিহনে কোনো জাতি বা উপজাতিৰ কোনো অস্তিত্বই ধাৰণা কৰিব
নোৱাৰি।

অসমত যেনেকৈ অসমীয়া সকলে তেওঁলোকৰ জাতীয় উৎসৱ
বিহু পালন কৰে, ঠিক তেনে ধৰণে মিছিং সকলেও তেওঁলোকৰ জাতীয়
উৎসৱ বিভিন্ন খন্তু অনুপাতে পালন কৰে। যেনে - 'আলি আই লুগাং'
বা বীজ বোপন, 'পৰাগ' বা নৰা চিগা বিহু আৰু 'দৰীৰ পূজা' বা চাঙ
কোৱোৱা পূজা।

.... আলি মানে আলু আৰু লুগাং মানে গুটি
সিঁচা। এই মাহৰ প্ৰথম সপ্তাহটো মিছিং সকলৰ
বাবে বৰ আনন্দৰ দিন বুলি ধাৰ্য্য কৰা হয়।
কাৰণ এই মাহৰ পৰাই সকলো কৃষি পদ্ধতিত
বীজ বোপন কৰা হয়। মিছিং সকলে এই বাৰটো
লখিমীৰ দিন বা বাৰ হিচাপে ধৰে।

আলি আই লুগাং :

মিছিং সকলৰ ই এটা জাতীয় উৎসৱ। এই উৎসৱ কাৰণৰ
প্ৰথম বুধবাৰে উৎযাপন কৰা হয়। আলি আই লুগাংৰ প্ৰকৃত অৰ্থহ'ল
— বীজ বোপন। আলি মানে আলু আৰু লুগাং মানে গুটি সিঁচা। এই
মাহৰ প্ৰথম সপ্তাহটো মিছিং সকলৰ বাবে বৰ আনন্দৰ দিন বুলি ধাৰ্য্য
কৰা হয়। কাৰণ এই মাহৰ পৰাই সকলো কৃষি পদ্ধতিত বীজ বোপন
কৰা হয়। মিছিং সকলে এই বাৰটো লখিমীৰ দিন বা বাৰ হিচাপে
ধৰে। এই উৎসৱে তেওঁলোকৰ জন জীৱনৰ সকলো দিশ সামৰি লয়।
কৃষি উৎসৱৰ দ্বাৰা মিছিং সকলৰ ধৰ্মীয় বিশ্বাসৰ পৰম্পৰা, সামাজিক
চেতনা, ভাষা-সাহিত্য আৰু ঐতিহ্যময় সাংস্কৃতিক বৈশিষ্ট্যৰ সুন্দৰ
আভাস পাৰ পাৰি। 'আলি আই লুগাং' উৎসৱটো প্ৰায় পাঁচদিনীয়াকৈ
পালন কৰে। প্ৰত্যেক ঘৰে ঘৰে ঢোল, পেঁপা, গগণা তথা তেওঁলোকৰ
নিজস্ব তৈয়াৰী সাজ পোচাক যেনে - মিৰু গালুগা, বিবি গাছেং, মছাং

ম্যেছ কুঁ পুলক মণিয়া চৰীক সকলটো কৰাক পচাট। মিশনৰি ডেস্টিনে
জোগাল কোমপি সৰিয়া কৰাক কৰাক কৰাক কৰাক কৰাক কৰাক কৰাক
জোগাল কোমপি সৰিয়া কৰাক কৰাক কৰাক কৰাক কৰাক কৰাক কৰাক কৰাক
কৰাক কৰাক কৰাক কৰাক কৰাক কৰাক কৰাক কৰাক কৰাক কৰাক কৰাক কৰাক
মণ্ডুমালা চাৰহ
এগে আদি পিছি উৎসৱৰ আয়োজন কৰে।

লুগাংৰ মূল খাদ্য হ'ল — পুৰা আপিন অৰ্থাৎ বৰা চাউল তৰা
পাতেৰে বাজি সিজোৱা ভাত। ইয়াৰ লগত থাকে 'বৰ আলি' অৰ্থাৎ
কাঠ আলু আৰু আমোগ অৰ্থাৎ সান্দ গুৰি আৰু লগতে গাহিৰ মাংস
আৰু পিৰ অৰ্থাৎ ইকৰাৰ নিচিনা এবিধ বনৰীয়া গছ। তাৰ লগতে
মিছিং সকলে আনন্দত ক'লা ছাই মদ খায়। খোৱাৰ পিছত সুসজ্জিত
সাজপাৰ পিছি সকলো মিষ্বিৰ যামে (ডেকা-গাভৰ) শাৰী পাতি
'গুৰুবাগ চনাংম' (ঘূৰি ঘূৰি নচা) কৰে। ডেকা-গাভৰ, ল'ৰা-ছেৱাৰী
আৰু বয়োবৃন্দ আটায়ে একেলগে নাচত ভাগ লয়। মিছিং সকলৰ
মতে এনে ক্ষেত্ৰত একেলগে নাচত ভাগ লোৱাটো কোনো দোষণীয়
কথা নহয়। সকলোৱে এই লুগাং উৎসৱৰ মাজেৰে সুখ-শান্তি, আনন্দ
আদি প্ৰকাশ কৰে।

এই উৎসৱৰ বাবে এডোখৰ নিৰ্দিষ্ট ঠাই বাছি লয়। তাত গোটেই
যামে মিষ্বিৰ, বয়োবৃন্দ সকলোৱে একত্ৰিত হৈ এজন ডেকা বৰা নিৰ্বাচন
কৰে। এই ডেকা বৰা জনে গোটেই দিনটোৰ কাৰ্যচৰ্চাৰ ভাৰ গ্ৰহণ
কৰে। প্ৰথমে কাম আৰম্ভ নোহোৱাৰ আগতে তোল, তাল, পেঁপা,
গগণা আদিলৈ ডেকা বৰাজনক ঘৰৰ পৰা আদৰি আনে। পাছত
যিডোখৰ ঠাইত তেওঁলোকৰ নিয়মানুসৰি ডেকা বৰাজনক মুখ্য হিচাপে
দিনটোৰ বাবে সূৰ্য্য দেৰতাক সাক্ষী কৰি আসন্নত বহিৰ দিয়া হয়।
আসন্নখন এনে ধৰণে সজোৱা হয় যে ইয়াক এটা দীপনা আকাৰত
মাটিৰে নিৰ্মাণ কৰা হয় আৰু চাৰিওফালে জেওৱা বেঢ়ি দিয়া হয়।
ডেকা বৰাজনক এই দীপনাটোত অলপ ধান সিঁচিবলৈ দিয়া হয় আৰু
সকলো বাইজে এযুষ্টি এযুষ্টি ধান সিঁচি দিয়ে। লগতে কাঠ আলু,
আলু, হালধি, আদা আদি অলপ অলপ কই দিয়া হয়। কিছুদিনৰ পাছত
এই ধান চাবলৈ আহে। মিছিং সকলৰ বিশ্বাস যে যদি তাত ধান ভাল
হয় বাইজৰ মংগল হ'ব আৰু যদি বেয়া হয় বাইজৰ অমংগল হ'ব।

পৰাগ বিহু :

'পৰাগ' মিছিং সকলৰ প্ৰধান কৃষি উৎসৱ। ইয়াক নৰাচিঙ্গা
বিহু বুলিও কোৱা হয়। কাৰণ ইয়াক ধান চপোৱাৰ সময়ত পতা হয়।
বিশেষকৈ ডেকা-গাভৰ উদ্যোগত ই উদ্যাপন হয় বাবে ইয়াক কোনো
কোনো ঠাইৰ লোকে 'যামে-মিষ্বিৰ দনাম' অৰ্থাৎ ডেকা-গাভৰৰ প্ৰীতি
ভোজ বুলিও কোৱা হয়। এই পৰাগ বিহুৰ কিছুমান তাৎপৰ্য আছে।
(ক) মৌৰং ঘৰৰ তাৎপৰ্য : এই মৌৰং ঘৰটো ঐতিহ্য আৰু একতাৰ

জীৱন্ত নিদর্শন। মৌৰাং ঘৰক স্থীকাৰ কৰিব লাগিব কাৰণ এই ঘৰটো সকলো ডেকা-গাভৰ একত্ৰিত হৈ প্ৰায় তিনি-চাৰিদিন আগৰে পৰা নানা ধৰণে ফুল-পুষ্পৰে বৰ্গমঞ্চ কৰি তোলে। তাৰ পাছত আৱৰ্ণ হয় সকলোৰে পালপাতি কৰিবলগীয়া কাৰ্যসূচী। এই উৎসৱৰ বাবে এটা পুঁজি সংগঠনো থাকে। ইয়াত বহু পৰিমাণৰ অৰ্থ, খাদ্য সভাৰ, অপৰ্যাপ্ত পানীয় অৰু মাংসৰ প্ৰয়োজন। কামৰ বাবে প্ৰত্যেক ঘৰৰ পৰা একোজন মানুহ (পুৰুষ বা মহিলা) বাজহৰা কামত নিয়োগ কৰে। বাইজে কামৰ বাবে নিৰ্দিষ্ট সময় বাঞ্ছি দিয়ে। সেই সময়ত যদি যি কোনো এজন অনুপস্থিত থাকে তেতিয়া মিছিং আইনমতে তেওঁৰ এটা শক্ত জৰিমণি হয়। সেই খিনিও বাইজৰ জমা থাকে। তাৰ ওপৰিও সকল এটা গাহৰি এই উৎসৱৰ বাবে কিনি যিকোনো গাভৰ ছেৱালী এজনীৰ তত্ত্বাবধানত বাখে।

(খ) পৰাগ উৎসৱত দিয়া পদবীঃ পৰাগৰ কাম সুচাৰুকাপে চলাবৰ বাবে এখন সমিটি সামুহিক ভাৱে পাতে। ইয়াক সম্পূৰ্ণ গণতান্ত্ৰিক ভিত্তিত প্ৰতিষ্ঠা কৰা হয়। আহোম ৰজাৰ দিনত যেনেদৰে ৰাজ্য শাসনৰ সুবিধাৰ্থে বৰপাত্ৰ গোহাঁই, বৰফুকন আদি বিষয়া আছিল। ঠিক তেনেদৰে মিছিংৰ পৰাগ উৎসৱ সুচাৰুকাপে চলাবলৈ কিছুমান সৰু-ডাঙৰ বৰীয়া পাতি দিয়া হয়। মিগম বৰা, ডেকা বৰা, তৈবী বৰুৱা আৰু ভৰালী। মিষ্বিৰ সকলৰ ক্ৰমে বৰপুংজাৰী, সৰু পুংজাৰী আৰু লাগনী। ইয়াৰ ওপৰিও গাঁৰৰ প্ৰত্যেকজনী মিষ্বিৰ বা গাভৰ আৰু যামে বা ডেকা সকলোকে কিছুমান সৰু পদবী দিয়ে।

ইয়াত মিগমজনেই অনুষ্ঠানৰ সৰ্বেসৰ্বা। এই নাম এবছৰ আগৰে পৰা নিৰ্বাচন কৰিলয়। যিদিনৰ পৰাই এই বাববোৰ দিয়া হয় সেইদিনৰ পৰাই মিষ্বিৰ যামে এই নামেৰে মাত্ৰ লাগিব, নহ'লে মিছিং সকলৰ আইনমতে দণ্ডনীয়। দণ্ড হিচাপে এটা মতা কুকুৰা আৰু এটা আপঙ্গৰ কলহ দিব লাগিব। মিগৰ আৰু বৰপুংজাৰীক অতি আদৰেৰে ঢেল তাল লৈ গুমৰাগ নাচেৰে মূৰং ঘৰলৈ আদৰি আনে। মৌৰাং ঘৰৰ জখলায়েদি উঠাওতে 'দণ্ডিপল'ক সাক্ষী কৰি প্ৰতিষ্ঠা কৰে। তাৰ পাছত আন আন যামে মিষ্বিৰ বিলাকক আদৰে আৰু নিজৰ মানুহ বিলাকক নিমন্ত্ৰণ কৰে। সেইদিনৰ মাজবাতিৰ পৰা পৰব 'প' বৰ অৰ্থাৎ আপং চকাৰ এবিধ বাইৰ সঁজুলি ৮ ফুট বা ১০ ফুটমান দীঘল তলহালে ক্ৰমে জোঙা তাত ১০০ বৰ পৰা ১২৫ কলহ পৰ্যন্ত আপং ঢালিব পাৰি। এই আপং কিন্তু পদবী থকাসকলেহে চাকিব পাৰে। যেতিয়া প'বৰৰ পৰা এটোপ দুটোপ মদ নিগৰিব তেতিয়া সমবেত বাইজে সকলোৰে মণ্গলৰ কাৰণে একস্বৰে সূৰ্য্য, চন্দ্ৰ, বায়ু, বৰণ আদি নানা দেৱ-দেৱীৰ প্ৰতি আকুল মিন্তি কৰে।

(গ) কিবা দোষ কৰিলে বিচাৰ কৰাৰ নিয়মঃ মিষ্বিৰ বা কোনো

আহোম ৰজাৰ দিনত যেনেদৰে ৰাজ্য শাসনৰ সুবিধাৰ্থে বৰপাত্ৰ গোহাঁই, বৰফুকন আদি বিষয়া আছিল। ঠিক তেনেদৰে মিছিংৰ পৰাগ উৎসৱ সুচাৰুকাপে চলাবলৈ কিছুমান সৰু-ডাঙৰ বৰীয়া পাতি দিয়া হয়। মিগম বৰা, ডেকা বৰা, তৈবী বৰুৱা আৰু ভৰালী।

যামে কিবা দোষ কৰিলে তাৰ বিচাৰ সমিটিয়ে কৰিব। বিচাৰত দোষীক কোনো শাৰীৰিক শাস্তি নিদিয়ে তাৰ পৰিবৰ্তে দোষীক দণ্ড বহুবাৰ পাৰে। সাধাৰণতে দণ্ড হিচাপে দুই এটকা পইচা, মতা কুকুৰা এটা আৰু একলহ আপং দিব লাগে।

(ঘ) সাজ-পোছাকঃ মিছিং সকলৰ কিছুমান সুকীয়া সাজ-পোছাক আছে। যেনে — মচাং এগে, মাডলী, অঞ্চৰমাৰ দোমৰ, মিবু গালোগ আৰু গেৰে এগে। এইবিলাক পোছাক মিছিংসকলে তেওঁলোকৰ উৎসৱত পৰিধান কৰে। এইবোৰ সাজ-পোছাক মিছিং সকলৰ জলন্ত নিদর্শন।

দোৰ পুজা :

এই পুজা বছৰত দুটা দিন অৰ্থাৎ কাতি মাহৰ ১৫ তাৰিখ আৰু জ্যেষ্ঠ মাহৰ ১৫ তাৰিখে পালন কৰা হয়। এই দিনা গাঁৰৰ প্ৰত্যেক ঘৰৰ পৰা এজনকৈ মানুহ (যুৱক বা বুড়া) গোট খাই ইমুৰ পৰা সিমুৰলৈ চাঙবোৰ কোবাই নিয়ে। মিছিং সকলৰ বিশ্বাস যে তেনেদৰে চাং কোবালে তেওঁলোকৰ ঘৰৰ সকলো দুখ আঁতিৰ যায়। গৃহহীন পুজাৰ বাবে এটা চৰাই আৰু এবাটি চাউল বাইজলৈ আগবঢ়াই দিয়ে। বাইজে সেয়া দণ্ডিপলক সাক্ষী কৰি গ্ৰহণ কৰে। গাঁৰৰ পৰা অনতি দূৰত পুজাৰ কৰ্ম কৰে। সেই দিনা সকলো লোকে আনন্দত আপং খায়। মিছিং সকলৰ এই পুজা এটা মনকৰিবলগীয়া যে এই পুজাত মহিলা সকলে ভাগ ল'ব নোৱাৰে আৰু সন্ধিয়া নোহোৱা পৰ্যন্ত পুজালৈ বুলি ওলাই যোৱা লোক ঘৰৰ ভিতৰ সোমাৰ নোৱাৰে আৰু এটা কথা যে সেই দিনা অন্যজাতিৰ লোক তেওঁলোকৰ গাঁৰত সোমাৰ নোৱাৰে তেওঁলোকৰ মানুহো গাঁৰৰ বাহিৰ হ'ব নোৱাৰে। মিছিং সকলে বিশ্বাস কৰে যে এই দিনা হাতত দা কটাৰী ল'লে কিবা অ্যটন ঘটে।

● (মঙ্গলমা঳া চাৰহ মহাবিদ্যালয়ৰ উঁঁ মাঃ প্ৰথম বৰ্ষৰ ছাৱী)

এজন মানুহ যিমান শিক্ষিত বা জ্ঞানী নহওক লাগিলে তেওঁৰ সদাই আচাৰ-ব্যৱহাৰ আৰু চৰিত্ৰিহে চিনাকী দিব।

— মহাত্মা গান্ধী

চার্লি ম্যানোল ছিঃ ক্লায়েন্ট সমাজসম্মত। চার্লি সামাজিক উন্নয়ন কর্তৃপক্ষ হামাং চ্যানেল কর্তৃপক্ষ প্রত্যক্ষ হচ্ছে। চার্লি ম্যানোল এবং ক্লায়েল কর্তৃপক্ষ হচ্ছে। চার্লি ম্যানোল কর্তৃপক্ষ প্রত্যক্ষ হচ্ছে। চার্লি ম্যানোল কর্তৃপক্ষ প্রত্যক্ষ হচ্ছে। চার্লি ম্যানোল কর্তৃপক্ষ প্রত্যক্ষ হচ্ছে।

আধ্যাত্মিক জ্ঞানৰ প্ৰয়োজনীয়তা

[ক্লায়েল কর্তৃপক্ষ প্রত্যক্ষ হচ্ছে। চার্লি ম্যানোল কর্তৃপক্ষ প্রত্যক্ষ হচ্ছে।]

বোঁৰ্তী নদীৰ সৌৰ দৰেই এই পৃথিৰীলৈ মানুহ যেনেদৰে আহিছে আৰু তেনেদৰেই গৈছেও। মানৰ জীৱনটো কচুপাতৰ পানীৰ দৰে। ই বিজুলীৰ চিকমিকনিৰ দৰে চধল আৰু অস্থিৰ। এই ক্ষণ্ডেকীয়া জীৱনটো মানুহে শাস্তিৰে, ন্যায়ৰে, সজ আচৰণেৰে পাৰ কৰিবৰ বাবেই আমাৰ আধ্যাত্মিক জ্ঞান আমাৰ লাগে নিজক সম্পূৰ্ণ কপে বুজিবলৈ, সংসাৰখনক সুন্দৰ কাপে চলাৰলৈ আৰু শাস্তি সম্মৰ্তিৰে সকলোৱে জীৱন উপভোগ কৰিবলৈ। বিশ্বাল সমাজত আধ্যাত্মিক জ্ঞানে মানুহক সৎ চিন্তা, সজ আচৰণ আৰু সৎ আদৰ্শৰ প্ৰতি আগ্ৰহী কৰি তোলে। দয়া, ক্ষমা, সহিষ্ণুতাৰ দৰে জীৱনৰ মহৎ শুণ বাশিক শৰ্কাৰ কৰিবলৈ শিকায়।

আধ্যাত্মিক জ্ঞানে মানুহক সংঘমী হৰবলৈ প্ৰেৰণা দিয়ে আৰু সেই প্ৰেৰণাৰ দ্বাৰাই আধ্যাত্মিক জ্ঞানৰ ব্যক্তিয়ে ঈশ্বৰ চিন্তা আৰু মানৰ সেৱাত নিজকে নিয়োজিত কৰিব পাৰে। বৰ্তমান আমাৰ সমাজখনত তেনে আধ্যাত্মিক জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ ব্যক্তিৰ অভাৱ ঘটিছেকাৰণে দেশত দুৰ্নীতি, ভৰ্তাচাৰ, হত্যা, লুঞ্ছন, হিংসা, অশাস্তি, পৰশ্রীকাতৰতা, অবিচাৰ আদিয়ে গা কৰি উঠিছে।

পৃথিৰীত বতাহ, বৰষুণ, ধুমুহ আদি প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগ আছে। সেইবোৰ নাইকীয়া কৰিবৰ কাৰো শক্তি নাই, সেইবোৰৰ পৰা বক্ষা পৰিবলৈ আশ্রয়ৰ থল মানুহে কৰিব পাৰে। জন্ম-মৃত্যু, শোক-তাপ সংসাৰত কোনেও নিৰোধ কৰিব নোৱাৰে, কিন্তু সেইবোৰৰ দৌৰাঘ্যৰ পৰা সাৰিবৰ একমাত্ৰ উপায় অবিচলিত চিন্তেৰে সত্যৰ ধ্যান। সত্যৰ ওপৰত প্ৰতিষ্ঠিত নীতি অনুসৰণ কৰি এজনে যিদৰে ব্যক্তিগত তথা সামাজিক কামত সুফল লাভ কৰিব পাৰে, সৎ আৰু যুক্তিযুক্ত পছ্য ত্যাগ কৰি হাজাৰ জনেও তাক লাভ কৰিব নোৱাৰে।

এখন সৰ্ব প্ৰকাৰে সুস্থ সমাজ গঢ়িবলৈ হ'লৈ আমাৰ বৰ্তমান পৰিস্থিতিত এনে এক মানৱতাবাদী আধ্যাত্মিক জ্ঞানৰ প্ৰয়োজন, যিয়ে

আমাৰ ঘুণেধৰা সমাজলৈ বিশ্বজনীন ভাতৃত্বৰোধ আৰু মানৰ সেৱাৰ মনোভাৱ জাগৃত কৰিব পাৰে। সমাজ সুসংগঠিত আৰু সংস্কাৰ কৰিবলৈ দৈহিক, আৰ্থিক আৰু মানসিক বলতকৈ নৈতিতাৰ ভূমিকা সবাতোকৈ শ্ৰেষ্ঠ। মুশুক উপনিষদত এষাৰ কথা আছে যে “আমি যেন কাণেৰে কেৱল মঙ্গল বচনেই শুনো, চকুৰে মাথোন শুবলি বন্ধুকেই দেৰোঁ আৰু আমি যেন মুখেৰে মাত্ৰ শুবলা শব্দহে উচ্চাৰণ কৰোঁ।

ঈশ্বৰ চিন্তাৰ প্ৰধান ক্ষেত্ৰ বিশুদ্ধ হৃদয়, বিশুদ্ধ মন। সৎ চিন্তা আৰু মনোভাৱৰ দ্বাৰা হিয়া আৰু মন যিমানেই নিকা হয়, সিমানেই ঈশ্বৰ উপলক্ষীৰ বিষয়ত ইয়াৰ শক্তি উৰ্বৰ হয় আৰু হিয়া মন চিকুণ কৰিবলৈ কোনো কষ্ট নহয়।

আধ্যাত্মিক কৰ্ম আৰু চিন্তাইহে মানুহক সৎ কৰে। সৎ কৰ্মতহে শাস্তি পোৱা যায় আৰু সমাজ শৃংখলিত হয়। সেয়ে আধ্যাত্মিক জ্ঞান আমাৰ অত্যন্তই প্ৰয়োজনীয় হৈ পৰিষে। আধ্যাত্মিক জ্ঞানে সদায় ঐশ্বৰিক পথতেই সন্ধান দিয়ে। শৰ্কৰদেৱ, মহাআ

গান্ধী আদিয়ে বিশ্বৰ কৰিছিল, অন্যায়ৰ বিকল্পে মাত মাতিছিল, অহিংসা, সত্য আৰু শাস্তিৰ উপায়ৰেৰে। সেয়ে তেখেত সকলৰ আদৰ্শ সমূহ আজি ও মানুহে মানি আছে কাৰণ তেওঁলোকে মানুহৰ অন্তৰ জয় কৰিব পাৰিছিল। মহাৰাজ অশোকে কলিং জয় কৰিছিল, হাজাৰ হাজাৰ মানুহক হত্যা কৰি তেওঁ কিমান পাপৰ বোজা লব লগা হৈছিল। কিন্তু তেওঁ মানুহৰ অন্তৰ জয় কৰিব পৰা নাছিল। সেয়েহে সন্যাসী উপণ্ডপ্তী কৈছিল - “যিজনে এটা জীৱন প্রাণদান কৰিব নোৱাৰে, তেওঁ হাজাৰ হাজাৰ প্ৰাণ লোৱাৰ কি অধিকাৰ ?” এই কথা অশোকে বুজি পায় উপণ্ডপ্তীৰ ওচৰত ক্ষমা মাগিলে আৰু দীক্ষা প্ৰহণ কৰিলৈ। অশোকে বৌদ্ধ ধৰ্মপ্ৰচাৰ কৰিবলৈ গাত ললে আৰু তেওঁ মহৰ্বি অশোক নামেৰে বিখ্যাত হ'লৈ।

আমাৰ সমাজখনলৈ দৃষ্টি নিক্ষেপ কৰি আমি সকলোৱে অনুভৱ কৰিছোঁ আমাৰ উপণ্ডপ্তীৰ দৰে এজন পথ প্ৰদৰ্শকৰ খুব প্ৰয়োজন হৈছে।

..... আধ্যাত্মিক জ্ঞানে সদায় ঐশ্বরিক পথেই সন্ধান দিয়ে। শৎকর্মদের, মহাত্মা গান্ধী আদিয়ে বিপ্লব করিছিল, অন্যায়ের বিরুদ্ধে মাত মাতিছিল, অহিংসা, সত্য আৰু শান্তিৰ উপায়েৰে। সেয়ে তেখেত সকলৰ আদর্শ সমৃহ আজিও মানুহে মানু আছেকাৰণ তেওঁলোকে মানুহৰ অন্তৰ জয় কৰিব পাৰিছিল। মহাৰাজ অশোকে কলিংগ জয় কৰিছিল, হাজাৰ হাজাৰ মানুহক হত্যা কৰি তেওঁ কিমান পাপৰ বোজা লব লগা হৈছিল। কিন্তু তেওঁ মানুহৰ অন্তৰ জয় কৰিব পৰা নাছিল।

আধ্যাত্মিক জ্ঞান নৈতিকতাৰ কেন্দ্ৰ বিন্দু। নৈতিক চৰিত্ৰ গঠনৰ তথা সৎ চৰিত্ৰ গঠনৰ বাবে সকলৰে পৰা আধ্যাত্মিক জ্ঞান লাভৰ ব্যৱস্থা থাকিব লাগে। বহুতৰে হয়তো ধাৰণা যে এই কুৰি শতিকা বিজ্ঞানৰ যুগত বাম নাম লৈ বস্তি জ্বলাই ধূপ-নৈবেদ্য দি বাহি থাকি সময় অপৰ্যায় কৰা দুৰ্বলতাৰ পৰিচায়কহে। কাৰণ বামায়ন মহাভাৰতৰ সেই যুগ আজি আৰু নাই। কিন্তু যুগৰ পৰিৱৰ্তন হলেও, জাতিৰ উন্নতি হলেও এটা বস্তি জগতত সদায়েই অপৰিবৰ্তনীয়। সি হৈছে আৰ্যা। এই আৰ্যাৰ বিষয়ে জানিবৰ বাবেই আমাক আধ্যাত্মিক জ্ঞানৰ প্ৰয়োজন।

আধ্যাত্মিক জ্ঞানবিহীনজন ইঙ্গিয় সুখত নিমগ্ন বাবে স্বার্থপৰ আৰু হিংসুক হয়। ফলত তেওঁলোকে অসামাজিক কামত লিপ্ত হয়। কিন্তু আধ্যাত্মিক জ্ঞানেৰে পুষ্টজন সৎকৰ্মৰ প্ৰতি আগ্ৰহী হয় আৰু তেওঁলোক হৈ পৰে সত্য, অহিংসা, ন্যায়, প্ৰেম, কৰণা, দয়া আদিৰ দৰে

মহান গুণৰ অধিকাৰী। এই সকল সুস্থ আৰু সুনিয়ন্ত্ৰিত ভাৰে পৰিচালিত বাবে এনে ব্যক্তিয়েহে সুস্থ আৰু সৰল সমাজ গঢ়িব পাৰে। আধ্যাত্মিক জ্ঞানৰ এনে এটা শক্তি আছেয়ি শক্তিয়ে বিশ্বখন্দতাৰ বিপৰীতে সুশ্বাখন্দ পৰিবেশ এটাৰ সৃষ্টি কৰিব পাৰে আৰু বিভাজনৰ বিপৰীতে সংহতি তথা ঐক্যৰ দুৰাকৰ মুকলি কৰে।

তত্ত্বাবধি “আধ্যাত্মিক জ্ঞানে মানুহক সংযোগী কৰি তোলাৰ লগতে আয়ুস বৃক্ষি কৰে। এই জ্ঞানেই মানুহক একাত্মবোধ কৰে আৰু একাত্মবোধেই হৈছে জগতত শান্তিৰ মূল।”

সমাজৰ প্ৰত্যেক জন ব্যক্তিয়ে আধ্যাত্মিক জ্ঞানেৰে পৰিপূষ্ট হৈ মহান মহান পুৰুষ সকলৰ আদৰ্শ সমৃহ আখৰে আখৰে পালন কৰিলৈ সমাজত শান্তি বিবাজ কৰাতো ধৰ্মৰ সত্য। (ছৰ্ব লৈ) ৩

● (লটী গৈগে মহাবিদ্যালয়ৰ জ্ঞানক প্ৰথম বৰ্ষৰ ছাত্ৰী)

জনি তচাবু জনি কাজ

পৰম সত্যবাণী

- ১/ তিনিজন উপকাৰীৰ উপকাৰ পৰিশোধ কৰা টান – পিতা-মাতা, অভিভাৱক আৰু শুকজন।
- ২/ তিনিজনৰ সংগ এৰা – জুৱাৰী, মদাহী আৰু ব্যাভিচাৰী।
- ৩/ তিনিটা বস্তু মনৰ পৰা মচি পোলোৰা – লোভ, মোহ আৰু ক্ৰেধ।
- ৪/ তিনিজনক বাধা-নিদিবা – ধৰ্ম প্ৰচাৱক, দান দিওঁতাক আৰু শুশ্ৰাবকাৰীক।
- ৫/ তিনিটা সদায় নিজৰ কৰি লোৰা – সততা, ধৰ্ম আৰু সদাচাৰ।
- ৬/ তিনিটা গুণ আয়ত্ত কৰি লোৰা – নন্দতা, সৰলতা আৰু ভদ্ৰতা।
- ৭/ তিনিটা বস্তু নাচাৰা – নিজৰ গুণ, আনৰ দোষ আৰু দুষ্টৰ মহত্ত।
- ৮/ তিনিটা কথা নাপাহৰিবা – প্ৰতিভা পুৰণ কৰিবলৈ, ধাৰ লৈ পৰিশোধ কৰিবলৈ আৰু আশা দি কাম কৰিবলৈ।
- ৯/ তিনিজন অঞ্জ হৈ পৰে – লোভী, কামুক আৰু ক্ৰেধী।
- ১০/ তিনিজনহে কামত আহে – বিপদত বন্ধু, প্ৰয়োজনত ভাই আৰু যুদ্ধক্ষেত্ৰত বীৰ।

– সংগ্ৰাহিকা, নিৰ্মালী বৰা,

মাতৃক তৃতীয় বৰ্ষ।

জনি তচাবু সমিতি ভাব কৰত তচাবু জনি।

ଶିକ୍ଷାବ ଅପରିହାୟ ଅଂଗ 'ପୁଥିଭ୍ରଦ୍ଳାଳ'

ବିଜ୍ଞାନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ

.....ବର୍ଣମାଲା ଆବିଷ୍କାରର ପାଛତ ମାନୁହେ ଭୁର୍ଜପତ୍ର, ତାଲପାତ, ସାଁଚିପାତ, ଜନ୍ମର ଛାଲ, ଶିଳ, ତାମର ଫଳ ଆଦିତ ଲିପିବନ୍ଦୁ କବିଛିଲ । ମିଚବ ଦେଶତ 'ପେପିରାଚ' ନାମର ଗଛର ପାତ ଆରୁ ଛାଲତ ବାଣୀବୋର ଲିପିବନ୍ଦୁ କବା ହୈଛିଲ । ତାବ ପରାଇ ଇଂରାଜୀ 'ପେପାର' ଶବ୍ଦର ଉତ୍ପତ୍ତି ହୟ ।

ପୁଥିଭ୍ରଦ୍ଳାଳ ମାନୁହ ଜାତିର ଅତି ଆମ୍ବୁରାଗୀୟ ସମ୍ପଦ । ଯି ଜାତି ଯିମାନ ସଭ୍ୟ ଆରୁ ଉନ୍ନତ ଆରୁ ସାହିତ୍ୟର ସମାନେ ଚହକୀ ହୟ, ସେଇ ଜାତିର ପୁଥିଭ୍ରଦ୍ଳାଳୋ ସିମାନେଇ ଚହକୀ ହୟ । କିମନେ ଏଟା ଜାତିର ଜ୍ଞାନ-ବିଜ୍ଞାନ, ଭାଷା-ସାହିତ୍ୟ, ସଂକ୍ଷତି କିମାନ ଚହକୀ ପୁଥିଭ୍ରଦ୍ଳାଳତ ସମିବିଷ୍ଟ ପୁତି ସମୁହେଇ ତାବ ପରିଚୟ ଦାଙ୍ଗି ଧରେ ।

ବର୍ଣମାଲା ଆବିଷ୍କାରର ପାଛତ ମାନୁହେ ଭୁର୍ଜପତ୍ର, ତାଲପାତ, ସାଁଚିପାତ, ଜନ୍ମର ଛାଲ, ଶିଳ, ତାମର ଫଳ ଆଦିତ ଲିପିବନ୍ଦୁ କବିଛିଲ । ମିଚବ ଦେଶତ 'ପେପିରାଚ' ନାମର ଗଛର ପାତ ଆରୁ ଛାଲତ ବାଣୀବୋର ଲିପିବନ୍ଦୁ କବା ହୈଛିଲ । ତାବ ପରାଇ ଇଂରାଜୀ 'ପେପାର' ଶବ୍ଦର ଉତ୍ପତ୍ତି ହୟ । କାକତ ଆରୁ ଛପାଶାଳ ଆବିଷ୍କାର ହୋବାର ପାଛତ ପୁଥିଭ୍ରଦ୍ଳାଳର ଉନ୍ନଯଣ ଆରୁ ସ୍ଵରହାର ଦ୍ରବ୍ୟରେ ଆହିବିଲେ ଧରେ ।

ଶ୍ରୀଚିତ୍ରିୟ ପ୍ରଥମ ଶତିକାତ ବୋମ ନଗରୀର ପ୍ରଥମ ପୁଥିଭ୍ରଦ୍ଳାଳ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋବା ବୁଲି ଇତିହାସେ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦିଯେ । ତାବ ପାଛତ ଭାରତ, ଚୀନ, ମିଚବ, ତିବ୍ରତ ଆରୁ ବେବିଲନ ନଗରର ପ୍ରାଚୀନ ପୁଥିଭ୍ରଦ୍ଳାଳର ନିର୍ଦଶନ ପୋରା ଯାଯ । ବର୍ତମାନ ଜଗତର ପୁଥିଭ୍ରଦ୍ଳାଳର ବିପୁଲ ସ୍ଵରହାର ହୈଛେ ଆରୁ ତାବ ଲଗେ ଲଗେ ମାନୁହର ଜାନର ପରିସରେ ଦ୍ରବ୍ୟରେ ବୁଦ୍ଧି ପାଇଛେ ।

ପୁଥିଭ୍ରଦ୍ଳାଳ କେଇବା ଶ୍ରେଣୀରେ ଆଛେ । ଯେନେ ରାଜତ୍ରୀବା ପୁଥିଭ୍ରଦ୍ଳାଳ, ସ୍ୱାକ୍ଷିତ ପୁଥିଭ୍ରଦ୍ଳାଳ, ସିଦ୍ୟାଲୟ-ମହାବିଦ୍ୟାଲୟ ଆଦି ଅନୁଷ୍ଠାନ ସମୂହର ପୁଥିଭ୍ରଦ୍ଳାଳ । ଆନହାତେ ଆକୌ ବହତୋ ଅଧ୍ୟୟନ ଅନୁରାଗୀ ସ୍ୱାକ୍ଷିତ ନିଜବ ଜାନର ପରିସର ସ୍ଵର୍ଦ୍ଧିର କାରଣେ ଆରୁ ଗରେଷଣା ଆଦିର ସୁବିଧାର କାରଣେ ନିଜକୌକେ ପୁଥିଭ୍ରଦ୍ଳାଳ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରେ ।

ପୁଥିଭ୍ରଦ୍ଳାଳ ପରିଚାଳନାର ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ନିୟମ ଥାକେ । ସେଇ ନିୟମ ମାନିତ ନଚଲିଲେ ନାନା ସମସ୍ୟାର ସୃଷ୍ଟି ହୟ । ଧ୍ରୀ ହେଲ ମହାବିଦ୍ୟାଲୟର ପୁଥିଭ୍ରଦ୍ଳାଳର କଥା । ମହାବିଦ୍ୟାଲୟର ପୁଥିଭ୍ରଦ୍ଳାଳର ପରା ଛାତ୍ର-ଛାତ୍ରୀକହେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ପଡ଼ିବିଲେ ଦିଯା ହୟ । ଏକୋଥିନ ଶ୍ରଦ୍ଧା ପଢ଼ିବେଇ ଏମଣ୍ଟାହର ବା ଅତି ବେହି ପୋକୁବିଦିନ ବଖାର ନିୟମ । ତାବ ପାଛତ ଘ୍ରାଇ ଦି ପୁନର ନତୁନ ଶ୍ରଦ୍ଧା ନିବ ପାରେ । ଶ୍ରଦ୍ଧା ହେବାଲେ ବା ନଷ୍ଟ କବିଲେ ମୂଳ୍ୟ ଆଦାୟ ଦିବ ଲାଗେ । କିଛିମାନ ଦୁଆପାର୍ଯ୍ୟ ଆରୁ ବହମୁଲୀଯା ଶ୍ରଦ୍ଧା ପଢ଼ିବେଇ ସରବୈଲେ ନିବଲୈ ଦିଯା ନହୟ । ତେବେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ପୁଥିଭ୍ରଦ୍ଳାଳର ପଢ଼ା କୋଠାତେ ପଢ଼ି ବା ଆବଶ୍ୟକୀୟ କଥା ଟୁକି ଲୈ ଘ୍ରାଇ ଦିବ ଲାଗେ । ଉପବୋକ୍ତ ନିୟମଖିନି ମାନି ଚଳା ଉଚିତ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଛାତ୍ର-ଛାତ୍ରୀରେ ।

ପ୍ରତେକ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ପିପାସୁ ଲୋକେ ନିଜବ ସ୍ୱାକ୍ଷିତ ପୁଜିବେ ସକଳୋ ପ୍ରକାରର ଶ୍ରଦ୍ଧା, ଆଲୋଚନୀ, ବାତବି କାକତ ଆଦି ତ୍ରୟ କବି ପଢ଼ା ସଭ୍ୟର ନହୟ । ତେବେ କ୍ଷେତ୍ର ହାନିୟ ଯୁବକ-ୟୁବତୀ ସକଳେ ଘରେ ଘରେ ଦାନ ସବଞ୍ଚି ତୁଳି, ସାମାଜିକ ଅନୁଷ୍ଠାନର ଯୋଗେଦି ଚାନ୍ଦ ସଂଗ୍ରହ କବି, ଶ୍ରମଦନ କବି ଏକୋଟା ବୁହୁ ପୁଥିଭ୍ରଦ୍ଳାଳ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କବାର ଚେଷ୍ଟା କବା ଉଚିତ । ଏହିକ୍ଷେତ୍ର ଏକତାର ଏକାତ୍ମ ପ୍ରଯୋଜନ ।

ଏଣେ ପଦକ୍ଷେପ ଶ୍ରଦ୍ଧା କବିଲେ ପଢ଼ାର ପ୍ରତି ଧାଉତି ବାଢ଼େ ତଥା ପଢ଼ିବେ ସମାଜର ବହ ପରିମାନେ ଉପକାର ହୟ । ପୁଥିଭ୍ରଦ୍ଳାଳ ହୈଛେ ଏଣେ ଏଟା ଅନୁଷ୍ଠାନ, ସାବ ଯୋଗେଦି ଜ୍ଞାନ ପିପାସୁ ଲୋକେ ଜ୍ଞାନ ଲାଭର ତ୍ୱର୍ତ୍ତ ନିବାରଣ କରେ । ଓଟା ପ୍ରାଚ୍ୟ ପ୍ରାଚ୍ୟ ମାନ୍ୟ ମାନ୍ୟ କରିବାର ଜ୍ଞାନର କରିବାର କାମିକାଳୀମୀ କାମିକାଳୀମୀ କାମିକାଳୀମୀ କାମିକାଳୀମୀ କାମିକାଳୀମୀ । କମା ବିଜ୍ଞାନ ମହାବିଦ୍ୟାଲୟର ମାତକ ବିତ୍ତି ବିତ୍ତି ବିତ୍ତି ବିତ୍ତି । ମାତକ ମାତକ ମାତକ ମାତକ ମାତକ ମାତକ । କମା ବିଜ୍ଞାନ ମହାବିଦ୍ୟାଲୟ ମାତକ ।

ନୈତିକତା ଶିକ୍ଷାବ ମେରଦିଗୁ ହୋବା ଉଚିତ । ଶିକ୍ଷାବ ଯୋଗେଦି ସ୍ୱାକ୍ଷିତ ନୈତିକ ଚରିତ୍ର ଗଠନତ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଦିବ ଲାଗେ ।

— ପ୍ଲେଟୋ

যুৱ সমাজ আৰু বৰ্তমান

বিজলি মুক্তি

উৎপল মহন্ত

বৰ্তমান সময়ত দেশত হত্যা, ধৰ্ষন, লুঞ্চন, হিংসা, বিদেশ, আদিৰ জৰিয়তে উৎখনতা বিকাশ গ্ৰহণ যুৱ মানসিকতা সকলোৰে দৃষ্টিগোচৰ হৈছে। ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, যুৱক-যুৱতী দিনক দিনে উদগু উত্তুৱা, অকৰ্মণ্য, বিলাসপীয় আৰু বিকৃত কচিবোধৰ দিশে আগবঢ়িছে। তাৰ ফলত সমাজত উৎখনতা ডকাইতি, লুঞ্চ, গুণুৱাজ, সুৰাপ্তি, ড্রাগছ আসন্ত, ভট্টাচাৰী, সন্ত্রাস, হত্যা ধৰ্ষণ আদি বৃদ্ধি পায় আহিছে। বৰ্তমান যুৱ মানসিকতা সমাজৰ এক প্ৰত্যাহুন হৈ থিয় দিছে। যি সময়ত নিজৰ ভৱিষ্যত নিজে প্ৰস্তুত কৰিবৰ বাবে যুৱক-যুৱতীয়ে চেষ্টা কৰিব লাগছিল তেনে সময়ত তেওঁলোকৰ প্ৰায় আৰ্ধাশকে বৰ্তমান অসৎ কাৰ্যা, অনৈতিক আচৰণ তথা সুৰা-ধৰ্ষনেৰে নিজকে আগুবাই নিয়া দেখা যায়। যুৱ শক্তি এখন দেশৰ ভৱিষ্যত বাজনৈতিক, সামাজিক, অৰ্থনৈতিক শক্তি। এনে শক্তি বৰ্তমান ধৰ্ষণৰ গহুৰত। প্ৰায় ধৰংসপ্তায়।

..... আজিকালি প্ৰায় সংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে বিদ্যালয় বা মহাবিদ্যালয়লৈ অহাৰ নামত ঘৰৰ পৰা অবাধে টকা-পইচা আনি নিজৰ বন্ধু-বান্ধীৰ লগ লাগি চিনেমা হল বা কোনোৰা সুৰা বিপনীৰ ভিতৰত জীৱনৰ আনন্দ উপভোগ কৰে। অশালীন কথা বতৰাৰে সভা সমিতিত বহি সভাৰ উদ্দেশ্য লাঘৱ কৰে। সমাজ এখন গঢ়াৰ বাবে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক শিক্ষাদিয়া শিক্ষাগুৰু সকল বৰ্তমান পদে পদে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ হাতত লাঙ্গিত-অপদস্থ। পৰীক্ষাৰ নামত পৰীক্ষা গৃহলৈ অবাধে নকল অথবা অন্তৰ শন্তি লৈ অহাটো বৰ্তমান সাধাৰণ কাৰ্য্যত পৰিণত হৈছে।

আজিকালি প্ৰায় সংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে বিদ্যালয় বা মহাবিদ্যালয়লৈ অহাৰ নামত ঘৰৰ পৰা অবাধে টকা-পইচা আনি নিজৰ বন্ধু-বান্ধীৰ লগ লাগি চিনেমা হল বা কোনোৰা সুৰা বিপনীৰ ভিতৰত জীৱনৰ আনন্দ উপভোগ কৰে। অশালীন কথা বতৰাৰে সভা সমিতিত বহি সভাৰ উদ্দেশ্য লাঘৱ কৰে। সমাজ এখন গঢ়াৰ বাবে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক শিক্ষাদিয়া শিক্ষাগুৰু সকল বৰ্তমান পদে পদে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ হাতত লাঙ্গিত-অপদস্থ। পৰীক্ষাৰ নামত পৰীক্ষা গৃহলৈ অবাধে নকল অথবা অন্তৰ শন্তি লৈ অহাটো বৰ্তমান সাধাৰণ কাৰ্য্যত পৰিণত হৈছে। কম বয়সৰে পৰা কিছু ছাত্ৰক পঢ়াশুনা বাদ দি নিজে বৃত্তিমূল্যী হোৱা মনোভাৱেৰে ধন উপাৰ্জন কৰা দেখা যায়। তাৰ ফলত তেনে ছাত্ৰই কম বয়সৰে বাণিয়াল সামগ্ৰী ব্যৱহাৰ কৰে। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ এনে কাৰ্য্যৰ বাবে আমি অকল তেওঁলোককে জগৱীয়া কৰিব নোৱাৰো তাৰ বাবে পিতৃ-মাতৃ, শিক্ষাগুৰু, অভিভাৱক আৰু সমাজৰ প্ৰত্যেক লোকেই জগৱীয়া। পিতৃ-মাতৃ সকলে নিজৰ সন্তানক সৰুৰে পৰা মৰমৰ

মাজেৰে ৰাখিবলৈ বিচাৰি কম বয়সতে তেওঁলোকৰ হাতত টকা-পইচা তুলি দিয়ে। তাৰ বাবে তেওঁলোকে ডাঙুৰ সকলে ব্যৱহাৰ কৰা দেখি চিগাৰেট, সুৰা বা বৰ্তমান সমাজত প্ৰচলিত জৰ্দামিশ্রিত পেকেট বোৰ ব্যৱহাৰ কৰা দেখা যায়। ঘৰৰ অন্য সদস্য সকলে তেনে কাৰ্য্যৰ একেো গমকে ধৰিব নোৱাৰে। এনেদৰে দিনক দিনে অসৎ আচৰণৰোৰ বা বাণিয়াল বন্ধুৰোৰ ব্যৱহাৰ কৰাৰ ফলত তেওঁলোকৰ এইবোৰ নিচাত পৰিণত হয় আৰু এৰিব নোৱাৰা হৈ পৰে। তাৰ পিচত ছাত্ৰ-ছাত্ৰী বা যুৱক সকলে সমাজত অনৈতিক কাৰ্য্যৰোৰ কৰাৰ সুবিধা পায়। শিক্ষাগুৰু সকলে বৰ্তমান ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক সমাজ গঢ়াৰ বাবে শিক্ষা দিয়ে যদিও তাৰ ভিতৰত এনে কিছুমান শিক্ষক দেখাপোৱা যায় যি নিজৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ লগত সুৰা, চিগাৰেট, ধৰ্ষণ আদি কাৰ্য্য সমাধা কৰে। তেনে শিক্ষকে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক অপকৰ্মৰ বাবে কোনো বাধা দিব নোৱাৰে। ছাত্

আৰু যুৱক সকলৰ বৰ্তমান কাৰ্য্যৰোৰ দেখা পায়ো কোনো অভিভাৱক তথা সমাজৰ লোকে তেওঁলোকক বাধা প্ৰদান নকৰে। কাৰণ এনে যুৱক বা ছাত্ৰ সকলক বাধা প্ৰদান কৰিবলৈ তেওঁলোকে কোৱা অশালীন কথা বতৰাৰোৰে অভিভাৱক সকলকহে লাজত পেলায়।

এটা জাতিৰ মেৰণ্ড স্বৰূপ যুৱ শক্তি। বৰ্তমান এই যুৱ শক্তি ৰানৈতিক নেতা-পালিনেতাৰ কৰলত পৰি সমাজৰ দুকৰ্ম কৰিব গৈছে। যাৰ ফলত নেতা-পালিনেতাৰ অৰ্থনৈতিক ভড়াল চহকী হোৱাৰ লগতে নিজৰ ক্ষমতা অটুট বান্ধিছে। এনে তৰুণ শক্তিয়ে বৰ্তমান বিনা দিধাই নৰহত্যা কৰিব পাৰে। যি বৰ্তমান সমাজৰ এক চিৰাচৰিত ঘটনা। এনে বিকাশগত যুৱ মানসিকতাৰ যুৱকে অবাধে গুণুকৰ, ধন সংগ্ৰহ, ধৰ্ষণ আদিৰেৰ বাজহৰাকৈ সমাধান কৰে। তেওঁলোকৰ হাতত মৃত্যু হোৱাৰ ভয়ত কোনো লোকে পুলিচ বা সমাজৰ আগত প্ৰকাশ নকৰে। বাজনৈতিক নেতাসকল হাতত থকাৰ কাৰণে প্ৰশাসনে তেওঁলোকৰ ওপৰত ব্যৱস্থা লব নোৱাৰে। যাৰ ফলত বৰ্তমান এনে কাৰ্য্যৰোৰ বৃদ্ধি

বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তি বিদ্যাৰ আৱিস্কাৰৰ লগে লগে যুৱ শক্তিয়ে একেশ শতিকাৰ দুৱাৰ দলিত থিয় হৈয়ো বৈজ্ঞানিক দৃষ্টিভঙ্গিৰে বাস্তাই-ঘাতে বিভিন্ন লোকৰ পৰা বলপূৰ্বক ধন সংগ্ৰহ কৰি মাটি আৰু খেৰেৰে তৈয়াৰি কোনো দেৱ-দেৱীৰ প্ৰতিমা স্থাপন কৰি ৰাইজৰ পৰা ধন দাবি কৰে।

মাঝে মাঝে

পায় আহিছে। মহাবিদ্যালয়, বিশ্ববিদ্যালয়ত বাজনৈতিক নেতা বা সংগঠনে বা সাম্প্রদায়িক সংগঠনে নিজৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক নিৰ্বাচনত অৱতীৰ্ণ কৰায় ; জয়ৰ বাবে সহায় কৰে। তেনেধৰণেৰে প্ৰতিদণ্ডিতা চলা নিৰ্বাচনত উশ্বখলতা, উৎপীড়ণ তথা শৈক্ষিক পৰিবেশে বিনষ্ট হয়। বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তি বিদ্যাৰ আৱিস্কাৰৰ লগে লগে যুৱ শক্তিয়ে একেশ শতিকাৰ দুৱাৰ দলিত থিয় হৈয়ো বৈজ্ঞানিক দৃষ্টিভঙ্গিৰে বাস্তাই-ঘাতে বিভিন্ন লোকৰ পৰা বলপূৰ্বক ধন সংগ্ৰহ কৰি মাটি আৰু খেৰেৰে তৈয়াৰি কোনো দেৱ দেৱীৰ প্ৰতিমা স্থাপন কৰি ৰাইজৰ পৰা ধন দাবি কৰে। তেনেদৰে কোনো জাতীয় সংস্কৃতি বক্ষাৰ নামত প্ৰতিমাৰ কাষতে অত্যাধিক মদ্যপান অভদ্ৰ আচৰণ কৰি বিশ্ববাসীৰ ওচৰত জাতীয় সংস্কৃতিৰ অপঘাশ আনিছে। বিদ্যালয়, মহাবিদ্যালয়ত পালন কৰা সৰস্বতী পূজা, ক্ৰীড়া সমাৰোহ বা বিভিন্ন অনুষ্ঠানত সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে অংশ গ্ৰহণ নকৰে। তাৰ পৰিৱৰ্তে আগতেই নিৰ্দিষ্ট কৰি থোৱা বেষ্টোৱেন্ট, চিনেমা হল, স্তৰ্ডিঙ' বা পাৰ্কত বহি নিজৰ প্ৰেমিক-প্ৰেমিকাৰ লগত প্ৰেমালাপ কৰাহে দৃষ্টিগোচৰ হয়। কলেজীয়া সাজ পোচাক পৰিধান কৰি আহিব নালাগে বাবে তেওঁলোকক চিনি পাব নোৱাৰি। নানা ৰঙ-বিৰঙৰ সাজপোচাকেই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক প্ৰেমালাপ কৰাত সহায় কৰে। বৰ্তমান সমাজত পশ্চিমীয়া সাজ পোচাক বা সংগীতে আমাক বিকাৰঘণ্ট কৰি তুলিছে। বেপেৰুৱা ভাৱে পৰিধান কৰা নঞ্চ পোচাকবোৰে যুৱক-যুৱতী সকলক ঘোনময়ী কৰি তুলিছে। যাৰ বাবে বৰ্তমান হত্যা, ধৰ্ষণ আদি অত্যাধিক বৃদ্ধি পাইছে। পশ্চিমীয়া সংস্কৃতি আমাৰ জাতীয় সংস্কৃতিৰ দিশে আগবাঢ়িছে। নহ'লে জাতীয় সংস্কৃতিৰ দিনত সমাজৰ ঘাৰে ঘাৰে বা ব্যৱসায় প্ৰতিষ্ঠানবোৰত ইংৰাজী কেছেটোৱে সুৰ শুনিবলৈ পোৱা নগলহৈতেন। বৰ্তমান প্রায়বোৰ যুৱক-যুৱতীয়ে নিজৰ কোঠাত পশ্চিমীয়া শিল্পীৰ হফটো যেনে বিকি মার্টিন, মাইকেল জেকচন আদিক আঁৰি থয়। তাৰ পৰিৱৰ্তে তেওঁলোকে চিনি নাপায় ভাৰতৰ বা অসমৰ ইতিহাস প্ৰসিদ্ধ শিল্পীক। পশ্চিমীয়া সভ্যতাত

গঢ় লৈ উঠা আমাৰ ভাৰতবৰ্ষত আজি প্ৰতিজন মানুহেই অধিক ধন-দৌলত আহৰণ কৰি আড়ম্পূৰ্ণ জীৱন কটোৱাৰ আগ্রহী। ফলস্বৰূপে, যিকোনো প্ৰকাৰে অধিক ধন সম্পত্তি আহৰণত আগ্রহী হৈ পথভৰ্তমূলক কামত লিখ্য হৈছে। দেশত আইন বা আদলত আছে। কিন্তু প্ৰকৃত দোষীয়ে বিভিন্ন পথভৰ্তমূলক কাৰ্য্য কৰি সাৰি যাৰ পাৰে বাবে বাকী সকল লোকো এনে কাৰ্য্যৰ প্ৰতি আগবাঢ়ি যোৱাত সহায়ক হৈছে। যুৱ সমাজে বৰ্তমান মিছা কথা কৈ আনক প্ৰলোভিত কৰি বিপথে পৰিচালিত হোৱা, অন্যৰ সুখ-দুৰ্দল প্ৰতি আওকাণ কৰা, আনৰ প্ৰতি মৰম-চেনেহ নকৰি বিদেহে প্ৰদৰ্শন কৰা তথা নিজৰ বাহ্যিক বা ধনবলৰ ওপৰত গৌৰব কৰা আদিৰ ফলত বৰ্তমান যুৱ সমাজ সমাজৰ অশাস্ত্ৰিৰ কাৰণ হৈ পৰিষেছে। তাৰ ওপৰিও সমাজৰ স্বার্থতকৈ ব্যক্তিগত স্বার্থক যুৱ সমাজে আগস্থান দিয়ে। নিজৰ বিবেকক বিসৰ্জন দি নানান মিছা কথাৰ আশ্রয় লৈ আনৰ টকা-পইছা আঞ্চলিক কৰাৰ বাবে মানৰ সমাজৰ মনুষ্যত শ্ৰে হৈ যোৱাৰ পথত আগবাঢ়িছে। ফলস্বৰূপে এনে আনৈতিক কাৰ্য্য ভৱিষ্যতে আহিব লগা বংশধৰ সকলৰ এক ধৰংসৰ কাৰণ হৈ থিয় দিছে।

আজি চাৰিওফালে দেখা দিয়া হত্যা, ধৰ্ষন, চুৰি-ডকাইতি, ঠগ-প্ৰাণঘণ্টক আদি ঐশ এৰুৰি আনৈতিক কাৰ্য্যৰ মাজত বৰ্তমান সমাজ এখন কেনেকৈ বৰ্তি আছে সেইটো চিন্তনীয় বিষয়। আজিৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজত নিয়মানুবৰ্তিতাৰ অভাৱ, নকল কৰা, বেগিং, সুৰা, ড্ৰাগ ব্যৱহাৰ বিদ্যমান। এইবোৰ লগত সমাজৰ নৈতিকতাৰ সম্পৰ্ক আছে। এই আনৈতিক কাৰ্য্যবোৰ যুৱ শক্তিয়েই বেছিকে কৰে। যাৰ ফলত সমাজ ধৰংসৰ পথলৈ আগবাঢ়ে। এনে বিকাৰঘণ্ট যুৱ মানসিকতা আমি সকলোৱে নিৰ্মূল কৰাৰ বাবে সংকলন লব লাগে। নহ'লে বৰ্তমান সমাজৰ পৰা যুৱ শক্তিৰ ওপৰত ভৱিষ্যত নিৰ্ভৰ কৰিব নোৱাৰি। সেয়ে বৰ্তমান সমাজৰ আমি উজ্জ্বল ভৱিষ্যত কামনা কৰিব নোৱাৰো।

● (উৎপল মহাত্ম মহাবিদ্যালয়ৰ উৎ মাঃ বিতীয় বৰ্ষৰ ছাত্ৰ) ১৯৮৩ চৰে বিজ্ঞান কলাকান্ত কলাকান্ত কলাকান্ত কলাকান্ত কলাকান্ত কলাকান্ত

ছাত্ৰ জীৱন অতি সুখৰ ; অতি মধুৰ ! কিন্তু অতি কঠোৰ বিধি নিষেধৰ দ্বাৰা ইয়াক সংযত কৰি বাধিব লাগে।

— দেশভক্তি তৰণৰাম ফুকন।

**ভার্তীম চাচম চাকতীম ম্যার্ট চাক চাক ব্যক্ত চাকচাকচীত চামুমি ভীসও কাত শালমি
চিক তঙ্গের মং কচপচ চাক
চাক
জেবিগা বেগম**

কলেজ হৈছে উচ্চ শিক্ষার প্রাণকেন্দ্র। গতিকে কলেজ এখনত
কিছুমান আইন শৃঙ্খলা আৰু নিয়মানুৰত্তিতা থাকিব লাগে। তেতিয়াহে
প্ৰকৃতপক্ষে এখন কলেজক আদৰ্শ শিক্ষানুষ্ঠান বুলি কৰ পাৰি। এখন
কলেজত শিক্ষা গ্ৰহণৰ ক্ষেত্ৰত যিদৰে কিছুমান নিয়ম শৃঙ্খলা আছে,
তিক সেইদৰে সাজ-পোছাকৰ ক্ষেত্ৰতো কিছুমান নিয়ম মানি চলিব
লাগে। অথৰ্ব সকলো ছাত্-ছাত্ৰীয়ে ইউনিফৰ্মত থকাতো প্ৰয়োজন।

কলেজত ইউনিফৰ্ম বাধ্যতামূলক হ'ব লাগে। কিয়নো
ইউনিফৰ্মে কলেজখনৰ শৃঙ্খলাৰদ্বতা, নিয়মানুৰত্তিতাৰ পৰিচয় দিয়ে।
ইয়েই ছাত্-ছাত্ৰীৰ প্ৰথম পৰিচয়। ছাত্-ছাত্ৰীক ইউনিফৰ্মত দেখিলেই
তেওঁলোক কোন কলেজৰ তাক কৈ দিব পাৰি। ই ছাত্-ছাত্ৰীৰ মাজত
ধনী-দুৰ্ঘীয়া এনে কোনো প্ৰভেদ সৃষ্টি কৰিব নোৱাৰে। ই ছাত্-ছাত্ৰীৰ
মাজত সমতা স্থাপন কৰে।

এখন কলেজত বিভিন্ন ঠাইৰ বিভিন্ন ছাত্-ছাত্ৰী শিক্ষা গ্ৰহণ
কৰিবলৈ আহে। তেওঁলোকে ইচ্ছামতে বিভিন্ন বঙ্গৰ, বিভিন্ন ডিজাইনৰ
পোছাক পৰিধান কৰে। ই কলেজখনৰ উশৃঙ্খলতা আৰু অপসংৰূপতাৰ
পৰিচয় দিয়ে। যদি কলেজত ইউনিফৰ্ম বাধ্যতামূলক নকৰে, তেন্তে
অৰ্থনৈতিক ভাৱে স্বচ্ছল ঘৰৰ সন্তানে অত্যাধুনিক সাজপাৰ পিঞ্জি
অহাটো স্বাভাৱিক। ফলত দুৰ্ঘীয়া ঘৰৰ এজন সন্তানে বহু জনে পিঞ্জি
অহা পোছাক ঘোৰ লৈ হীনমন্যতাত পৰাটো স্বাভাৱিক। ফলত ছাত্-
ছাত্ৰীৰ মাজত থাকিবলগীয়া বহুত আৰু মিলা-প্ৰীতিৰ ভাৱ লাহে লাহে
কমি অহা দেখা যায়।

বৰ্তমানৰ এই প্ৰতিযোগিতামূলক পৰিবেশৰ লগত মিলাই
চলিবৰ কাৰণে কিছুমান ছাত্-ছাত্ৰীয়ে চিনেমা, মডেলিং, ফেশ্বন শ্ৰ’
আদিত পৰিধান কৰা কিছুমান অশালীন পোছাক পৰিধান কৰি
কলেজলৈ অহা দেখা যায়। ইয়াৰ ফলস্বৰূপে কলেজখনৰ শৈক্ষিক
পৰিবেশ নষ্ট হোৱাৰ লগতে এনে পোছাক পৰিধান কৰি আহিলে

জন কলেজত ইউনিফৰ্ম বাধ্যতামূলক হ'ব লাগে। কিয়নো
কলেজত ইউনিফৰ্ম বাধ্যতামূলক হ'ব লাগে। কিয়নো
কলেজত ইউনিফৰ্ম বাধ্যতামূলক হ'ব লাগে।
**কিয়নো ইউনিফৰ্মে কলেজখনৰ শৃঙ্খলাৰদ্বতা,
নিয়মানুৰত্তিতাৰ পৰিচয় দিয়ে। ইয়েই ছাত্-
ছাত্ৰীৰ প্ৰথম পৰিচয়।**

ছাত্-ছাত্ৰী অন্যমনস্ক হোৱাটো স্বাভাৱিক।

পৰিয়ালৰ বাধা স্বত্বেও কিছুমান ছাত্-ছাত্ৰীয়ে অসৌভাগ্যমূলক
পোছাক পিঞ্জি কলেজলৈ অহা দেখা যায়। লগৰ ছাত্-ছাত্ৰীয়ে পিঞ্জা
ৰ বিৰঙৰ সাজপোছাকেও এজন দুৰ্বল মনৰ অথচ চোকা ছাত্-ছাত্ৰীৰ
জীৱনত প্ৰভাৱ পেলোৱা দেখা যায়। ফলত এই মনৰ ছাত্-ছাত্ৰী বিলাকে
হীনমন্যতাত ভূগে আৰু এনে ছাত্-ছাত্ৰীয়ে পঢ়া শুনাৰ কথা তল পেলাই
এনে সাজ পোছাকলো কেনেকৈ আহৰণ কৰিব পৰি তাৰ প্ৰতি বেছি
চিঞ্চ-চৰ্চা কৰা দেখা যায়। গতিকে কলেজত ইউনিফৰ্ম বাধ্যতামূলক
কৰিবলৈ এইবোৰ কাৰ্য হোৱা দেখা নাযায়।

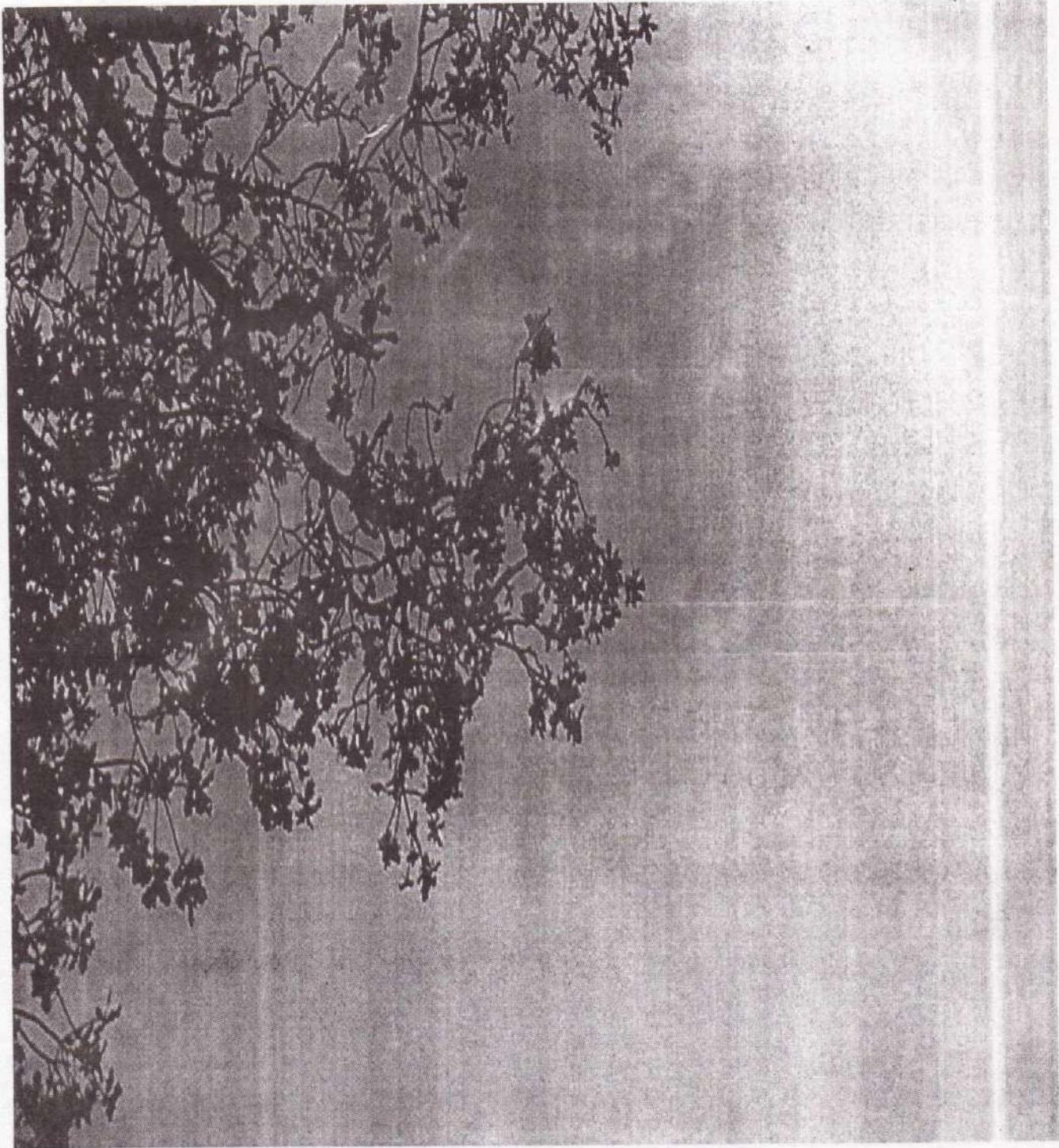
ইউনিফৰ্মযোৰে ছাত্-ছাত্ৰীক একত্ৰিত কৰি ৰখাত সহায় কৰে।
যিহেতু ইউনিফৰ্ম ঘোৱেই হ'ল ছাত্-ছাত্ৰীৰ প্ৰথম পৰিচয় গতিকে
কলেজত ইউনিফৰ্ম বাধ্যতামূলক হ'লেহে কলেজত নিয়মানুৰত্তিতা
বজাই ৰখাৰ ওপৰিও এক সুস্থ আৰু শাস্তিপূৰ্ণ পৰিবেশ সৃষ্টি হোৱাত
যথেষ্ট অৰিহণা যোগায়। সেয়েহে প্ৰতিখন শিক্ষানুষ্ঠানত ইউনিফৰ্ম
বাধ্যতামূলক হ'ব লাগে। ◎

● (জেবিলা বেগম মহাবিদ্যালয়ৰ উঁঁ মাঃ ছিতীয় বৰ্ষৰ ছাত্ৰী)
নিতী ক্যাম্পাস টাইগান সত। ১৩ মাত্ৰ কলেজ কলেজ কলেজ
কলেজ কলেজ কলেজ। কলেজ কলেজ কলেজ কলেজ কলেজ কলেজ

মানৰ জীৱনত সাহিত্য কলা এবিধ চোকা অস্ত। ইয়াৰ নিপুন ব্যৱহাৰে কেতিয়াৰা জাতি
ভাঙ্গিৰ পাৰে আৰু গঢ়িবও পাৰে।

প্ৰসন্নলাল চৌধুৰী

সেউজ-আসেউজৰ মাজেদি

কাকচাঙ্গৰ গীতাৰ

মনুল বৰুৱা

(..... তামোল খুনি খুনি বহি আছে আইতা এই সলাইছে দাৰি এটা, বঙালাও
এটা, ধান এডোণ, ভাত এসাজ সেন্দুৰীয়া হাঁহিবে শলাগি বাঞ্ছিছে নিমখ
এপোৱা তৰাপাত্ৰ টোপোলাত ... সোনতকোয়ে দাম ... আইতাই আমাক কাষলৈ
মাঠিছে ... কড়া আজোৱা লাগিছে ... মলঙি মলঙি গোকাইছে কাছিপিঠিয়া
পাহাৰৰ কৰ্ণুল এডাল আমাৰ শেতেলিৰ সিয়াত)

লাহে লাহে

লাহে লাহে খৰাং হৈ আহিল পাহাৰ-ভৈয়াম
জিৰ জিৰ জিৰ জিৰ গীতাৰ বজা গছবোৰত
খন্দেকতে কি দুৰণ্ত পিয়াহেৰে চেলেকিছে কোনোবাই জলজলীয়া জোনাক
বচ কাৰোৰাক গুলিয়াও
কাৰোৰাক লুটো
চটাই পাহাৰ নঙলায়ুখত হাতীৰ পালহৈ মহতিয়াও বিছনাম এষাৰ

এটা চিৰাঁ আলিৰে চিৰচিনাকি অহায়োৱা
নৰা গচকি আমিও পোনাও
দীঘল এচাটি উকিয়ে চিৰাচিৰ কৰা শিলৰ দেহাত ঘাম এচলু বৈ পৰোতেই
সুৰ সুৰ বতাহৰ লাহত হেঞ্জলীয়া সখা মিতিৰ আমি
আজিৱেই নেকি শেষ দেখা
দেওবৰীয়া হাঁটলৈ আহা নাই
শিলকোমোৰা, বিহ জলকীয়া নাই ক'তো নাই
কাকবঁহৰ তল এন্দাৰ হাঁহি নিজাৰ
মামৰ নথকা হাত দা মৰমো নকটা ধাৰ আজি চোক মৰহিল
তেজ পিচল পদুলিত

গীতাৰ নাবাজে

জলপ্রপাত নেনাচে
পানীৰ চৌত ফিৰিঙ্গতি
দৌ সিদিনা জুই জুলিল জুই জুলিল।

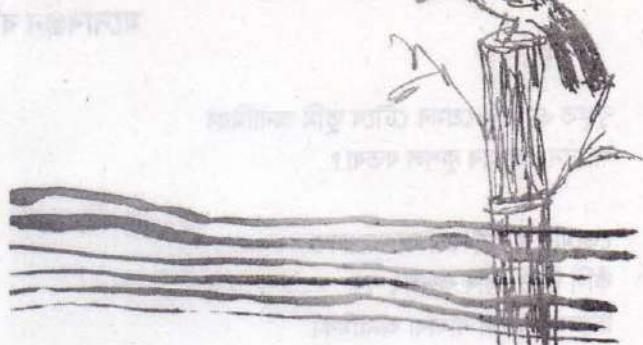
(মনুল বৰুৱা মহাবিদ্যালয়ৰ বুৰঞ্জী বিভাগৰ প্ৰৱক্তা)

মনীমুক্ত মীনু চাৰ্ট সিয়ে লালু কুলু কীৰ্তি

(তত্ত্ব কৈত পঞ্চাত্ত্ব কৰাৰ ক্ষমতাপীকৃত কীৰ্তনগুলো)

কেন্দ্ৰীয়াজ মীনু চ্যার্ট সামৰ চালাক ভালু

(১৯৭৭ মাস-কৰ্তৃ মীনু চ্যার্ট সামৰ চালাক ভালু)

নতুন শতিকাৰ চিন্তা

মানসী ফুকন

নতুন শতিকাৰ

আৰোহনত তুমি, আমি হলো

যুগৰ সহযোগী।

সময়ৰ আহ্বানত

তুমি, আমি হলো

সময়ৰ ভাৰবীয়া।

সময়ৰ দুৰ্বাৰ গতিত

সমাজৰ বিছিন্ন ব্যক্তি সবে

বিবেকহীন প্ৰাণী সদৃশ

উটি বুৰি ফুৰি

মানৰ প্ৰেমৰ বিলাশ থলিত

পৰাজয়ৰ মুকুত আৱৰিলৈ।

দেশে দেশে শীতল যুদ্ধৰ প্ৰতিধৰণি

ভাই ভাই পৰম্পৰ সমৰ্পণ চৰ্ণ-বিচৰণ

নতুন শতিকাৰ নৱৰূপত

আমি সবে প্ৰাৰ্থনা কৰো নতশিৰে

যেন আমি শোষিত নহও কলাক্ষিত নহও

নতুন শতিকাৰ ইতিহাসৰ

পাতে পাতে লিখি যাঁও

নতুন কবিতা, নতুন ইতিহাস।

য'ত নতুন সুৰক্ষে হাঁহিব

নতুন পুৰাৰ কোলাত।

মানসী মীনু মীনু

(মানসী ফুকন মহাবিদ্যালয়ৰ অধনীতি বিভাগৰ প্ৰৱক্তা)

বুকুত এসাগৰ প্রেমৰ টোৰে তুমি অনামিকা

(উচ্চগতি : মৰমৰ ভণ্টি নিকপমাৰ হাতত)

মনোৰঞ্জন বড়ি

বুকুত এসাগৰ প্রেমৰ টোৰে তুমি অনামিকা
পামনে তোমাৰ কুশল বতৰা ?

তোমাৰ বাবেই বগা কাগজখনত
কঁপি উঠে মোৰ কলমৰ শব্দ
চিনেমা হুললৈ নাযাবা অনামিকা
চিনে-আইনেৰে মাতাল দৰ্শকবৃন্দ আৰু নিয়ন লাইটবোৰে
অশ্বলিলতা সানিব পাৰে তোমাত
দেখা নাই কিমান অশান্ত উত্তোল, নিশান্ত কামাতুৰ সিহাঁত !

অনামিকা, মই জানো
তুমি কেতিয়াও তুমি নোহোৱা
কিয়নো, মোৰ অভিমানৰ টোত টুলুঙ্গা নাও হৈ তুমি
তল-ওপৰ কৰি নাচিব পাৰা
ক্ৰমশং মোৰ ডাঠ বুকুখন ভেদ কৰি উকা হৃদয় খনত
স্বপ্নৰ লংগৰ পেলোৰ পাৰা।

জানা, মই সাগৰত বৰষী নাবাওঁ
কিয়নো মই আজিলৈকে সাগৰ দেখা নাই
অথবা সাগৰৰ লুণীয়া পানীৰ মাছৰ সোৱাদ লোৱাৰ মোৰ লিঙ্গা নাই।

অনামিকা, তুমি তোমাতেই সন্তুষ্টনে ?
নে হবলৈ মন যায় কোনোৰা মাতাল প্ৰেমিকৰ আৰতি
অথবা প্ৰেমেৰে জগত জিনা ‘ডিভাইন কমেডি’ৰ বিয়েত্ৰিছ ?
কিন্ত ! মই এতিয়ালৈকে তোমাৰবাবে এটা শিৰোনামা বিচাৰি পোৱা নাই
আৰু সেয়ে হয়তো অনামিকাৰ জালত বুড়ুক্ষহাঁতৰ চিৰঁওবোৰ সহিব
নোৱাৰা হৈছে।

তুমি মোৰ দৰে প্ৰেমিক চৰাইবোৰ বন্দনাত
সহযোগ কৰিব পাৰা
তেতিয়াহে হয়তো সৃষ্টি হ’ব মোক বধিৰ কৰি পেলোৱা বুড়ুক্ষহাঁতৰ
কাঁতৰহীন জয়ন্ত্ৰীৰ কাহিনী।

তুমি নিচা খোৱানে

মই উকালতি কৰো - ভালক বেয়া কৰি, বেয়াক ভাল কৰি এয়া মোৰ নিচা

মনোৰঞ্জন বড়ি মহাবিদ্যালয়ৰ স্নাতক ছিতীয় বৰ্ষৰ ছাত্ৰ

তুমি আঁকৰা পঞ্জল
তুমি উকালতি কৰিব নোৱাৰা
হয়তো তোমাৰ আন কোনো নিচা নাই।

চলপালে মাৰাক সুধিবাচোন
তেওঁৰ নিচাত কিমানবাৰ উলংগ কৰা হৈছিল এক্ষাৰত
নিপীড়ণৰ ভৰত তাই আজি কুঁজী

অনামিকা, ভালপোৱাৰ অৰণ্য নাথাকিলে
ক’ত জিৰাবহি প্ৰেমৰ চৰাইবোৰ ?

প্ৰেমৰ আনন্দতো যদি তুমি চকুলো পেলোৱা
মোৰ নিচিনা নিচাসিক্ত সকলৰ বাবে অথবা বুড়ুক্ষহাঁতৰ বাবে
তেতিয়া তুমি মোক কন্দুৱাই অনামিকা হৈয়ে
কাজিৰঙা, বোকাখাত কিম্বা গৃহিণী হৈ গ’লেও
মোক দি যাব পাৰিবা এবটল তেজৰ চিয়াঁহী
মই মোৰ কলমত ভৰাই লিখিব পাৰিম তোমাৰ বাকদৰ গান।

আজি, এবুকু এসাগৰ প্ৰেমৰ টোৰে তুমি অনামিকা
পামনে তোমাৰ কুশল বতৰা ?

(মনোৰঞ্জন বড়ি মহাবিদ্যালয়ৰ স্নাতক ছিতীয় বৰ্ষৰ ছাত্ৰ)

ବୋମଞ୍ଜନ

ଆବିଦୁର ବହମାନ

ସେଇ ବିବର୍ଣ୍ଣ ପଥେକଟୋର କଥା ମନତ ଆଛେନେ ତୋର

(ବନ୍ଧୁ ମନୋରଙ୍ଗନଲୈ)

ବାଜୁ ମରାଂ

ଆକୁ ଏନେଦରେଇ ଦିନବୋର ହେବାଇ ଯାଯ
ଲଗେ ଲଗେ ହେବାଇ ଯାଯ ପାହରିବ ନୋଖୋଜା ହାଲଧୀୟା ସମୟବୋର
କାରଣ
ଆଜି ବହଦିନ ମହି ସେଇବାଟେ ଯୋରା ନାହିଁ
ବହଦିନ ସେଇ ବିଶେଷ ସରଟୋର ବିଶେଷ କୋଠାଟୋତ ବହା ନାହିଁ
ଗୋଟୋରା ନାହିଁ ସପୋନ ସଙ୍ଗାର ବାଁହ-ବେତ ଇତ୍ୟାଦି
ଦିନବୋର ଲଗେ ଲଗେ ହେବାଇ ଯାଯ ସମୟବୋରୋ
ସମୟବୋର ଲଗେ ଲଗେ ମାନୁହବୋର
ଆକୁ ମାନୁହବୋର ଲଗେ ଲଗେ ।
ବହଦିନ ପଞ୍ଚାର ପ୍ରିୟ ବିଜ୍ଞାବାଲାଟୋକ ଦେଖା ନାହିଁ
ତାର ବିଜ୍ଞାବ ବୁଝୁତ ଉଠି ଯୋରା ନାହିଁ
ଚିନେମା ହଳ କିମ୍ବା କଲେଜ କେମ୍ପାଚବ କୃଷ୍ଣଚଂଦ୍ର ତଳାଲୈ
ମାନୁହବୋର ଲଗେ ଲଗେ ହେବାଇ ଯାଯ କଥାବୋର
କିନ୍ତୁ ଏଟା ଦିନ ଆଛିଲ
ଦୁଟୋପାଲ ଟୋପନିତ ଗାଟୋ ତିଯାଇ ଆବେଲି ବେଲିଟୋ ବହି ପରିଛିଲ
ସେଇ ଘୂର୍ଣ୍ଣିୟା ମେଜଖନତ
ସତ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନେଇ ବୈ ଆଛିଲ ଏକୋଥନ ନତୁନ ପୃଥିବୀ
ଆମି ପୃଥିବୀଥିନ ଖାଦ୍ୟଛିଲୋ ଆକୁ ମଣି ମୁକୁତାବୋର
ଭଗାଇ ଲୈଛିଲୋ
ଆକୁ ସେନ୍ଦୂରୀ ଆଲିର କେନ୍ଦ୍ର ବଗାଇ ଉଜାଇ ଗୈଛିଲୋ
ଏଥନ ନତୁନ ପୃଥିବୀ ବିଚାରି
ମାନୁହବୋର ଲଗେ ଲଗେ ହେବାଇ ଯାଯ କଥାବୋର
ଆକୁ କଥାବୋର ଲଗେ ଲଗେ ହେବାଇ ଯାଯ ଜୀରନ
ଆଜି ବହଦିନ ମହି ମୋକ ଲଗ ପୋରା ନାହିଁ
ମୋର ସୈତେ ପତା ନାହିଁ କେତିଯାଓ କାରୋ ସୈତେ ନପତା କଥାବୋର
ଶୁନୋରା ନାହିଁ କାକୋ ନୁଶୁନୋରା କବିତାବୋର ଗାନବୋର
ଆଜିକାଳି ମହି ମୋକ ବିଚାରି ଫୁରୋଁ
ନିଜର ମାଜତ ମୋକ ବିଚାରି ନାପାଯ ଅସ୍ତିତ୍ବ ହାତ୍
ଲାହେ ଲାହେ ମୋର ସୃତି ପଟତ ହେବାଇ ଯାଯ
ମୋର ଅନ୍ତିତ୍ବ, ମୋର ସତ୍ତା, ମୋର ପ୍ରିୟଜନ, ମୋର ଜୀରନ, ମୋର ପୃଥିବୀ ।
ଏନେଦରେଇ ହେବାଇ ଯାଯ ଦିନବୋର,
ହୋରୋରା ଦିନବୋର ଦୁନାହିଁ ପୋରା ନାଯାଯ ।

(ଆବିଦୁର ବହମାନ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର ମାତକ ତୃତୀୟ ବର୍ଷର ଛାତ୍ର)

ସେଇ ବିବର୍ଣ୍ଣ ପଥେକଟୋର କଥା ମନତ ଆଛେନେ ତୋର
ସତ ପୁଃ ମିଃ ଆଚିର ପ୍ରଭୁତ୍ୱତ କଲମଲାଇ ଉଠିଛିଲ
ବୁଝୁକୁହିଁତର ବିପ୍ଲବବୋର

ଭାୟବୋର ହେବାଇ ଗୈଛିଲ ମୋର
ସାକ୍ଷୀ କବିଛିଲୋ ମାତ୍ର ମୋର ଦୁଚକୁ

ତୋର ଅନାମିକାଓ ତାତେଇ ଆଛିଲ ହବଳା
କାମନାତ ବିଦଞ୍ଚ ପୁଃ ମିଃ ଆଚି - ଏ
ଚାବ ନୋରବାକେ ଉଲଂଗ କବି ପେଲାଇଛିଲ ତାଇକ
ଇତିମଧ୍ୟେ ମହି ବୋବା ହୈ ପରିଛିଲୋ ନହଯ
ସେଯେ ଏଷାବୋ ବାକ୍ୟବାଣ ନିକ୍ଷେପ କବିବ ନୋରବିଛିଲୋ ।

ଆଜିଓ ତୋରଦରେ ଅନାମିକାର ବାବେ ଅଥବା ବୁଝୁକୁହିଁତର ବାବେ
ବେଦନାତ ଆତ୍ମବ ହୈ ପରେ
ସିନ୍ତି ପୁଃ ମିଃ ଆଚିର ଭୋଗର ତୃଣ୍ଡି

ସେଇ ବିବର୍ଣ୍ଣ ପଥେକଟୋର କଥା ମନତ ଆଛେନେ ତୋର
କଲଗଛର ଭୂରଖନତ ଉଠି ତିଯାୟ ଅନାମିକାକ ବିଚାରି ଫୁରିଛିଲି
ମହିୟେ ଚାଂଘରଟୋର ବର ଚାଂଖନର ଓପରତ ହାତତ ବରଶିଟୋ ଲୈ
ବିଶ୍ଵାସିତିଛିଲୋ ତୋକ ଉତ୍ତାବଳ ନହବଲୈ

ଜାନ, ତାଇ ଯିମାନେଇ ପ୍ରତିବାଦ ନକର କିଯ
ସେଇ ବୁଝୁକୁହିଁତର ବିପ୍ଲବବୋର ଅନ୍ତ ନହଯ
ପୁଃ ମିଃ ଆଚିର ପ୍ରଭୁତ୍ୱ ନିଃଶେଷ ନହଯ
ଅନ୍ତତଃ ଲୁଇତଖନ ଥକାଲୈକେ ॥

(ଶବ୍ଦାର୍ଥ - ପୁଃ ମିଃ ଆଚି - ବାନପାନୀ)

(ବାଜୁ ମରାଂ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର ମାତକ ଦ୍ୱାରୀ ବର୍ଷର ଛାତ୍ର)

বগা কলমটো

(প্রাচীনভাবে লেখা)

(প্রাচীনভাবে লেখা)

গোপন প্রেম

দীপক শর্মা

বাজীর বৰা

তোমার মনত আছেনে ?

তুমি যে মোক এটা বগা কলম দিছিলা, কিন্তু

মই তোমার পৰা লৈছিলো

যাব অৰ্থ আছিল পৰিত্র আৰু নিষ্পাৰ্থ

আৰু মই যে তোমাক এটা দিছিলো

কি বং আছিল জানো, পাহৰিছো

কি অৰ্থ আছিল সেইটোও মনত নাই,

আকৌ তুমি বা কি ভাবত লৈছিলা

মই নাজানো !

তুমি দিয়া কলমটো মোৰ পেৰাত

অতি যতনে মৰমেৰে আৰু আশাৰে বাখিছিলো

হঠাত এদিন চৰু চৰহা বাঢ়নী পানীয়ে

মোৰ পেৰাটো উঠাই লৈ গ'ল, বহু দূৰলৈ

পেৰাটো ছাঁটৈ এতিয়া কোনো ঘাঁটৈয়ে ধৰিলে

আৰু সি সেই কলমটো তাৰ নিজৰ কৰিবলৈ বিচাৰিছে

মই মোৰ পেৰাটো বিচাৰিবলৈ চেষ্টা নকৰিলো, কিয় জানো ?

বাকী কলমৰোৰে সেইটো বৰ ভাল পোৱা নাছিল

বাকী বংবোৰেও মনে মনে বিদ্ৰোহ কৰিছিল, মোৰ বিকদ্ধে ...

বহু ষড়যন্ত্ৰ বচিছিল, তোমাকে মোকে আত্মৰত বাখিবলৈ !

তুমি মোক এনেকৈ আনে দেখাকৈ একো নিদিবা

দিলোও লুকাই চৰকৈ দিবা, কাৰণ ...

আনে কথাটো শুনিলে বা ঘটনাবোৰ দেখিলে,

পিৰিত গুজৰ হ'ব।

গাঁৰে, গচ্ছে, নেয়ে, বতাহে ক'ব

ঘৰপাত, ঘৰপাত !

নাই নহয়, মোক হত্যা কৰাৰ ষড়যন্ত্ৰ কৰিব

সেয়ে তুমিও অলপ সাৰধানে থাকিবা নহ'লে

মই তোমাক দিয়া কলমটোও কোনোবাই লৈ যাব

হয়তো তোমাকো !

তুমি মোৰ অনুভূতিৰ দুৱাৰ

খুলি হৈ গ'লা

নিঃশব্দে ... !

ভগ্ন হৃদয়ৰ নিঃস্তুত

মোৰ পঁজাটোত

আৰিছিলো তোমার ছবিতি।

জন্ম হৈছিল অবুজ ভালপোৱা

হৃদয়ৰ অগ্নিদণ্ড

সেউজ বননিত

কলিজাত গুজি হৈ যোৱা

গোলাপজোপা এতিয়া

মৰহি গ'ল

নুমাই গ'ল পলাশৰ জুই

সৰি ব'ল ক'ত সপোন

দিনৰ মেঘৰ বুকুত !

এতিয়াও হৃদয়ত হেঁপাহৰ

ভেটা তৰা জলে

স্মৃতিৰ ডারৱৰ ফাঁকে ফাঁকে

উৰে মন।

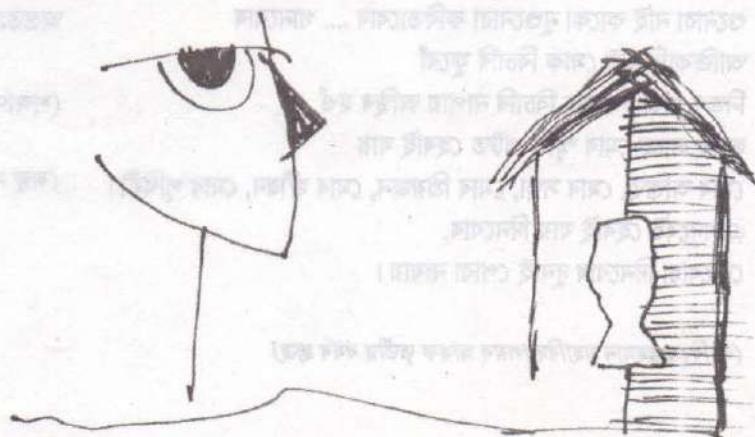
হয়তো মোৰেই ক'ববাত

ভুল হৈ গ'ল।

শুই পৰিল নিঠকৰা মৰম

ভগ্ন পঁজাটোৰ খিৰিকি জপাই !!

(বাজীর বৰা মহাবিদ্যালয়ৰ ম্বাতক প্ৰথম বৰ্ষৰ ছাত্ৰ)

বাবিষা দুঃসময়

(অসমৰ বান বিদ্বন্ত লোকৰ নামত উসৰ্গিত)

ধীরেণ লয়িং

সিহঁতৰ দুঃশব্দবোৰ বাজি আছে মোৰ কলিজাত
দেহৰ ভাঁজত পৰে দুখৰ বৰষুণৰ প্ৰতিটো টোপাল।

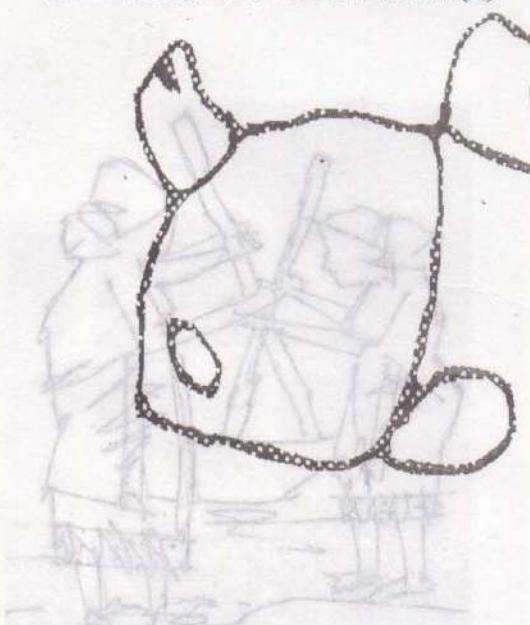
সিহঁতৰ আশা উটি যায়
তাইৰ টো-চিৰা কোবাল সোঁতত।

দুখৰ বাঁহী বাজি থাকে
মোৰ দেহৰ প্ৰতিটো কোণত।

প্ৰতিটো সময় দুঃসময় হয়
থমকি ৰয় সেউজীয়া বাট।

বাস্তৱতে হাঁহিব নোৱাৰো
আশা কৰিবও নোৱাৰো।
কাৰণ
পূৰ্ব পুৰুষৰ পৰা একাকাৰ হৈ তাই
গঢ়িছে ভাঙিছে আমাৰে সম্পোন।

(ধীরেণ লয়িং মহাবিদ্যালয়ৰ উৎ মাঃ দ্বিতীয় বৰ্ষৰ ছাত্ৰ)

মাত্রাত ত্যাগত

প্ৰত্যক্ষি

বিনোদ হাজৰিকা

ময়ো হ'ব পাৰো তোমালোকৰ দৰে

একোজন মাতাল যোদ্ধা

তোমালোকৰ দৰে ইছা কৰিলেই

ময়ো সিচি দিব পাৰো

বঙা বঙা বক্তৰ উচ্চাদ

আনি দিব পাৰো বিপৰ ধুমুহা

সময়ৰ প্রাণ্টে প্রাণ্টে।

ময়ো বচিব পাৰো প্ৰতিদিনেই অমানিশা

ধাৰাৰাহিকতাৰে অন্ধ অমিশ্র

আঁজুৰি আনিব পাৰো বুকুৰ পৰা

জীয়া মানুহৰ কলিজা।

কিন্তু মই নিবিচাৰো তোমালোকৰ দৰে

বৰ্ক কোঠাৰ দুষ্পৰি বতাহ

তোমালোকৰ দৰে প্ৰতি খোজে খোজে

মাটি বঙা কৰিবলৈ মই নিবিছাৰো।

মই বিচাৰো এনে এখন সমাজ

য'ত নিৰাপত্তা আছে, সুখ আছে।

য'ত বলে শান্তিৰ এচাটি মলয়া।

আচলতে বাস্তৱতাৰে মই জানো

যুদ্ধ মানেই বিপৰ নহয়

বিপৰ মানে

প্ৰতি দুৱাৰ দলিবে পাৰহৈ যোৱা

কুমলীয়া ধান পাতৰ দৰে শ্যামল শ্যামল লগা

এচাটি নিৰিবিলি পছোৱা।

(বিনোদ হাজৰিকা মহাবিদ্যালয়ৰ উৎ মাঃ প্ৰথম বৰ্ষৰ ছাত্ৰ)

তোমালৈ আহুন

(নামকরণ পাপুবালৈ)

অমিয় কুমাৰ বড়ি

আলি আয়ঃ লুগাং নপতাকৈ নাথাকিবা
পথাৰত শস্য নগজিব
শস্য নগজিলে
ৰাইজ লধোগত মৰিব।

জেং বিহুত ননচাকৈ নাথাকিবা

বসন্ত নাহিব

বহাগো নহুব।

এইবেলি বসন্ত মোৰ

বুকুৰ বহাগক মুকলি কৰিম বুলি ভাসিবো।

গুম্বাগ নৃত্যৰ বিহুছেল কৰিবা

বৰদৈচিলাকা আদৰিব লাগিব

তাইক এইবৰ লৈ আহিবলৈ কেছো

বহাগ-পদুলিৰ

সেউজীয়া সপেনটো।

মেটমৰা এবুকু আশাৰে ভটিয়াইচাই

মোক উকিয়াই নামাতিবা

পথাৰখনে প্ৰসৱ কৰাত ব্যাঘাত জন্মিব।

(শৰ্কাৰ্থঃ আলি আয়ঃ লুগাং - কৃষিভিত্তিক উৎসৱ (মিচিং সকলৰ)

জেং বিহ - বহাগক আদৰণি জনাই পতা বিহ।

গুম্বাগ নৃত্য - এবিধি বিহ নৃত্য।

(অমিয় কুমাৰ বড়ি মহাবিদ্যালয়ৰ উৎ মাঠ প্ৰথম বৰ্ষৰ ছাত্ৰ)

চৰকুন কৰিনি ভৰুৱাৰ ভৰু

ভৰুৱাৰ চৰকুনি

চৰকুন কৰিব কৰিব লভুয় কৰিব

কৰিব কৰিব কৰিব কৰিব কৰিব কৰিব কৰিব

কৰিব কৰিব কৰিব কৰিব কৰিব কৰিব

মহাবিদ্যালয়ৰ চৰকুনি

(তোমালৈ আহুন কৰিব কৰিব কৰিব কৰিব)

মহাবিদ্যালয়ৰ চৰকুনি

তাৰামনিক চাও রয়াৰ তীচ মাচালৰ কুৰু কুৰু
মাপৰি পৰ্যটীপ সম্মুক্ত কুৰু কুৰু তাৰামনিক কুৰু

কুৰু কুৰু কুৰু কুৰু কুৰু
কুৰু কুৰু কুৰু কুৰু কুৰু

কুৰু কুৰু কুৰু কুৰু কুৰু
কুৰু কুৰু কুৰু কুৰু কুৰু

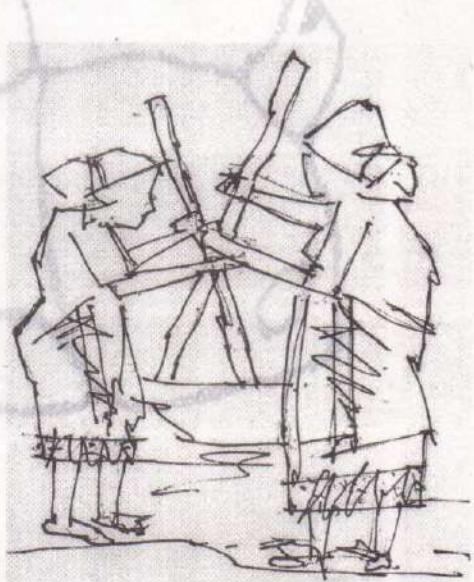
কুৰু কুৰু কুৰু কুৰু কুৰু
কুৰু কুৰু কুৰু কুৰু কুৰু

কুৰু কুৰু কুৰু কুৰু কুৰু
কুৰু কুৰু কুৰু কুৰু কুৰু

কুৰু কুৰু কুৰু কুৰু কুৰু
কুৰু কুৰু কুৰু কুৰু কুৰু

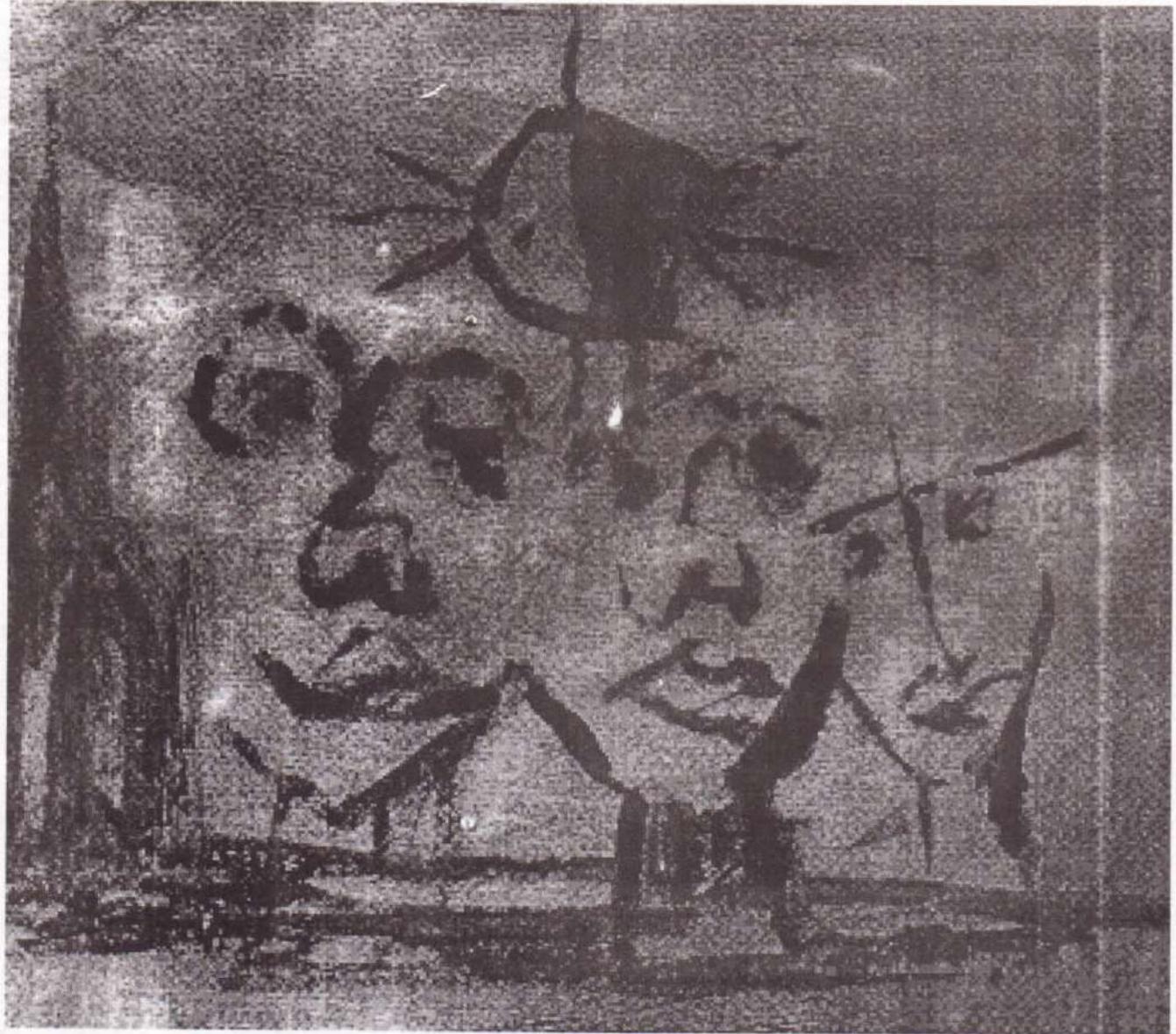
কুৰু কুৰু কুৰু কুৰু কুৰু
কুৰু কুৰু কুৰু কুৰু কুৰু

(তোমালৈ চৰকুনি কৰিব কৰিব কৰিব কৰিব কৰিব কৰিব)

(তোমালৈ চৰকুনি কৰিব কৰিব কৰিব কৰিব কৰিব কৰিব)

জীৱন আৰু ব্যক্তিত্বৰ বিষয়ে

সাহিত্যৰ সৌৰভ-জাতিৰ গৌৰৱ

(দুজন অসমীয়া বিশিষ্ট সাহিত্যিকৰ বিৰল কৃতিত্বলৈ আমাৰ অভিনন্দন)

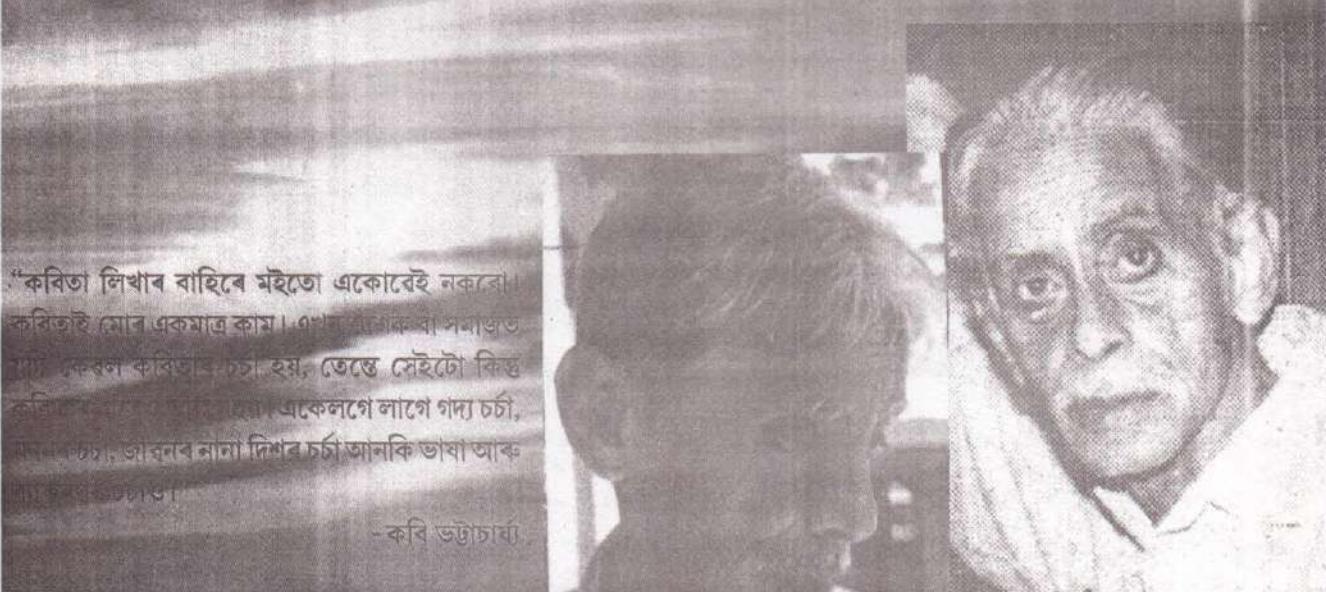

‘মই বাস্তৱক ভেটি কবিয়েই লিখিবলৈ যত্ন কৰে।
সকলো লেখকৰ বাবেই হয়তো বাস্তৱ আৰু কল্পনাৰ
এক বহস্যুময় সমন্ব থাকে। যেনেদেৱে শৰীৰক আঘাৰ
পৰা বিচ্ছিন্ন কৰিব নোৱাৰি বাস্তৱ আৰু কল্পনাৰ
মিশ্রণকো যই তেনদেৱে বিচ্ছিন্ন কৰিব নোৱাৰো। তথাচ
এই আঘাৰ কি তাৰ সামৰিক সংজ্ঞাৰ মই দিব নোৱাৰো।
এই আঘাৰ যেন এক গঠীক বহস্যুৰ বৰ্কত তুৰ গৈ

- ড° গোৱামী

ড° শ্রাবণী কুমাৰ মোস্বামী

২০০০ চনৰ ভাৰতীয় সাহিত্য পদবোচ্চ সম্মান ‘জ্ঞানপীঠ বটা’ৰে বিভূষিতা এই গৰাকী মহান সাহিত্যিকলৈ
জে. ডি. এচ. জি. কুমাৰিন্দু মুখ্য ছাত্ৰ সমাজৰ হৈ আন্তৰিক অভিনন্দন নিৰেদিছো।

“কবিতা লিখাৰ বাহিৰে মইতো একোবেই নকৰো।
কবিতাই মোৰ একমাত্ৰ কাম। ১৯৫৩ সনৰ বাবে সমাজৰ উত্তীৰ্ণ কৰিবলৈ কবিতাৰ চৰা হয়, তেন্তে দেইটো কিছু
কলিকাতাৰ কলিকাতাৰ হয়। একেলগে লাগে গদ্য চৰ্চা,
১৯৬১, জাৰুৱাৰ নাচাৰ নিশ্চির চৰ্চা আৰু কি ভাষা আৰু
কলিকাতাৰ চৰ্চা।

- কবি ডট্টাচার্য

কবি ই. বেণু ডট্টাচার্য

২০০০ চনৰ ‘অসম উপভ্যুক্ত বটা’ বিজয়ী ওই গৰাকী ‘সুগন্ধি পথখিলা’ৰ কলি ডট্টাচার্যলৈ এই আপাহতে
আমাৰ দ্বাৰা সমাজৰ তৰফলৰ পৰা আন্তৰিক অভিনন্দন নিৰেদিছো।

স্বামী চৰকল প্ৰাচী কুমাৰ সেইসময়ে সহজে আৰু সহজে কৃতিত্ব প্ৰদান কৰিব। এতে সহজে সহজে কৃতিত্ব প্ৰদান কৰিব। এতে সহজে সহজে কৃতিত্ব প্ৰদান কৰিব। এতে সহজে সহজে কৃতিত্ব প্ৰদান কৰিব।

ক'ব পৰি এনেকৈয়ে। এবাৰ সেইসময়ৰ অতি জনপ্ৰিয় তথা সৰকালৰ অন্যতম শ্ৰেষ্ঠ গায়ক কুণ্ডল লাল চাইগলৰ গীতৰ বেকডিং চলি আছিল। তেনেতে হঠাৎ কাৰেণ্ট গ'ল।

চাইগল চাহাবে ক'লে যে তেওঁ লাউড স্পিকাৰ
নোহোৱাকৈ গান গাব নোৱাৰে। তেতিয়া তেখেতৰ
লগত হামিং দিবলৈ অহা মনুহৰ মাজৰ পৰা এটা
সৰু ল'ৰা ওলাই আহি বিনা লাউড স্পিকাৰে
চাইগলৰ সেই কঠিন গীতটো গাই দিছিল।

চাইগলে তেতিয়া সেই ল'ৰাটোলৈ চাইছিল,
চিনি পাইছিল আৰু মুৰত হাত ফুৰাই আশীৰ্বাদ

কৰিছিল যে তেওঁ অনাগত দিনৰোৱত
চাইগলতকৈও বিখ্যাত গায়ক হ'ব। শৈশবতে
ওলাই অহা এই গায়কজনেই হৈছে আজীৱন
সুৰ পূজাৰী তথা জনগণৰ মৰমৰ শিঙ্গী মহম্মদ বফি।

সৰুৰে পৰা বফি চাহাবৰ সংগীতৰ থতি বৰ
আগ্রহ আছিল। সেয়েহে তেওঁ মাজে সময়ে বিখ্যাত
গায়ক আৰু সংগীতজ্ঞ সকলৰ ওচৰলৈ
সংগীতৰ চৰ্চা কৰিবলৈ

তেওঁ নিজস্ব চেষ্টাৰ বলতেই ভাৰতৰ স্বাধীনতাৰ পূৰ্বে দিলী আৰু
লাহোৰ অনাতৰী কেন্দ্ৰযোগে গীত গোৱাৰ সুযোগ পাইছিল। তেওঁৰ
কৃতস্বৰৰ দ্বাৰা বিখ্যাত সঙ্গীত পৰিচালক শ্যাম সুন্দৰকো আকৰ্ষিত
কৰিবলৈ সন্দৰ্ভ হয় আৰু তাৰ ফলস্বৰূপেই বকি চাহাবে শ্যাম সুন্দৰে
সঙ্গীত পৰিচালনা কৰা 'গুণ কালুচ' নামৰ পাঞ্চাবী বোলছবিত গীত
গোৱাৰ সুবিধা পালে। নৰাগত হ'লেও এই ছবিৰ গীতৰ যোগেদিয়েই

শ্ৰোতাই বফিৰ কঠক আঁকোৱালি ল'লে। তাৰ পিছত শ্যাম সুন্দৰে
বফিৰ 'গাওঁ কি গোড়ী' নামৰ এখন হিন্দী ছবিত গীত গাবলৈ সুবিধা
দিলে। এই ছবিৰ যোগেদিয়েই বকি চাহাবে বস্বে সংগীত জগতত
প্ৰৱেশ কৰিলে। এই ছবিৰ পিছত আৰু বফিয়ে কেতিয়াও পিছলৈ ঘূৰি
চাৰ লগা নহ'ল। 'গাওঁ কি গোড়ী'ৰ অভূতপূৰ্ব সফলতাই বফিৰ

চৰকল নিয়ে পৰি উভয় প্ৰয়োগৰ ফলৰ নাম সমাজত ফীচ

স্বার্গীকৰণ। তেওঁ মিশ মাচী মুশুং ক্যুভলি আৰু চৰকল কৰাত
জনপ্ৰিয়তাৰ কেন্দ্ৰ কলমতাৰ কৃতিত্ব পৰিমাণ চৰকল কৰাত
জনপ্ৰিয়তাৰ কেন্দ্ৰ কলমতাৰ কৃতিত্ব পৰিমাণ চৰকল কৰাত
কুইলিন কাকতি

জীৱনলৈ আনি দিলে চৰম ব্যস্ততা। তেওঁৰ মধুময় কঠৰে প্ৰায় চাৰিটা
দশক জুৰি ভাৰতীয় সংগীত জগতত বিভিন্ন ভাষাৰ প্ৰায় ২৬,০০০

গীত গাই গ'ল যি এক অভিলেখ। মহম্মদ বফিৰ
জনপ্ৰিয়তাৰ আটাইতকৈ ডাঙৰ কাৰণটো হৈছে

তেওঁৰ কঠস্বৰৰ বৈচিত্ৰ। মহম্মদ বফিৰ গীত
গোৱাৰ এক নিজস্ব ষ্টাইল আছে। তেওঁৰ

গায়ন শৈলীয়ে যিকোনো শ্ৰেতাকে আপ্লুত
কৰিব পাৰে। মহম্মদ বফি আছিল শান্তীয়
সংগীতৰ সন্তাট তথা গজলৰ পিতৃ বড়ে
গোলাম আলি থাঁ পণ্ডিত জীৱনলাল মাট্টু

আৰু বাহিদ খানৰ শিষ্য। এইসকলৰ
তত্ত্বাবধানত বফিয়ে শান্তীয় সংগীতৰ
শিক্ষা লাভ কৰিছিল। 'গুৰুতকৈ শিষ্য

সিয়ান - খুঁচিৰ খুঁচিৰ লয় জ্ঞান।' এই বাক্যশাৰী
বফিৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰযোজ্য হৈছিল। শান্তীয়

সংগীত প্ৰধান গীতেই হওঁক বা
আধুনিক থাচ অথবা পাশ্চাত্যধৰ্মী

গীতেই হওঁক সকলো
দিশতেই আছিল বফিৰ দখল।

"কহিনুৰ" বোলছবিৰ 'হমিৰ' বাগত 'মধুৱন মেঁ বাধিকা নাহে বে' বা
"বৈজ্ঞু বাওৰা" বোলছবিৰ নোচাদ সুৰাবোপিত 'মন তৰপত হৰি দৰশন
কো আজ' গোৱা মহম্মদ বফিয়েই আকৌ 'জংগলী' বোলছবিৰ 'ইয়াহ
চাহে কই মোকে জংগলী কহে' বা 'লাভ ইন টকিয়' বোলছবিৰ 'লে
গয়ী দিল গুবিয়া জাপান কী' বা দৰে হলুস্তুলিয়া গানো সমান
প্ৰাণচালিয়েই গাইছে। শান্তীয় সঙ্গীতত হিন্দী

বোলছবি জগতত হয়তো বকি চাহাবৰ সমপৰ্যায়ৰ কোনো গায়ক
বৰ্তমানলৈকে জন্ম হোৱা নাই। অবিশ্বাস্য হ'লেও সত্য যে চূপাৰ টাৰ
ৰাজেশ খানৰ বাবে নিজস্ব এক নতুন ষ্টাইল সৃষ্টি কৰা কিশোৰ কুমাৰৰ
বাবে 'ৰাগিনী' বোলছবিৰ এটি শান্তীয় সংগীতত মহম্মদ বফিয়ে কঠদান
কৰিছিল।

বফি চাহাবৰ আন এটা বিশেষত্ব হৈছে তেওঁ গীতটোৱ কথা আৰু ভাবৰ লগত নিজকে সম্পূর্ণ বিলীন কৰি দিয়ে। কেতিয়াবা এনেকুৰাও হয় — য'ত বফিয়ে গীতটোৱ ভাবত স্বয়ং কান্দি পেলায়। মহম্মদ বফিয়ে ভাৰতৰ প্ৰথম সংগীত পৰিচালক যুতি 'হচ্ছলাল-গভতৰাম'ৰ সঙ্গীতত মহাঞ্চা গান্ধীৰ সোঁৱণত গাইছিল 'শুন শুন ও দুনিয়া বালে' বাপু কী অমৰ কাহানী' এই গীতটো। তদাণীন্দন প্ৰধান মন্ত্ৰী জৰাহৰলাল নেহৰুৰে এই গীত শুনি আপুত হৈ বফি চাহাবক নিজ গৃহলৈ গীত গাৰলৈ নিমন্ত্ৰণ কৰিছিল।

বফি চাহাবৰ কঠত দেশপ্ৰেমমূলক গীতেও প্ৰাণ পাই উঠে। ভাৰতৰ প্ৰথম স্বতন্ত্ৰা দিবসৰ পতাকা উত্তোলন কৰোতে বফিয়ে গীত পৰিবেশন কৰাৰ সুযোগ পাইছিল। নিৰ্ধাৰিত সময় আছিল ৩ মিনিট। কিন্তু বফি চাহাবে 'লেহৰায়ে ত্ৰিঙ্গা লেহৰায়ে' গীতটো ইমান প্ৰাণঢালি গাইছিল যে ৩ মিনিট ঠাইত ৩০ মিনিট পাৰ হৈ যোৱাৰ পিছতো কোনোও ঘড়ী চোৱাৰ অৱকাশ পোৱা নাছিল। তদুপৰি 'ৰতন পে জো ফিদা হোগা অমৰ ব' ন জো হোগা' নাইবা 'কৰ তলে হাম

কা ভুমিৰ কৰে পুকাৰ, প্যাব কা ৰাগ শুন, প্যাব কা ৰাগ শুন'ৰ দৰে কোমল ৰোমান্টিক গীতহৈ হওঁক। সকলো ধৰণৰ গীততে তেওঁৰ কঠ খাপ থাই পৰিছিল। শ্যাম সুন্দৰৰ পৰা আৰম্ভ কৰি মৌচাদ, শংকৰ-জয়কিয়ন, বৰি, মদন-মোহন, ত্ৰিগুপ্ত, জয়দেৱ, খায়াম, ৰোশন, আ'. পি. নায়াৰ, কল্যাণজী-আনন্দজী, লক্ষ্মীকান্ত-প্যাবেলাল, এছ. ডি. বৰ্মন, ৰাজেশ ৰোশন, সলিল চৌধুৰী, আৰ. ডি. বৰ্মন, উয়া খায়াৰ পৰা পাঞ্চাত্য ধৰ্মী গীতৰ কম্পোজাৰ তেতিয়াৰ তৰুণ বাপ্পি লাহিড়ীলৈকে তেওঁৰ সময়ৰ সকলো সংগীত পৰিচালকৰে গীত তেওঁ গাইছিল।

তেওঁ হৈত কঠত আটাইতকৈ বেছি গীত গাইছিল লতা মঙ্গেশকাৰৰ সৈতে। লতাজীৰ সৈতে তেওঁ প্ৰায় ২৫০ খন কথাছবিৰ প্ৰায় সহস্ৰাধিক গীতত কঠদান কৰিছে। এই বিষয়ে লতাজীয়ে কৈছে "মোৰ সৌভাগ্য যে মই বফি চাহাবৰ লগতে আটাইতকৈ বেছি গীত গোৱাৰ সুযোগ পাইছো।" তেওঁৰ উপৰি আশা ভোঁচলে, গীতা দস্ত, সুমন কল্যাণপুৰ, হেমলতা, সুলক্ষণা পণ্ডিত আদিৰ সৈতেও বফিয়ে গীত গাইছে। একাধিক গীতত বফিয়ে মুকেশ, কিশোৰ কুমাৰ, মানো

.... কোৱা হয় মহান ব্যক্তিয়ে বাবে বাবে জন্ম নলয়। মৃত্যু পাছতো তেওঁলোকক

সদায়েই মানুহে মনত বাখে। বফি চাহাবৰ ক্ষেত্ৰতে এই কথা প্ৰযোজ্য হয়। বফি

চাহাবক সুৱাৰি তেওঁৰ সমসাময়িক গায়ক মানো দেই কৈছে — "মোৰ সমসাময়িক

যিসকল আছিল তেওঁলোকৰ প্ৰত্যেকৰে এটাকৈ বেলেগ বেলেগ বৈশিষ্ট্য আছিল।

মহম্মদ বফিৰ বৈশিষ্ট্য সকলো ধৰণৰ গান তেওঁ গাব পাৰিছিল।

ফিদা জান রতন সাথিয়ো, অৱ তুমহাবে হৰালে রতন সাথিয়ো' চীনা যুদ্ধৰ পটভূমিত নিৰ্মিত 'হকিকত' বোলছবিৰ বফিৰ কঠৰ নিগবা এই গীতটোৱে প্রায় চল্লিশ বছৰৰ পিছতো আজিও আমাক আবেগিক কৰি তোলে।

মহম্মদ বফি এজন সফল গায়কৰ উপৰিও এজন ভাল অভিনেতাও আছিল। 'জুগনু', 'লেইলা মজনু' আৰু 'সমাজ কো বদল দালো' এই তিনিখন ছবিৰ যোগেদি বফি চাহাবে তেওঁৰ অভিনয় প্ৰতিভাৰ প্ৰকাশ কৰিছে।

মহম্মদ বফিৰ কঠত যাদু আছে। "কে. এল. ছাইগলৰ পিছত মহম্মদ বফিয়েই একমাত্ৰ গায়ক যিজনে যিকোনো ভাবৰ গীতৰ লগত খাপ থাই পৰিছিল — সেয়া শান্ত্ৰী সংগীতেই হওক বা কাৰালীয়েই হওক বা আৱেগভাৰ গীতেই হওক" — এইয়া আছিল বফি সম্পৰ্কে সংগীতকাৰ অ, পি, নায়াৰৰ মত। সকলো ধৰণৰ গীতেই তেওঁৰ কঠত খাপ থাই পৰে। সেয়া লাগিলে 'ছলকে তেৰি আখোঁ চে সৰাৰ অওৱে জিয়াৰা'ৰ দৰে গজলেই হওক বা 'ক্যা হৰা তেৰা রাদা' বা দিল কে বৰোখে মেঁ তুঝকো বিথাকৰ'ৰ দৰে দুখৰ গীতেই হওঁক কিম্বা, দিল

দে, মহেন্দ্ৰ কাপুৰ, ভূপেন হাজৰিকা আদিৰ সৈতেও কঠ নিগৰাইছে।

সমসাময়িক সকলো নায়কৰ ওঁঠতে বফিৰ কঠস্বৰ প্ৰবাহিত হৈছে। তেওঁ দিলীপ কুমাৰ, ৰাজেন্দ্ৰ কুমাৰ, খণ্ডি কাপুৰ, ৰণধীৰ কাপুৰ, ৰাজেশ খান্না, বিনোদ খান্না, অমিতাভ বচন, ধৰ্মেন্দ্ৰ, জীতেন্দ্ৰ, শান্মুী কাপুৰ আদি সকলো জনপ্ৰিয় নায়কৰ ওঁঠত বফি চাহাবে কঠ নিলাইছে। শান্মুী কাপুৰৰ বাবে বফি চাহাবে সৰ্বাধিক জনপ্ৰিয় গীত গাইছে। শান্মুী কাপুৰৰ লগত বফি চাহাবৰ এক বেলেগ সম্পর্ক আছিল আনকি বফি চাহাবৰ যেতিয়া মৃত্যু হৈছিল তেতিয়া শান্মুী কাপুৰক আহি তেখেতৰ মৃত্যুৰ খবৰ দিছিল এনেদৰে, "শান্মুী ভাই আপকে আৱাজ চলে গয়ে।"

বফি চাহাবে ছবাৰকৈ ফিল্ম ফেয়াৰ এৰার্ড পাবলে সন্ধৰ হৈছিল। ফিল্ম ফেয়াৰ এৰার্ড পোৱা এই ৬টা চিৰ সেউজ গীত আছিল 'চৌদৰী কা চান্দ হো যা আফতাব হো' (চৌদৰী কা চান্দ), 'তেৰী প্যাবী প্যাবী সুৰত কো কিসিকি নজৰ না লগে' (শশৰাল), 'চাহংগা মে তুঁৰে সঁজ সবেৰে' (দোক্তী), 'মে গাওঁ তুম সো জার' (ব্ৰহ্মচাৰী), 'ক্যা হৰা তেৰা রাদা, (হম কিসিসে কম নহী) আৰু 'বাহাৰ' ফুল বৰসাৰ'

মেরে মেহবুব আয়া হে (সুবজ)। এই গীতসমূহৰ জনপ্ৰিয়তা আজিও
মান হোৱা নাই।

মহম্মদ বফিয়ে কেৱল এজন ভাল গায়কেই আছিল এনে নহয়,
ব্যক্তিগত জীৱনটো তথেতে এজন বৰ মৰমীয়াল আৰু ভাল মানুহ
আছিল। তথেতে যেতিয়া জনপ্ৰিয়তাৰ শীৰ্ষত আছিল তেনে সময়তো
দুজন নতুন অসমীয়া যুৱক জিতু-তপনে পৰিচালনা কৰা গীতত কঠিন
কৰিবলৈ মাত্ৰ হৈ তেওঁলোকৰ প্ৰতিভাক বিকাশ ঘটাৰ সুবিধা দিছিল।
নুকল হকৰ কথাৰে জিতু-তপনে সুৰ দিয়া এই গীত দুটি আছিল —
'মোৰ দৃষ্টিত তুমি ধৰা পৰিল' আৰু 'অসমীৰে চোতালতে'। বফি
চাহাবে কঠিন কৰা এই গীত দুটি অতি জনপ্ৰিয় হৈছিল আৰু এই
গীত দুটিৰে নিজৰ প্ৰতিভাৰ পৰিচয় দিয়া এই সংগীত যুটিক বফিয়ে
বস্বেলৈ লৈ গৈছিল আৰু পৰৱৰ্তি সময়ত জিতু-তপন বলিউদত সফল
সংগীতকাৰ কাপে প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰিছিল। এই গীতৰ বিষয়তে
যোৰহাটলৈ আঁহোতে তথেতক লগ পাবলৈ কেইজনমান স্কুলীয়া
ছাৰ্ট তেওঁ থকা ঠাইলৈ গৈছিল। সেই ছাৰ্ট কেইজনৰ ভিতৰত এতিয়াৰ
জনপ্ৰিয় ব্যংগাঞ্চক লিখক ডাঁ বিকাশ বৰুৱাও আছিল। তেতিয়া তাৰ
পহৰাদাৰে তেওঁলোকক সোমাৰ্বলৈ দিয়া নাছিল। কিন্তু বফি চাহাবে
বাহিৰত হলুস্থুল শুনি ওলাই আহি তেওঁলোকক নিজে ভিতৰলৈ লৈ
গৈ কথা পাতিছিল। ইয়াৰ দ্বাৰা তেওঁৰ মৰমীয়াল অন্তৰ পৰিচয়
পোৱা যায়। বফি চাহাবে কঠিন কৰা আন দুটি অসমীয়া গীত আছিল
জীৱন কঠিনত কঠিন গীতোঁ (Bengali) গীতোঁ

জীৱন কঠিন কঠিন কঠিন কঠিন কঠিন কঠিন কঠিন
জীৱন কঠিন কঠিন কঠিন কঠিন কঠিন কঠিন

জীৱন কঠিন কঠিন কঠিন কঠিন কঠিন কঠিন
জীৱন কঠিন কঠিন কঠিন কঠিন কঠিন

ড° ভূপেন হাজৰিকাৰ সতে গোৱা 'চাহেৰ যায় আগতে' আৰু চিক্
মিক বিজুলি বোলছিবি 'ৰমজানৰে ৰোজা গ'ল' গীত দুটি। তাৰ
উপৰিও তথেতে ভাৰতৰ বিভিন্ন ভাষাত বহুতো গীত গাইছে।

ভাৰতীয় সংগীত জগতৰ মুকুট বিহীন সপ্রাট মহম্মদ বফিয়ে
১৯৮০ চনৰ ৩১ জুলাইত সংগীত প্ৰেমীৰ হাদয়ত প্ৰচণ্ড আঘাট হানি
বেহেন্তগামী হয়। কোৱা হয় মহান ব্যক্তিয়ে বাবে বাবে জন্ম নলয়।
মৃত্যু পাছতো তেওঁলোকক সদায়েই মানুহে মনত বাখে। বফি চাহাবৰ
ক্ষেত্ৰতে এই কথা প্ৰযোজ্য হয়। বফি চাহাবক সুৰবি তেওঁৰ সমসাময়িক
গায়ক মাঝা দেই কৈছে — "মোৰ সমসাময়িক যিসকল আছিল
তেওঁলোকৰ প্ৰত্যেকৰে এটাকৈ বেলেগ বেলেগ বৈশিষ্ট্য আছিল।
মহম্মদ বফিৰ বৈশিষ্ট্য সকলো ধৰণৰ গান তেওঁ গাব পাৰিছিল। আমাৰ
সময়ত প্ৰকৃত গায়ক বুলিবলৈ এজনেই আছিল মহম্মদ বফি।"

গীতৰ সভাৰ সৰ্বকালৰ অন্যতম শ্ৰেষ্ঠ সুৰশিল্পী জনৰ জীৱনবৃত্ত
তিনি চাৰিশ শব্দৰে বৰ্ণনা কৰাতো ধৃষ্টতা মাথোন। মহান শিল্পী মহম্মদ
বফি গীতৰ আকাশৰ ভোটা তৰাৰ দৰে সদা সৰদায়ে উজ্জলি ব'ব
ইয়াত সন্দেহৰ অৱকাশো থাকিব নোৱাৰে। ★

●(কুইলিন কাকতি মহাবিদ্যালয়ৰ স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষৰ ছাত্ৰী)

ওপজাৰ লগো লগো কোনো মানুহেই মানুহ হৈ নাহে। ওবেটো জীৱন সাধনাৰ বলেৰেহে মানুহ হৰ পাৰে।

— জাঁ পল ছাত্ৰে।

শিঙ্কাৰ ঘাই শিপাডাল বৰ তিতা ; কিন্তু ইয়াৰ ফলৰোৰ বৰ মিঠা।

— এৰিষ্টেটল।

চূটি কাজ 'জ্যোতির চাচ চৰ্যাপ' সাথে উচ্চ মানসিকতা লাভ কৰা
চাব। শীৰ তাহি'..... কাঁচ গাছে ফুসড়ে কলিবাটে সিংহী কুমি

গুলীচ তারপীনে চৰকুবতো হৈ। (জ্যোতির চাচ চৰ্যাপ মান)

। কাঁচ গাছ মৰ

। গুটীচ তাহি তোক তাসত কলিবি
মানসিক মুক্তিৰ বীজৰ মুক্তিৰ কুমি মুক্তিৰ কুমি
নিকৃত দীৱান দীৱান দীৱান দীৱান দীৱান দীৱান
। কাঁচ গাছ গাছ গাছ গাছ গাছ গাছ

গুলীচ তারপীনে চৰকুবতো হৈ। (জ্যোতির চাচ চৰ্যাপ মানসিক মুক্তিৰ
মুক্তিৰ কুমি মুক্তিৰ কুমি মুক্তিৰ কুমি মুক্তিৰ কুমি
তাসত কুমি তাসত কুমি তাসত কুমি তাসত কুমি তাসত কুমি
অভিজিৎ সেন

..... নেৰদা কবি হিচাপে খ্যাত যদিও তেওঁ আছিল এজন সুদৃঢ় বাজনীতিবিদ। বিপ্লবী বাজনীতি
আৰু ক্ষমতাৰ বাজনীতিবে অভিজ্ঞ পাবলো নেৰদাই আন্তৰ্জাতিক মুক্তি সংগ্ৰামৰ নেতা হিচাপে
নিজকে প্ৰতিষ্ঠা কৰিব পাৰিছিল।

অসমকে ধৰি সমগ্ৰ উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলত আজি যি অবহেলিত
আৰু শোষিত বুলি সাধাৰণ জনগণৰ মনত ক্ষোভ আৰু ঘৃণাৰ সৃষ্টি
হৈছে, ঠিক সেইদৰে ১৯ শতকাৰ প্ৰাৰম্ভগতি লেটিন আমেৰিকাৰ
'চিলিত' সৰ্বসাধাৰণৰ মনত তেনে ক্ষোভৰ সৃষ্টি হৈছিল। অপসংস্থুতিয়ে
সংস্কৃতি সম্পন্ন অঞ্চলটোত আগুৰি ধৰিছিল। মানুহৰ অম-বন্ধুৰ
সমস্যাক যুদ্ধৰ বিভীষিকাই পিছ পেলাই গৈছিল।

তেনে অৰাজক সময়তে আমেৰিকাৰ ক্ষুদ্ৰ দেশ চিলিত
'লেফতালি বিকাৰ্ডে বেয়িচ বাচ'আলতে' ওৰফে 'পাবলো নেৰদাৰ
১৯০৪ চনৰ ১২ জুলাই তাৰিখে জন্ম হয়। তেনেই ক্ষুদ্ৰ ভূখণ চিলিক
পৃথিবীয়ে জনাৰ মূলতে যি সকল লোকৰ অৰিহণা আছে সেইসকলৰ
ভিতৰত পাবলো নেৰদাও অন্যতম।

ছাত্ৰ জীৱন : মধ্য চিলিৰ পেৰেল নামে চহৰত নেৰদাৰ জন্ম
হয়। তেওঁৰ জন্মৰ মাত্ৰ এমাহৰ পিছতেই মা "ডলা ৰোজাৰ" মৃত্যু
হয়। দেউতাক আছিল শিল বহনকাৰি ট্ৰেইনৰ পথ প্ৰদৰ্শক। সামান্য
দৰমহাৰেই পৰিয়ালটোৰ ভৰণ-পোষণৰ ব্যৱস্থা কৰিবলগীয়া হৈছিল।
নেৰদাৰ মাত্ৰ মৃত্যুৰ পিছত দেউতাকে "ত্ৰিনিদাদ" নামৰ যুৰতী
গৰাকীক দ্বিতীয় বিবাহ কৰায় আৰু "তেমুকো" চহৰলৈ আহি থাকিবলৈ
লয়।

পৰৱৰ্তী কালত নেৰদাই তেওঁৰ বৈচিত্ৰময়ী কৰিতাৰ মাধ্যমেৰে
বাৰে বাৰে তেওঁৰ ওপজা ঠাইখন, চিলিৰ আৰু লেটিন আমেৰিকাৰ
অপূৰ্ব প্ৰকৃতিৰ সৌন্দৰ্য বৰ্ণনা কৰিছে। ১৯১০ চনত "তেমুকো"
চহৰতেই তেওঁ স্কুলীয়া জীৱন আৰম্ভ কৰে। ১৯২০ চনলৈকে তেওঁ
লেটিন আমেৰিকা আৰু গ্ৰীচৰ প্ৰাচীন সাহিত্য সমূহ অধ্যয়ন কৰে।
"লা মানানা" নামৰ এখন সংবাদ পত্ৰত ১৯১৭ চনত প্ৰকাশ হোৱা
কৰিতাটোৱেই তেওঁৰ জীৱনৰ প্ৰথম প্ৰকাশিত কৰিতা।

ছাত্ৰ জীৱনতে 'ছাত্ৰ ফেদাৰেছন'ৰ 'ক্ৰিবিদাদ' (Claridad)

টিং কাঁচ গাছে গাছ তোক গুচ তীৰ তাহি টুক মৰাটক চৰাটাৰ
নামৰ এখন পত্ৰিকাৰ তেওঁ সম্পাদনা কৰিবলৈ লয়।

সেই সময়তে ঘটা এটা বৰ্কাঙ্গু সংঘৰ্ষই নেৰদাৰ মন ত গভীৰ
আঘাট দিয়ে, যিটোৱে তেওঁৰ জীৱনৰ গতিপথেই সলনি কৰি দিলে।
ধনী সম্প্ৰদায়ৰ ছাত্ৰ সংগঠন সোণালী যুৱ সম্প্ৰদায়ে ছাত্ৰ ফেদাৰেছনৰ
কৰ্মীৰ ওপৰত আক্ৰমণ চলায়। আনহাতে পুলিছে আত্মান্ত ছাত্ৰ
ফেদাৰেছনৰ কৰ্মী সকলক আটক কৰি পুনৰ নিৰ্যাতন চলোৱাল ঘটনাত
নেৰদাই বাষ্ট্ৰযন্ত্ৰৰ শ্ৰেণী চৰিত্ৰটো অনুভৱ কৰিবলৈ সমৰ্থ হয় আৰু
ফলত তেওঁৰ পৰৱৰ্তী কৰিতাৰোৰত বাষ্ট্ৰযন্ত্ৰৰ চৰিত্ৰটো উদঙ্গই দিয়াৰ
প্ৰয়াস কৰে।

ক্ৰিবিদাদ (Claridad) ৰ যোগেদি তেওঁ প্ৰণালিবদ্ধ ভাৱে
সাংবাদিক জীৱনৰ পাতনি মেলি তাৰ পিছৰ বছৰবোৰত কেৰাখনো
পত্ৰিকা, আলোচনী সম্পাদকৰ দায়িত্ব লয়।

কৰ্মজীৱন : নেৰদা কবি হিচাপে খ্যাত যদিও তেওঁ আছিল
এজন সুদৃঢ় বাজনীতিবিদ। বিপ্লবী বাজনীতি আৰু ক্ষমতাৰ বাজনীতিবে
অভিজ্ঞ পাবলো নেৰদাই আন্তৰ্জাতিক মুক্তি সংগ্ৰামৰ নেতা হিচাপে
নিজকে প্ৰতিষ্ঠা কৰিব পাৰিছিল।

ৰাজনৈতিক জীৱনৰ সৰহভাগ সময় তেওঁ বাণিজ্যদৃত হিচাপে
দেশৰ বাহিৰত কটায়। ১৯২৭ চনত চিলিৰ বাণিজ্যদৃত হিচাপে তেওঁ
ৰেঙুলৈ যায়। সেইদৰে ১৯২৮ চনত কলম্বো, ১৯৩০ চনত বাটাভিয়া
আৰু জাভা, ১৯৩১ চনত চিংগাপুৰ, ১৯৩৩ চনত বুয়েংও এমাৰ্ট, ১৯৩৪
চনত বাৰ্চিলোনা আৰু ১৯৩৫ চনত মাদ্ৰিদত তেওঁ বাণিজ্যদৃত হিচাপে
কাথনিৰ্বাহ কৰে। ১৯৪০ চনত তেওঁ প্ৰধান বাণিজ্যদৃত হিচাপে
মেঞ্জিকোলৈ যায়।

এইদৰে ওচৰ চুবুৰীয়া প্ৰায়বোৰ দেশৰ সৈতে চিলিৰ বাণিজ্যিক
সম্পর্ক উন্নত কৰাত তেওঁ অতি বিচক্ষণতাৰ পৰিচয় দিছিল। নেৰদাই
বিদেশৰ সৰ্বসাধাৰণ ৰাইজৰ আবেগ-অনুভূতিৰ লগত নিজকে জড়িত

..... মূলত নেকদা কবি হিচাপে পরিচিত যদিও বিশ্ব মুক্তিকামী দেশবোৰৰ জনগণৰ লগত একাত্মতা স্থাপন কৰি তেওঁ অন্য ধৰনেৰেও পৰিচিত। বিশেষকৈ বিশ্ব শাস্তিৰ আন্দোলনত তেওঁ আগবণ্ডা। “বিশ্ব শাস্তি মহাসভাৰ” অন্যতম “জোলিই” কিউবীৰ পৰামৰ্শ ক্ৰমে ভাৰতত শাস্তিৰ আন্দোলন গঠি দেশখনৰ সমৰ্থন লাভৰ বাবে ১৯৫০ চনত তেওঁ ভাৰতলৈ আহিছিল। কিন্তু তদনীন্তন ভাৰত চৰকাৰে তেওঁক বিশেষ গুৰুত্ব নিদিয়াত নেকদা মৰ্মাহত হয়।

কৰিব পাৰিছিল আৰু জনসাধাৰণৰ পৰা বিপুল সমাদৃত হৈছিল।

১৯৩০ চনত তেওঁ বাণিজ্য দৃত হিচাপে কৰ্মজীৱন আৰন্ত কৰাৰ পিছতেই ‘মাৰিয়া আনতোনিয়েতা হেগনাৰক’ বিয়া কৰায়। ১৯৩৪ চনত মাস্তিদত “মালভা মেৰিণা” নামৰ কণ্যা এজনীৰো জন্ম হয়। ১৯৩৮ চনত দেউতাক আৰু মাহীমাকৰ মৃত্যু হয়। ১৯৫২ চনত একমাত্ৰ কণ্যাও মৃত্যুমুখত পৰে। ব্যক্তিগত জীৱনত ঘটা এটাৰ পিছত আন এটা বিষাদৰ ঘটনাই নেকদাৰ মন জজৰিত কৰি তুলিলে। এহাতে ব্যক্তিগত দুখ মনোবেদনা আৰু আনহাতে দেশবাসীৰ আশা আকাঙ্ক্ষা পূৰণৰ কঠিন দায়িত্ব বহনৰ গুৰুত্ব। এয়ে নেকদা। ১৯৬২ চনত “চিলি বিশ্ববিদ্যালয়ে” তেওঁলৈ দৰ্শন আৰু শিক্ষা বিভাগৰ ফেলো নিৰ্বাচন কৰে। ১৯৮২ চনত “মিচোয়েচিন” বিশ্ববিদ্যালয়ে নেকদাক ডক্টৰেট উপাধি প্ৰদান কৰে।

মূলত নেকদা কবি হিচাপে পৰিচিত যদিও বিশ্ব মুক্তিকামী দেশবোৰ জনগণৰ লগত একাত্মতা স্থাপন কৰি তেওঁ অন্য ধৰণেৰেও পৰিচিত। বিশেষকৈ বিশ্ব শাস্তিৰ আন্দোলনত তেওঁ আগবণ্ডা। “বিশ্ব শাস্তি মহাসভাৰ” অন্যতম “জোলিই” কিউবীৰ পৰামৰ্শ ক্ৰমে ভাৰতত

শাস্তিৰ আন্দোলন গঠি দেশখনৰ সমৰ্থন লাভৰ বাবে ১৯৫০ চনত তেওঁ ভাৰতলৈ আহিছিল। কিন্তু তদনীন্তন ভাৰত চৰকাৰে তেওঁক বিশেষ গুৰুত্ব নিদিয়াত নেকদা মৰ্মাহত হয়। তেওঁ বিশ্ব আন আন দেশবোৰলৈ গৈ শাস্তিৰ বক্তৃতা দিছিল, শোভাযাত্রা, মেজ বেল আৰু সংবাদিক মেল কৰিছিল।

চিলিৰ সেই সময়ৰ ঘটনাৱলীয়েও নেকদাৰ মন দৃঢ় কৰিছিল। সেইবাবে তেওঁৰ কৰিতাত শোষক, লুঠনকাৰীৰ বিৰুদ্ধে আপোচহীন সংগ্ৰামৰ আহান ষ্পষ্ট।

চিলিৰ কমিউনিস্ট পাৰ্টিৰ বাস্তুপতীৰ পদৰ মনোনিত প্ৰাৰ্থী হৈও তেওঁ নিজে প্ৰাৰ্থীত্ব প্ৰত্যাহাৰ কৰিছিল। চিলিক সত্ত্বাৰ্য গৃহযুদ্ধৰ পৰা বক্ষা কৰিবলৈ বিশ্ব বুদ্ধিজীৱীৰ পৰা সহায় বিচাৰিও চিলিক কৰণ পৰিণতিৰ পৰা বক্ষা কৰিব নোৱাৰিলে। চিলিত গৃহযুদ্ধৰ সূত্ৰপাত হোৱাত নেকদা মৰ্মাহত হয়।

চিলিত সামৰিক অভ্যুত্থানৰ জৰিয়তে জনপ্ৰিয় চৰকাৰ উৎখাত কৰি নেকদাৰ বন্দু বাস্তুপতিক (আললেন্দি) ১৯৭৩ চনৰ ১১ চেপেছৰত হত্যা কৰে। তাৰ ১২ দিনৰ পিছত ২৩ চেপেছৰত নেকদাই বন্দু হত্যা আৰু আন সংগ্ৰামী সকলৰ ওপৰত চলোৱা নিৰ্যাতন সহিব নোৱাৰি পৰলোক প্ৰাণি হয়।

পাৰলো নেকদাৰ জীৱনজোৱা কষ্ট, ত্যাগ আৰু সংগ্ৰামৰ প্ৰতিফলন ঘটিছে তেওঁৰ কৰিতাত, তেওঁৰ সৃষ্টিত। সেয়ে তেওঁৰ কৰিতা অপৰাজেয়। তেওঁৰ কৰিতাৰ ওচৰত পৰবৰ্তী কালৰ বহনামী -অনামী কৰি, বিদঞ্চ পণ্ডিতেও মূৰ দৌৰায় — এই বাবেই যে তেওঁৰ সৃষ্টিবোৰত নিজৰ আৰু নিস্পেষিত জনতাৰ দেহৰ ঘামৰ গোক্ষ পোৱা যায়। সেয়ে নেকদা আজি মৰিও অমৰ হৈ থাকিল তেওঁৰ সৃষ্টিৰ যোগেদি। (সহায় লৈ) *

●(অভিজিৎ সেন মহাবিদ্যালয়ৰ স্নাতক চূড়ান্ত বৰ্ষৰ ছাত্র)

সহিত্য ভূইয়ে অনিবার্য শিখা, সমাজৰ প্ৰতিষ্ঠিত কৰ্তৃত আৰু প্ৰচলিত ব্যবস্থাৰ বিৰুদ্ধেই এক মিবৰছিম বিদ্বোহ

— জ্ঞান পল ছাত্র

কথাবোৰ ভাল হ'ব পাৰে। কিন্তু কথাৰ মাজত অন্তনিহিত হৈ থকা নৈৰাগিকতাখনি আৰু বেছি ভাল। নৈৰাগিক অন্তৰ দৰে গভীৰ, কথা সময়ৰ দৰে অগভীৰ।

— টমাছ কাৰ্লাহিল।

অতীতৰ সেই জে. ডি. এচ. জি. মহাবিদ্যালয়

(আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠা কাল আৰু পৰবৰ্তি সময়ৰ কিছু বোমছন)

তথ্য সংগ্ৰহ - বিজয় শৰ্মা

জে. ডি. এচ. জি. মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠাপক সমিতিৰ প্ৰথম সম্পাদক - শ্ৰীযুত চিদানন্দ শইকীয়া
 প্ৰথম সভাপতি - নবেন্দ্ৰ নাথ শৰ্মা
 প্ৰতিষ্ঠাৰ সময় - ১৯৬৪ চন
 ঘাটি মঙ্গুৰি প্ৰাপ্তি বৰ্ষ - ১৯৭৫ চন

জে. ডি. এচ. জি. মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰথম অধ্যক্ষ - ভাৰত মিশ্র ভাগৱতী
 প্ৰথম উপাধ্যক্ষ - শ্ৰীযুত অজিত বৰা
 প্ৰথম কাৰ্য্যালয়ৰ কৰ্মচাৰী - মঃ আনোৱাৰ হচেইন
 প্ৰথম গ্ৰন্থাগাৰিক - অনিল ভট্টাচাৰ্য
 প্ৰথম চকিদাৰ - দুঃহৰ্ভ দত্ত

জে. ডি. এচ. জি. মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰথম উচ্চ নদৰ প্ৰাপ্তি স্নাতক - মঃ মতিউৰ বহুমান
 প্ৰথম শ্ৰেণীৰ প্ৰথম সঞ্চালন অৰ্জনকাৰী - শ্ৰীযুতা দিপ্তী ফুকন
 প্ৰথম পাঠদান কৰা অনাচ বিষয় - অসমীয়া

জে. ডি. এচ. জি. মহাবিদ্যালয়ত বাণিজ্য বিভাগৰ প্ৰতিষ্ঠা - ১৯৭৭ চন
 বাণিজ্য বিভাগৰ ঘাটি মঙ্গুৰি প্ৰাপ্তি বৰ্ষ - ১৯৮৮ চন
 বাণিজ্য বিভাগৰ প্ৰথম ডিস্ট্ৰিশন প্ৰাপ্তি স্নাতক - শ্ৰী শ্রবন গোয়েঙ্কা
 বাণিজ্য বিভাগৰ প্ৰথম স্টেও কৰোতা (ডঃ মঃ), স্নাতক পৰীক্ষাত প্ৰথম শ্ৰেণী পাওতা - শ্ৰী প্ৰশান্ত শৰ্মা
 জে. ডি. এচ. জি. মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰথম আলোচনী সম্পাদক - তৰল চন্দ্ৰ বাজুখোৱা
 - মনোমুকু গাঁও
 সম্পাদনা সমিতি - অজিত বৰা, সভাপতি
 - থানেশ্বৰ হাজৰিকা, তদাৰখায়ক
 সদস্য/সদস্যাবৰ্গ - নিচৰী বৰা
 - অঞ্জলি ফুকন
 - অনিমা বৰপুজাৰী
 - জীতেন দত্ত
 - দেবেন্দ্ৰ নাথ শইকীয়া
 - পুতুল হাজৰিকা

এই মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰথম পৰ্যাপ্ত হিচাপে চাকৰি কৰা প্ৰথম ব্যক্তি - শ্ৰীযুত পদ্মধৰ শইকীয়া

(শ্ৰী শৰ্মা আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বৰপ্ৰো বিভাগৰ প্ৰকাশ)

মহাবিদ্যালয়ৰ শৈক্ষিক পৰিবেশৰ উপৰত আপোনালোকৰ অভিমত :

(মহাবিদ্যালয়ৰ শৈক্ষিক পৰিবেশৰ বুজ দৰব বাবে আমি কেইগৰাকীমান জ্যেষ্ঠ শিক্ষক আৰু ছাৎ-ছাৎৰীক লগ ধৰিছিলো। তেখেতসকলৰ অভিমত সমূহকে সম্পাদিত কৃপত প্ৰকাশ কৰা হ'ল - মতাভিমতৰ বাবে সম্পাদনা সমিতি দায়ী নহয়) — সম্পাদক

প্ৰশ্ন : আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ শৈক্ষিক পৰিবেশ কেনেকুৰা ?

□ সঁচা কৰলৈ হ'লৈ দুই চাৰিবছৰৰ আগতে যি শৈক্ষিক পৰিবেশ আছিল, বৰ্তমান তাৰ অৱনতি ঘটিছে। ইয়াৰ বাবে ছাৎ-ছাৎৰী, শিক্ষক সমাজ, কৰ্তৃপক্ষ, চৰকাৰ আৰু সাম্প্ৰতিক বাতাবৰণ সকলো সমানেই জগৰীয়া। নিয়মীয়া পৰিচালনা সমিতিৰ পৰিবৰ্তে দীঘদিন ধৰি মহাবিদ্যালয়ত বিশেষ পৰিচালনা সমিতি বলৱৎ থকাত শৈক্ষিক পৰিবেশত ইয়াৰ যথেষ্ট কু-প্ৰভাৱ পৰিষে। নিয়মিত দা-দৰমহা আৰু ন্যায় প্ৰাপ্তিৰ পৰা বাপ্তিক শিক্ষকসমাজৰ কৰ্তব্য নিষ্ঠাত বহু পৰিমাণে ব্যতিক্ৰম ঘটা দেখা গৈছে। ১০ শতাংশ ছাৎ-ছাৎৰীৰেই মহাবিদ্যালয় উপস্থিতিৰ সময় হ'ল দহৰজাৰ পৰা এক বজাৰ ভিতৰত। ইয়াৰ আকো অধিক সংখ্যকে মহাবিদ্যালয় চৌহদত থাকিও শ্ৰেণীকোঠাত প্ৰৱেশ নকৰে। এই ছাৎ-ছাৎৰীসকলে মহাবিদ্যালয়খনক কেৱল অৱসৰ বিনোদনৰ থলী হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ লৈছে। প্ৰায়ে মহাবিদ্যালয়ত কিছুমান যুৱকৰ উপস্থিতি লক্ষ্য কৰা যায়। যি সকল নিয়মীয়া ছাৎ-নহয়। এই যুৱক সকলে মহাবিদ্যালয়ৰ কাৰ্যালয়ৰ নীতি-নিয়ম ভংগ কৰাৰ উপৰিও চৌহদত নিষিদ্ধ অঞ্চলটো যান-বাহন সহ দপদপাই ফুৰা নাইবা শ্ৰেণীকোঠাতো অনাধিকাৰ প্ৰৱেশ কৰা দেখা যায়। তদুপৰি ছাৎ-ছাৎৰী হানিকৰ কাৰ্য কৰা ছাৎৰ বিকল্পে লিখিত অভিযোগ থকাৰ পিছতো সেই ছাৎ-ছাৎৰী শাস্তিৰ পৰা বেহাই পায়। গতিকে স্বাভাৱিকতে মহাবিদ্যালয়ত এক বিশৃঙ্খল পৰিবেশহে বৰ্তমান বিবাজমান।

— সুবোধ বৰা, প্ৰবৰ্জা, বাণিজ্য বিভাগ

□ ভাল। অৱশ্যে ইয়াতকৈ উন্নত কৰাৰ অৱকাশ আছে।

— গোপিকানন্দ শইকীয়া, প্ৰবৰ্জা, বুৰঞ্জী বিভাগ।

□ শৈক্ষিক পৰিবেশ সমষ্টি অসমতেই কিছু অৱনতি দেখা গৈছে। সেই দিশৰ পৰা আমাৰ মহাবিদ্যালয়ও কোনো প্ৰকাৰে ব্যতিক্ৰম নহয়।

— অতুল বেজৰুৰো, প্ৰবৰ্জা, বাণিজ্য বিভাগ।

□ মহাবিদ্যালয় এখনত থাকিব লগা শিক্ষাৰ যি পৰিবেশ সেই পৰিবেশে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত আছে।

— দীপা বৰঠাকুৰ, প্ৰবৰ্জা, অসমীয়া বিভাগ।

□ আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ শৈক্ষিক পৰিবেশ মধ্যমীয়া। ইয়াক অতি উন্নত বুলিব নোৱাৰি আৰু একেবাৰে নিম্ন বুলিবও নোৱাৰি।

— সুৰত পুৰকায়স্থ, স্নাতক চূড়ান্ত বৰ্ষ।

□ মই ভাবো আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ শৈক্ষিক পৰিবেশ বৰ ভাল।

— ধনেশ কুমাৰ লইং, স্নাতক চূড়ান্ত বৰ্ষ।

□ বৰ্তমান অসমৰ প্ৰায়বোৰ মহাবিদ্যালয়ৰ শৈক্ষিক পৰিবেশ যথেষ্ট অৱনমিত হৈছে। এই ক্ষেত্ৰত মই ভাবো আমাৰ মহাবিদ্যালয় ইয়াৰ ব্যতিক্ৰম নহয়।

— মতলিৰ আহমেদ, স্নাতক চূড়ান্ত বৰ্ষ।

□ শৈক্ষিক পৰিবেশ বুলিলৈ শিক্ষাৰ বাবে উপযুক্ত এক পৰিবেশৰ কথাই আমাৰ মনলৈ পোনপথমেই আছে। “আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ শৈক্ষিক পৰিবেশ কেনেকুৰা ?” বুলি যদি আমাক প্ৰশ্ন কৰা হয় তেন্তে আমি সকলোৱে একেমুখে স্বীকাৰ কৰিবই লাগিব যে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ শৈক্ষিক পৰিবেশ সন্তোষজনক নহয়।

— বন্দনা দাস, স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ।

□ মোটামোটি বেয়া বোলাৰ দুঃসাহস আমাৰ নাই।

— ঝতুপৰ্ণ দাস, স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ।

প্ৰশ্ন : মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰথান অভাৱসমূহ কেনেখৰণৰ ?

□ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাৎ-ছাৎৰী, শিক্ষকসমাজ, কৰ্মচাৰী সকল সকলোৱে নিজস্ব অভাৱ নিশ্চয় আছে। এই মূহৰ্তত মহাবিদ্যালয়খনত নিয়ম-শৃংখলা আৰু নিয়মানুবৰ্তিতাৰ বাবকৈয়ে অভাৱ ঘটিছে। উপৰত উল্লেখিত উদাহৰণৰবোৰেই ইয়াৰ স্পষ্ট প্ৰমাণ। গ্ৰহাগাৰত পাঠ্যপুথি

আর প্রাসংগিক পুথির টেকনিক মূল্যের অন্তর্ভুক্ত সংখ্যা তুলনামূলক ভাবে অধিক। অর্থনৈতিক ভাবে পিচপোরা আমাৰ অঞ্চলটোৱ ছা৤্ৰ-ছা৤্ৰীৰ অভাৱ এই প্ৰস্থাগাৰে পূৰণ কৰিব পৰা নাই। প্ৰস্থাগাৰ পৰিচালনা সমিতি এখন নামত আছে যদিও কাৰ্যক্ষেত্ৰত এই সমিতিখন তেনেই নিক্ৰিয় কৰি বথা হৈছে। ছা৤্ৰ-ছা৤্ৰী আৰু শিক্ষকসকলৰ বিজ্ঞান সন্মত জিৰণি কোঠাৰ অভাৱ। এজন পূৰ্ণপৰ্যায়ৰ চকীদাৰৰ অভাৱত মহাবিদ্যালয়ৰ বহুতো সা-সম্পত্তিৰ হৰণ-ভগন হৈছে। ছা৤্ৰবাস আছে যদিও ইয়াতো মেচৰ সুবিধাৰ অভাৱ। ছা৤্ৰবাস এটাৰ অভাৱ আজিও পূৰণ নহ'ল। এটা Indoor Stadiumৰ অভাৱত বহুতো প্ৰতিভাৰ বিকাশ ঘটা নাই।

— সুবোধ বৰা

- অভাৱ অভিযোগৰ কেতিয়াও অন্ত নপৰে। ঠিক তেনেদেৰে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অভাৱৰো অন্ত হব নোৱাৰে। এই ক্ষেত্ৰত বিভিন্ন ধৰণৰ অভাৱ অভিযোগ আছে যদিও সংক্ষেপে তাক বৰ্ণনা কৰিব নোৱাৰিব।

— গোপিকানন্দ শহীকীয়া।

- এখন মহাবিদ্যালয়ৰ অভাৱ বুলি একেয়াৰে বুজাই কোৱা টান। এটা সুস্থ-সৌহাদ্যপূৰ্ণ শৈক্ষিক পৰিবেশ গঢ়ি তুলিবলৈ আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত যথেষ্ট সমস্যা তথা অভাৱ আছে। বিশেষকৈ সাংস্কৃতিক, কীড়া, পুথিৰ্ভৰাল, জিৰণি কোঠা, ছা৤্ৰ-ছা৤্ৰীৰ মাজত দেখা কিছুমান যুৱ উষ্মাখনতাৰ কথাকেই কৰ লাগিব। কিয়নো আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত ইয়াৰ যথোপযুক্ত স্থায়ী সমাধানৰ অগ্ৰগতি এতিয়ালৈ আগবঢ়া দেখা নাই।

— অতুল বেজবৰুৱা।

- সকলো মহাবিদ্যালয়তে কম বেছি পৰিমাণে অভাৱ থাকেই। আমাৰ মহাবিদ্যালয়তো তেনে অভাৱ নথকা নহয়। অৱশ্যে সেই অভাৱসমূহ পূৰণ হোৱাৰ আশা আছে।

— দীপা বৰষাকুৰু।

- আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অভাৱসমূহ কি বুলি প্ৰশ্ন কৰিলে আচলতে ইয়াৰ উত্তৰ একাবাৰতে দিব নোৱাৰিব। বিভিন্ন ধৰণে আমাৰ মহাবিদ্যালয়খন অভাৱগ্ৰস্ত। প্ৰথমেই আঙুলিয়াৰ পাৰো পুথিৰ্ভৰালৰ কথা। ছা৤্ৰ-ছা৤্ৰীৰ অভাৱ পূৰণৰ বাবে এই পুথিৰ্ভৰালত পৰ্যাপ্ত কিতাপ পোৱা নাযায়। তাৰোপৰি ছা৤্ৰ জিৰণি কোঠাৰ অভাৱ অতি স্পষ্ট। আকো বৰ্তমান যিটো ছা৤্ৰী জিৰণি কোঠা নতুনকৈ নিৰ্মাণ কৰা হ'ল আমি ভাবো সেইটোও বিজ্ঞানসন্মত নহ'ল। মহাবিদ্যালয়ৰ চৌপাশৰ স্থায়ী বেৰাৰ কাম আজিও নহ'ল। ছা৤্ৰ-ছা৤্ৰীৰ প্ৰতিভাৰ বিকাশৰ পৰ্যাপ্ত সুবিধাৰ আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত অভাৱ। ইয়াৰোপৰি আমাৰ মহাবিদ্যালয়ে সততে অভাৱ অনুভৱ কৰে এটা আধুনিক বিজ্ঞানসন্মত প্ৰেক্ষাগৃহ আৰু বহুতো অভাৱে আমাক আগুৱি আছে যদিও থাওকতে এই কেইটালৈকে আঙুলিয়াৰ পাৰি।

— সুৰত পুৰকায়স্থ।

- আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰধান অভাৱ সমূহ এনেধৰণৰ — প্ৰথমতে, আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰস্থাগাৰত প্ৰয়োজনীয় কিতাপ-পত্ৰৰ অভাৱ। যিমান বিলাক কিতাপ-পত্ৰ আছে সেয়াই যথেষ্ট নহয়। বিশেষকৈ ‘মেজৰ’ বিষয়ত ছা৤্ৰ-ছা৤্ৰী সকলক যিমান বিলাক কিতাপ-পত্ৰৰ দৰকাৰ হয়, সিমান বিলাক কিতাপ পত্ৰ আমাৰ প্ৰস্থাগাৰত পোৱা নাযায়। দ্বিতীয়তে, আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ‘বয়জ কমন ৰুম’ৰ ভিতৰত যিমান বিলাক সামগ্ৰী, বিশেষকৈ খেলা-ধূলাৰ সামগ্ৰী থকা দৰকাৰ সেইবিলাক ছা৤্ৰৰ সংখ্যাৰ অনুপাতে যথোপযুক্ত নহয়।

— ধনেশ লইং।

- মোৰ দৃষ্টি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰধান অভাৱ সমূহ এনেধৰণৰ - প্ৰথমে বিশুদ্ধ খোৱাপানীৰ অভাৱ, দ্বিতীয়তে খেলুৰে সকলৰ শাৰীৰিক বিকাশৰ বাবে এটি ‘মাল্টিজিম’ৰ অভাৱ আৰু তৃতীয়তে ক্ৰিকেট আৰু ফুটবল খেলৰ বাবে উন্নত মানদণ্ডৰ সামগ্ৰীৰ অভাৱ লগ'ত, ছা৤্ৰ সকলৰ বাবে এটি বিজ্ঞানসন্মত জিৰণি কোঠাৰ অভাৱ।

— মতলিব আহমেদ।

- আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰধান অভাৱ সমূহ হ'ল - শ্ৰেণীসমূহৰ অনিয়মীয়তা, ছা৤্ৰ-ছা৤্ৰীৰ অনুপাতে পুথিৰ্ভৰালত ঠাইৰ নাটনি, মহাবিদ্যালয়ৰ কেচিনত ছা৤্ৰ-ছা৤্ৰী আৰু শিক্ষক, কৰ্মচাৰীৰ বাবে উপযুক্ত ঠাইৰ অভাৱ; ছা৤্ৰী সকলৰ প্ৰসাৱগাৰত দুৱাৰৰ অভাৱ তথা লেতেৰা অৱস্থা, গ্ৰীষ্মকালত শ্ৰেণীকোঠা সমূহত প্ৰয়োজন অনুপাতে বিজুলী পাংখাৰ অভাৱ ইত্যাদি।

— বন্দনা দাস।

- প্ৰথম কথা অভাৱ সীমাহীন। আমাৰ খেলা-ধূলা আৰু সাহিত্য-সাংস্কৃতিক জগতখন একেবাৰে উকা। মানুহ আছে সুবিধাৰ অভাৱ। পুথিৰ্ভৰালৰ কথাতো সৰ্বজনবিদিত। একেবোৰ কিতাপৰে আলমাৰিত দেখি দেখি আমনি লগাৰ উপক্ৰম হৈছে। আচলতে কৃত্তপক্ষৰ গুৰুত্বহীন স্বভাৱৰ বাবেই এনে হৈছে বুলি আমি ভাবো।

— ঝুতুপূৰ্ণ দাস।

প্রশ্ন ৪: মহাবিদ্যালয়ৰ শৈক্ষিক পরিবেশ উন্নতি আৰু সমস্যাসমূহ সমাধানৰ বাবে আপোনাৰ পৰামৰ্শ কি ?

- এই ক্ষেত্ৰত সংশ্লিষ্ট মহাবিদ্যালয় পৰিয়ালৰ সকলো সদস্যৰে সদিচ্ছা আৰু একতাৰ প্ৰয়োজন। মহাবিদ্যালয়ৰ সমস্যাসমূহৰ খুলাখুলিভাৱে আৰু উপযুক্ত স্থানত আলোচনা হোৱা উচিত। সৰ্বোপৰি প্ৰয়োজন সময় সাপেক্ষে আসুসমালোচনাৰ। মহাবিদ্যালয় চৌহদত শৃংখলাৰ দ্বিতাৰ আৰু নিয়মানুবৰ্তিতা বজায় ৰখাৰ ক্ষেত্ৰত ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, শিক্ষক সমাজ আৰু কৰ্তৃপক্ষ সমানেই সচেতন হোৱা উচিত। মহাবিদ্যালয়ৰ গ্ৰন্থাগাৰ পৰিচালনাৰ ক্ষেত্ৰত UGC ৰ নীতি নিৰ্দেশনা যথাযথভাৱে পালন হোৱাটো একান্তই আৱশ্যক। উপাধ্যক্ষ নিযুক্তিৰ দীৰ্ঘদিন পিছতো তেখেতৰ কক্ষটোৰ ব্যৱহাৰ নোহোৱাটো নাইবা UGC ৰ নীতি নিৰ্দেশনা অন্তে তেখেতৰ দায়িত্বসমূহ পালন কৰিবলৈ নিদিয়া বিষয়টো অত্যন্ত দুঃজনক। শৈক্ষিক পৰিবেশৰ উন্নতিৰ বাবে এই ক্ষেত্ৰত কৰ্তৃপক্ষই তাৎক্ষণিকভাৱে ব্যৱস্থা লোৱা একান্ত প্ৰয়োজন।

— সুৰোধ বৰা।

- আগতে মহাবিদ্যালয়ত শৈক্ষিক পৰিবেশ অতি উচ্চ খাপৰ দেখিছিলো। তেতিয়া ছাত্ৰ-শিক্ষক মিলি সাহিত্য চৰাৰ পৰা ধৰি শিক্ষামূলক ভ্ৰমণ, তৰ্ক, কুইজ আদি অনুষ্ঠান অনুষ্ঠিত কৰিছিলো। কিন্তু বৰ্তমান ইয়াৰ কিছু আৱনতি ঘটা দেখা গৈছে। যিইকি নহওঁক একেৰা বেই কওঁ ছাত্ৰ আৰু শিক্ষকৰ মাজত এটা সুন্দৰ আন্তৰিকতা, পাৰম্পৰিক বুজা পৰা নাথাকিলে শৈক্ষিক পৰিবেশ উন্নত কৰিব পৰা নাযাব বুলি ভাবো।

— গোপিকানন্দ শৰ্মীকীয়া।

- শৈক্ষিক পৰিবেশ উন্নতিৰ বাবে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ নিয়মানুবৰ্তিতা, শিক্ষকৰ সৈতে ঐকান্তিক সহযোগিতা থকা দৰকাৰ। বিশেষকৈ শ্ৰেণীসমূহত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উপস্থিতি তেনেই তাৰ। এইক্ষেত্ৰত আমি শিক্ষক সকলে পাঠদানত হতাশাত পৰো। পুজাৰ বন্ধৰ পিছত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উপস্থিতি হীন হৈ পৰে। গতিকে শৈক্ষিক পৰিবেশ উন্নতিৰ বাবে তেওঁলোকৰ বহুমূলীয়া সময় সদৰ্ব্যবহাৰ কৰাৰ বাবে তেওঁলোক আসুসচেতন হৈ লাগিব। যিহেতু শিক্ষা হৈছে ছাত্ৰ আৰু শিক্ষকৰ মাজৰ এক Given take policy. ভাল ছাত্ৰৰ পৰা শিক্ষককে শিক্ষাদানৰ ক্ষেত্ৰত যথেষ্ট উৎসাহ পোৱা যায়। গতিকে ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলে শৈক্ষিক পৰিবেশ উন্নতিৰ মনোনীবেশ কৰিবলৈ শিক্ষকসকলে এইক্ষেত্ৰত সদায়েই সহযোগিতা আঁৰড়াবলৈ প্ৰস্তুত।

— অতুল বেজবৰুৱা।

- শৈক্ষিক পৰিবেশৰ উন্নতি কৰিবলৈ হ'লৈ মহাবিদ্যালয়ৰ সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, শিক্ষক-কৰ্মচাৰীৰে সমানে সহায় সহযোগিতা আগবঢ়াৰ লাগিব। যিকোনো কাম কৰিবলৈ আলোচনা কৰিব লাগে। তেতিয়াই শৈক্ষিক পৰিবেশৰ উন্নতি হোৱাৰ আশা থাকে। মহাবিদ্যালয়ৰ সমস্যাসমূহ অকলে সমাধান কৰিব নোৱাৰি। সেয়ে সকলোৱে মিলিজুলি কাম কৰিবলৈ সকলো সমস্যা সমাধান হ'ব বুলি মই ভাবো।

— দীপা বৰঠাকুৰ।

- আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ শৈক্ষিক পৰিবেশ উন্নতিৰ আৰু মহাবিদ্যালয়খনে সম্মুখীন হোৱা বিভিন্ন ধৰণৰ সমস্যা সমাধানত মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্তৃপক্ষ, শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী তথা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰে সহযোগ আগবঢ়াৰ লাগিব। সকলোৰে এটা সুসংহত পচেষ্টাৰ জৰিয়তেহে এইবোৰ সমস্যা সমাধান কৰাটো সত্তৰ। এইখিনিতে এটা কথা মনত পৰিষে আমি যেতিয়া উঃ মাঃ প্ৰথম বাৰ্ষিকৰ ছাত্ৰ আছিলো তেতিয়া আমাৰ শ্ৰেণীসমূহ বিয়লি ৩-৪৫ বজালৈ হৈছিল। আমি তেতিয়ালৈকে থাকো আৰু আমাৰ বাবে শিক্ষা গুৰুত বৈ আছিল। কিন্তু বৰ্তমান ১-০০ বজাৰ পাছত মহাবিদ্যালয়ত ক্লাচ নোহোৱাটো এটা নিয়মত পৰিণত হৈছে। ইয়াৰ কাৰণ কিম্বাকে তাক বিশ্লেষণ কৰাৰ সময় আহি পৰিষে। এইবছৰ মহাবিদ্যালয়ত যোৱা ডিচেম্বৰ মাহৰ পৰা ক্লাচ হোৱা নাই। মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষা মহোদয়া অলগ কঠোৰ হৈ শিক্ষক গোট তথা ছাত্ৰ একতা সভাৰ সহযোগত শৈক্ষিক পৰিবেশ উন্নতিৰ তথা বিভিন্ন ধৰণৰ সমস্যা সমাধানত অণ্ণণী ভূমিকা লওক।

— সুৰূত পুৰকায়স্থ।

- শৈক্ষিক পৰিবেশ উন্নতি কৰিবলৈ হ'লৈ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী সকলৰ মাজত সহযোগিতা থকা দৰকাৰ। ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলে শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী সকলৰ উপদেশ বাণী সমূহ মানি চলিব লাগিব আৰু শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী সকলেও ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলক মনোযোগেৰে পাঠদান কৰাৰ লগতে শ্ৰেণীসমূহতো নিয়মিয়াকৈ উপস্থিতি থকা উচিত। ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলেও শ্ৰেণীত নিয়মিয়া ভাৱে উপস্থিতি থাকি শিক্ষকৰ পাঠদান মনোযোগেৰে গ্ৰহণ কৰিব লাগে।

— ধনেশ লাইং।

- এই মহাবিদ্যালয়ৰ শৈক্ষিক পৰিবেশ উন্নতিৰ বাবে মই ভাবো ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলেই এই দিশত অণ্ণণী ভূমিকা পালন কৰিব। অৰ্থাৎ, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলে তেওঁলোকৰ বহুমূলীয়া সময় অবাৰত নষ্ট নকৰি নিয়মীয়াকৈ পাঠদানত উপস্থিতি থাকিব লাগে। শিক্ষার্থী সকলৰ নিয়মীয়া উপস্থিতিয়ে শিক্ষক সকলক তেওঁলোকৰ পাঠদানত অধিক অনুপ্ৰোপণ যোগায়।

— মতলিব আহমেদ।

- শৈক্ষিক পৰিবেশৰ উন্নতি আৰু সমস্যাসমূহ সমাধানৰ বাবে আমাৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজত সম্পূৰ্ণ বুজাৰুজি আৰু সহযোগিতা থকা উচিত আৰু লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ মূৰৰীজন কঠোৰ অনুশাসন প্ৰিয় হোৱা উচিত বুলি অনুভৱ কৰো।

— বন্দনা দাস।

- ‘শৈক্ষিক’ বুলি ক’লেই সকলোবোৰ শিক্ষা সামৰিব লাগে। শেহতীয়াকে আমি ব্যৱহাৰিক শিক্ষাত বিশ্বাসী হৈছো। এনেধৰণৰ বাস্তৱ শিক্ষা আমাক লাগে। আচলতে এনেবোৰ কথা বহুদিন ধৰি কৈ অহা হৈছে। কৰ্তৃপক্ষ নিৰ্বিকাৰ। আমিবোৰে ক’বহে পাৰো।

— ঋতুপৰ্ণ দাস।

প্ৰশ্নঃ মহাবিদ্যালয়ত ছাত্ৰ আৰু শিক্ষকৰ মাজত কিমানদূৰ সন্তোষ আছে বুলি ভাৰে ?

- আমাৰ দৃষ্টিত ছাত্ৰ আৰু শিক্ষকৰ মাজত সন্তোষ দুই প্ৰকাৰৰ — বাহ্যিক আৰু আন্তৰিক। বাহ্যিক সন্তোষ হয় স্বার্থপূৰ্ণ আৰু ক্ষণেকীয়া। কোনো এটা পক্ষৰ স্বার্থপূৰণৰ উদ্দেশ্যে এনে সন্তোষ গঢ়ি উঠে আৰু উদ্দেশ্য সিদ্ধিৰ পিচত এই সন্তোষ নোহোৱা হয়। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ অনৈতিক কাম দেখিও চুক মুদি থকা এচাম শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীৰ প্ৰতি এনে ধৰণৰ সন্তোষ গঢ়ি উঠিছে। আৰু এটা সময়ত সমাজৰ চকুত এই শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকল হৈয় হৈ পৰে। এই ধৰণৰ সন্তোষ সামগ্ৰিক দৃষ্টিকোণৰ পৰা অতিশয় বিপদজনক। আনহাতে নীতিগতভাৱে আৰু নিষ্ঠাবে কৰ্তব্যপালন কৰা এচাম শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীৰ প্ৰতি গৱিষ্ঠ সংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰেই সন্তোষ নাথাকে। উদাহৰণ স্বৰূপে নিজ কৰ্তব্য নিষ্ঠাবে পালন নকৰা শিক্ষকজনে যদি পৰীক্ষাগৃহত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক অসৎ উপায় অৱলম্বন কৰাত প্ৰশ্ৰয় দিয়ে, তেনেহলে সেই শিক্ষকজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ অতিকে প্ৰিয়পাত্ৰ হৈ পৰে। কিন্তু কৰ্তব্যনিষ্ঠ শিক্ষক এজনে পৰীক্ষাগৃহত কঠোৰ হ’লৈ তেওঁ গৱিষ্ঠ সংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰেই চৰুৰ কুটা, দাঁতৰ শাল হৈ পৰে। অৱশ্যে মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা ওলাই যোৱাৰ পিচত বাস্তৱৰ লগত মোকাবিলা কৰোঁতে আৰু চিন্তাৰ উত্তৰণ ঘটাৰ লগে লগে এই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী সকলৰ ইতিবাচক আৰু নেতৃত্বাচক দিশবোৰ পুনৰ মূল্যায়ণ কৰিবলৈ সক্ষম হয় আৰু সত্য উদ্বাটন কৰে। এই সত্যৰ ভিত্তিত আন্তৰিক সন্তোষ প্ৰতিষ্ঠিত হয়।

— সুবোধ বৰা।

- যথাসন্তোষ ছাত্ৰ আৰু শিক্ষকৰ মাজত সমৰ্পণ সৌহাদ্যপূৰ্ণ বুলিয়েই অনুভৱ কৰো।

— গোপিকানন্দ শইকীয়া।

- যথেষ্ট ভাল বুলিয়েই ভাৰো যদিও কিছু ক্ষেত্ৰত ইয়াৰ ব্যতিক্ৰম দেখা যায়।

— অতুল বেজৰকৰা।

- আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত শিক্ষক আৰু ছাত্ৰৰ মাজত মধুৰ সম্পর্ক আছে। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীৰ পৰা সকলো কামৰে পৰামৰ্শ লয়। এইক্ষেত্ৰত শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীয়েও সহায় কৰে। গতিকে শিক্ষক আৰু ছাত্ৰৰ মাজত সন্তোষ নথকাৰ প্ৰশ্নই নুঠে।

— দীপা বৰঠাকুৰ।

- আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষক ছাত্ৰৰ সম্পৰ্ক অতি মধুৰ বুলি আমি কৰ খোজো। মহাবিদ্যালয়ত যদিও আমাৰ বিদ্যালয়ৰ তথা ঘৰৱা পৰিবেশৰ দৰে লাগিছিল য’ত নেকি শিক্ষক ছাত্ৰৰ যোথ প্ৰচেষ্টাত বিভিন্ন অনুষ্ঠান অনুষ্ঠিত হৈছিল। বিভিন্ন অনুষ্ঠানত আমাৰ মাজত দোভাগ বাতিলৈকে থাকি, দেহে-কেহে খাটি অনুষ্ঠানবোৰ সাফল্যমণ্ডিত কৰাত শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু সকলে যথেষ্ট সহায় কৰিছিল যিয়ে নেকি আমাৰ মনত কৰ্মপ্ৰেৰণা জগাই তুলিছিল। এই ছেগতে তেখেসকলৈ মোৰ শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিলো। এক কথাত কৰলৈ গ’লৈ তেখেতসকল আছিল আমাৰ Friend, Philosopher and Guide শিক্ষক ছাত্ৰৰ এক মধুৰ সম্পৰ্কহে এখন মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাঙ্গীণ উন্নতিত সহায় কৰে।

— সুৱৰ্ত পুৰকামস্তু।

- আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষক আৰু ছাত্ৰৰ মাজত এক মধুৰ সম্পৰ্ক আছে বুলি মই ভাৰো।

— ধনেশ কুমাৰ লইং।

- এই মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ আৰু শিক্ষকৰ মাজত যথেষ্ট সন্তোষ আছে বুলি ভাৰো ! অৱশ্যে, কেতিয়াৰা নিজৰ নৈতিক দায়িত্বৰ কথা পাহৰা কিছুমান শিক্ষকৰ লগত ছাত্ৰৰ সংঘাত আহি পৰা আমাৰ লক্ষ্য হয়। ইয়াৰ ফলত মহাবিদ্যালয়ৰ শৈক্ষিক পৰিবেশত ব্যাধাত জয়ো।

- কীৰ্তিৰত চ্যাট মার্টিনি তত্ত্ব প্ৰযোগৰ তত্ত্ব-তত্ত্ব। তত্ত্বৰ কৰ্তৃ তত্ত্ব ক্ষেত্ৰত ক্ষেত্ৰীকৰণৰ ক্ষেত্ৰত তত্ত্বৰ আহমেদ।

- আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত শিক্ষক আৰু ছাত্ৰৰ মাজত সন্তোষ একেবাৰে নোহোৱা নহয় যদিও প্ৰয়োজনতকৈ কম।

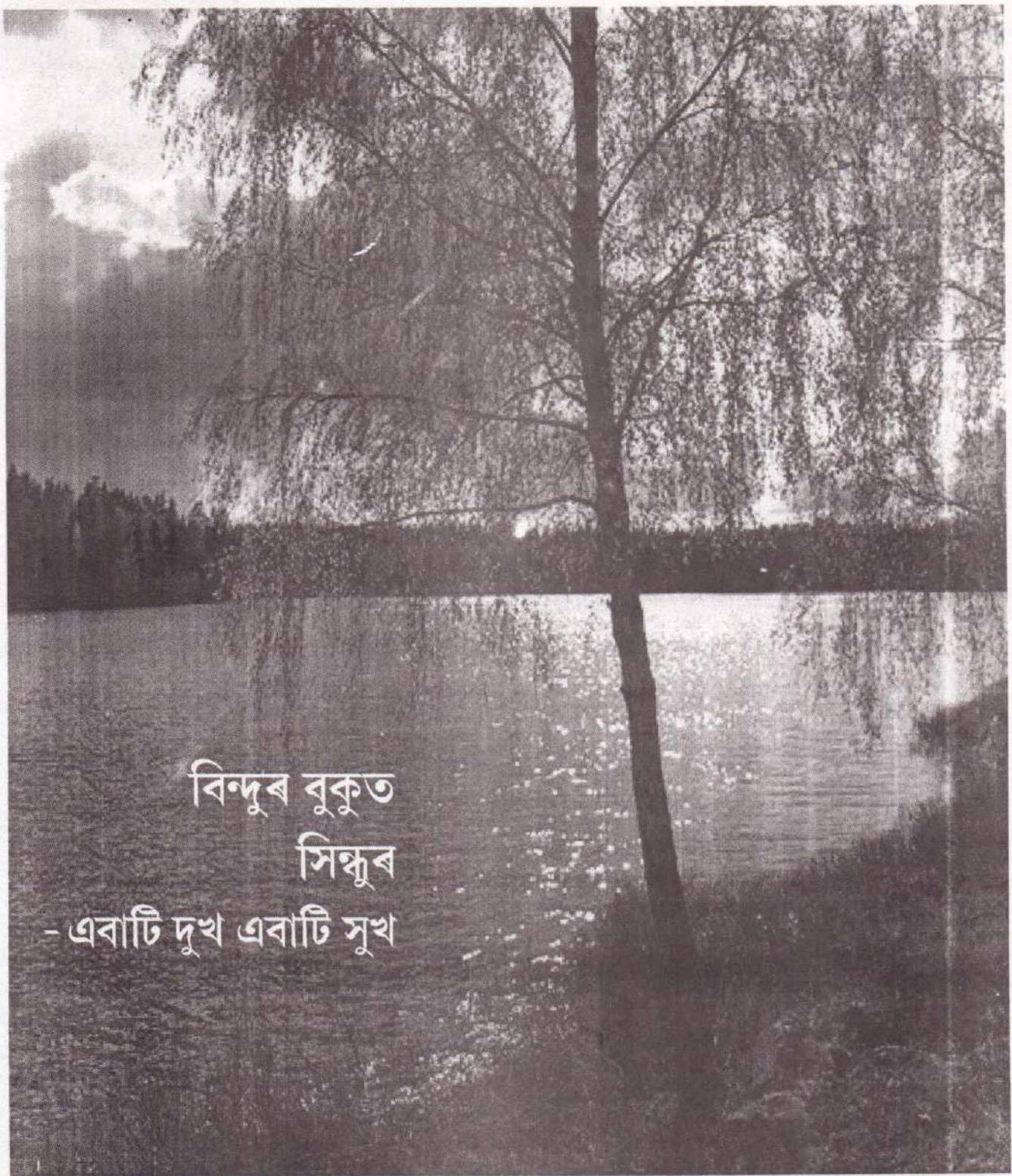
— বন্দনা দাস।

- ভৰামতেতো আছে। সন্তোষ কথাতো আন্তৰিক কথা। শিক্ষকসকলৈও মৰম-চেনেহ কৰে। শিক্ষার্থীসকলৈও শিক্ষকসকলক ভাল পায়। এই মৰম-চেনেহ বৰ্তি থাকক চিৰকাল।

— ঋতুপৰ্ণ দাস।

অন্তৰ্ভুক্ত চৰ্তব্য —

- কীৰ্তিৰত চ্যাট মার্টিনি তত্ত্ব ক্ষেত্ৰত ক্ষেত্ৰীকৰণৰ ক্ষেত্ৰত তত্ত্বৰ আহমেদ।
ক্ষেত্ৰ ক্ষেত্ৰত ক্ষেত্ৰীকৰণৰ ক্ষেত্ৰত তত্ত্বৰ আহমেদ।
ক্ষেত্ৰ ক্ষেত্ৰত ক্ষেত্ৰীকৰণৰ ক্ষেত্ৰত তত্ত্বৰ আহমেদ।

বিন্দুর বুকুত
সিন্ধুর
- এবাটি দুখ এবাটি সুখ

জেন্ট কর্মসূলু কৰ্মসূলু হ্যাত বিনিষ্ঠক এবং সমাজে সিঁচাই
মাঝে চ্যাপড়া করত তাসি ভোকীগুলি কৰি খেজ কৰিলাগুলি” ; তার
সঙ্গে জনী ছাঁচাই ; নিয়ন্ত্রণের জন্মে জ্যোতি প্রয়োগ
মাঝে জনী ভোকে হ্যাত ; জ্যোত কৰি জ্যোত কৰি চৰাগুলি কৰ
মাঝে জ্যোত কৰিলাগুলি জ্যোত কৰি জ্যোত কৰি চৰাগুলি কৰ
। সমস্যাটি কিয়াত চ্যানেলটি হ্যাত পাইতাবিক ; তেওঁ প্রীত
সেই অবশেষত চিন্ময় কাকতিয়ে ইলিউবেলে পলিচিখন
নোখোলাৰেই সিদ্ধান্ত কৰিলে ।

আচলতে সেই সিদ্ধান্ত ল'বলে তেওঁক বাধ্য কৰোৱা হ'ল ।
ইলিউবেলে পলিচিখন খুলিবনে নোখোলে এই লৈ ঘৰখনত যোৱা
পোৰ্কৰদিন ধৰি এখন তৰ্কযুদ্ধ চলিছিল আৰু এখন অসমান যুদ্ধত
বহুপৰ তিষ্ঠি থাকিব নোৱাৰি চিন্ময় কাকতিয়ে আঞ্চলিক পৰ্গণ কৰোঁতেই
এই যুদ্ধৰ ক্লাইমেক্স আহি পৰিল । পিছে এই আঞ্চলিক পৰ্গণ অনিছাকৃত
নাছিল ; কাকতিয়ে মনে মনে স্বীকাৰ কৰিছিল, শলাগ লৈছিল পত্তী
বাসবী আৰু ভায়েক কুণালৰ শাণিত বিশ্লেষণক । শেষলৈ তেওঁ
পতিয়নো গৈছিল আৰু সেয়েহে এই সিদ্ধান্ত ।

চিন্ময় কাকতি মহকুমাধিপতিৰ কাৰ্য্যালয়ৰ উচ্চ বৰ্গৰ সহায়ক ।
তেওঁৰ দৰমহাৰ চাৰে আঠ হেজাৰ টকাৰে চলাব লাগে তেওঁৰ হ্যাব
সংসাৰ, গাঁৰত থকা মাক-দেউতাকৰ ঘৰ আৰু দিব লাগে লগত থকা
ভায়েক কুণালৰ পঢ়াৰ খৰছ । কাকতি অৱশ্যে এটা কথাত খুবেই সুধী
যে পত্তী বাসবীয়ে ভায়েক কুণালক অন্য দহজনী নতুন বোৱাৰীৰ
দৰে তেওঁলোকৰ এক বোজা বুলি ভবা নাই । সেয়ে হয়তো মাহৰ
মূৰত তাৰ পঢ়াৰ নামত ভালোকেইটা টকা খৰছ কৰিব লগা হ'লৈও
বাসবীৰ মূৰৰ বিষ নহয় । বৰঘৎ কুণালক পঢ়া-শুনাৰ প্রতিটো কথাতে
উৎসাহহে দিয়ে । খুব সজ্জ কুণালৰ মেধা শক্তিক আনন্দকৈ তেওঁ
বুজি পায় । সেই বাবেই হয়তো মাহৰ মূৰত দৰমহাৰ টকাখিনি যেতিয়া
ভাগ ভাগ হৈ (তাৰে এটা অংশ কুণালক ভাগত পৰে) অৱশ্যে মাত্ৰ
কেইটামান টকাহে থাকেগে, বাসবী হতাশ নহয় । কুণালক লৈ
কোনোদিনে উদিপ্প হোৱাৰ দেখা নাই কাকতিয়ে । বিপৰীতে, প্রতিটো
গুৰুত্বপূৰ্ণ সিদ্ধান্তত তেওঁলোকৰ মত এক হৈ পৰে । এইবাবে তাৰ
ব্যতিক্রম নহ'ল আৰু সেয়েহে কাকতিয়ে বিমল ভট্টাচার্যৰ ওচৰত
কৰাৰ লগা এল আই চি পলিচিখনৰ সিদ্ধান্তটো বাতিল কৰিব লগা
হ'ল । সিদ্ধান্তটো কালি সন্ধা ভট্টাচার্যৰ ফোন কলটো আহোঁতেই
কাকতিয়ে জনাই দিলে । কাকতিয়ে অতি বিনয়ী হৈ তেওঁৰ অপাৰগতাৰ
বাবে বেয়া নাপাবলৈও কলে । লগতে এই কথাও সবিনয়ে কলে
ভট্টাচার্যৈ যাতে পলিচি সম্পর্কে ঘৰলৈ ফোন নকৰে । বাসবীৰ যে
ভট্টাচার্যৈ ফোন কৰিলেই খৎ উঠা হ'ল, কাকতিয়ে যোৱা কেইদিনমান
লক্ষ্য কৰি ভালদৰেই বুজি উঠিছে । পৰহি ফোন কৰোঁতে বাসবীয়ে
কৈয়েই পেলালে : “হেৰি আপুনিয়ে কি একেটা কথাকে চেপি থাকে ?
ইলিউবেলেৰ পলিচি খোলাবলৈ এই চহৰত আৰু কোনো মক্কেল
নাপাইনেকি সেঁধকচোন । ভট্টাচার্যৈ শুনে বুলি কাকতিয়ে অনাহকত
নিজৰ মাততো ডাঙৰ কৰি কথা পাতিবলৈ লৈছিল । তেওঁৰ সিদ্ধান্ত

কামতে পলিচি প্রথম জন্ম নাই অৱশ্যে নামতুলী হ'ল তচৰত
জ্যোত চ্যাপড় চিন্ময় হ'লে জন্ম জন্ম তচৰত জন্মীত জ্যোত
মাঝে জ্যোত চ্যাপড় চিন্ময় হ'লে জন্ম জন্ম তচৰত জন্মীত জ্যোত
। সামাজিক জ্যোত চ্যাপড় চিন্ময় হ'লে জন্ম জন্ম তচৰত জন্মীত জ্যোত
। জ্যোত চ্যাপড় চিন্ময় হ'লে জন্ম জন্ম তচৰত জন্মীত জ্যোত
। জ্যোত চ্যাপড় চিন্ময় হ'লে জন্ম জন্ম তচৰত জন্মীত জ্যোত
।

JUNE
5 6 7 8 9 10 11
12 13 14 15 16 17 18
19 20 21 22 23 24 25
26 27 28 29 30

24

শুনি ভট্টাচার্যৰ মাতটোও হঠাতে ডাঙৰকৈ ওলাইছিল । কিছুপৰ
নীৰবতাৰ পিছত ভট্টাচার্যৈ কৈছিল : “মই আৰু কি কম ? আপোনাৰ
সিদ্ধান্ত ; আমাৰতো বিশেষ প্ৰফিট নাই !”

এই কথাটোৰেই হেনো কুণাল আৰু বাসবীয়ে বুজি নাপায় ।
যদি এজেটবোৰ বিশেষ প্ৰফিটেই নাই তেনেহ'লে লোকৰ জীৱনটো
বীমা কৰাৰলৈ ইমান চেলাপতি জোকৰ দৰে লাগে কিয় ?

কাকতিয়ে বুজাৰলৈ যত্ন কৰে : “আচলতে লাভ হয়, দুয়োটা
পক্ষৰে লাভ হয় । যুক্তিৰ সপক্ষে কাকতিয়ে ভট্টাচার্যৈ এখন উকা
কাগজত কৰি দিয়া অংকটো তেওঁলোকক কৰি দেখুৱায় । কেনেকৈ
মাত্ৰ ঘোল্ল বছৰহে প্ৰিমিয়াম দিব লাগে, তাকো দৰমহাৰ এটা সামান্য
অংশহে, বিনিময়ত কেনেকৈ কেইবালাখো টকা একেলগে পাৰ, জী-
পুত্ৰৰ বিয়া, বৃন্দকলীন চিকিৎসা আদিত কেনেকৈ সকাহ পাৰ, তাৰ
টকাৰে ইত্যাদি । তদুপৰি এক্সিডেন্ট বেনিফিট আছেই ।

প্ৰতিক্রিয়া স্বৰূপে বাসবী কুণাল দুয়ো জাঙুৰ খাই উঠে ।
বিশেষকৈ এক্সিডেন্ট বেনিফিটৰ কথা কলে । পলিচি হোল্ড বৰ মৃত্যু
হ'ব, তেওঁ জমা থোৱা টকাৰ প্রাপ্যৰ বৈধতাক লৈ যত হাল্লা চলিব ।
পুলিচ ভেৰিফিকেচন, কজি অৱ এক্সিডেন্ট, নমিনিছ ক্ৰেইম ইত্যাদি
কত হাৰাছমেন্ট । তাৰোপৰি মৃত মানুহ এজনে এৰি যোৱা টকা কেইটাৰ

ওপৰত যে কিছুমান মানুহ ইমান ভেনা মাখিৰ দৰে পৰিবৰ্গৈ কেনেকৈ পাৰে ভাৰিলেও হেনো খুব নিষ্ঠুৰ যেন লাগে বাসবী কুগালৰ। সেই মূৰ্হতত মানুহৰেৰ দেখিলে হেনো এনে লাগে যেন তেওঁলোকে ক'ব - "আপুনি মাৰি যাওক, আমাৰ কোনো আক্ষেপ নাই; মাৰি আপোনাৰ টকাখিনি উলিয়াই আমি এটা মসৃণ কক্ষপথত চলিব পাৰিলৈই হ'ল। কুগালে যুক্তি দৰ্শাই : "জীৱনৰো আকৌ ইলিউৰ! কি উদ্ভুৎ যুক্তি!" সি ব্যাখ্যা কৰে ইলিউৰ অৰ্থ - "Secure compensation in the event of loss or damage to property, life, a person etc. by advance regular payments!" সি খুব ডাঙৰকৈ সোধে : "জীৱনৰ ক্ষতিপূৰণ কি হ'ব পাৰে, জীৱনৰ জমা থোৱা কেইহেজাৰমান টকাক পূৰণ কৰি লাখ বা কোটিৰে ক্ষতিপূৰণ (তাকো জীৱনৰ!) দিব খোজা এই উদ্ভুৎ যুক্তিত তেওঁলোক দুয়ো আটহাস্য কৰি উঠে। উপৰত কাকতিয়ে ঠিক কি ক'ব বুজি নাপাই মৌন হৈ বয়। কুগালে হাঁহি হাঁহি আকৌ সোধে : "দাদা, তই কচোন তই মৰাৰ পিছত তই জমা থোৱা টকাকেইটা নবৌ আৰু মই দাবী কৰি উলিয়াই আনি দুদিনমান বং বহাঁচ কৰি খোৱাৰ কলনা কৰিলে তোৰ মনত কেনেকুৰা লাগিব?"

কেতিয়াৰা কাকতিয়ে ভাৰে আচলতে এল আই চিৰ প্ৰিমিয়ামে তেওঁলোকৰ বৰ্তমানৰ ভোগত বাধা দিব বুলি বাসবীহাঁতৰ বাক ইমান প্ৰতিৰোধ নেকি? কিন্তু কাকতিয়ে এই বুলি ভাৰি নিজকে প্ৰৰোধ দিব নোৱাৰে। ক'তা বিবাহিত জীৱনৰ এই সাতটা বছৰত, তদুপৰি তেওঁলোকৰ প্ৰেমৰ সেই দিনবোৰতো দেখোন বাসবীৰ চৰিত্ৰত ভোগবাদৰ কোনো চিন মোকাম দেখা নাই তেওঁ। গড়কাঞ্চনী বিভাগৰ এজন জুনিয়ৰ ইঞ্জিনীয়াৰৰ দুইতা বাসবীয়ে ইচ্ছা কৰা হ'লৈই একে বিভাগতে ঘোগদান কৰা এজন ডেকা ইঞ্জিনীয়াৰক বিয়া কৰাই প্ৰাচুৰ্যৰ মাজত দিন পাৰ কৰিব পাৰিলৈহৈতেন। তাকে নকৰি বাচি ল'লৈ চিম্বয়ক। বিয়াৰ পিছতো কোনোদিনে এখন গাড়ী বা নতুন মডেলৰ এখন বাইকৰ কথা কোনোদিনেই কোৱা নাই তেওঁক। আচলতে কাকতিক এজন ঘোচখোৰ দুনীতি পৰায়ণ কৰ্মচাৰী হোৱাৰ পৰা বাসবীয়েই বক্ষা কৰি আছে। হৃদয়ত কি বস্তুৰ অভাৱ বা প্ৰাচুৰ্য হ'লৈ বাক মানুহে নিজকে এনেকৈ ভোগবাদৰ চাকনৈয়াৰ পৰা বক্ষা কৰিব পাৰে? পায়ে ভাৰে কাকতিয়ে। প্ৰকৃততে বাসবীয়ে তেওঁৰ ওচৰত বহু দাবীয়েই কৰিব লাগিছিল; মাজে মাজে খৎ আৰু অভিমানত মুখ ওন্দোলাই থাকিব লাগিছিল। সৌৱা, একে অফিচৰে নিম্ন বৰ্গৰ সহায়ক বৰকাৰৰ দেখোন ইমান টকা! বৈগীয়েকে প্ৰিমিয়াম নামতে প্ৰাচুৰ টকা খৰছ কৰে। বিলাসী মাৰুতী কাৰ, সুদৃশ্য স্কুলিং কালাৰ টি. ভি. চেট, চি. ডি. আৰু কত কি। এচ ডি চি অফিচত মণ্ডল হিচাপে জইন কৰা সেই অজয় নামৰ ল'বাটো তেওঁ দেখোন চাকৰিত সোমোৱা দুবছৰহে হৈছে, তেওঁৰ চৌপাশেটো বহুত প্ৰাচুৰ্য। তেওঁৰ ফুলা গাল, সাজ-পোছাক, ওঁঠ দুটাৰে বিশেষ ভঙ্গীমাৰে চেপি ধৰি চিগাৰেটত অগ্ৰি সংযোগ কৰাৰ ধৰণ, এই সকলোৰোৰ পৰা দেখিলৈই ধৰিব পাৰি তেওঁৰ চৌপাশে বিবাজ কৰিছে প্ৰচুৰ প্ৰাচুৰ্য। এইবোৰ দেখিও কিন্তু বাসবীৰ তাগিদাৰ লিষ্টখন কিয় নাবাঢ়ে তাকে ভাৰি কাকতি আচৰিত হয়। নিজলৈ মাজে মাজে তেওঁৰ পুতো ওপজে।

বাসবী কুগালে এই কেইদিন প্রায়ে তেওঁক বুজাৰোল চেষ্টা কৰে : "মাজনীৰ বয়স বিশ বা পচিশত বিয়া হ'বৰ জোখাৰে এখন পলিচি কৰাৰ কথাটো কিমান হাস্যকৰ চাওকচোন। তাইৰ বিয়া তাৰ বহু আগতেও হ'ব পাৰে বা নহ'বও পাৰে। সেই বয়সত পলিচিখন মেচিউৰ্দ হ'ব, তাৰ টকাৰে মাজনীৰ বিয়া পাতিবা, কথাবোৰে কিমান হাঁহি উঠা। কেতিয়াৰা ভাৰি চাইছেন? জীৱনৰো আকৌ বীমাকৰণ! বীমাকৰণৰ সমগ্ৰ ব্যৱসায়াটো চলি আছে বৰ্তমানত কেও কিছু নোহোৱা কিন্তু ভৱিষ্যতক লৈ অত্যন্ত উদিপ্তি কিছুমান মধ্যবিত্ত মানুহক লৈ, মানুহৰ ভৱিষ্যতৰ বাবে অৰ্থ নাটৰিৰ যি ভয় তাক একাহঁইট কৰি। আপুনি বাক একেবাৰে ক্ৰিমি লেয়াৰটোৰ কেইজন মানুহে ইলিউৰেল কৰা দেখিছে। তেওঁলোকে নকৰে, কাৰণ খুব সাধাৰণ বুদ্ধি বৃত্তিৰে তেওঁলোকে বুজি পাই কেইথিনি টকা বৰ্তমানত কোনো উৎপাদনশীল কামত বিনিয়োগ কৰিলেও একেখনি লাভেই হ'ব। তদুপৰি অ্যথা উৎকঠাৰ নাথাবিব। যি বৰ্তমানতো ভালদৰে উপভোগ কৰিব নোৱাৰে, সি আকৌ ভৱিষ্যতটোক লৈ জোখতকৈ অধিক উদিপ্তি হোৱাৰ যুক্তিয়েই বা ক'ত। এটা কথা আমিও মানোঁ যে ভোগৰ সমান্তৰালকৈ সম্পত্তয়ো লাগে। ভৱিষ্যতৰ প্ৰতি প্ৰয়োজনীয় উৎকঠা আমাৰো আছে। কিন্তু সেইবুলি মাজনীৰ বৌদ্ধিক উন্নতৰণৰ বাবে কৰিব লগা খৰছৰ পৰিমাণ আমি কমাৰ নোৱাৰো নহয়। তায়েই আমাৰ মূলধন। খৰছ যিমানেই নহওক, তাইক যুগৰ লগত খাপ খোৱা শিক্ষা দিব লাগিব। আমি আন এটা কামো দেখোন কৰিব পাৰোঁ— বেংকতে এটা ৰেকাৰিং ডিপ'জিট একাউন্ট খুলিব পাৰোঁ। তদুপৰি আমাৰ চেভিংচ একাউন্টত থোৱা টকাৰে বৰ্তমানতো চলাই নিব পাৰোঁ। ইয়াততো আক মধ্যভোগী এজেন্টৰো ভাগ নাথাকে।"

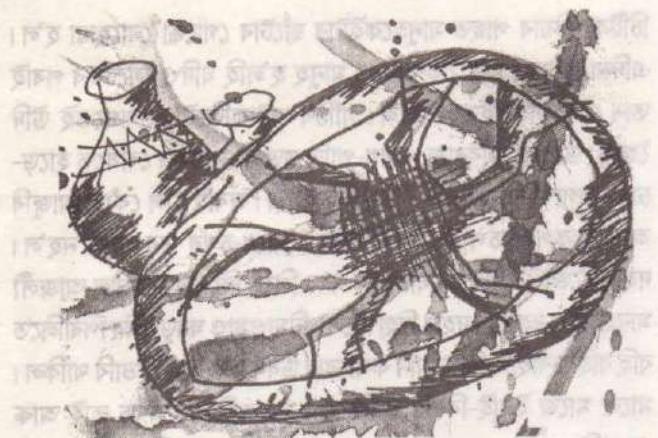
কাকতি পতিয়ন যাব খোজে। সাধাৰণ বিশ্লেষণ এটাৰে তেওঁ বুজি পায় বাসবী কুগালহাঁতৰ কথাত বাস্তুৰ আছে। তদুপৰি মাহে মাহে প্ৰিমিয়ামৰ নামত তেওঁৰ সেই সামান্য দৰমহাৰ এটা অংশ সুদূৰ ভৱিষ্যতলৈকে কৰ্তন কৰি ঘোৱাটো খুবেই কষ্টকৰ। তেওঁতো আক সোণৰ চামুচ মুখত লৈ জন্ম হোৱা নাই। কুগাল মাজনীৰ পঢ়াৰ খৰছ, ঘৰভাড়া, লাইট, গেছ, পেপোৰৰ বিল, আলহাই ইত্যাদি কত খৰছ। আনফালে গাঁৰৰ ঘৰখন আছেই। ইলিউৰেলৰ নামত দৰমহাৰ এটা অংশ বিয়োগ কৰি ঘৰৰ বৃদ্ধি মাক-দেউতাকলৈ পঞ্চওৱা টকা তেওঁ কেনেকৈ ক্ৰমশঃ কম কৰি আনে? টকা জমাই লাহে লাহে সৰকৈকে ঘৰটোৱা বনাব লাগে। তথাপি কাকতি নিশ্চিত হ'ব নোৱাৰে তেওঁ প্ৰকৃততে কি কৰা উচিত। অফিচৰ সময় হয় ক্ৰমশঃ কাকতিৰ। তেওঁৰ সেই পুৰণি, বিবৰণ, চাইলেঙ্গাৰ পাইপবিহীন স্কুটাৰখন লৈ অফিচলৈ বুলি ওলাই যায়। মগজুত ৰেকাৰিং ডিপজিট, ইলিউৰেল, ভৱিষ্যত ইত্যাদি এসোপা কোৰ্হাল লৈ কাকতি আগবাঢ়ে চহৰৰ সেই বিশৃংখল শব্দ প্ৰবাহৰ মাজেৰে নিজৰ অফিচ অভিমুখে। □

●(জ্যেষ্ঠ দাস মহাবিদ্যালয়ৰ ইংৰাজী বিভাগৰ প্ৰবত্তা)

চকা

মাঝে ত্যাগ হোଇ কিব। ভর্তু মাঝে লিখি চালু কর চকার। ত্যাগীও যিয়ে রন্ধনসী স্বত্ত্বণ
হৈয়ে দিব শিশ। মনি নিক গুরু প্রিয়াশক ল্যান্ড চক কর্ত প্রিয়াকর তীচু নামকর ত্যাগ। তসু চলিছ
চকা “। এই ত্য চক্ষ্য কৃত জীব ভাসু ভাসু

অপু ভৰদ্বাজ

কেন্দু তেলীয়াৰ মছলা বেপাৰ আৰু নচলা হ'ল। বেলি
লহিয়ালে। মুনিচুনি বেলিকা মানুহ নমনাত পৰিছে। হাবিত শিয়ালেও
হোৱা দিছে। সি মচলা গাঢ়ীখন ৰখাই ধোন্দোলৰ চুলাই ভাটিলে
সোমাল। তাতে পালো ৰোধক।

‘আৰে ... এইটো চাইছো কেন্দু ভাই। কাহাসে আহিলা বন্ধু?’

‘নকবা আৰু মছলা বেপাৰ মন্দ। ভুটিয়া বেপাৰীয়ে
গোটেইখন গিলি থলে।

‘আৰে মাইকী চাদি কৰিছা? নয়া চংচাৰ এনে কি ৰকম
চলিব।’ শেষৰ শব্দটো শেষ কৰিয়ে ৰোধাই দুয়োটমান ৰঙা পানী
গলাধংকৰণ কৰিলে। ভালেপৰ গি থকাৰ বাবে তাৰ কোটৰত সোমোৱা
টকৌণ্টিয়া চুকুদুটা বঙা পৰিছে। কথাবোৰ ঘেঁহাইছে। এচাবত ফটা
কামিজটো যিত লগাই ৰেখনত আউজী সি বহিল। বীণ হাতখনৰ
আঙুলিবোৰ এনেয়ে পাক মাৰি ক'লে ...।

‘চকা চলোৱা বন্ধু চকা।’

কেন্দুৰ নুবুজিবৰে কথা। নুবুজাৰ উমান পাই ৰোধে গুৰগুৰিয়া
হাঁহি এটা মাৰিলে। তাৰপাছত ধোন্দোলৰ চুলাই ভাটিৰ চুক এটাতে
বহি সিংহতৰ মেল আৰম্ভ হ'ল। গোটেইখনি কথাই ফুচফুচাই পাতিলে।
মাজে মাজে ৰঙাপানী সোহাৰ ঘোট ঘোট শব্দ চলি থাকিল। লগতে
দুই এটা চৰ্চৰণি, কাহ।

কিছু দেৰিৰ পিছত ভাটিৰ মজিয়াত দুটা-তিনিটা কেৰাচিনৰ
চাকি জুলি উঠিল। বাঁহৰ চাপৰ বেঞ্চি কেইখনত ভালেকেইটা অন্য
মানুহ বহিলহি। দুই-এটা সোমাল, দুই-এটা ওলাল। গেলামাছত পৰা
ভেনামাখিৰ দৰে মানুহবোৰে ভোনভোনাই থাকিল।

হঠাৎ বাহিৰত দুটা পথৰা কুকুৰৰ দৰবৰাদবি লাগিল।
কেংকেঙনি মাৰ নাযাওঁতেই কেন্দু আৰু ৰোধ চুকটো এৰি থিয় দিলে।
বাহিৰ ওলাল দুয়োটা। মছলা গাঢ়ীখন ঠেলি ঠেলি কেন্দুৰে বাট ল'লে।

মুনিচুনি ত্যাগ কিব নিয়ে কৰিল কৰিল কৰিল। কৰিল কৰিল কৰিল কৰিল। মুনিচুনি ত্যাগ কিব
নতুন বুদ্ধিটোত যে সি তৃষ্ণি পাইছে তাৰ মুখ চাই বুজা গ'ল। আকাশখন
গোমোঠা। নিসংকোচে বোধ গ'ল ওড়েটা ফালে।

দোকমোকালিতে কোহাল লগাই হাইঠা এজাক পাৰ হৈ
যেতিয়া গ'ল, তেতিয়ালৈ জবাই গা তিয়াই ফাট মেলা আইনখন চাই
সেন্দুৰৰ ফৌটটো লৈ অঁতাইছিল। তেনেতে পালেঙুৰ পৰাই কঠাখন
লৈ ঘেৰমাৰি শুই থকা গিৰিয়েকৰ অফুটন মাতটো তাই শুনিলে।
'শুনিছে মুঁগীগাল নেমেলিবি, মই উঠো ব ...' কোৱাৰ লগতে কেন্দু
উঠিয়ে আহিল। লুঙ্গিখনৰ গাঠিটো ভালকৈ দি দাওদাওকৈ পিছফালৰ
মুঁগী গৰালৰ ওচৰ পালেগৈ। ডাঙৰ জাতৰ মতা মুঁগী দুটা ঠেঙত
জপতিয়াই বান্ধিলে। জবাই পিছফালৰ দুৱাৰৰ পোলাটোতে ধৰি
টেচুফালি চিৰেবা মুঁগী দুটালৈ একেথাৰে চাই থাকিল।

‘কি কৰে হয়নে?’

নতুন বিজনেচ এটা পাইছে। নহৰৰ চকা মুৰাই লটাৰী খেলাম
বুইছ। চকা এটা আছে খোদা আলিৰ ঘৰত। চলিছ টকামান ধৰাই
চকাটো লৈ ল'ব পাৰিলে কাৰবাৰটো চালু কৰি দিম। খালী মুঁগী দুটা
বজাৰত আজি চেল হ'লেই হৈ গ'ল। জবাৰ একো ক'বলগা নাথাকিল।
নাৰিকল পাতৰ বাঢ়নিটো লৈ তাই চোতাল সাৰিলে। মুঁগী বন্ধা হ'লত
কেন্দুৰে ঘাটি এটাত পানী লৈ চোতাল দাঁতিতে বহি এঙ্গৰেৰে দাঁত
মাজিলে। ওকালি পাৰি খেকাৰ উলিয়াই মুখ ধূলে আৰু ভিতৰলৈ গৈ
মলিয়ান কামিজটো গাত সুমুৰাই আকো ওলাই আহিল। চাহ খোৱাৰ
যোগাৰ ঘৰত নাই, গতিকেই মুঁগী দুটা চেপা মাৰি ধৰি একেকোৰে সি
পদুলিৰ বাজ হ'ল। পদুলি মূৰতে মুঁগী দুটাই আকো চিৰগুলৈ। সেয়া
জবাই শুনিলে।

হয় যে নহয়, দুদিন নে তিনিদিন পিছতে কেন্দুৰে চকা এটা
যোগাৰ কৰি আনিলে। বজাৰে বজাৰে খেলা খেলোৱা আৰম্ভ হোৱাৰ
লগতে টকাও আহিল সৰসৰকৈ। বেপাৰ আৰম্ভ কৰা তিনিদিনৰ দিনা
গধুলি পোন প্ৰথম বাবলে বোধ আহিল কেন্দু তেলীয়াৰ ঘৰলৈ। লগতে
আহিল চৰ্খু বিহাৰি। কেন্দুৰ ঘৰ সেইৰাতি বহি পৰালৈ সৰব হৈ উঠিল।
সবে জবাৰ হাতৰ চাহ-নাষ্টা খালে পোনতে। পিছে পৰে চুক হ'ল
ৰঙাপানীৰ ধূম। লাহেলাহে সিংহতৰ মেল গুপগুপিয়া হ'ল। তিনিওটাৰে
চকুবোৰ বঙা পৰিল। কথাও অফুটন হৈ আহিল। মাজে-মধ্যে ৰঙাপানী
চলা বকাত উঠা বটল-গিলাচৰ টুং-টাঁং শব্দবোৰ হৈ থাকিল। চৰ্খু বিহাৰিৰ
ধপাত মলাৰ হাততালি ও দুই এটা শুনা গ'ল। সময়ে সময়ে কেন্দুৰে
পাকঘৰৰ চালিখনলৈ ভুমুকিয়াই ঘৈনীয়েকক চিৰগি থাকিল। ‘ঐ
মাছভজা নানিলিনে ...?’ জবায়ো মাজৰাতিলৈ কেৰাহীত চেৰেক
চেৰেককৈ মাছ তেলত দি থাকিল। বোধে ক'লে, ‘চমৰিচা বন্ধু, চিধা

.....“নতুন বিজনেচ এটা পাইছো। নম্বৰৰ চকা ঘূৰাই লটাৰী খেলাম বুইছ। চকা এটা আছে খোদা আলিৰ ঘৰত। চল্লিছ টকামান ধৰাই চকাটো লৈ ল'ব পাৰিলে কাৰবাৰটো চালু কৰি দিম। খালী মুৰ্গী দুটা বজাৰত আজি চেল হ'লেই হৈ গ'ল।”.....

চিথি লাইন লাগালে না হ'ব। টাকা বনাবলে কিনি এক্টা দুচোৰা কিটিপ লাগাব লাগিব।

কেন্দুৱে সিদিনা বোধক ধোন্দোলৰ ভাটিত পোৱাৰ পিছত হোজামানুহ বুলিয়ে মানি লৈছিল। এইবাৰ বোধক কথায়াৰত সেয়েহে কেন্দুৱ উচপিচনি অধিক হ'ল। তালৈ সি বৰ শুকৰ্ত্ত দি চালে। সুবিধা পাই বোধক কথা বৈ নগ'ল।

‘গজাল ফুটি কিনি একটা জৰী লাগাব লাগিব।’

‘জৰী! জৰী আক কেলে?’

সাৰকথা আৰত কৰাৰ প্ৰাক্মুহূৰ্তত এবাৰ বোধে শুণওৱিয়াকৈ হাঁহিলে। হাঁহি বদ্ধ হ'ল আৰু লগে লগে সি নতুন কৌশলটো কেন্দু তেলীয়াৰ মনখোৱাকৈ বৰ্ণালে। কথাৰ লগে লগে অস্থিবতাৰে সি সৌহাতৰ খীণ আঙুলিকেইটাৰ নচুৰাই থাকিল।

বহুৰতি হ'লত বোধ আৰু চৰ্খু বিহাৰী গ'লগৈ। বোধৰ ন' বুদ্ধিটোৱে কেন্দুৱ বুকুত কৃহীয়া উমণি দি গ'ল। বোধলৈ তাৰ মৰম উপজিল। এজাক ফেৰফেৰিয়া সেঙ্গেতা বতাহ বৈ গ'ল। কৰবাত হুৰুৱে মতা যেন শুনি কেন্দু ভিতৰ সোমাই দুৱাৰৰ ডাঃ লগালে। দুৰত বোধে কাঢ়া বঙাপনীৰ নিচাত বেমেজালি কৈ গোৱা ভাঙ্গৰা সুৰ শুনা গ'ল।

দিন-কাল ভাললৈ আহিল। সৌ সিদিনাৰ দেউলীয়া মছলা বেপোৰী কেন্দু চকুৰ পৰাচতে গজগজিয়া হৈ আহিল। তিনি সাজেই মাছে-মঙ্গেহে দৰনিপিটি খাৰ পৰা হ'ল। ন ঘৈনীক গহনা-গাথিৰি কৰাই দিলে। লাগ বুলিলে পৰকো ধন-বিত ধাৰলৈ সুদলৈ দিব পৰা হ'ল। মানে চকা ঘূৰে মানে কেন্দুৱে ধন আৰ্জি থাকিল। তেনেতে ঘটিল দুৰকপলীয়া ঘটনাটো। কেন্দু পৰিল পুলিচৰ চেপাত। গৰীয়া আজান বুধবৰীয়া বজাৰৰ পৰাই পুলিচে কেন্দুক নি বঙাঘৰ পোৱালৈগৈ। বজাৰ খনত যেন জ্বইহে লাগিল। ভোনভোনিৰ মাজেৰে বজাৰখনত থকা মানুহবোৰ প্ৰশংসনৰ মুখবোৰ খৰখেদকৈ ইফাল-সিফাল কৰিবলৈ ধৰিলে। আশ্চৰ্য্যৰ গহুৰত বজাৰ ভগাৰ পৰলৈ মানুহবোৰ কিছু শান্ত হ'ল। কথাৰ ওৰ ওলাল। আচলতে সকলো অথন্তৰ ঘাঁই হ'ল কেন্দুৱ ধনৰ থক চৰিল। মানুহে বুলিলে সি হেনো চকাৰ পিছফালে জৰী এডাল ভৰিৰ সতে জগতীয়াই যুতি লোৱাৰ দিহা কৰিছিল। কেন্দুৱ গচক পৰেমানে ইফালে ভাগ্যৰ চকাও অচল হয়। চৰ্খু বিহাৰী ওচৰতে বৈ থাকি সাউৎকৈ মেজৰ ধনগাল সামৰি থয়। কেন্দু তেলীয়াৰ চকু দুটা তিৰবিৰাই উঠে। বোধে নিলগত থাকি তৃপ্তিৰে ধোৱা থায়। তবু অতগাল মানুহে জুৱাৰ নিচাত ফেৰ পাতি ধন ভাঙে।

ইফালে জৰাজনী নিমাখিত তিৰী। গিৰিয়েকটোৰ বাজে কেও কিছু নোহোৱা তাই বিপাঞ্জত পৰিল। কেন্দুৱে মাহচৰেকে ফাটকে খাটিব লগা হ'ল। সাঁচতিয়া ঢুকাল। দুবেলা লোৱা-খোৱাৰ টুন-টনি হৈ আহিল। বোধ আৰু চৰ্খু বিহাৰীও সেইদিনা বজাৰৰ পৰা ফৰিং

চিটিকা দিয়াৰ পাছত মানুহকেইটাৰ ছাঁটোৰ গোকো নোহোৱা হ'ল। এদিনা মোকল খাই কেন্দু ঘৰৰ মানুহ হ'লাহি যদিও ফাটকেৰ পৰাই তাৰ গাত টাইফইড লভিলে। গাঁঠিৰ ফুটাকড়িটোও আগতেই উদি হৈছে। ডাঙ্কৰ, কবিৰাজ, ঔষধ-পাতি যতাৰ নোৱৰাৰ ৰোষতে হাড়ে-চালে লগা মানুহটো এদিন সিফলিয়া হ'ল। জবাই চুলি কোঁচা আজুৰি আজুৰি কপাল চপবিয়াই কান্দিলে। বোধে-চৰ্খুৰ তবু দেখা নহ'ল। দহা-কাজো হৈ গ'ল। যোৱাজন গ'ল পিছে বিৰোৱত পৰিল আজলী মানুহজনী। দহজনে দহটা দিহা দিলে। নিমাওমাও ঘৰডুখৰিৰ পিৰালিতে বহি বহি জবাই তিনিদিনমান কথাবোৰ উধৰ পৰা মুধলৈ ভাবি থাকিল। মাজে মাজে ইনাই-বিনাই কান্দিবৰো মন কৰিলে। অথচ তাই আৰু নেকান্দিলে।

মাজতে এদিন তিনিসঙ্গিয়া কাঙ্কতে কিবা এটা লৈ ক্ষীণকাই মানুহ এটা পদ্ধলিত থিয় দিলেহি। এচাবত নঙলা খুলি সোমাই আহিল। জবাব কিঞ্চিত ভয়ভাব লাগিল যদিও ফেৰকা-ফেৰেক হৃটঙা খোজকেইটা চিনি পোৱা যেনো লাগিল। চাৰি হাতমান দুৰত থাকোতেই তাই মানুহটো চিনিলে। সেইটো বোধ। কিবা কথাৰ পৰা গাটো তাইৰ জৰজৰকৈ ঘামি গ'ল। কাঙ্কত তাৰ চকাটো, সেইটো পানীপোটাতে ধমহকে পেলাই থৈ অলপ কুঁজা হৈ সি আহি বাৰান্দাত উঠিল।

‘কি ৰকম আছা বহন?’

অখজা মানুহটোৰ সমুখত জবাই খন্তেকলৈ হলেও জথৰ লাগিল। থাউকতে কি কৰা যায় তাই ভাবি উলিয়াৰ নোৱাবিলে। হ'লেও কেৰাচিনৰ চাকিটো মজিয়াৰ সৌমাজতে থৈ ভগা মুঢ়া এটা আগবঢ়াই দিলে। বোধ বহিল।

‘কেন্দু ভাইটো চলিয়ে গ'ল; কি কৰিবা নচিবৰ বাত,’ পলমকে হলেও বোধে বেজাৰ কৰা যেন দেখুৰালে। জবাই দুৱাৰৰ পোলাটোতে ধৰি থিয়দঙা দি থাকিল। তাইৰ কাৰণে নতুন কথাৰ আতক পৰা যেন লাগিল। তেনেতে পথৰা বোন্দা এটা পিৰালিৰ কাষেৰে পাৰ হ'ল। তাৰ গাত লাগি পানীপোটাত পৰি থকা চকাটো এবাৰ ঘূৰখাই বৈ গ'ল।

‘অভি কি কৰিছা বহন,’ কথাই প্রতি বোধে সমভাগী যেন দেখুৰালে।

‘বাৰাৰ ঘৰলৈকে যাঁও নেকি এবাৰ। বিয়াৰ দিন ধৰি বাৰাৰ মুখ দেখা নাই। অতবোৰ ঘটি গ'ল একো এটা খৰ দিব পৰা নাই, নহলে বাৰা নিজেই আহি দেখা দিলেইহেনে।’ মাত্ৰ এখন্তেক আগেয়ে ভাবিপোৱা কথাটোকে তাই কৈ পেলালে। কথাৰ ফুটাওঁতে জান নাজান দুখ বিৰিষি উঠিল।

‘হা হা বহি ঠিক হ'ব। হামি ভি চচিছো। কেন্দু ভাইট’ আমাৰ এক লগৰ মানুচ। বহিটো চলি গৈছে। লেকিন আমাৰট’ এক্টা ডিউটি

আছে। না কি কয় বহন ?' যার কথাটি যেন মনে পড়ে আসে।

জবাই কেবল নিতাল মাৰি কথাবোৰ শুনি গ'ল। তাৰ পিছত আৰু বেছিপৰ বোধ নবহিল। কেৰাচিনৰ চাকিটো এঙ্গেৰো এসোপা হৈ ধিমিক-ধামাককৈ জ্বলি থাকিল। তেলো ঢুকাল। তাই বাঁহৰ আগদুৱাৰখনত কপ্কপিয়াকৈ দুৱাৰডাঙডাল লগাই ভিতৰ সোমাল। জুহালত বাঁহখৰিৰ জুই একুৰা ধৰি চাউল থোৱা মাটিৰ কলহটো চালে এসাজৰ বাবে দুমুঠিমান তলিতে আছে। তাকে পূৰ্বাকল এটাৰে সৈতে সিজালে। নিমখ লৈ কোনোমতে গিলি শোৱাৰ যা-যোগাৰ কৰিলে তাই। গোটেইখন জৰাৰ উদং উদং লাগিল। কেনিও মাত বোললৈ মানুহ এটা নাই। জাৰিৰ বাতি কেউদিশে নিতাল মৰা। ওপৰ মুকে শুই শুই তাই ভাৰিলে। জহি যোৱা বেৰৰ, ভেঁকুৰে ধৰা মজিয়াৰ এই এৰাৰাবি হেন ঘৰটোত এয়াই তাই শেষবাৰলৈ শুবলৈ লৈছে। কাইলৈৰ পৰা তাই আৰু নাথাকে। নিবলগা যি দুই এপদ চৰ হাড়ি আছে পাছে পৰে পাৰিলে নিব। অকলে মাইকী মানুহজনীয়ে অতবোৰ জঙ্গল লবণ নোৱাৰে। ভাববোৰ উজাই গৈ কোনোবাধিনিত তাইৰ কেন্দুলৈ মনত পৰিল। কিন্তু নাভাৰিলে তাই। হয়নিয়াহ এটি কাঢ়ি বাঁহৰ গাঁথে দিয়া পালেওখনত বাগৰ সলাই জবাই শুবলৈ যত্ন কৰিলে।

বেলি ওলালত খৰখেদাকৈ ইখন সিখন কামবোৰ জবাই কৰি আঁতালে। সদায়ে কৰি আহা বহকেইটা কাম আজি তাইৰ কৰিব লগা নহ'ল। তবু আগ পাছ কৰি ঠেক চোতাল দুখন সাৰিলে। জাৰিৰখিনি একতিয়া কৰি থ'ওতেই মুগ্গী গৰালটো চকুত পৰিল। ই'ওতে যোৱাবেলিয়েই বতাহী বেমাৰত মুগ্গীগাল মৰি হাৰি সাং হ'ল। ঘাই জনী আছে। তাইকে কি কৰো কি নকৰো বুলি ওচৰতে লালী মিঞ্চনীৰ ওচৰলৈ বুকুতে বাকি লৈ গ'ল। 'বাইটি এই মুগ্গীজনী কেইদিনমান তুমিয়ে পোহা। মই ঘৰলৈকে এৰাৰ যাঁও বুলি ভাবিছো। কেতিয়া আছো আহোনে নাহো তাৰো ঠিক নাই। কণী পাৰিবৰ হৈছেই। তাইক প্রতিপাল কৰি তুমিয়ে থোৱা বেছা কৰিবা।'

গাটো তিয়াই সাজটো সলাই তাই যাবালৈ ওলাল। পদুলিলৈ ওলাই আহি জবাই চাঁও নাচাঁওকৈ উদং ঘৰটোলৈ এৰাৰ চালে। দুখত গধুৰ হোৱা দুটোপাল চকুপানী সদাই তাই সাৰি নিকাকৰি থোৱা পদুলিৰ মাটিলৈ বাগবি গল। পিছফালৰ কলতলৰ পৰা লালীয়ে তাইলৈ চাই থাকিল। জৰা আৰু নৰ'ল। পুৰণা চামৰাৰ বেগটো ওলোমাই লৈ তাই কোৰাকোৰিকে বাট ললে।

বেঙেনাখোৱা বজাৰৰ গলিতে গাড়ীয়ে মানুহ তোলে। উজনিমুৱা এখন বাচগাড়ীৰ ওপৰত মুগ্গী খাঁ, পাচলি বস্তা, গুৰৰ টিন উঠাই থকা জবাই দেখা পালে। বজাৰৰ স্বাভাৱিক হৈ-চৈ চলি থাকিল। দমে দমে গেলা নৰ্দমা, পচা জাৰিৰ দুৰ্গন্ধ। তাৰ শাৰীৰতে কচাইখানা, মাছৰ বজাৰ। সিকায়ৰ পৰা বেমেজালিকৈ ভাহি আহিছে আয়ুৰেদিক ঔষধৰ শুণাশুণ, অষ্টধাতুৰ আঙুষ্ঠি পিঙ্কা লাভালাভ, বান্দৰ নচোৱা দেচোৱালী মানুহটোৰ অখজা অসমীয়াত দিয়া বসভাষ। এইবোৰৰ মাজেৰে এটা চিনাকি মাতত জবাই শুনিলে নিগনি মৰা, পইতাচোৱা মৰা, ওকনি মৰা ঔষধৰ বিজ্ঞাপন। জুমি চাই মানুহৰ হেম-গেমৰ

মাজেৰে তাই দেখা পালে সেইটো বোধ। সিয়েই বেছিচে জীৰমৰা দৰবৰ বটেল পুৰিয়া। জৰা বৈ থকা গাড়ীখনত উঠি বহিল। তাৰ পৰাও চকায়কাকৈ তাই বোধক দেখি থাকিল। কিন্তু সি তাইলৈ মন নকৰিলে। গাড়ীখন মানুহেৰে ভাৰি পৰাত লাহে লাহে দীঘল বাচখনৰ চকাকেইটা ঘূৰখালে। থিবিকিখনেদি তাই দেখিবলৈ পালে নীলা কমিজ পিঙ্কা বোধ বোলা মানুহটো লাহে লাহে দূৰ হৈ গৈছে।

কুমাৰচুক গাঁওখন ভাগিল। মানুহে মানুহক নিচিনা হ'ল। গাইগুটীয়া মই বৰ ভাৰ, নিজগৰি তাতে খোপনি ললে। কানিমুনি পৰত জৰা আগফালৰ চালডুখৰিব তলতে জুপুকা লাগি বহি থাকিল। মুখৰ চোতালৰ সৌঁফালে হেলনীয়া চালিখনৰ তলতে কুমাৰশালৰ পাতচটা (চকাটো) একটিয়া হৈ পৰি আছে। ফপৰা কুকুৰ এজনীয়ে দুদিন আগতে তাৰ কামতে পোৱালী এপাল জগাইছে। চৰণীয়া গকু-ছাগলীয়েও একাঠু কৰিছে। হঠাৎ গুজুং-গুজুংকৈ লম্বোদৰ বেজ সোমাই আহিল। উদি গা, পোক্ষমৰা আঠুমুৰীয়া চৰিয়া এডুখিৰ লগতে কান্দত লাম লাকটুৰ জোলোঞ্চা এটি। বেজ সোমাই অহাৰ সতে ভাঙৰ মলমলীয়া গোক্ষ এটা জৰাৰ নাকত লাগিলহি। সাউঁকৈ সোমাই অহাৰ বাবে কমাৰশালৰ পাটচটাতে শুই থকা কুকুৰজনী উঠি লৰ মারিলে। পাতচটা বহু দেৰীলৈ ঘূৰি থাকিল। ভিতৰৰ পৰা বাপেকৰ বিষময় কেকনিবোৰ তাইৰ কাণ্ডত পৰিলহি। ঘূৰি থকা চকাটো দেখি পুৰণি কথাবোৰ ছবি একেখন হৈ তাইৰ মনৰ মাজেৰে বাগৰিব ধৰিলে। তাই ভাৰি ভাৰি বাকখিনি ভটিয়াই গ'ল .. 'ডেকা মথুৰাই সেয়া শালৰ চকাটো ঘৰঘৰ কৰি ঘূৰাব লাগিছে। ... শীতকালিৰ বাবে তে ওঁৰ গাত এৰোজা কম্বল আলটিয়া মাটিবোৰ থাপিছে এইবেলি পাতখন পুনৰ ঘূৰাইছে ... পুৰঠ হাতদুখনে চুচি-চুকুকি নিছে ... এটি টেকেলি হৈ উঠিছে ... টন সৃতাৰে কাটিছে এটি ভুৰুকা হৈছে আকো কাটিছে ভাগে ভাগে সেইবোৰ কোমল ৰ'দজাকত শুকাবলৈ দিছে জবাই আয়েক বাসন্তীয়ে চাহ যতাবলৈ আহিছে ... তেনেতে যেন পদুলিতে গৰগাড়ী বখাই সোমাই আহিছে নৈ কাষৰীয়া ম'হিখুটিৰ মানুহমখা ... বাপেক মথুৰাই খেৰৰ মাজৰ পৰা কুৰি কুৰি হিচাপত টেকেলিবোৰ উলিয়াই দিছে ... সিহঁতবোৰ যাবৰ পৰত বিহলৈ বুলি ভাল গাথীৰ কেইসেবমানৰ কথা কৈছে সেয়া সিহঁতবোৰে দিম বুলি কৈ গাড়ীত মাটিৰ টেকেলিবোৰ বোজাই দি লৈ গৈছে ... সেয়া যেন বিহুৰ উৰকা দিনা ধলফাটতে কেইটেকেলিমান ম'হিৰ থমা দৈ লৈ আহি মৰমেৰে জবাক এনেয়ে দি ওলাই গৈছেইগে।

আকো তাই লেঠাবী নিচিগাকৈ ভাবি গ'ল ... 'বাপেক মথুৰাই তাইক কোলাতে বজ্জ্বাই কৈছে 'আয় অ' জৰা, সেই পাতচটা, আমাৰ সেইয়াই লখিমী, চকাটো ঘূৰিছে যেতিয়া তেতিয়াহে ভাতমুঠি হৈছে। তোৰমে কুইপাত ফলিবোৰ আৰু যে ফুটুকীয়া চোলাটো আই লখিমীয়ে দিছে বুলি ধৰিবি। জবাই মনপুতি শুনে। '..... বসুন্ধৰাৰ বুকু খান্দি দেহে খাটি আৰ্জিছো সজে সজে, সেইগুণে দুখে-সুখে দুমুঠি আটিছেও।

জবাৰ মনত কুমাৰশালৰ পাটৰূপী লখিমীয়ে যেন লাহে লাহে

ବାହୁ ଲମ୍ବ । ତାଇର ଭକ୍ତି ଓପରେ । ତାଇ ଯେଣ ସୁଜି ଉଠେ ସଜ କି ଅସଜ କୋନଟୋ । ସେଇ ସୁଜି ଉଠା ଦିନ ଧରି ଜବା ସାବ ପାଇ ଧଲଫଟତେ । ମାଟି ଏମୁଠି, ଗୋବର ଏଚୁବାର ସତେ ଶୋତାକାନି ଲୈ ପୋନତେ ମଟିଲୟ କୁମାରଶାଲର ମଜିଆଖନ । ପିଛେ ପରେ ତୁଳସୀ ଭେଟିଟୋଓ ମଚେ । ଆଯେକ ବାସନ୍ତୀଯେ କଥ୍ୟ, 'ତୁଳସୀ ତଳତେ ଲଥିମୀର ସର ।' ମଧୁବାଇ ସେତିଆ ମଳା ଚକ ସାଜିବାଲେ ଧରେ କୁମାରଶାଲତେ ବହି ତାଇ କୁଂହିପାଠ ପଡ଼େ ।

କୁମାରଶାଲର ଚକାଟୋ ଘୁରେ ଦିନ-ରାତିଓ ସୁରି ଥାକେ ତେନେକେ । ଆଇ ଲଥିମୀକ ବୁକୁତ ବାନ୍ଧିରେଇ ତାଇ ଏଦିନ ଗାନ୍ଧକ ହୟ । ତେନେ ଏଠି ବସନ୍ତ ଦୋମୋଜାତେ (ତେତିଆ ତାଇର ସୁଜି ଜାନୋ ହୟ) ଜବାଇ ଭାବେ

.... ଜବାଇ ଭାବେ "ବହୁତବେଇ ଚକା ଘୁରେ । ମହୀର ସରର ଚବାଘରତ ଥକା ଡାଙ୍କର ଦେବାଳ ଘଡ଼ିଟୋର ଭିତରତ ଥକା ଚକାବୋର ଘୁରେ ବାବେଇ ଘଡ଼ିଟୋ ଘୁରେ ଆକୁ ମହୀର କେଛାବିଲେ ଯାଏ । ନଗରତ ଥେଲା-ବିଙ୍ଗା, ଗାଡ଼ୀ-ଲବିର ଚକାବୋର ଘୁରେ ଆକୁ ଘୁରେ ବାବେଇ କାବୋବାର ସରର ଗଧୁଲିର ଭାତମୁଠି ମୋକଳ ଖାଯ ଯାତ୍ରୀ ସ୍ଥାନାନ୍ତର ହୟ । ଗାଁରବ କ୍ଷୀରୋଦ ବଲୋଇତିର ସୁଢା ବଲଦକେଇହାଲେବେ ସତେ ସୁତି ଲୋରା ଲୋହାର ପାଟି ଲଗୋରା ପ୍ରକାଣ ଚକାକେଇଟା ଘୁରେ ; ହାତିମୁବାଇ ଆଧୋନମହୀଯା ଗଧୁଲି ଡାଙ୍କର ଭୋଟା ଜୁଲାଇ ସୁରି ସୁରି ମରଣ ଫୁବାଇ ... ବହୁବେକର ଭାତମୁଠି ଗୋଟାଇ ଲମ୍ବ ।"

.... ବହୁତବେଇ ଚକା ଘୁରେ । ମହୀର ସରର ଚବାଘରତ ଥକା ଡାଙ୍କର ଦେବାଳ ଘଡ଼ିଟୋର ଭିତରତ ଥକା ଚକାବୋର ଘୁରେ ବାବେଇ ଘଡ଼ିଟୋ ଘୁରେ ଆକୁ ମହୀର କେଛାବିଲେ ଯାଏ । ନଗରତ ଥେଲା-ବିଙ୍ଗା, ଗାଡ଼ୀ-ଲବିର ଚକାବୋର ଘୁରେ ଆକୁ ଘୁରେ ବାବେଇ କାବୋବାର ସରର ଗଧୁଲିର ଭାତମୁଠି ମୋକଳ ଖାଯ ଯାତ୍ରୀ ସ୍ଥାନାନ୍ତର ହୟ । ଗାଁରବ କ୍ଷୀରୋଦ ବଲୋଇତିର ସୁଢା ବଲଦକେଇହାଲେବେ ସତେ ଶୁତି ଲୋରା ଲୋହାର ପାଟି ଲଗୋରା ପ୍ରକାଣ ଚକାକେଇଟା ଘୁରେ ; ହାତିମୁବାଇ ଆଧୋନମହୀଯା ଗଧୁଲି ଡାଙ୍କର ଭୋଟା ଜୁଲାଇ ସୁରି ସୁରି ମରଣ ଫୁବାଇ ... ବହୁବେକର ଭାତମୁଠି ଗୋଟାଇ ଲମ୍ବ । ଲବିରାମ କୁହିଆର ଶାଲତ ଡାଙ୍କର ଗୋନା ମହିତୋଓ ଘୁରେ । ନଗରର କଳ-କାବଧିନାର ଚକାବୋର ନୃଧୁବିଲେଇ ବାଣିଜ୍ୟର ଘାଟି ଥାଏ । ଜବାଇ ଭାବି ଓବ ନାପାଯ । ତାଇ ଗଭିରକେ ଧରଣା କବି ଲମ୍ବ ଭୂଗୋଳର ପାଠତ ଲେଖା ଧରାଖନ ବେଲିର ଚାରିଓଫାଲେ ସୁରି ଥକାର ଦରେ ପ୍ରତିଟୋ ନିୟମେଇ ଯେଣ ସୁର୍ଗନ । ଦୀଘେ-ଦୀଘେଇ ହୁକେ ବା ବାନିଯେ-ବାନିଯେଇ ହୁକେଇ ଚାଟିପାଠୀଙ୍କ ହୁକେଇ । ଯାକର ମିଶି ପାଠାନ୍ତି ମନାର ଚାଟିପାଠୀଙ୍କ ପାଠିଯାଇଲୁ କାହିଁ କାହିଁ ହୁକେଇ କାହିଁ କାହିଁ କାହିଁ । ଯାକର ମନାର ଚାଟିପାଠୀଙ୍କ ପାଠିଯାଇଲୁ କାହିଁ କାହିଁ କାହିଁ କାହିଁ । ଯାକର ମନାର ଚାଟିପାଠୀଙ୍କ ପାଠିଯାଇଲୁ କାହିଁ କାହିଁ କାହିଁ କାହିଁ ।

ହୁକେ ନୃତ୍ୟା ଦିଘେ ବାନିଯେ ହୁକେ ଲାଗେ ସକଳୋ ସୁରିର ଲାଗିଛେ ଅବିରାମ । ହୟତେ କୋନୋଟୋ ସୁର୍ଗନ ଧିର-ହିର, ଅନ୍ୟଥା କୋନୋବାଟୋ ବେମେଜାଲିକେ ଘୁରେ । କୋନୋଟୋ ହବଲା ସଜେ-ସଜେ, ବିପରୀତେ କୋନୋଟୋ ଅସଜ ପଥେ । କୋନୋଟୋ ବୋଧହୟ ନିୟମ ଅନୁସରି ସୁର୍ଖାଇ, କୋନୋଟୋ ଅନିୟମେ । ତୁମ୍ଭେ ... ଅହରହ ସୁରି ଥାକେ ଚକାବୋ ।

'.... ଏନେକେଯେ ଏବେଳି ଶାଓନ ମାହର ମାଜତେ ବରନୈତ ପାନୀ ବାଢ଼ିଲେ । ମୈ ପାର ହବ ନୋରାତ ଉତ୍ସବପରୀଯା ମଛଳା ବେପାରୀ କେନ୍ଦ୍ର ତେଲୀଯା ଲମ୍ବୋଦର ବେଜର ସତେ ସିହିତର ସବତ ଉଠିଲାହି । ପାନୀ ଅନ୍ତତଃ ଏହାତମାନ ନମାଲେକେ ଆଶ୍ରଯ ଲୋରାର ସୁରିଧା ବିଚାର କେନ୍ଦ୍ର ବାପେକ ମଧୁବାବ କାଷ ଚାପିଲ । ମଧୁବାଇ ପୁତୋଲାଗି ମାନୁହଟୋକ ଥକାବ ଦିହା କବି ଦିଲେ । ସଞ୍ଚାହ ଏବି ମାହୋ ସୁରିଲ, ତବୁ ପାନୀ ସେଇବାର ନମାବ ଲକ୍ଷଣ ନହିଁଲ । ମଛଳା ବେପାରୀଯେ ଖୋପନି ପୁତିଲେ । ଲାହେ ଲାହେ ଜବାଲେ ତାବ ମନ ହାଲିଲେ । ଜବାଯୋ ଚେଗା ଚୋରୋକାକୈ ଆସି ଦିଲେ । ଏଦିନ ବାତି ଜବାକ ଲୈ ମଛଳା ବେପାରୀ ନାରେବେ ସିପାର ହଲ । ଜବାଇ ସେନ୍ଦୂର ଲୈ ସିପୁରୀଯା ବୋରାବୀ ହଲାଗୈ । ବାସନ୍ତୀଯେ କାନ୍ଦିଲେ । ମଧୁବାଇ ପିରାଲିତେ ବହି ବହିନିଲେ ହୟନିଆହ କାଢ଼ିଲେ । ବିଜତବୀଯାର ଲଗତ ସବ ଲଥିମୀ ଗାଲ ବୁଲି ନିଜକେ ଦୋଷିଲେ । ମଧୁବାବ ବେପାରୋ ପରି ଆହିଲ । କୁମାରଶାଲର ଚାଲିଦୁଖରିବ ତଳତେ କାନି-ଡାଙ୍କର ଥଲି ପାତି ଲ'ଲେ । ବାସନ୍ତୀଯେ ପକା-ଏଙ୍ଗରଟୋ, ତିକିବାଟୋ ଯତାବ ଲଗା ହଲ । ତାକେ ନହଲେ ଅହରିଶେ ଥରିଯାଲେ ବାହ ଲ'ଲେ ।

ସେଇ ଯେ ସରଖନ ଭାଗିଲ, ଆଜିଓ ଥିତ ନାଲାଗିଲ । ମଧୁବାବ ପ୍ରକାଇଟିଛ ବେମାରେ ପାଲେ । ଦିନେ ବାତିଯେ ଚିତ ହୈ ପାଲେଙ୍ଗତ ମାନୁହଟୋ ପରି ଥାକିଲ । ତାମୋଲର ଦୁରୁବାବ ନେବାଖନତେ ଫୁଟାଇତ ପେଲୋରା ଥେକାରର ଲଗତେ ନିତୋ ତେଜ ବତିଆବ ଧରିଲେ । ସବର ଘଟି-ବାତି ବନ୍ଦକତ ଥୈ ବାସନ୍ତୀଯେ କୋନୋମତେ ଲାଇ ଖୁଟାଟୋ ଧରି ଥାକିବ ଲଗା ହଲ । କେବଳ ଲମ୍ବୋଦର ବେଜର ମକରଧବଜେହେ ମଧୁବାବ ପାଗଟୋ କୋନୋମତେ ଧରି ଥାକିଲ ।

ହଠାତ୍ କୁକୁର ପୋରାଲିମଥାର କେଂକେଙ୍ଗି ଶୁନି ଜବାଇ ତାଇର ପ୍ରାକୃତିକ ଅନ୍ତିତ ଥାରର କବିଲେ । ଫାପରେ ଖୋରା କୁକୁରଜନୀ ଚିତ ହୈ ପରି ଆଛେ । ତାଇର ଓପରମୁକେ ଥକା ସୁନକେଇଯୋବ ତାବେ ଏଟା ନୋଦୋକା ଉତ୍ସଞ୍ଚଳ ପ୍ରକତିର ପୋରାଲୀଯେ ଏଟା ଏବି ଆନଟୋର ଗାଥୀର ଥାଇଛେ । ଆନକେଇଟାକ ସି କାଷ ଚାପିବାଲେ ଦିଯା ନାହିଁ । ଦରବାଦବରି କବି ଥାକେତେଇ ପୋରାଲୀଟୋ କୁମାରଶାଲର ଶିଲର ଚକାଟୋତ ବେଯାକେ ଚେପା ଥାଇ ଧରିଲେ । ଜବାଇ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟଭାବେ କେବଳ ଚାଇ ଥାକିଲ । ସେଇ କାଲସନ୍ଧିଆ କୁକୁର ପୋରାଲୀଟୋର ବିକଟ ଚିଏବରଟୋ କ୍ରମାତ ବାଢ଼ି ଗଲ । □

●(ଅପ୍ରଭାବିତ ମହାବିଦ୍ୟାଲୟର ଜ୍ଞାତକ ତୃତୀୟ ସର୍ବର ଛାତ୍ର)

କମିଚ୍‌ଚାରି ଯୁଗରେ ପାଠିଯାଇଲୁ କାହିଁ କାହିଁ କାହିଁ କାହିଁ କାହିଁ । ମନ୍ଦିର ଚାରିରେ ଯୁଗରେ ପାଠିଯାଇଲୁ କାହିଁ କାହିଁ କାହିଁ କାହିଁ । ମନ୍ଦିର ଚାରିରେ ଯୁଗରେ ପାଠିଯାଇଲୁ କାହିଁ କାହିଁ କାହିଁ କାହିଁ । ମନ୍ଦିର ଚାରିରେ ଯୁଗରେ ପାଠିଯାଇଲୁ କାହିଁ କାହିଁ କାହିଁ କାହିଁ । ମନ୍ଦିର ଚାରିରେ ଯୁଗରେ ପାଠିଯାଇଲୁ କାହିଁ କାହିଁ କାହିଁ କାହିଁ । ମନ୍ଦିର ଚାରିରେ ଯୁଗରେ ପାଠିଯାଇଲୁ କାହିଁ କାହିଁ କାହିଁ କାହିଁ ।

জীত। প্রচলিত ভক্তির চৰ্তুভূত্যাচি। ভাক্তক ভ্রান্ত, ভাগ্য ক্ষেত্ৰীণ্য রুচি ভাচ জীত ভল্লাহ চাত
স্মৰণ মঞ্চ। প্রয়াবঙ্গী কামগুণীনু সম্ভাব চমী রাম কামক কৃষ্ণভূত ক্রান্ত চচিক চিকাত ধীৰ চ্যুমানভ
.....। প্র্যান্দৰ্য চৰ্তাৰ চৰ্তাৰ ধীৰ ধীৰ ভ্যান্দৰ চৰ্তাৰ চৰ্তাৰ ধীৰ ধীৰ। প্রচল ভগীচতীভূত প্রচল সমীৰণ ভাগৰতী

মাঝে সি শাক্ত প্রচলণাভূত প্র্যান্দৰ্য নিয়াম নিয়াম ক্ষয় ক্ষয় ক্ষয় ক্ষয়। প্রদৰ্শনী কাত সিৰি ভ্যান্দৰ কাত। প্রদৰ্শনী কাত প্রদৰ্শনী কীৰি
চৰ্তাৰীলু প্রচলণী। প্রচলণী প্রচলণী প্রচলণী প্রচলণী প্রচলণী প্রচলণী তাইৰ ভাৰনাত হাঁহি কান্দোনৰ
যোগফলৰ সমষ্টিহে শ্ৰেষ্ঠ মানৱজীৱন। পৃথিৰীত
বাক এনে মানুহ আছেনে যাক এই পৰ্যন্ত সংঘাতে
গৰকা নাই? তেওঁ ভ্যান্দৰ কাত। ধীৰ কেতু চৰ্তাৰ প্রয়াব

উস অসহ্য এই যন্ত্ৰণা। যন্ত্ৰণাৰোটো এটা সীমা আছে। তাই যে
এই যন্ত্ৰণা সহিব পৰা নাই। তাইক এই যন্ত্ৰণাৰ শিখাই যে দহি পেলাইছে
এফালৰ পৰা। তাই কেতিয়াবা মৃত্যুৰ কথা ও ভাৰে। তাইৰ বাবেটো
মৃত্যুৰে চিৰকাম্য। তাই জানো নীলিমক পাহৰি জীয়াই থাকিব পাৰিব।
হয়তো নীলিমৰ বাবে সম্ভৰ। হ'লেও অংকিতাৰ বাবে জানো সম্ভৰ
হ'ব? তাই যে অতীত অবিহনে জীয়াই থাকিব নোৱাৰে। মানুহ হেনো
অতীত প্ৰিয়। তাইক যদি কোনোবাই অতীতটো ঘূৰাই দিব পালেহেইতেন
.... তেতিয়া তাই চিৰখণী হ'লহেইতেন সেই ব্যক্তিজনৰ ওচৰত।

অংকিতা কাকতি শিৰসাগৰৰ পৰা আহি এইবাৰৰ স্মাতক প্ৰথম
বাৰ্ষিকত কটন মহাবিদ্যালয়ত নামভৰ্তি কৰিছেহি। অংকিতা কাকতি
দেখাই শুনাই সহজ-সৰল, অমাৰিক ছোৱালী। তাই ভালপায় ফুল,
তৰা, গান অথবা কবিতা আনহাতে নীলিম ভৰলীৰ ঘৰ গুৱাহাটীতে।
সিও অংকিতাৰ সৈতে একে লগৰ। দুয়োটাৰে সন্ধানীয় বিষয় অসমীয়া।
নীলিমো খুড়ুৰ পৰোপকাৰী ল'ৰা। সি ভাল গীতাৰ বজায়। দুয়োটা
ভাল বঞ্চু।

প্ৰথম অৱস্থাত অংকিতা হোষ্টেললৈ অহা পলম হৈছিল। যিহেতু
তাইৰ দেউতাৰক পুৰণি অসুখটো আকৌ হৈছিল। দেৱি হোৱাৰ কাৰণে
তাইৰ মেজৰ ক্লাউ কেইবাটাও খতি হৈছিল। ফলত তাই পাছ পৰি
গৈছিল। তেতিয়া তাইক নোট বিলাক দি সহায় কৰিছিল তাইৰ বন্ধু
নীলিমে। তাইক যিদিনা মাকে হোষ্টেলত এৰি গৈছিল তেতিয়া তাই
খুড়ুৰ অকলশৰীয়া অনুভূত কৰিছিল। তাইৰ বাবে বাবে ঘৰখনলৈ মনত
পৰিছিল, মনত পৰিছিল কগীয়া দেউতাৰক কথা, ভায়েক আৰু
ভনীয়েকৰ কথা। তাই বিচনাত শুই শুই উচুপিছিল। তাই ভাৰিছিল
এনেদৰে থাকিলে হ'ব জানো? তাইটো পঢ়িবলৈহে আছিছে। সেইহে
তাই পাৰেমানে চেষ্টা কৰিছিল নতুন পৰিবেশৰ মাজত খাপ খাই যাবলৈ।
ৰেগিং নামৰ সেই মাৰাঘৰক ব্যাধিটোয়ে কিন্তু তাইৰ পাছ এৰা নাছিল।
এদিন নহয় দুদিন নহয় পাঁচদিনকৈ তাই সমূখীন হ'বলগা হৈছিল
হোষ্টেল বেগিঙ্গত। তাইৰ চিনিয়ৰ ছোৱালী বিলাকলৈ ভীষণ খৎ
উঠিছিল। কেইদিনমান যোৱাৰ পাছত চৰবোৰ ঠিক হৈ গৈছিল। তাই

অ্যান্ড্রেয়েন চন্দ্ৰ জীত। চ্যালেং সংগ্ৰহ চ্যালেংনে চ্যালেংচ
নামাঙ নামাঙ নামাঙ, প্রেসিয়া নাম নাম জীত। নামাঙ প্রেসিয়া
হৃষীমাঙ চলাচলাঙ চলাচলাঙ-প্ৰেসিয়া জীত। নামাঙ নামাঙ নামাঙ
জীত। নামাঙ নামাঙ নামাঙ নামাঙ নামাঙ নামাঙ নামাঙ নামাঙ নামাঙ

আচৰিত হৈ গৈছিল চিনিয়ৰ ছোৱালীৰ মমতা দেখি। মানুহো ইমান
সলনি হ'ব পাৰেনে তাই ভাৰিছিল।

তাৰ পাছত তাই ব্যন্ত হৈ গৈছিল পঢ়াত, ক্লাউ কৰাত। যিহেতু
তাইৰ চৰুত অলেখ স্বপ্ন। তাই ভালদৰে পঢ়ি চাকৰী কৰিব আৰু
ভায়েক কংকণক গড় দিব এজন সু-চিকিৎসক হিচাপে। প্ৰথম বছৰ
তাইৰ ভালদৰেই অতিবাহিত হ'ল। পাৰ্ট ওৱানৰ পৰীক্ষাৰ সময়তে
ঘটি গ'ল নভৰা ঘটনাটো। কলেজৰ পৰা আহি তাই এনেয়ে শুই আছিল।
তেনেতে মিমিৱে আহি ক'লেহি অংকিতাৰা, তোমালৈ ঘৰৰ পৰা ফোন
কৰিবে। তাই একে জাপে গৈ বিচিভাৰ তুলিলৈগৈ। হেঞ্জ' বুলি কওঁতে
ভায়েক কংকণৰ মাতটো ভাঁহি আহিল। কংকণে ক'লৈ, বা তাই
আজিয়েই যেনেতেনে গুচি আহি দেউতাৰ অসুখটো অলপ বেছি হৈছে।
মই বাখো দেই বুলি কংকণে লাইন কাটি দিলে। তাই লৰালৰিকে গৈ
চুপাৰক ক'লে। চুপাৰে আজি ইমান দেৱিকে তুমি যাৰ নালাগে বুলি
ক'লে। তাই চিন্তা কৰি কৰি পঢ়া টেবুলখনতে বহি থাকিল। পাছদিনা
নিচেই পুৱাতে তাই ঘৰলৈ বুলি বাওনা হ'ল। তাই ঘৰ গৈ পোৱাৰ
অলপ সময়ৰ পাছতে দেউতাকে সকলোকে কন্দুৱাই শুচি গ'ল এই
পৃথিৰীৰ পৰা চিৰদিনলৈ। তাই মানসিক ভাৰে ভাগি পৰিছিল। ফলত
তাই পৰীক্ষাৰ বাবে অপস্তুত হৈ পৰিল। সময়ৰ লগত উৰি গ'ল এটা

..... তার পাছত তাই ব্যস্ত হৈ গৈছিল পঢ়াত, ক্লাউ কৰাত। যিহেতু তাইর চকুত অলেখ স্বপ্ন। তাই ভালদৰে পঢ়ি চাকৰী কৰিব আৰু ভায়েক কংকণক গঢ় দিব এজন সু-চিকিৎসক হিচাপে। প্ৰথম বছৰ তাইর ভালদৰেই অতিবাহিত হ'ল। পাট ওৱানৰ পৰীক্ষাৰ সময়তে ঘটি গ'ল নভৰা ঘটনাটো।

এনেদৰে দিনবোৰে বাগৰ সলালে। তাই পুনৰ হোষ্টেললৈ আহিবলৈ ওলাল। তাই মনে মনে ভাৰিছিল, সংঘাতৰ অবিহনে জানো সাফল্য আহে ! তাইৰ ভাৱনাত হাঁহি-কান্দোনৰ যোগফলৰ সমষ্টিহে শ্ৰেষ্ঠ মানৱজীৱন। পৃথিৰীত বাবু এনে মানুহ আছেনে যাক এই পৰ্যন্ত সংঘাতে গৰকা নাই ? তাই সেই ভাৰিই ন-উদ্যমেৰে অধ্যয়নত ভ্ৰতী হ'ল। তাই এদিন কলেজত নীলিমক লগ পালে। পৰীক্ষা কেনেকুৰা হ'ল বুলি সোধাত সি ক'লে যে ভালদৰে পঢ়া নোহোৱাৰ বাবে সি পৰীক্ষা আধৰৰা কৰিলে। অংকিতাই যেন সকাইহে পালে। অন্তত তাইৰ এজন হ'লেও সহযাত্ৰী আছে। নীলিমে তাইৰ খবৰ খাতি লৈ ক'লে যে “তোমাৰ যদি কিবা প্ৰশ্নোত্তৰ সম্পূৰ্ণ হোৱা নাই তেনেহলে মোক ক'বা মই তোমাক লিখি দিম। অংকিতাই হ'ব বাবু বুলি ক'লে।

এদিন দুদিনকৈ পৰীক্ষাৰ দিন চমু চাপি আহিল। নীলিমে নিঃযার্থভাৱে অংকিতাক সহায় কৰিবলৈ ধৰিলে। দুয়োটাৰে বন্ধুত্বই গভীৰৰ পৰা গভীৰতলৈ গতি কৰিলে। ইটোৰ ওপৰত যেন সিটোৰ দায়িত্ব সমান। দুয়োটাই এটা ভাল ফলাফলৰ কাৰণে আশা কৰে। যথা সময়ত পৰীক্ষা আৰম্ভ হ'ল। অংকিতাৰ পৰীক্ষা ভালেই হৈছে। কিন্তু প্ৰথম পৰীক্ষাৰ দিনাই অংকিতাই নীলিমক বিচাৰি কলেজ চৌহদ চলাখ কৰিলে। নীলিমৰ পৰীক্ষা বেয়া হোৱাৰ বাবে সি শুচি গৈছিল তাইক নোকোৱাকৈয়ে। অংকিতা ভীষণ আচৰিত হৈছিল তাৰ কাণ দেখি। তাইৰ অভিমান হৈছিল তাৰ ওপৰত। তাই অনুভৱ কৰিছিল তাৰ যে অনুপস্থিতি খু'উৰ বেছিকেয়ে উপলক্ষি কৰিছে। কিন্তু কিয় ? নীলিমৰ প্ৰতি তাই চোন লাহে লাহে দুৰ্বল হৈ পৰিছে। কি এই অনুভৱৰ নামেই প্ৰেম, ভালপোৱা নেকি ? তাই ভাৰি ভাৰি হোষ্টেল পালেগৈ। তাইৰ ভাৱনাত নীলিম থকাৰ দৰে নীলিমৰ ভাৱনাত বাক তাইৰ ঠাই আছেনে ? হঠাৎ পলিৰ মাতত অংকিতাৰ তন্দ্রা ভাঙি গৈছিল। অংকিতাবা কি ভাৰিছ ? পৰীক্ষা বেয়া হ'ল নেকি ? পলিয়ে সুধিছিল। অংকিতাই নাই এনেয়ে বুলি কৈ তৈ দিলে। কেইদিনমান যোৱাৰ পাছতে সিহঁত পৰীক্ষাৰ যৱনিকা পৰিছিল। পৰীক্ষাৰ শেষত অংকিতাৰ দুৰ্বল মনে

আৰু একো বুজনি নামানি নীলিমলৈ ভালপোৱাৰ প্ৰস্তাৱ দি এখন চিঠি লিখিবলৈ মনস্থ কৰিলে। সেইমতে লিখি তাক দিলেও। কিন্তু নীলিমে তাইৰ চিঠি পঢ়ি আচৰিত হৈ গৈছিল। নীলিমেটো কেতিয়াও অংকিতাৰ এই প্ৰস্তাৱৰ কথা কল্পনা কৰা নাছিল। তাই বাবু তাক কিয় ভুল বুজিলে ? সি এবাৰ ভাৰিলে তাইক চিঠিখন ঘূৰাই দিব। কিন্তু পিছ মুহূৰ্ততে তাৰ কোমল মনটোৱে চিঠিখন ঘূৰাই নিদিবলৈ হাঁহাকাৰ কৰি উঠিল। সি বিগাঞ্চত পৰিল। আচলতে নীলিমে অংকিতাক বাদৰী হিচাপে খুটুৰ ভাল পায়। আনহাতে নীলিমে মাধুৰীক বিয়া পতাৱ প্ৰতিশ্ৰুতি দি দৈছে। সি উপায়বিহীন হৈ অংকিতালৈ চিঠি এখন লিখাৰ কথাকে ভাৰিলে। সি খু'উৰ বিনৰ্ভৰাবে অংকিতালৈ লিখিলে যেন এই প্ৰস্তাৱটো বাখিব নোৱাৰ বাবে যেন নীলিমক তাই কেতিয়াও বেয়া নাপায়। যিহেতু সি মাধুৰীক প্ৰতিশ্ৰুতি দি দৈছে। সি আৰু লিখিলে যে অংকিতা নীলিমৰ বৰ্ণমানত আৰু ভাৰিয়তলৈও এগৰাকী ভাল বাদৰী। চিঠিখন অংকিতাক দি দিলে।

চিঠি পঢ়াৰ পাছত অংকিতা শিল পৰা ক'পোলৈ ৰাপান্তৰিত হ'ল। তাই বোৰা হৈ গৈছিল হাজাৰবাৰ কন্দাৰ চেষ্টা কৰিও যেন কান্দিব পৰা নাছিল। তাই প্ৰেম নামৰ আলফুলীয়া বাটটোত প্ৰথম পদক্ষেপতে কিয় ইমান বেয়াকৈ পিচল খালে। নীলিমে কিয় এদিনো মাধুৰীৰ কথা তাইৰ আগত নক'লে। কাৰ ভুল হ'ল নীলিমৰ নে অংকিতাৰ। বাবে বাবে উভৰবিহীন কিছুমান প্ৰশ্নই তাইক জুমুৰি দি থাকিল। তাই ভাৰি ভাৰি বিচনাত পৰিল। তাইৰ অজানিতেই যেন কোনোবাই হীৰুদাৰ সেই কৰিবা কেউফাঁকি আঁওৰাইছে —

ইয়াতকৈ

আৰু কি হ'ব পাৰে

তীৰ বাগী

যি

প্ৰেমত মই ব'বাগী ?? □

● (সমীৰণ ভাগৰতী মহাবিদ্যালয়ৰ স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষৰ ছাত্ৰ)

সংবাদ সংগ্রহ কর্তৃত সম্মত প্রকাশন সংস্কৃত সম্পত্তি

। বাংলা সাহিত্য প্রচারণ কর্তৃত এবং সম্পাদিত সম্পত্তি
বিষয়ের সম্মত প্রকাশন কর্তৃত এবং সম্পাদিত সম্পত্তি
। বাংলা সাহিত্য প্রকাশন সংস্কৃত সম্পত্তি

ভূষিত ওই চাঁদোর চাঁদোর চাঁদোর । ভূষিত চাঁদোর

বাংলা সাহিত্য প্রকাশন সম্পত্তি এবং সম্পত্তি এবং সম্পত্তি

হৰেছৰ বৰুৱাই এবাৰ গেটখনৰ ফালে কেৰাহীকৈ চাই চিগাৰেট
এটা জলাই ল'লৈ। পুনৰ এবাৰ সমুখৰ দন্তহীতৰ ঘৰৰ ফালে চাই, ঢকী
এখন টানি, ৰাঁষীৰ ফালে পিঠি দি বহি পৰিল। পুৱাৰ কোমল ব'দজাৰক
পিঠিত লৈ বহাৰ আমেজ ঠাণ্ডাৰ দিন কেইটাত বৰুৱাই খুৰ কমেইহে এৰে।
আজিৰ পুৱাটো নষ্টই হৈ গ'ল। চিগাৰেটৰ ছাইখনি টোকৰ এটা মাৰি পেলাই
মূৰৰ ভিতৰতে ভোৰভোৰাই উঠিল বৰুৱাই — যতমানে সংসাৰৰ
আৰ্বজনাবোৰ।

বৰুৱাই মনটো জোৰকৈয়ে বাতৰি কাকতখনত বহুবালৈ যত্ন
কৰিলে। চেষ্টাটো বিফল হ'ল। চকীখনত আউজী তেওঁ চকুন্দুটা জোৰেৰে
মুদি দিলে। ধৈৰীয়েকৰ প্ৰতিটো কামেই তেওঁৰ অতিষ্ঠ লাগি গৈছিল। কি
প্ৰয়োজনত কলঘৰবোৰ চপাই লৈছে মানুজনীয়ে!

কালি বাতি ভাত খাই উঠাৰ পিছত বাহিৱলৈ আহিয়েই বৰুৱাই গেটৰ
কাষতে থকা ছুটী লাইটটোৰ পোহৰত স্পষ্ট দেখিছিল, তেওঁৰ গেটখনৰ কাষতে
চিট হৈ পৰি মানুহ এজনীয়ে কেইকাই আছিল। বাহিৰ হাড় ক'পোৱা জাৰুৰ
কাৰণে বৰুৱা ওলাই নগ'ল বাহিৱলৈ। মানুহটোৱে অকনো প্ৰয়োজন বা উৎসাহ
বোধ নকৰিলে। বৰুৱানীকো নক'লে। ইমান কৰ্ম ব্যৰ্থ এখন মহানগৰীত কোন
কাৰ পদ্মুলিত পৰি আছেই সেইবোৰ থবৰ লৈ বৰুৱাই মূৰ্খামী কৰিব নোৱাৰে।
তেনদেৰে থবৰ কৰাটোও মানৱতাৰ পৰিচয় বুলি ভাবিব দিন কাহানিবাই
উকলিল। যান্ত্ৰিকতাৰ সম্পূৰ্ণৰূপে সাৰটি লোৱা এখন সমাজত যান্ত্ৰিকভাৱে
পৰিচয় নিদিলে যথেষ্ট লোকচানৰহে ভাগি হোৱাৰ সম্ভাৱনা থাকে। বৰুৱাৰ
কপালৰ বেখাকেইডাল এবাৰ স্বাভাৱিক হৈ পুনৰ থপ খাই পৰিল।

পুৱাই মানসীয়ে মানুজনীক গেটৰ কাষতে পৰি থকা পাইছিল।
কামকৰা ল'বাটোৰে সৈতে লগলাগি মানুজনীক কম্পাউণ্ডৰ ভিতৰলৈ আনি
গেটৰ ভিতৰফলৰ পকী মজিয়াখনতে শুবাই দিলে। কাৰবাৰবোৰত বৰুৱা
অতিষ্ঠ হৈ পৰিছিল। কিহৰ প্ৰয়োজন! এই কথাটোৰ কাৰণেই বৰুৱাই বাতি
মানুজনীক দেখা স্বত্বে মানসীক কথাটো নক'লে। কোৱাই লৈ কি
পৰিস্থিতিৰ সমূৰ্ধীন হ'লেহেতেন বৰুৱাই ভালকৈয়ে জানে। মানসীয়ে এই
মৃতপ্ৰায় মানুজনীক কাৰণে এখন লেপ, এখন কম্বল নষ্ট কৰিলেহেতেন
আৰু বাৰাঙাতে শুবাই বাতি দহৰাৰমান বৰুৱাক টোপনিৰ পৰা জগাই
মানুজনী ঠিকে আছে নে নাই চালেহেতেন।

। মানসী বাতি সম্পত্তি ভাইটোৱাৰী সম্পত্তি সঠিক পৰিচয়
যোৰ পৰিচয় কৰিবক। প্ৰয়োজন কৰা সহজত ত্যন্তৰ
চাঁদোৰ লিপি লিপি কৰিবক পৰা লিপি কৰিবক পৰা লিপি
প্ৰাঞ্জল হাজৰিকা

। মানসী বাতি সম্পত্তি ভাইটোৱাৰী সম্পত্তি সঠিক পৰিচয়

মানসী গাঁৰৰ ছোৱালী। বিয়া হোৱা তিনিমাহো হোৱা নাই। গতিকে
যান্ত্ৰিকতাক চিনি বা বুজি নোপোৰাটো একো আচৰিত নহয়। কিন্তু তাই যে
বৰুৱাকো অগ্রাহ্য কৰিবে। অৱশ্যে বৰুৱাৰ অলপ সহানুভূতি আছিল,
যেতিয়ালৈকে মানুজনী প্ৰতিমা বেশ্যা বুলি মানসীয়ে কোৱা নাছিল। কোৱাৰ
পিছত আৰু তাইৰ কাষ চপাৰ প্ৰশংসন নুঠে। তেওঁ দন্তহীতৰ ঘৰৰ ফালে চালে।
নাই কোনো নাই। কোনোৱাই দেখিলেতো বৰুৱাক ক'বৰাত কৈয়েই পেলাৰ
— “বৰুৱাই আকৌ লোকে থাই বৈ পেলাই দিয়া পাতত জোৱা টাপলি
মাৰে।”

বৰুৱাই চিগাৰেটটোত জোৰেৰে হোপা এটা মাৰিলে। বুকুৰ
ভিতৰখনত যেন খুটুব সুখ অনুভূত কৰিলে। বৰুৱাই এই ভাৰত চকুহাল
মুদি ধৰিলে। মানুজনীৰ ফালে এবাৰ কেৰাহীকৈ চালে তেওঁ। কাষতে
মানসী বহি আছে। কি কৰিবে অৱশ্যে দেখা নাপালে। মানসীৰ পিঠিখনে
আৰু কৰি বাখিছে। কিহৰ প্ৰয়োজনত এইবোৰ? প্ৰতিদান কি? মানুজনীয়ে
মৰিবই সি খাটাই। বাতিটো ইমান প্ৰচণ্ড ঠাণ্ডাত থকাৰ পিছত বেমাৰী এজনী
বাচি থকাৰ আশা ভুল। বেশ্যা! বৰুৱাৰ কপালৰ বেখাবোৰ দুণ্ডণ উৎসাহেৰে
কোঁচ থাই উঠিল।

অঞ্চলটোত প্ৰতিমা বেশ্যাৰ নাম নুশুনা বা চিনি নোপোৱা মানুহ
খুটুব কম। তেনদেৰে দিনৰ পোহৰত তাইক দেখিনাক নোকোঁচোৱা মানুহো
কোনো নাই। অৱশ্যে প্ৰতিমাৰ আগৰ সেই কুপ সেই বৌৱন এতিয়া নাই।
প্ৰতিমাৰ ঘৰ ক'ত, কিহৰ বাবে বেশ্যা বৃত্তি ল'ব লগা হ'ল সেইবোৰ কথা
বৰুৱাই নাজানে বা জনাৰ আগ্রহো কৰা নাই। প্ৰয়োজনো নাই। প্ৰতিমাই
অলপ আশ্রয়ৰ অভাৱত মানুহৰ দুৱাৰে দুৱাৰে ঘূৰাৰ অবস্থাটো বৰ বেছি
দিনৰ পৰা হোৱা নাই। এদিন আছিল, তাই যেতিয়া সুন্দৰী আছিল, যৌৱনৰ
ওখ-চাপৰ উদ্দাহৰাতাই তাইক তলবল কৰি বাখিছিল, বহতো গণ্যমান
ব্যক্তিয়েই তাইক তেতিয়া খাতিৰ কৰিছিল অলপ সংগৰ আশাত। এই পথত
ভৱি দিয়াৰ আগতে তাই বাক এবাৰ হলেও ভাবিছিল যে, এই সময়খনিনৰ
কথা? কিমান জটিল জীৱন, কিমান জটিল সমাজ?

যোৱা বাতি মানুজনীক দেখিয়েই বৰুৱাই বুজিৰ পাৰিছিল কিবা
এটা তাইৰ নিশ্চয় হৈছে। কিন্তু তেনেকুৰা সমস্যা এটা গাত পাতি লোৱাৰ
পক্ষপাতি বৰুৱা নহয়। মানুহৰ সহাবি নেপালে মানুজনী আঁতৰি যাৰ
বুলিয়েই তেওঁৰ ধাৰণা আছিল। মানসীয়ে তেওঁৰ ঘূঠেও পছন্দ নহয়। বৰুৱাই পুনৰ
এটা চিগাৰেট জলাই ল'লৈ। মানসিক অশান্তি খিনি চিগাৰেটটোৰে যদি
কাটিব পাৰি তেন্তে বৰুৱাই এনেকুৰা সময়ত শ শ চিগাৰেটৰ ধোৱাবে
বুকুখন ধোৱাময় কৰি তুলিব, কিন্তু বৰুৱাই যেন প্ৰথমদৰ কাৰণে অনুভূত
কৰিলে চিগাৰেট আৰু প্ৰতিমা বেশ্যাৰ মাজত এক অস্তুত সাদৃশ্য আছে।
মানসী ভিতৰলৈ সোমাই গ'ল। বৰুৱাৰ ভাৰুৰ যতি পৰিল যদিও তেওঁৰ
ফালে নাচালে। তেওঁ হাতৰ আধাপোৰা চিগাৰেটটোলৈ চালে। চিগাৰেটটো
যেন মুছৰ্বৰ্তৰ ভিতৰতে প্ৰতিমা হৈ পৰিল। তাই জুলি গৈ আছে গৈ আছে।

বৰুৱাই হঠাতে আধাপোৰা চিগাৰেটে এচ্ছেটোত জোৰেৰে গুজি দিলে। তেনেতে ভিতৰৰ পৰা মানসী ওলাই আহিল। বৰুৱাই ঘৈণীয়েকৰ ফালে চালে। হাতত নতুনকৈ কিনি অনা কহলখন দেখি বৰুৱাই চিৎকাৰ কৰি উঠিল।

হেই কি কৰা ? সেই নতুন কহলখন। সেইখনৰ দাম চাৰিশৰ ওপৰত জানা ?

এইবাৰ মানসী থমক খাই ৰ'ল, এক অন্তৰ দৃষ্টিবে বৰুৱাৰ ফালে চালে। বাতিপুৰীৰ ব'দজাক তাইৰ মুখত এচাৰ খাই পৰিল। মানসীক বেদীত সজাই থোৱা দোৰীৰ দৰে লাগিল। মানসীৰ দৃষ্টিয়ে যেন বৰুৱাক ডেদ কৰি কাবৰ বালত খুঙা মাৰিছে এনে ভাব হ'ল তেওঁৰ। বৰুৱাই অধিক সময় মানসীৰ মুখলৈ চাই থাকিব নোৱাৰিলে। চকু নমাই থ'লে। মানসীয়ে অন্তৰ সুৰেৰে বৰুৱাৰ চকুত চকু বাখি চিঞ্চি উঠিল ... এজন্মি মানুহৰ জীৱনক আপুনি টকাৰে জুখিব খুজিছে ? কি নিষ্ঠুৰ আপোনালোক। তাই যদি আপোনাৰ মাক হ'লহেতেন কি কৰিলহেতেন আপুনি ? বৰুৱাই মূৰ উঠাই মানসীলৈ চোৱাৰ সাহসকণ কৰিব নোৱাৰিলে। মানসীয়ে একে সুৰেৰে কৈ গ'ল।

... প্ৰতিমাই অলপ আশ্রয়ৰ অভাৱত মানুহৰ দুৰাৰে দুৰাৰে ঘুৰাৰ অৰহাটো বৰ বেছি দিনৰ পৰা হোৱা নাই। এদিন আছিল, তাই যেতিয়া সুন্দৰী আছিল, যৌবনৰ ওখ-চাপৰ উদ্দামতাই তাইক তলবল কৰি বাখিছিল, বহুতো গণ্যমান্য ব্যক্তিৱেই তাইক তেতিয়া খাতিৰ কৰিছিল অলপ সংগৰ আশাত। এই পথত ভৰি দিয়াৰ আগতে তাই বাক এবাৰ হলেও ভাৰিছিল যে, এই সময়খিনিৰ কথা ? কিমান জটিল জীৱন, কিমান জটিল সমাজ ? ...

হ'ব পাৰে তাই বেশ্যা ; বাতি পুৰুষৰ খুব প্ৰয়োজনীয় সামগ্ৰী। কিন্তু কোনোৱাদিন পুৰুষবোৱে বাক সুধিছেনে ? তেওঁলোকে কিয় তেনে কুঁচিত বৃত্তি এটা ল'ব লগাত পৰিষে। কেতিয়াৰা বাক আপোনালোকে শুনিবলৈ চেষ্টা কৰিছেনে ? তিল তিলকৈ জীৱনভাৱে মৃত্যু মুখলৈ আগবঢ়া এই পতিতা বোৱৰ হুনিয়াহবোৰ শব্দ। মই জানো, আপোনালোকে সেইবোৰত গুৰুত্ব দিব নোখোজে বা গুৰুত্ব দিয়া কথা বুলিও বিশাস নকৰে। কথাবোৰে বৰুৱাক বৰ বেয়াকে আহত কৰিলে। তথাপি ইয়াকে ভাৰি বৰুৱাই মনটোক প্ৰৰোধ দিলে যে বৰ্তমানৰ যাত্ৰিকতাক উপেক্ষা কৰাৰ সাহস বৰুৱাৰ নেলাগো আনৰো নাই বুলিয়েই ক'ব পাৰি। মানসী কোন সময়ত বৰুৱাৰ ওচৰণৰ পৰা আঁতিৰ গ'ল ক'বই নোৱাৰিলে।

চিন্তাবোৰ ফাঁকতে হঠাতে বৰুৱাই পুনৰ আকৌ এবাৰ চিগাৰেটৰ লগত প্ৰতিমাৰ এক অন্তৰ সাদৃশ্য বিচাৰি পালে।

হেবি পানী এগিলাচ আনকচোন। উত্তেজনাপূৰ্ণ মানসীৰ মাতটো শুনি বৰুৱাই সেইফালে চালে।

সোনকালে কৰক। এইবাৰ মানসীৰ মাতটোত এক অন্তৰ কাতৰতাসনা আছিল। অগত্যা প্ৰচণ্ড বিৰক্তিৰে বৰুৱাই কপালৰ বেখাবোৰ থুপ খুৱাই চকীখনৰ পৰা উঠি গ'ল। হাতত পানী এগিলাচ লৈ মানসীৰ ওচৰ পালেগৈ। তেওঁ প্ৰতিমাৰ ভাৱলেশ্বীন মুখখনলৈ চালে। এখন শুন্ধ মুখ। শুন্ধ হ'লেও বৰুৱাই তাইৰ মুখমণ্ডলত এক অভিনৰ সুন্ধৰ জ্যোতি যেন দেখা পালে। তম্যাদৃষ্টিবে বৰুৱাই প্ৰতিমালৈ চালে। মানসীয়ে গিলাচটো বৰুৱাৰ হাতৰ পৰা নিজৰ হাতত ল'লে। প্ৰতিমাৰ কোৱাৰিয়েদি মানসীয়ে খুৱাই দিয়া খাদ্যবস্তু কিছুমান বাগৰি গৈছে। মানসীয়ে চামোচ এখনেৰে এচামোচ পানী প্ৰতিমাৰ মুখত দি দিলে। বৰ কষ্টেৰে মানুহজনীয়ে পানীটোক খালে। বৰুৱাই একান্তমনে মানুহজনীৰ মুখখনলৈ চাই ৰ'ল। ক্লান্স্টিহীন এখন শুন্ধ মুখ। কোনো মৃত্যু ভয়ে ঝিল্লি কৰা নাই।

বয়সো বেছি হোৱা নাছিল মানুহজনীৰ। হঠাতে তেওঁৰ পুটো লাগি গ'ল প্ৰতিমালৈ। একান্তই অসহায় হৈ নপৰা হ'লে তাই নিশ্চয় আশ্রয় বিচাৰি নাছিল হেতেন। হঠাতে বৰুৱাৰ এনে লাগিল। মানসীয়ে যি কৰিছে ভালেই কৰিছে, দস্তইতে দেখক, আন মানুহেও দেখক, আনে কৰিব নোৱাৰা কাম এটা হৰেশ্বৰ বৰুৱাৰ ঘৈণীয়েকে কৰিব পাৰিছে। বৰুৱা মানুহজনীৰ ওচৰ চাপি গ'ল। আঠুকাটি প্ৰতিমাৰ ওচৰত হৰিল। মানসীৰ পিঠিত হাত এখন থৈ যথাসম্ভৱ কোমল মাতেৰে সুধিলে।

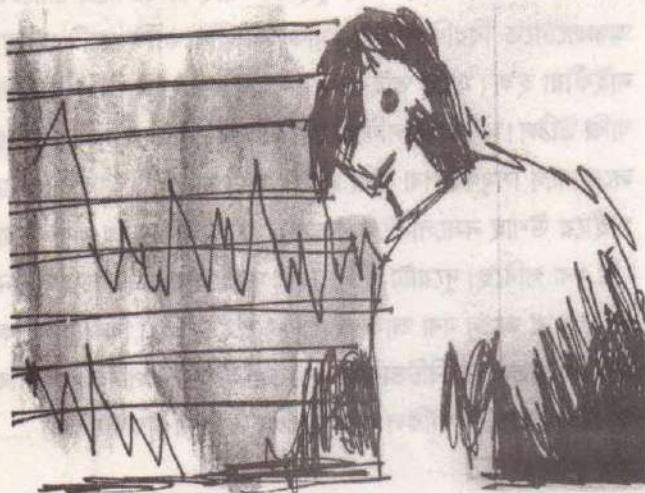
ডাক্তাৰক খবৰ দিম নেকি ? মানসীয়ে বৰুৱাৰ সজল চকু হাললৈ বৰ কৰণ দৃষ্টিবে চালে। এইমাত্ৰ যেন তাই কান্দোনত ভাগি পৰিব।

এইকণ দয়া যদি আপুনি অলপ আগতেও কৰিলহেইতেন ! এতিয়া বোধহয় তাইৰ কোনো চিকিৎসাৰ প্ৰয়োজন নাই।

আৰু এডেক পানী খালে প্ৰতিমাই, বাকীয়িনি ভিতৰলৈ নগ'ল। কোৱাৰিয়েদি বাগৰি গ'ল। বৰুৱাৰ বুকুখনত কিবা এটাই খুন্দা মাৰি ধৰা যেন অন্তৰ কৰিলে। তেওঁ মানসীৰ মুখলৈ চালে। মানসীৰ চকুত পানী। বৰুৱা সেইখনিত বৈ নথাকিল। তেওঁ দীঘল দীঘলকৈ খোজ পেলাই বাবাণু পালেগৈ। এই সময়ত তেওঁক এটা চিগাৰেটৰ খুব প্ৰয়োজন। টেবুলৰ ওপৰত পৰি থকা চিগাৰেটৰ বাঁহটো হাতত লৈ চালে। চিগাৰেট নাই। বৰুৱা হতাশ হ'ল। প্ৰতিমা আৰু চিগাৰেটৰ মাজৰ সাদৃশ্যটোৱে আকৌ তেওঁক অসুবিধা দিলে। গাল দুখনৰ ওপৰত কিবা এটাৰ অনুমান কৰি বৰুৱাই চুই চালে। তেওঁৰ চকুপানী ওলাইছে। □

(প্ৰাঞ্জল হাজৰিকা মহাবিদ্যালয়ৰ স্নাতক তত্ত্বাত্মক বৰ্ষৰ ছাত্ৰ)

শিল্প ও চার্চার মীলে কল দিয়ে চতুর্থ সপ্তাহে শীভ আছে। জন্ম তত্ত্ব ও জীবন কাণ্ড করে আসছে। স্টোর পোর্ট রেজি রেজি রেজি রেজি রেজি। প্রথম মৃত্যু কর্তৃপক্ষের প্রতি বিশ্বাস নেওয়া হচ্ছে। মৃত্যুর মুহূর্মুর প্রতি মৃত্যুর মুহূর্মুর প্রতি মৃত্যুর মুহূর্মুর প্রতি। জন্ম জন্ম মৃত্যু মৃত্যু।

“মা সোনকালে ভাত দিয়া। মোৰ দেৱি হৈছে। মই কলেজলৈ যাওঁ।” মমীৰ মাতত মাকে লৰালৰিকে গৈ পাকঘৰ পালেগৈ। মাক মানসীয়ে ভাত বাঢ়ি “মাতিলে মাজনী আঁহা ভাত খৌৰাহি।” মমীয়ে লৰালৰিকে ভাত খাই ন বজাৰ ঝাছ কৰিবলৈ বুলি ওলাই গ’ল। মমী ওলাই যোৱাৰ লগে লগে তাইৰ ককায়েক মৃঞ্ঘায়ও বাওনা

মাক মানসী আৰু জবা মাহীৰ খঙ্গৰ লগতে দুখও লাগিছিল।
তেওঁলোকে ইমান চেষ্টা কৰিও এইবিলাককে নিৰ্মূল কৰিব পৰা
নাই। তেওঁলোকে ধৰিবই নোৱাৰে প্ৰকৃততে কাৰ দোষ? আজিৰ
সমাজখনৰ নে এই উতনুৰা ল’ৰাজাকৰ।

হ’ল কলেজ অভিমুখে। অৱশ্যে সি কলেজত পঢ়িবলৈ বুলি নহয়। কলেজলৈ অহা ছোৱালী বিলাক চাৰলৈহে। সি এক বিশেষ ভংগীমাৰে বাইকত উঠি আঙুলি কেইটাৰে চুলিখিনি পাছফালে মাৰি মাৰি চিগাৰেট খাই বৈ থকা মমীয়ে কেইবাদিনো লক্ষ্য কৰিছে। কিন্তু তাই ককায়েক একো ক’ব নোৱাৰে। যিহেতু তাই তাক শ্ৰদ্ধা কৰে কিন্তু ককায়েকেহে তাইৰ শ্ৰদ্ধাৰ মূল্য দিব নাজানে। তথাপি তাই মাকক মাজে মাজে কয়, “মা দাদাটোক অকণমান বুজাবাচোন, সি যে কেনেকুৱা কৰি থাকে মোৰ লগৰবোৰ ওচৰত খুটুব লাজ পাওঁ জানা। তেতিয়া মাকে কয়, “তুমি আনৰ কথা নুগুনিবা মানুহবোৰে এনেই বেছি বেছি কয়।” তেতিয়া মমী আৰু নিমাত

৫১ বালু ক্যার্যারটীড় কলী প্ৰাণ চলানিয়ে চৰ্তু কৰিব।
মিমি প্ৰথম কলীৰ মসনিয়াসৰ। কীৰ জাপাৰ মৃত্যু ক্ষয়ৰ মৰিকৰ
কৰিব। কলী কৰিব কৰিব। কলী কলী কলী কলী। স্টোৱ বিহুৰ মৰিক চৰ মুক্ত কৰিব।
সংগীতা বাজখোৱা

হয়। তাই ভাৱে, “যি হয় হৈ থাকক মই আৰু একো নকওঁ।”

প্ৰফেচাৰ অৰূপ চলিহা আৰু মানসী চলিহাৰ মমী আৰু মৃঞ্ঘায় একমাত্ৰ সন্তান। মমী এইবাৰ উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বাৰ্ষিকৰ পৰা দুটাত লেটাৰ মাৰ্ক সহ প্ৰথম বিভাগত উন্নীৰ্গ হৈছে। তাই পঢ়াৰ লগতে নাচ আৰু গানটো সমানে আগবঢ়া। আনহাতে মৃঞ্ঘায় সম্পূৰ্ণ বিপৰীত। সি এতিয়ালৈকে তিনিবাৰ মেট্ৰিক দিও পাছ কৰিব পৰা নাই। উন্নাশুলি, অভদ্ৰামী কৰাই যেন তাৰ কাম। তাৰ কাৰণে প্ৰফেচাৰ অৰূপ চলিহাৰ চিন্তাৰ অন্ত নাই। মাক মানসীয়ে মেলে মিটিঙে ঘূৰি ফুঁৰোতেই আহবি নাই। দেশৰ সমস্যা, নাৰী সমস্যা ইত্যাদি বিলাকৰ ওপৰত বৰ বৰ ভাবণ দিওঁতেই যায়। নাৰী নিৰ্যাতন বন্ধ কৰিবলৈ শঁ'গান দি ফুৰে।

এদিন সিইত্ব চুবৰীৰে জবামাহী আহিল। জবামাহীয়ে মমীৰ মাকৰ সৈতে কাইলৈ হ’বলগা মিটিংখনৰ বিষয়ে আলোচনা কৰি আছিল। তেনেতে মমী কলেজৰ পৰা আহিল। তাই ভিতৰ নোসোমোৰাকৈ অনৰ্গল কৈ গ’ল কালি হৈ যোৱা ঘটনাটোৰ সম্পর্কে। কালি তাইৰ লগৰ বিনীতাক কলেজৰ পৰা আহি ধাক্কোতে

মাক মানসী আৰু জবা মাহীৰ খঙ্গৰ লগতে দুখও লাগিছিল।

তেওঁলোকে ইমান চেষ্টা কৰিও এইবিলাককে নিৰ্মূল কৰিব পৰা

নাই। তেওঁলোকে ধৰিবই নোৱাৰে প্ৰকৃততে কাৰ দোষ? আজিৰ

সমাজখনৰ নে এই উতনুৰা ল’ৰাজাকৰ।

কেইটামান ল’ৰাই এখন ভানত তুলি নদীকাষৰ হাবিখনলৈ লৈ গ’ল। তাই বহুত দেৱি ঘৰলৈ ঘূৰি লোয়োৱাত মাকহঁতৰ চিন্তা লাগিল। বহুত বিচাৰ খোচাৰ কৰাৰ পাছতো তাইৰ একো সন্ধান নাপালে। আজি বাতিপুৰা কোনোৰা মানুহ কেইজনমান খৰি আনিবলৈ গৈ তাইক মৃত অৱস্থাত নদীখনৰ পাৰত পৰি থকা পাইছে। মমীয়ে কথাখিনি কওঁতে কান্দি গৈছিল। মাক মানসী আৰু জবা মাহীৰ খঙ্গৰ লগতে দুখও লাগিছিল। তেওঁলোকে ইমান চেষ্টা কৰিও এইবিলাককে নিৰ্মূল কৰিব পৰা নাই। তেওঁলোকে ধৰিবই নোৱাৰে প্ৰকৃততে কাৰ দোষ? আজিৰ সমাজখনৰ নে এই উতনুৰা ল’ৰাজাকৰ। মমীয়ে আৰু ইয়াকো ক’লে যে সেই অভদ্ৰ ল’ৰা

কেইটা খুটুর ধনীঘৰৰ ল'বা। কিন্তু এতিয়ালৈকে পুলিচে ল'বা কেইটাৰ একো শুংসূত্ৰ পোৱা নাই। জবামাহীয়ে মৰীক কলে, “মৰী তই নাচ-গান কৰি ইমান গধুলী নাহিবি। মোৰ হ'লে বৰ ভয় লাগে, দেখিছ দিন কাল কেনেকুৱা হৈছে। মৰীয়ে হাঁহি হাঁহি ক'লে, “মাহী এটা কথা কি জানা সিহঁতে মোক পাৰিবও লাগিছে নহয় মই একে কিকে ... বুলি কওঁতে মৃন্ময় অহাত এইবোৰ কথা বন্ধ হ'ল।

গতানুগতিকতাৰে দিনবিলাক চলি থাকিল। দেউতাকৰ মধুৰ বুজনিৱেও মৃন্ময়ৰ স্বভাৱৰ পৰিৱৰ্তন কৰিব নোৱাৰিলে। সি ভাল হওকচাৰি দিনে দিনে বেছিকে বেয়ালৈহে গতি কৰিছে। মদ, ভাঁ, জুৱাই যেন তাৰ সৰ্বস্ব। দেউতাকৰ চিঞ্চা দুণ্ডণে বাঢ়িবলৈ ধৰিলে ফলত মানুহজনক বেমাৰে লগ ললে।

আনহাতে মৰীৰ সফলতাবোৰে ধুপ কাঠিৰ দৰে চৌপাশ বিয়পি পৰিল। তাইক এইবাৰ কেনোৱা এজন জনপ্ৰিয় গায়কে কেছেট কৰিবলৈ নিমন্ত্ৰণ জনাইছে। ফলত তাই গানৰ অনুশীলন খুটুৰ বেছিকেয়ে কৰিব লগা হৈছে। সেইদিনা গানৰ স্কুলৰ পৰা ঘূৰি আঁহোতে তাইৰ অলপ গধুলী হ'ল। খৰ খোজেৰে আহি থাকোতে সেই অভাৱনীয় ঘটনাটো হঠাতে ঘটি গ'ল। মানুহৰ ঘৰ নথকা শূন্য ঠাই ডোখৰত বাঁহ জোপাৰ তলতে তাইক আঙ্কাৰতে দুটা ল'বাই বাঁহনিৰ ফালে টানি লৈ গ'ল। তাৰ পাছত।

সন্ধ্যা ভাঙি যোৱাৰ পাছতো মৰী ঘৰ আহি নোপোৱাত মাকৰ খুটুৰ চিঞ্চা লাগিল। ইফালে দেউতাক আৰু মৃন্ময়ৰ ঘৰত নাই। তেওঁ উপায়বিহীন হৈ পুলিছলৈকে ফোন কৰিলে। লগে লগে পুলিচ আহি অনুসন্ধান চলালে। শ্ৰেষ্ঠত গৈ মৰীক পোৱা গ'ল অৱচেতন অৱস্থাত বাঁহনি খনৰ তলত। লগে লগে তাইক ডাক্তাৰৰ ওচৰলৈ নিয়া হ'ল। তাই লাহে লাহে সুস্থ হৈ আহিল। ঘটনাটো গোটেই অঞ্চলটোতে বিয়পি পৰিল। মাক মানসীৰ কান্দি কাটি অৱস্থা নাইকীয়া হ'ল। মাকে তাইক দৰৰ খুৱাই থাকোতে টেলিফোনটো বাজি উঠিল। মাকে লৰালবিকে গৈ বিচিভাৰ ধৰি হেল্ল' বুলি কোৱাৰ লগে লগে সিমূৰ পৰা জবা মাহীৰ মাতটো ভাঁহি আহিল। জবা মাহীয়ে উশাহ নসলোৱাকৈ কৈ গ'ল যে মৰীক ধৰণ কৰা ল'বা দুটা ধৰা পৰিছে। দুয়োটা খুটুৰ ভাল ঘৰ ল'বা। এটা ডাঃ যতীন বৰাৰ ল'বা অতনু বৰা আৰু আনটো মৃন্ময় চলিহা। কি ! বুলি কৈ মানসীৰ হাতৰ পৰা বিচিভাৰটো পকাত খটকৈক সবি পৰিল। মানসীৰ কাণত মাত্র বাজি থাকিল আৰুপ চলিহাৰ ল'বা মৃন্ময় চলিহা মৃন্ময় চলিহা। □

(সংগীতা বাজখোৱা মহাবিদ্যালয়ৰ স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষৰ ছাত্রী)

জীৱন-অভিভ্রান

“মিজকে পৰিশ্ৰমৰ লগত জড়িত কৰাজোৱেই হৈছে থক্কতকে জীৱনক ভাল পোৱা
আৰু পৰিশ্ৰমৰ জৰিয়তে জীৱনক ভালপোৱাটোৱেই হৈছে জীৱনৰ অনুৰোধ ওপুতৰ লগত অনুৰোধ হোৱা।”

“জীৱন অঙ্ককাৰ, যদিহে আগবাটি যোৱাৰ স্পৃহী নাথাকে আৰু আগবাটি যোৱাৰ স্পৃহাটোও অঙ্ক
যদিহে তাত জ্ঞান নাথাকে
জানো বিকলা যদিহে তাত কৰ্ম নাথাকে
আৰু কৰ্মও উদং
যদিহে তাত প্ৰেম নাথাকে।”

“যোৱাকালিৰ দিনটো আজিৰ কাৰণে সোৰৰলী
আৰু অহা কালিটো হ'ল ইয়াৰ সম্পোন।”

“তুমি সৎ যেতিয়া তুমি তোমাৰ ভাষণত সম্পূৰ্ণ সজ্জাগ হৈ থাকা।”

খলিল জিব্রান (প্ৰফেক্ট)

মাঝে প্রক্রিয়া করে চাহুন চিনামন। তবে তবে তাই চাহুন নচি কল্পীয় ভদ্রাদের মাধী.....
নীজেও লীভেট ভাবে এবং পোর্ট ভাবে প্রতিষ্ঠান পীড়ি ভর্তী সত্ত্ব ভ্রাতী। তবে প্রক্রিয়া করে চাহুন নচি কল্পীয় ভদ্রাদের মাধী.....
তত্ত্বে নিজে হ্যাক্যাচ্যান মাসি ভাবে চাহুন নচি ত্যাগ। ত্যাগ চাহুন তবে প্রিচার্ট ভদ্রাদের মাধী নচি কল্পীয় ভদ্রাদের মাধী.....
। অ্যাশীয় চীক চাহুন কর্তৃত প্রক্রিয়াকর ভাবে চাহুন নচি মাসি। ভুট্টার্বক মন জ্যোতিকপা চেতিয়া

“তেজবে কমলা পতি পৰভাতে নিন্দ।” বেডিঅত কোনোবা সুবীয়া কঠো গায়কে গোৱা মাধবদেৱৰ বিবিচিত বৰগীতটোৱ
সুমধুৰ সুৰত নিমিষা সাৰ পাই উঠিল। কিন্তু ইমান পুৱাতে লেপৰ উম
এবি তাইৰ বিচনাৰ পৰা উঠি আহিবলৈ মন ন'গল। আনহাতে আজি
কলেজলৈও ঘাৰ নালাগে। এই কেইদিন কলেজ শিক্ষকসকলৰ
আন্দোলন চলি থকা বাবে সিইতৰ ক্লাচবোৰ হোৱা নাই। সেয়ে তাই
বাগৰ সলাই বেৰৰ ফালে মুখ কৰি শুবলৈ লওঁতেই বৌৱেক
কোঠাটোলৈ সোমাই আহিল। বৌয়েকে নিয়ৰসিঙ্গ গোলাপ এপাহ
তাইলৈ আগবঢ়াই দি কৈ উঠিল “হেঞ্জি বার্থডে নিমিষা।”

আৰে আজিটো তাইৰ বার্থডে! লেপৰ উম লৈ থাকোতে তাই
কথাটো পাহিবিয়ে গৈছিল। গোলাপ পাহ লৈ তাই টপৰাই বৌয়েকৰ
গালত চুমা এটা খাই কৈ উঠিল ...Thank you .. পাহিবা। বৌয়েকক
তাই ‘বা’ বুলিয়ে কয়। কিয়নো সিইতৰ ঘৰত বৌয়েক ‘বোৱাৰী’
ৰূপত থাকিব লগা নহয়। নিমিষাৰ দেউতাক স্থানীয় ছোৱালী
মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰিণ্পাল অভয় বৰুৱায়ো সদায়ে পাহিক বৰ জীয়েকৰ
আসনত বহুৱাই আহিছে।

এই উঠা আকৌ। ইচ্ছ মোক যেন তাই কেতিয়াও দেখাহে
নাই। সদায় দেখি থকা মানুহ এজনীক তেনেকৈ চায় নেকি? উঠা
উঠা পঢ়া ছোৱালী ইমান দেৱিলোকে শুই থাকে নেকি? কৈয়ে বৌয়েক
কোঠাটোৰ পৰা ওলাই গল।

..... বৌ তুমি ইমান ধূনীয়া। নিজৰ অজানিতে নিমিষাৰ মুখেনি
কথাকেইটা ওলাই আহিল। বৌয়েক খুৰ সোনকালে শুই উঠে। পুৱা
যেতিয়া তিতা চুলিবে শুকুলা সাজয়োৰ পিঙ্কি বৌৱেক তাইৰ
কোঠাটোলৈ সোমাই আহে তেতিয়া বহসময় ধৰি আজিৰ দৰে সদায়
তাই বৌৱেকক চায়। বৌৱেক তাইৰ কোনোৰা অখ্যাত লেখকৰ
সাধুকথাৰ কল্পনাৰ পৰীজনীৰ দৰে লাগে। শুকুলা সাজয়োৰ মাজেৰে
ফুটি উঠা বৌৱেকৰ শাস্ত-সৌম্য ৰূপটো দেখিলে তাইৰ মনত বহতো
ভাৱনাই খেলা কৰে। নিমিষাই নিজৰ অলক্ষ্মিতে হেৰাই যায় অতীতৰ
বুকুত।

সেইদিনা আছিল ডিচেম্বৰ মাহৰ ২৫ তাৰিখ। তাৰিখটো তাইৰ
সুন্দৰকৈ মনত আছে। স্কুলত অসমীয়া বিভাগৰ বৰা চাৰে সিইতক
'বৰদিন'ৰ ওপৰত এখন বচনা লিখিবলৈ কোৱাত তাই ককায়েকৰ
পঢ়া কোঠাৰ পৰা বচনাৰ কিতাপখন আনিবলৈ গৈছিল। কিতাপখন
লৈ কোঠাৰ পৰা ওলাই আঁহোতে হঠাৎ কিতাপখনৰ মাজৰ পৰা ধূনীয়া
মৰম লগা ছোৱালী এজনীৰ ফটো একপি ওলাই মজিয়াত সৰি
পৰিছিল। লগে লগে তাই হলস্তুল লগাই দিছিল। ককায়েকে প্ৰথমে

ফাঁকি দিছিল যদিও পিছত তাইক কবলৈ বাধা হৈছিল সেইজনীয়ে
তাইৰ ভাবী বৌৱেক পাহি বুলি। সেইবাৰ তাই দশম শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰী
আছিল আৰু ককায়েক স্নাতক শ্ৰেণীৰ তৃতীয় বৰ্ষৰ ছাত্ৰ। বৌয়েকৰ
লগত তাইৰ প্ৰথম চিনাকী হৈছিল তাইৰ বার্থডে এটাত। তাইৰ
অনুৰোধত ককায়েকে পাহিক লৈ আনিছিল তাইৰ বার্থডেলৈ। তেতিয়াই
চিনাকী হৈছিল পাহিব লগত, তাৰ পাছত তাই প্ৰায়ে গৈছিল পাহিঁতৰ
ঘৰলৈ। ককায়েক আৰু পাহিব সম্পর্কটোক সিইতৰ দুয়োখন ঘৰে
সহজভাৱে লৈছিল। সেয়ে দুয়োখন ঘৰৰ মাজতে এটা সুন্দৰ সম্পৰ্ক
গঢ়ি উঠিছিল।

নিমিষাৰ দেউতাকৰ ইচ্ছা আছিল পুতেক বিপুঞ্জয়ক উচ্চ
শিক্ষাবে শিক্ষিত কৰি তোলাৰ। সেয়ে তেওঁ বিপুঞ্জয়ক বি. এ. পাছ
কৰাৰ পিছতে এম. এ. পঢ়েৱাৰ বিচাৰিছিল। কিন্তু বিপুঞ্জয়ে সকলোকে
আচৰিত কৰি এদিন সেনাবাহিনীত যোগদান কৰিলৈ। দেউতাকেও
তাৰ ইচ্ছাক বাধা নিলিলৈ। ককায়েক চাকৰিলৈ যোৱাৰ লগে লগে
নিমিষাৰ নিজকে বৰ অকলশৰীয়া যেন লাগিছিল। পাহিকো তাই
আগবদৰে লগ নাপাইছিল। কিয়নো পাহিয়ো গুচি গৈছিল উচ্চ শিক্ষাব
বাবে। ইয়াৰ পিছত তিনিটা বছৰ ভালদৰে পাৰ হৈছিল। কিন্তু মানুহৰ
জীৱনটো সদায় একেদৰে নাযায়। সুখ-দুখ মানৱৰ চিৰলগবীয়া। ই
যেন ভগৱানৰ এক অভিশাপহে। এই অভিশাপৰ পৰা নিমিষাইতো
বাচি থাকিব পৰা নাছিল।

..... যিখন সমাজত যান্ত্রিক জীৱন ধাৰণত অভ্যষ্ট হৈ পৰা মানুহৰ হৃদয়ৰ পৰা দয়া, ক্ষমা, প্ৰেম, ভালপোৱা এই শব্দবোৰ লুপ্ত হৈ পৰিছে, তাৰ ঠাইত সৃষ্টি হৈছে হত্যা, ধৰ্ষণ, লুটপাত ইত্যাদি এলানি শব্দৰ; তেনে এখন সমাজৰ ছোৱালী হৈ বৌৰেকে ককায়েকৰ লগত বিয়া নোহোৱাকৈয়ে তাৰ মৃত্যুৰ পিছত বৈধৰ্য জীৱন কটাইছে! নিজৰ অকৃত্ৰিম ত্যাগৰ বলত ককায়েকৰ স্মৃতিক সজীৱ কৰি ৰাখিছে।
বৌৱেকৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধাত মূৰ দোঁ খাই গ'ল নিমিষাৰ।

চোৱালী প্ৰাণ প্ৰাণ কৰাত কৰাণ ও আম কৰাণ কৰিব
নিষ্ঠ সন্তোষ মন্ত্ৰ সন্তোষ। নীচু ভীৰুৎ কৰালী লিঙ্গ কৰালী

সেইবাৰ প্ৰায় সাতমাহমান বিপুঞ্জয় ঘৰলৈ অহা নাছিল। আনকি চিঠি এখনো সিহিংতে তাৰ পৰা পোৱা নাছিল। সিহিংতে জানিছিল সীমান্তত যুদ্ধ লগাব বাবেই সি ঘৰলৈ অহা নাছিল। ইফালে নিমিষৰে বাৰ্থডে ওচৰ চাপিছিলহি সেয়ে এটা ক্ষীণ আশা বুকুত লৈ তাই সেইদিনা ৰাতিপুৰাই ওলাই গৈছিল। লগত নিছিল ককায়েকক বাৰ্থডেলৈ যেনে-তেনে আহিবলৈ লিখা চিঠিখন। সেইদিনা কলেজত ফাঁচন থকা বাবে তাই সোনকালে ঘৰৰ পৰা ওলাই গৈছিল। কলেজলৈ যাওঁতে চিঠিখন পোষ্ট কৰি গৈছিল। কিন্তু কলেজত তাইৰ মনটো ভাল লনগাত একোতে সহযোগ নকৰি ঘৰলৈ গুচি আহিছিল। দুৰৰ পৰাই ঘৰৰ সমুখত কেইবাখনো গাড়ী পাৰ্ক কৰি থোৱা দেখি তাই সকলো বুজি উঠিছিল। লাহে লাহে তাই আগবাঢ়ি গৈছিল ককায়েকৰ “শ্বেতী বিপুঞ্জয়লৈ শ্ৰদ্ধাঞ্জলি” বুলি লিখা কফিনটোৰ ওচৰলৈ। কফিনটোৰ ওচৰলৈ গৈ তাই থিৰেৰে ৰ'ব পৰা নাছিল। ‘দাদা’। বুলি কৈ ঢলি পৰিছিল কফিনটোৰ গাত। জান ঘুৰাই পোৱাৰ লগে লগে তাই পাহিক বিচাৰিছিল। সুধিছিল যাক-তাক পাহিব কথা। কিন্তু কোনেও সঠিককৈ একো ক'ব পৰা নাছিল।

বিপুঞ্জয়ৰ শ্ৰাদ্ধাৰ দিনা পাহি আহিছিল উকা কপালেৰে সম্পূৰ্ণ এজোৰ বগা সাজ পিছি এগৰাকী সদ্য বিধৰা নাৰীৰ কপত। দাদাৰ আঘাৰ চিৰশাস্তিৰ অৰ্থে শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জনাই পাহিবা দেউতাৰ ওচৰলৈ আহিছিল। দেউতাৰ লগতে সকলো মানুহকে আচৰিত কৰি তাই দেউতাক কৈছিল।

জ্ঞান ক্ষয়ুনি কত্ত্বাল চৰ্তীৱ (প্ৰেৰ মনোভৰ্তন) মাজীনি
হীৱ এ চী কত্ত্বাল কত্ত্বাল মাজী। মাজী সিং চৰ্তীৱ মাজীনি
ক্ষয়ুনি ক্ষয়ুনি তুলি। ভীজীৰ্তী মাজীহীৱ এ চৰ্তীৱ মাজীনি
ক্ষয়ুনি ক্ষয়ুনি তুলি। মাজীক মাজীক তানিচীচান্দু মনীৰ লিক তুলি
হীৱ হীৱ মাজী মাজী তুলিক কৰিয়াকৰ। মাজীনি হীৱ কৰিয়ে সত

জ্ঞান ক্ষয়ুনি
মনীৰ অৰ্ত
কিয়নো, তোমাৰ ভিতৰতে গাধুলি ঘৰলৈ উভতি অহা ব্যক্তিজন থকাৰ দৰে সুন্দৰত আকলশৰীয়াহৈ থকা যায়াৰ এজনো আছে।
চৰ্তীৱ তুলি। জ্ঞান ক্ষয়ুনি ক্ষয়ুনি তুলি। তুলি। তুলি। তুলি।
তোমাৰ গৃহ তোমাৰ বৃহত্ত্বৰ শৰীৰ।”
চৰ্তীৱ চৰ্তীৱ তুলি। চৰ্তীৱ চৰ্তীৱ তুলি। চৰ্তীৱ চৰ্তীৱ তুলি।
চৰ্তীৱ চৰ্তীৱ তুলি। চৰ্তীৱ চৰ্তীৱ তুলি। চৰ্তীৱ চৰ্তীৱ তুলি।

চৰ্তীৱ “..... মনি ত্যাগলুৎ ভীৰুৎ কৰালুৎ”

মাজীক তুলি তুলি চৰ্তীৱ মাজীক তুলি তুলি মাজীক মাজীক

‘দেউতা’ মই আজিৰ পৰা এটা বেলেগ জীৱন যাপন কৰিবলৈ ওলাইছো। তাৰ কাৰণে আপোনাৰ স্বীকৃতিৰ প্ৰয়োজন। আপুনি মোক বোৱাৰী হিচাপে আপোনাৰ ঘৰত আশ্রয় দিবলৈ?

পাহিবা। মই চিয়াৰি উঠিছিলো তাইৰ ত্যাগ দেখি। অৰশেষত দেউতাই পাহিবাৰ জেদ এৰিব নোৱাৰিৰ স্বীকৃতি দিলি বোৱাৰীৰ কপত। কিন্তু পাহিবাৰ দেউতাই বোৱাৰীৰ স্থানত নহয় নিজৰ জীয়েকৰ স্থানতহে বহুবাইছিল। সেয়ে তাইক দেউতাই বগা সাজযোৰ ত্যাগ কৰিবলৈ কৈছিল। কিন্তু পাহিয়ে কেতিয়াও সেই কথাত মাস্তি হোৱা নাছিল। তাই সদায়ে বগা কাপোৰ পিছিছিল। ভগৱানৰ ওপৰতো পাহিবাৰ গতীৰ বিশ্বাস আছে।

আচৰিত হৈ যায় নিমিষা বৌয়েকৰ এই ত্যাগ দেখি। যিখন সমাজত যান্ত্রিক জীৱন ধাৰণত অভ্যষ্ট হৈ পৰা মানুহৰ হৃদয়ৰ পৰা দয়া, ক্ষমা, প্ৰেম, ভালপোৱা এই শব্দবোৰ লুপ্ত হৈ পৰিছে, তাৰ ঠাইত সৃষ্টি হৈছে হত্যা, ধৰ্ষণ, লুটপাত ইত্যাদি এলানি শব্দৰ; তেনে এখন সমাজৰ ছোৱালী হৈ বৌৰেকে ককায়েকৰ লগত বিয়া নোহোৱাকৈয়ে তাৰ মৃত্যুৰ পিছত বৈধৰ্য জীৱন কটাইছে! নিজৰ অকৃত্ৰিম ত্যাগৰ বলত ককায়েকৰ স্মৃতিক সজীৱ কৰি ৰাখিছে। বৌয়েকৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধাত মূৰ দোঁ খাই গ'ল নিমিষাৰ। “ধন্য তুমি বো, ধন্য তোমাৰ এই ত্যাগ।” □

(জ্যোতিকপা চেতিৱা মহাবিদ্যালয়ৰ স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষৰ ছাত্ৰী)

চৰ্তীৱ তুলি মাজীক তুলি কৰালুৎ। জ্ঞান কৰালুৎ চৰ্তীৱ
চৰ্তীৱ মাজীক মাজীক মাজীক। মাজী চৰ্তীৱ মাজীক মাজীক
চৰ্তীৱ তুলি চৰ্তীৱ মাজীক মাজীক। মাজী চৰ্তীৱ মাজীক মাজীক

জীৱন-অভিজ্ঞান

চৰ্তীৱ চৰ্তীৱ। চৰ্তীৱ চৰ্তীৱ চৰ্তীৱ চৰ্তীৱ। চৰ্তীৱ চৰ্তীৱ
চৰ্তীৱ চৰ্তীৱ চৰ্তীৱ চৰ্তীৱ। চৰ্তীৱ চৰ্তীৱ চৰ্তীৱ চৰ্তীৱ।
খলিল জিৱান (প্ৰফেট)

সন্দেশ চান। সান করে সান্দেশ করে আসে, তীব্র প্রকাশে এই সহ
লীক বি। প্রকাশ করে আসে যখন সিংহ দ্বাৰা উপত্যকাৰ পুত্ৰ প্ৰকাশ
জ্ঞান পুত্ৰ পুত্ৰ পুত্ৰ পুত্ৰ পুত্ৰ। পুত্ৰ পুত্ৰ পুত্ৰ

কাপোৰ ঘোৰ ইঞ্জি কৰি প্ৰভাতে বিচানতে থলে। কোনো
দিনে নিজে কাপোৰ ইঞ্জি কৰি সি নিপিঙ্গে। অৱশ্যে সি ইঞ্জি কৰা
কাপোৰ নিগিঙ্গেই। কাপোৰ চাই-চিতি পিঙ্গিবলৈ তাৰ সময়ো নাই,
ৰাপো নাই। আজি কিন্তু সি নিজে ইঞ্জি কৰি লৈছে। অন্ততঃ আজি সি
ভালদৰে কাপোৰযোৰ পিঙ্গি যাব। তাতে চহৰৰ কথা, সি ভাবিছে যে
চহৰলৈ যাব যেতিয়া গাঁৱলীয়া বুলি নিজকে কিয়নো চিনাকী দিয়ে।
ভায়েকে ইতিমধ্যে জোটাযোৰ পলিচ কৰি আনি দিলেহি। প্ৰভাতে
ঘড়ীটোলৈ চালে সাত বাজিবলৈ দহ মিনিট বাকী। সি সকলোবোৰ
ঠিক-থাক কৰি গা ধূবলৈ গ'ল।

গাঁওখনৰ কিছু নিলগত আনন্দ হৈ বৈ গৈছে চিৰ প্ৰাহমণ
লুইত। লুইতখনলৈ মন কৰিলেই মনত পৰে জ্যোতি প্ৰসাদ, বিষুণ
বাভালৈ ...। ভাহি আহে সেই লুইতক লৈ লিখা জ্যোতি সংগীত,
বাভা সংগীত। সুজলা-সুফলা শস্য শ্যামলা এই গাঁওখনিলৈ গলে
সকলোৱেই হৃদয়ংগম কৰিব যে জননীৰ শ্যামলী কৃপটো যেন এনেকুৱা
গাঁওসমূহতহে বিবাজমান। গাঁওখনৰ সকলোৱে ভঁড়ালত ধন, বাৰীত
শাক-পাচলিৰ প্রাচুৰ্য। চৰকটো পাতিও বৰষীটো চিপ মাৰি মাছ এটা
ধৰি আনি খাব পৰা সুবিধা। পিছে আজি দুৰছৰৰ আগলৈকে গাঁওবাসীক
জুৰুলা কৰিছিল লুইতৰ বলীয়া বানৰ তাঊৰ নৃত্য। বাইজে লগলাগি
বৰমুৰীয়া সকলৰ তত্ত্বাৰধানত এটি বিয়াগম মাথাউৰি বঢ়াৰ ফলত
আজি দুৰছৰে বাইজে কিছু শাস্তি বাস কৰিব পাৰিছে। বাইজৰ কিন্তু
মথাউৰিটোৰ প্ৰতি কিয়ে যত্ন সি কৰলগীয়া। লগে লগেই গএৱা সকলৰ
আৰ্থিক দিশও টনকীয়াল হৈছে। পিছে দুখৰ বিষয়টো হৈছে গাঁওখনৰ
সামাজিক নীতি-নিয়ম এতিয়াও পুৰণিকলীয়া। ধৰ্ম, শিক্ষা ইত্যাদি
বিষয়ত এতিয়াও অতীতৰ সেই আকোৰগোজ মনোভাৱকে ধৰি আছে।
প্ৰাথমিক বিদ্যালয় আৰু এখন অৰ্ধ চৰকাৰী উচ্চ মাধ্যমিক বিদ্যালয়
আছে যদিও শিক্ষাৰ মানদণ্ড নিম্নগামী। বাষ্টা-ঘাটৰ অৱস্থাও সিমান
সুবিধাজনক নহয়। কেতিয়াৰা ডাঙুৰ বৰষুণ এজাক হলেও আলি বাটত
মাছ ধৰিব পাৰি। সেয়েহে ধন-ধানৰ প্রাচুৰ্যবে ভৰা গাঁও হলেও এনে
দিশবোৰৰ পৰা গাঁওখনক উন্নত বুলি কৰ পাৰিনে নোৱাৰি বিচাৰ্য
বিষয়।

“ভাইটি, এই হালোৱা গৰুহাল আজি ঘৰতে থাকক। অলপ
দানা পানী দি থাকিবি। কাললৈ আৰু’ বৰহোলাৰ মাটি পাঁচডৰা বোকা
দিব লাগিব নহয়।” গা ধূই থকাৰে পৰা প্ৰভাতে কলে। গা ধূই উঠি
দেউতাকে ধৰি অনা মাছ কেইটামানেৰে আৰু বঙালাও আলুণ্ডিৰ
ভাজিবে মাকে বাঢ়ি থোৱা ভাত খাৰ বাবে সি বহিল।

প্ৰভাত বহচলা গাঁওৰ টেপুৰাম বৰুৱাৰ বৰপুত্ৰ। গাঁওখনত তাক
সকলোৱে মৰমতে বাপু বুলিয়ে মাতে। বাপু সঁচাই এটা ভাল ল'ৰা,
খেতি কৰে, ঘৰৰ কাম কৰে। বেয়া কাম বুলি আজিলৈকে কৰি পোৱা
নাই। পিছে পঢ়াত! অ' সি পঢ়াত এটা বেছ ভাল ল'ৰা। যিখন গাঁৰত
আজি পাঁচ বছৰৰ আগতে মাত্ৰ এটি ল'ৰাই মেট্ৰিকত দ্বিতীয় বিভাগত

হৈলৈ। কিন্তু নৰি রাশৰে কিং ক্যাক মেট মিনৰি মনশৰেভো কৰ্ম
কৰিবলৈ কুল কুলুক অষ্ট ভীৰ দ্বীপৰ দ্বীপৰ কুলুক কুলুক। কুলুক
কুলুক কুলুক কুলুক কুলুক কুলুক কুলুক কুলুক। কুলুক কুলুক কুলুক
কুলুক কুলুক কুলুক কুলুক কুলুক কুলুক। কুলুক কুলুক কুলুক
কুলুক কুলুক কুলুক কুলুক কুলুক কুলুক। কুলুক কুলুক কুলুক
কুলুক কুলুক কুলুক কুলুক কুলুক কুলুক।

স্বপ্নভঙ্গ

প্ৰাঞ্জল নাথ

উত্তীৰ্ণ হৈছিল সেইখন গাঁওৰে পৰা আজি প্ৰভাতে পাঁচ বছৰৰ মূৰত
দ্বিতীয় বিভাগত মেট্ৰিক পাছ কৰিছে। দেউতাক আৰু তাৰ নিজৰ
প্ৰচণ্ড মতেই সি উচ্চ শিক্ষাৰ বাবে চহৰলৈ যোৱাতো ঠিক কৰিছে।
ওচৰ চহৰখনলৈ গাঁওখনৰ পৰা প্ৰায় ত্ৰিশ কিলোমিটাৰ। মূল বাটলৈ
গাঁৰৰ পৰা দুই কিলোমিটাৰ বাট খোজকাঢ়ি বা চাইকেলেৰে যাব লাগে।
ইতিমধ্যে সি চহৰলৈ যাবৰ বাবে সকলো প্ৰকাৰৰ যো-যা সম্পূৰ্ণ কৰিছে।
আজি সি চহৰৰ একমাত্ৰ উচ্চ শিক্ষাৰ কেন্দ্ৰত নাম ভৰ্তি কৰিবগৈ।
তাৰ লগতে গাঁওখনৰ আন লোকসকলৰো মহা আনন্দ। কিন্তু মাকে
হ'লে সিমান ভাল পোৱা নাই। কাৰণ ল'ৰা চহৰলৈ গ'লে গাঁৰৰ খোৱা-
বোৱা, থকা ইত্যাদিৰ পৰিৱৰ্তন হ'ব। বাপুৰ মাক এগৰাকী পুৰণিকলিয়া
নীতি-নিয়ম ধৰি থকা মহিলা। তেওঁ বৰ জাত পাতৰ বিচাৰ কৰে।
কিছুমান মানুহ আহিলে বাহিৰততো বহিবলৈ দিয়েই উঠিয়োৱাৰ পিছত
পিৰাখনতো পানী ছটিয়াই দিয়ে। এনেবোৰ কাৰণতে বাপুৰ মাকৰ
লগত নিতো যুক্তিৰ্ক চলে। সি দুঃখেণ্টি পঢ়ি শুনি তাৰ কঞ্জনা লৈ
চহৰত পঢ়িবলৈ ওলাইছে। সি ভাবিছে একো কৰিব নোৱাৰিলেও
গাঁওখনক অন্ততঃ পোহৰলৈ উলিয়াই আনিবলৈ যত্ন কৰিব।

নিৰ্দিষ্ট সময়ত প্ৰভাতৰ এডমিশ্যন হৈ গ'ল। ঘৰৰ পৰা এমাহৰ
বাবে সা-সামগ্ৰী, টকা-পইছা লৈ সি হোষ্টেলত থাকিবৰ বাবে গ'ল।

সেই এড়মিশ্যান দিনটো তাৰ বাবে বৰ স্মৰণীয় দিন হ'ল। এনেয়ে চহৰলৈ ওলাই নোয়োৱা ল'বাটো আজি উচ শিক্ষাৰ বাবে চহৰলৈ আহিছে। আজি সি কিবা নতুনত অনুভৱ কৰিছে। সি চহৰখন যেনেকুৱা বুলি ভাবিছিল ত্বাতকৈ বহুত বেলেগ। তাৰ নিজকে সজাৰ পৰা মুকলি হৈ অহা এটা পক্ষী যেন লাগিল। তাৰ চকুৰ আগত ভাহি আহিল শত সহস্র বঙ্গীণ সপোন। কিন্তু সি নাজানে সেই সপোনবোৰ কিমানদূৰ বাস্তৱ কৰিব পাৰিব।

.... “চহৰৰ কলেজৰ বেগিং নামৰ মহামাৰীটোৱে মোক বৰ বেয়াটকে আক্ৰমণ কৰিলো। চিনাকিৰ কলংকিত বপ এই বেগিঞ্চে মোক দিনে নিশাই পাশৰিক শাস্তি প্ৰদান কৰিবলৈ ধৰিলো। এই বেগিঞ্চৰ বীজাগুবোৰ কলেজৰ দ্বেষ্ট ল'বা-ছোৱালীবোৰ। সিহঁতৰ পাশৰিক কাৰ্য্যত মহী অতিষ্ঠ হৈ অৱশেষত কলেজ অধ্যক্ষক জনোৱাত সিহঁতে মোক ঘোৱা বাতি এই শাস্তি দিয়ে।

বৰপুত্ৰ চহৰলৈ ওলাই যোৱাত সিপিনে বাপুৰ দেউতাকে অকলেই খেতিত লাগিব লগা হৈছে। লাগিবতো লাগিবই, কাৰণ খেতিয়েই সিহঁতৰ একমাত্ৰ সম্ভল। প্ৰভাতে যিদৰে চহৰলৈ গৈ বঙ্গীণ সপোন দেখিছে সেইদৰে প্ৰভাতৰ দেউতাকেও তাক লৈ নানা সপোন দেখিছে।

আজি প্ৰভাতৰ চহৰলৈ যোৱা পাঁচ দিনেই হ'ল। দেউতাকে ছদিনৰ দিনা তাক দেখা কৰিবলৈ যাম বুলি ভাবিছিল। কিন্তু “ভবা কথা নহয় সিদ্ধি বাটত আছে কণা বিবি” প্ৰভাতকৈ বিধিয়ে বিপাক ঘটালৈ। এমহলৈ ঘৰলৈ নাহো বুলি কোৱা ল'বাটো আজি হঠাৎ পাঁচদিনতেই ঘৰ ওলোৱাত সকলো অবাক হ'ল। সকলোৰে মুখৰ মাত হৰিল প্ৰভাত অহাৰ বাবে নহয়, প্ৰভাতৰ শাৰীৰিক অৱস্থা দেখি। টকলা মূৰু, ফটা চাৰ্ট-পেন্ট, ছালত কলা-কলা ছিৰা-ছিৰ দাগ।

পাশৰিক কাৰ্য্যত মহী অতিষ্ঠ হৈ অৱশেষত কলেজ অধ্যক্ষক জনোৱাত সিহঁতে মোক ঘোৱা বাতি এই শাস্তি দিয়ে। লগতে সকলো পইছা-পাতি লৈ যায়। সিহঁতে মোৰ কেইখনমান কিতাপো পুৰি পেলালৈ। ... আৰু দেউতা কি জান সিহঁতে মোক সেইখন কলেজত যদি পায় মাৰি পেলাব। মোৰ সকলো আশা ভাঙি চূড়মাৰ হৈ গ'ল।

প্ৰভাতৰ কথাবোৰ শুনি সকলোৰে চকুৰ পানীৰে বাট নেদেখা হ'ল। পিৰালীত বহি কান্দি থকা দেউতাকে বাপুলৈ চাবকে নোৱাৰা হ'ল। ইমান পৰে যেন তেওঁৰ স্বপ্নৰ সমাধিত একুৱা জুইহে জুলি আছিল। প্ৰভাতে হঠাত দেউতাকৰ কিবা এক পৰিবৰ্তন দেখি ওচৰলৈ দৌৰি গ'ল। □

(প্রাঞ্জল নাথ মহাবিদ্যালয়ৰ স্নাতক বিভাগৰ পৰ্যবৃত্ত ছাত্র)

স্নাতকৰ আৰম্ভ কৰিবলৈ কেবল জ্ঞানৰ ক্ষেত্ৰত আৰম্ভ কৰিবলৈ নহ'ল, আৰম্ভ কৰিবলৈ কেবল জ্ঞানৰ পৰিপূর্ণ ক্ষেত্ৰত আৰম্ভ কৰিবলৈ নহ'ল। আৰম্ভ কৰিবলৈ কেবল বিশ্ব জ্ঞানৰ ক্ষেত্ৰত আৰম্ভ কৰিবলৈ নহ'ল। আৰম্ভ কৰিবলৈ কেবল জ্ঞানৰ ক্ষেত্ৰত আৰম্ভ কৰিবলৈ নহ'ল।

চার্টারিং করে কস্ট ভাস্ক চার্টারিং প্লাট

চার্টারিং ভাস্ক কৰি। ত্যমি ভাস্ক চার্টারিং কস্ট

কস্ট ভাস্ক চার্টারিং ল্যান্ডলি ভাস্ক হত এ

চিহ্নটী চার্টারিং ভাস্ক চার্ট। ত্যমি সীরে কস্ট

চার্টারিং গ্রেঞ্জ। চার্ট হুব ভাস্ক চার্ট চার্ট ল্যান্ডলি

ডিম্পলে মথাউবির ওপৰত সুর শাকনিদৰা এটাত উলিয়াবলৈ

কোৰখনেৰে চাপ এটা মাৰি ওপৰলৈ মূৰ তুলি চালে। বেলিৰ প্ৰথৰ

ব'দ। আহিন মাহ যাৰ হৈছে, ডিম্পলৰ শৰীৰৰ পৰা গৰমত ঘাম

বাগৰি আহিছে। পুৰফাললৈ চাই পঠিয়ালে। সিহাতৰ মাটিৰোৰ এতিয়া

ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ বগাবালি। সুৰ্যৰ কিৰণত বগাবালিবোৰ জিলিকি উঠিছে।

দুই এজোপা অ-ত'-ত' খাও বন। ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ গৰাখেহনীয়াত ডিম্পলৰ

গাঁওখন জাহ গ'ল। কোনো মানুহ মনিচ বুলিবলৈ নাই। তেওঁ ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ

বগাবালি চাই থাকোতে বিভিন্ন ঘটনাবোৰ চকুৰ আগত ভাঁহি আহিবলৈ

ধৰিলে। সেই সুৰ কালৰ আৰু ডেকাকালৰ কলেজীয়া দিনবোৰ কিমান

যে আনন্দ আৰু সুখৰ আছিল। ডিম্পলৰ দেউতাক অনিল আহিল

সিহাতৰ গাঁওখনৰ গাঁওযুঢ়া। তেওঁৰ নিৰ্দেশমতে গাঁওখনৰ মানুহৰোৰ

চলিছিল। ডিম্পলৰ দেউতাক সকলোৱে সমীহ কৰে। কোনো মানুহে

ডিম্পলক টু বুলি এটাৰ উচ্চাবণ কৰিব পৰা নাছিল। ডিম্পলহাতৰ

আহশালিধানৰ তিনিটা ভৰ্বল আহিল আৰু দুটা হাতী। টকা পইচা

উভেনদী। ডিম্পলে সুৰৰে পৰা লাহ-বিলাহত ডাঙৰ দীঘল হৈছিল।

ডিম্পলৰ দেউতাক অনিলে সেইসময়ত গাঁৱৰ মানুবোৰক অজ্ঞতা

আৰু নিৰক্ষৰতাৰ সুবিধা গ্ৰহণ কৰি অস-ৎ উপায়েৰে বহতো টকা পইচা

সা-সম্পত্তি গোটালে। ডিম্পলে যেতিয়া মেট্ৰিক পাছ কৰিলে তাক

দেউতাকে জে. বি. কলেজত নাম লগাই দিলে। ডিম্পলে প্ৰথম জে.

বি. কলেজত ভৰি দিছে। তাৰ কেইদিনমান পাছৰ পৰা ডিম্পলৰ গাত

টাউনীয়া বতাহ লাগিবলৈ ধৰিলে। কলেজ কেটিন্ত চাহ খায় থাকোতে

দিপেন, দুলা আৰু ভৃঞ্জুৰ লগত চিনাকী হ'ল। সিহাতৰকেইটা কলেজৰ

একেবাৰে মস্ত দাদা। কলেজত সিহাতৰ কলে গোটেই কঁপি থাকে।

ডিম্পলে সিহাতৰ লগত চিনাকী হোৱাৰ পাছৰ পৰা বন্ধুত্ব স্থাপন হ'ল।

ডিম্পলৰ ক্ষমত নিশা হ'লে গোটেই কেইটাই তাছ আৰু মদ মাংসৰ

পার্টি বহে। সদায় চাৰিটাই গোটখাই মদ খায়। ডিম্পলৰ দিনে দিনে

স্বভাৰ চৰিব বেয়াৰ ফালে দাল খালে। তেওঁ নিজে কৰ নোৱাৰে কিমান

টকা দিনে মদ খাই উকৰাই দিয়ে। দিপেন, দুলা আৰু ভৃঞ্জু টাউনীয়া

ল'ৰা। ক'ত সিহাতৰ কথা ডিম্পলে জানিব। গাঁৱৰ পৰা ঘোৱা ডিম্পল

মকেলহে।

কলেজত ২৫ তাৰিখে সাংস্কৃতিক সন্ধিয়া। সেইবাবে ডিম্পলে

ৰাতিপুৰা সোনকালে উঠিল। খৰধৰকৈকে কেইটামান ভাত খাই কলেজলৈ

বুলি ওলাই গ'ল। কলেজৰ গেটতে এজনী নীলা চুৰিদাৰ পিঙ্কা বৰ

ধূনীয়া ছোৱালী লগ পালে। তাইক নামটো সুধিৰ বিচাৰি ডিম্পল বৈ

গ'ল। জানোচা মত নিদিয়ে। কলেজত আঁতৰৰ পৰা দিপেন, দুলা

আৰু ভৃঞ্জুক দেখিলে। হাতবাটুল দি তিনিজনক মাতিলে সিহাতৰে

প্ৰতাৰণা

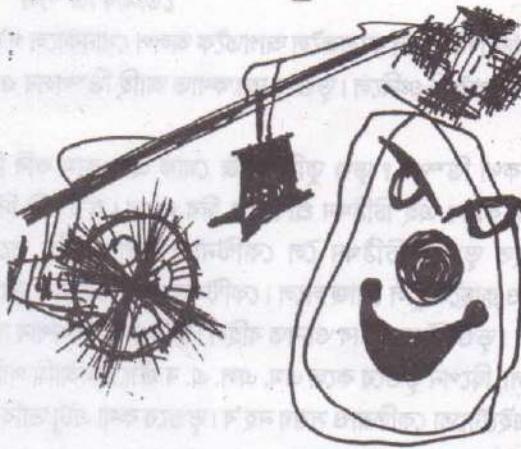
দিনু। সেইক মহে প্ৰয়োগ কৰিবলৈ সুন্দৰ সন্দৰ সন্দৰ কৰণ

। যোৰ দৃষ্টি দৃষ্টি পৰি পৰি

। কৰিবলৈ কৰিবলৈ। কৰিবলৈ নিষ্পত্ত সন্দৰ পৰি পৰি পৰি পৰি পৰি

। পৰি পৰি। যোৰ দৃষ্টি দৃষ্টি দৃষ্টি দৃষ্টি দৃষ্টি দৃষ্টি দৃষ্টি দৃষ্টি দৃষ্টি দৃষ্টি

। দিম্পল আহিছে বুলি দৌৰি আহিল।

কি খৰি ডিম্পল? মূৰটো খজুৰাই ডিম্পলে কলে, 'ও কিবা
এটা কম বুলি ভাবিছো!' কি কথা? সৌ নীলা চুৰিদাৰ পিঙ্কা
ছোৱালীজনী চিনি পোৱানে? 'আ' সেই ছোৱালীজনী। আমি চিনি
পাওঁ। তাইৰ নাম প্ৰণিতা। আমাৰ ঘোৰহাটৰ এম. এল. এ. অমল
বৰাৰ জীয়েক। দিপেন, দুলা আৰু ভৃঞ্জু তাইক আজি দেখি মোৰ কিবা
ভাল লাগি গ'ল। মোক পতাই দিব পাৰিবানেকি? ভৃঞ্জু তৎক্ষণাত
চিএৰিলে। পাৰিম পাৰিম। তাৰ পাছত চাৰিজনে ফাঁচনলৈ খোজ
ললে। ডিম্পলৰ চকুত আকৌ নীলা বঙ্গুৰ চুৰিদাৰ পিঙ্কা প্ৰণিতা চকুত
পৰিল। ডিম্পলৰ বুকুখন যেন তেতিয়াই কিহৰাই আহি কামোৰিলে
এনে লাগিল। ফাঁচন শেষ হ'ল। সকলোৱে ঘৰাঘৰি গ'ল। ডিম্পলেও
মেচলৈ আকৌ নিজৰ বাটেৰে উলটি আহিল। মেচত পাওঁতে প্ৰায়
আঙ্কাৰ হ'ল। ডিম্পলে টেবুলখনৰ পৰা জুইচলাইটো উলিয়াই মমদাল
জুলাই ললে। তাৰ পাছত বিছাখনৰ ওপৰত পৰি দিলে। বাৰে বাৰে
চকু মুদিছে কিষ্ট কলেজত দেখা প্ৰণিতা তেওঁৰ চকুৰ আগত ভাঁহি
আহিবলৈ ধৰিলে। বিছাখনত ইফালৰ পৰা সিফাললৈ বাগৰি থাকিল।
তথাপি তেওঁৰ টোপনি নাহিল। ডিম্পলে থিৰিকিখন মেলি বাহিৰলৈ
চালে। ঘোপমৰা এক্ষাৰ। নৰ মনিচ বুলি কোনো নাই। শৰতৰ শোৱালী
গোক্ষ আহি তেওঁৰ নাকত লাগিছে। নিয়ৰৰ টোপালবোৰ টপ টপকৈ
পৰি আছে। আকাশখনত তৰাৰে মালাণুঠি জিলিকি আছে। তাৰ পাছত
থিৰিকিখন বন্ধ কৰি টেবুলত হাতত কলমটো লৈ বহিল। আজি নিশা
মোৰ সপোনৰ পৰী প্ৰণিতালৈ এখন চিঠি লিখো। তেওঁ আৰাভ কৰিলে।

মোৰ মৰমৰ প্ৰণিতা,

পত্ৰৰ দ্বাৰা মোৰ হৃদয়ৰ অচিনাকী মৰমবোৰ গ্ৰহণ কৰিব। তুমি
মোৰ কোমল হৃদয়ৰ মৰমবোৰ আঁকোৱালি লৰা বুলি মোৰ দৃঢ় বিশ্বাস।
তোমাক দেখাৰ পৰা মোৰ কিবা ভাল লাগি গ'ল। তোমাক আজি
মনৰ কথাবোৰ কৰলৈ এই মনৰ পত্ৰখনি লিখিলো। সঁচৰকৈ তোমাক
দেখাৰ পৰা কিবা দুৰ্বলতাই মোৰ মনটো খুলি খুলি থাইছে। তুমি যদি
মোৰ কণমানি চিঠিখনৰ সঁহাৰি দিয়া তেওতিয়া হ'লৈ এই জীৱনত তুমি
আৰু মই সপোনৰ স্বৰ্গসাজিম। উত্তৰলৈ বাট চাই আজিলৈ আহিলো।

ইতি —

তোমাৰ ডিস্প্লে

পাছদিনা ডিস্প্লে কলেজলৈ আগতকৈ অলপ সোনকালে গ'ল।
ভৃগুৰে দেখা পাই চিএৰিলে। ভৃগুৰে তৎক্ষণাত আহি ডিস্প্লেৰ ওচৰ
পালে।

কি কথা ডিস্প্লে ? ভৃগু তুমি আজি মোক এটা কাম কৰি দিব
লাগে। কি কাম ? এই চিঠিখন প্ৰণিতাক দিব লাগে। হ'ব ! দি দিম।
তাৰ পাছত ভৃগুৰে চিঠিখন লৈ কেন্টিনলৈ বুলি ঢাপলি লনে।
ডিস্প্লেও ক্লাইলৈ বুলি খোজ লনে। কেন্টিনত দুলা, দিপেনক ভৃগুৰে
লগ পালে। ভৃগু সিহত দুটাৰ ওচৰত বহিল। চিঠিখনৰ উদ্দেশ্যৰ কথা
কলে। দুলা, দিপেন ভৃগুৰে কলে এম. এল. এ. ব. জীয়েক আমি পাৰিম
জানো! এইটোতো কেতিয়াও সম্ভৰ নহ'ব। ভৃগুৰে কথা এটা ভাবিছে।
দিপেনে লগে লগে মাত লগালে।

কি কথা ?

ভৃগুৰে কলে, “আমি প্ৰণিতাৰ হৈ চিঠিৰ উত্তৰ দিও আৰু গাৰলীয়া
মকেল যেতিয়া পইচা কমাও।” দুলাই তৎক্ষণাত মাত দিলে বৰ ভাল
বুদ্ধি। পাছদিনা ডিস্প্লে কলেজলৈ আহি আছে। আঁতৰৰ পৰা দুলা,
দিপেন আৰু ভৃগুৰে দেখি হাত বাটলি মাতিলে। কিবা অঘটন ঘটিল
নেকি বুলি মনতে ভাবিলে। তাৰ পাছত ডিস্প্লে কলে, “ভৃগু কাম
হ'লনে ?” ভৃগুৰে লগে লগে কলে আমি নোৱাৰা কাম আছেনে ?

ঐ তই আজি ভাল পার্টি দিব লাগিব। একেবাৰে খাটি Answer
আহিছে। ডিস্প্লে আনন্দত জপিয়াই উঠিল। ইমান ধূনীয়া প্ৰণিতাক
পাইছে তাতে এম. এল. এ. ব. জীয়েক। লগে লগেই কেন্টিনত ২০০
টকা ভৃগু, দিপেন আৰু দুলাই খাই উৰুৱাই দিলে। ডিস্প্লে সদায়
কলেজ আহে কিন্তু আজিলৈকে প্ৰণিতাক গৈ এৰাবো কথা কৰ পৰা
নাই। সদায় ডিস্প্লে আঁতৰৰ পৰা তাইৰ সুন্দৰ চেহেৰাটো চায়ে
মনত সান্তোষ লভে। ইফালে সদায় চিঠিৰ উত্তৰ দুলা, ভৃগু আৰু দিপেনে
নিতোই দিছে বুলি কৈ কেন্টিনত পার্টি খায়। ডিস্প্লে কলেজৰ পৰা
ঘূৰি গৈ সদায় কিতাপ পঢ়া বাদ দি প্ৰেম পত্ৰ আৰু প্ৰনিতাৰ কথাহে
ভাৱে। আমি দুয়ো বিয়া পাতি সুখৰ সংসাৰ পাতিম, বিভিন্ন অলিক
কল্পনাত মন্ত হৈ থাকে। ডিস্প্লে প্ৰণিতাৰ কথা একচেকেণ নভবাকৈ
থাকিব নোৱাৰে। খাওঁতে শোওঁতে অকল প্ৰনিতা। ভৃগু, দুলা
আৰু দিপেনৰ মিছা উত্তৰে ডিস্প্লে সপোনত প্ৰণিতাৰ পাছে পাছে
ঘূৰিবলৈ থৰিলে। ডিস্প্লে দেউতাক অনিললৈ চিঠি লিখি পঠায়।

..... হঠাৎ মথাউৰিৰ ওপৰত থকা সৰু জুপুৰীটোৰ
পৰা মৰীয়ে মাত দিলে। কি চাই আছা ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ
বালিত ? তৎক্ষণাত ডিস্প্লে মৰীলৈ চাই ধেক
ধেক হাঁহি দিলে। তাৰ পাছত জোৰেৰে চিএৰি
চিএৰি ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ ফালে চাই কলে, “সেই অতীতৰ
কলেজৰ প্ৰতাৰক সকল প্ৰতাৰক সকল।....

দেউতাক এইবাৰ মোক ইমান হেজাৰ টকা লাগে। ভাৱিছে লৰাই
পঢ়িছে। কিন্তু দেউতাক অনিলে জনা নাই। ডিস্প্লে প্ৰেম, পার্টিৰ
ওকৃত দিওঁতে দিল, সময় কেতিয়া গ'ল কৰই নোৱাৰিলে। ডিস্প্লেৰ
পৰীক্ষা গালেছি। অলপো নপঢিলে তথাপি পৰীক্ষাত বহিল। পৰীক্ষা
দি উঠিল। পৰীক্ষাৰ পাচত ঘৰলৈ কেইমাহ মানৰ বাবে আহিল।
পৰীক্ষাৰ বিজাল্ট দিলে। পৰীক্ষা বিজাল্ট লৈ প্ৰণিতাক আজি লগ
কৰিম বুলি জে. বি. কলেজলৈ গৈ আহিল। লগে লগে শুনিবলৈ পালে
প্ৰণিতা শুৱাহাটীৰ ট্ৰেজাৰি অফিচাৰ গোলাপৰ লগত বিয়া হ'ল আৰু
বিজাল্টটোও বেয়া হ'ল। ডিস্প্লেৰ মগজুৰে একেবাৰে কাম নকৰা
হ'ল। কি হ'ল ? প্ৰণিতাইতো মোক চিঠিৰ উত্তৰত কয় “মই তোমাক
নেপালে মৰি যাম ইত্যাদি।” আকো ভাৱে মোৰ বন্ধু সকলে সেয়া
মিছা উত্তৰ দিছিল নেকি ? বিভিন্ন প্ৰশ্নই তেওঁক আৱৰি ধৰে। তাৰ
পাছত ক্লাস্ট মনটো লৈ ঘৰ পালেছি। মই কি কৰিলো। প্ৰণিতা বিয়া
হোৱাৰ পৰা ডিস্প্লেৰ মানসিক আৰু স্বাস্থ্য ভাগি পৰিল। কেইদিন
মানৰ পৰা দেউতাক অনিলে বিভিন্ন গাঁৱৰ মানুহৰ পৰা ডিস্প্লেৰ
মানসিক বিকৃতি হৈছে বুলি শুনিবলৈ পালে। ইফালে ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ বলীয়া
বানে এফালৰ পৰা গাঁৱখন খান্দি শেষ কৰিলে। ডিস্প্লেহাঁতৰ মাটিবাৰী
ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ নদীয়ে উতুৰাই নিলে। যেনেতেনে দেউতাক অনিলে টকা
পইচা গোটাই ডিস্প্লেক তেজপুৰ মানসিক চিকিৎসালয় ঘনলৈ লৈ
গ'ল। তথাপি প্ৰণিতাৰ প্ৰেমৰ ধূমুহা থাকি গ'ল। গাঁৱৰ বাজীৰ জীয়েক
মৰীকে একেবাৰে ধূমধামেৰে ডিস্প্লেলৈ বিয়া পাতি দিলে। তথাপি
সেই কলেজীয়া জীৱনৰ লগৰ প্ৰতাৰক বন্ধু দুলা, দিপেন আৰু ভৃগুৰে
লগতে প্ৰাক্তন প্ৰেমিকা প্ৰণিতাৰ কথা মনত পৰিলে তেওঁৰ দুখত গা
বেজেবেজাই যায়। হঠাৎ মথাউৰিৰ ওপৰত থকা সৰু জুপুৰীটোৰ পৰা
মৰীয়ে মাত দিলে। কি চাই আছা ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ বালিত ? তৎক্ষণাত
ডিস্প্লে মৰীলৈ চাই ধেক ধেক হাঁহি দিলে। তাৰ পাছত জোৰেৰে
চিএৰি চিএৰি ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ ফালে চাই কলে, “সেই অতীতৰ কলেজৰ
প্ৰতাৰক সকল প্ৰতাৰক সকল। □

(শ্ৰদ্ধাৰ নুপুৰৰ হাতত)

কলেজীয়া জীৱনৰ প্ৰতাৰক বন্ধু দুলা, দিপেন আৰু ভৃগুৰে
নেকি কেতিয়া পৰা গাঁৱখন খান্দি শেষ কৰিলে। ইফালে ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ
নদীয়ে উতুৰাই নিলে। যেনেতেনে দেউতাক অনিলে টকা
পইচা গোটাই ডিস্প্লেক তেজপুৰ মানসিক চিকিৎসালয় ঘনলৈ
লৈগ'ল। তথাপি প্ৰণিতাৰ প্ৰেমৰ ধূমুহা থাকি গ'ল। গাঁৱৰ বাজীৰ জীয়েক
মৰীকে একেবাৰে ধূমধামেৰে ডিস্প্লেলৈ বিয়া পাতি দিলে। তথাপি
সেই কলেজীয়া জীৱনৰ লগৰ প্ৰতাৰক বন্ধু দুলা, দিপেন আৰু ভৃগুৰে
লগতে প্ৰাক্তন প্ৰেমিকা প্ৰণিতাৰ কথা মনত পৰিলে তেওঁৰ দুখত গা
বেজেবেজাই যায়। হঠাৎ মথাউৰিৰ ওপৰত থকা সৰু জুপুৰীটোৰ পৰা
মৰীয়ে মাত দিলে। কি চাই আছা ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ বালিত ? তৎক্ষণাত
ডিস্প্লে মৰীলৈ চাই ধেক ধেক হাঁহি দিলে। তাৰ পাছত জোৰেৰে
চিএৰি চিএৰি ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ ফালে চাই কলে, “সেই অতীতৰ কলেজৰ
প্ৰতাৰক সকল প্ৰতাৰক সকল। □

গল্প নথি

লিমারিক

বিখ্যাত ব্যক্তির বিচিত্র কাহিনী

- অনাই বনাই ঘূৰি ফুৰিবা চলাই 'হিৰ' হোগু।
পইচা পাতিৰ অভাৱ হ'লে তুলি ল'বা চান্দা
পঢ়া-শুনা বেকাৰ কাম
মদ-ভাঙ্গে রাখিব নাম
পঢ়ি-শুনি লাভ কি, চাকৰিৰ বজাৰ যে মদ্দা।
- মন্ত্ৰীৰ প্ৰাণ নিও বুলি যমদৃতে আহি
দেখিলেই 'ক্ৰেক কেটে' আছে তেওঁক ঘেৰি,
পৰিধানত খাকী বস্ত্ৰ
হাতত আছে মাৰণাস্ত্ৰ
ভয় পাই যমদৃতে পলায় লৰ মাৰি।
- ডিঙড় বিশ্ববিদ্যালয়,
বৰ্দ্ধিত মাচুলেৰে ছাত্ৰৰ মাজত কৰে প্ৰলয়।
ছাত্ৰৰ মনত হয় খুৰ অশাস্তি,
উপাচাৰ্যহি মনত পিছে পায় মস্ত শাস্তি।
মনত প্ৰশংস হয় এয়ে নেকি বিশ্ববিদ্যালয় ?

●সংগ্রাহিকা, কণুমী দেৱী।
(স্নাতক ঢিতীয় বৰ্ষ)

এমোকোৰা হাঁহি (কৌতুক)

- এখন বিয়াত ঠিক দৰাৰ দৰে পোছাক পিঞ্জি অহা এজন সুদৰ্শন
যুৰুকৰ প্ৰতি এজন যনসন্ধি লোকৰপৰ্যাক - "বিয়াৰ দৰাৰ তামিয়েই নেকি বাক ?"
ডেকাই বৰ মেজাৰ মনেৰে উত্তৰ দিলে - "নকৰ বুইছে, চেমি
ফাইমেললৈকে ঠিকেট আগবাঢ়িছিলো। ফাইমেলতহে পেটুৰা
ইঞ্জিনিয়াৰ ডালৰ লগত হাবি গ'লৈ।"
- মদু - তুমি কেছ তে ? প্ৰেমিকাই তোমাৰ প্ৰেমবোৰ
আংশিকৰাপে ঘূৰাই দিলে, কিন্তু কেনেকৈ ?
মধু - হয়, তাই মোৰ চিঠি প্ৰেমবোৰ ঘূৰাই দিলে আৰু উপহাৰবোৰ
ৰাখি থ'লৈ।
- শিক্ষক - একে কেনেকৈ কচোন চেৰীকল ক'ত আছে ?
ছাত্ৰ - আমাৰ বাবীত আছে ছাৰ।
- শিক্ষক - খালি খালি।
ছাত্ৰ - নাই খোৰা চাৰ পৰকাই নাই।

●সংগ্রাহিকা, সন্ধ্যা গাঁগে।
(স্নাতক ঢিতীয় বৰ্ষ)

- বিখ্যাত বিজ্ঞানী চাৰ আইজাক নিউটন বৰ অন্যমনস্ক লোক
আছিল। তেওঁ এগৰাকী গাভৰক মনে প্ৰাণে ভাল পাইছিল। কিন্তু
গাভৰক গৰাকীক সেই কথা কম বুলিও কৰ পৰা নাছিল। তেওঁ এদিন
ঠিক কৰিলে যে গাভৰক গৰাকীৰ ওচৰত বিয়াৰ প্ৰস্তাৱ আগবঢ়াব।
সেই উদ্দেশ্যে এদিন গাভৰকগৰাকীক লগ ধৰি তাইৰ হাত এখনত ধৰি
মনৰ কথাটো কৰ খুজিছিল, ঠিক সেই সময়তে বিজ্ঞানৰ এটা গভীৰ
তত্ত্ব তেওঁৰ মনত পৰিল। তেওঁ পাহাৰি গৈছিল যে গাভৰকগৰাকীৰ
হাত এখনত তেওঁ ধৰি আছে। সেই সময়তে তেওঁৰ ধূমপান কৰিবলৈ
মন গ'ল। অন্যমনস্কভাৱে তেওঁ গাভৰকগৰাকীৰ হাতখনকে পাইপ বুলি
ভাবিলো আৰু তাতে জুই জলাব ধৰিলো। গাভৰকগৰাকীয়ে এই ঘটনাত
আৰ্তনাদ কৰি উঠিল আৰু তেতিয়াহে নিউটনে ঘটনা বুজিব পাৰিলো।

- মাৰ্কটোৱেইনৰ চৰিত্ৰত তন্ময়তা গুণটো বৰ প্ৰথাৰ আছিল। এবাৰ
তেওঁ লঙ্ঘনৰ এটা মিউজিয়াম চাৰলৈ গৈছিল। মিউজিয়ামটোৰ
একাংশত নৰ-নাৰী সকলৰ অবিকল প্ৰতিমূৰ্তি বিলাকৰ মাজতে
মাৰ্কটোৱেইনে অধিক তথ্য হৈ চাই আছিল। ঠিক সেই সময়তে
কোনোবাই তেওঁৰ গালে মুখে হাত ফুৰাই দিয়া যেন পাই দেখে যে
এগৰাকী গাভৰকৰে তেওঁৰ মুখলৈ অপলক দৃষ্টিবে থৰ লাগি চাই আছে।
মাৰ্কটোৱেইনে তেওঁৰ কোনোবা গুণগাহী বুলি কিবা এটা ক'ওঁ বুলি
মিচিকিয়াই মুখ মেলোতেই গাভৰক গৰাকীয়ে "আই ঔ এইজন মৰাৰ
পৰা জী উঠিল দেখোন" বুলি ভয়ত প্ৰাণটাকি বাহিৰলৈ দোৰ মাৰিলো।

- বিশ্বৰ বিখ্যাত আৰু মহৎ ব্যক্তিসকলৰ জীৱনত ঘটা আন এটা
ঘটনা হৈছে বিখ্যাত জামান লেখক মি. লেচিংড বৰ আপোনভোলা
মানুহ আছিল। এদিন আনন্দাৰত বাহিৰত তেওঁ ঘূৰি ফুৰিছিল। তেনে
সময়তে তেওঁৰ মনটো কিবা এটা গভীৰ চিন্তাত মগ্ন হৈ পৰিল। ঘূৰি
ফুৰি তেওঁ নিজৰ ঘৰৰ দুৱাৰ মুখত উপস্থিত হ'ল। কিন্তু সেই ঘৰটো
তেওঁৰ নিজৰ ঘৰ বুলি চিনি পোৱা নাছিল। লেচিংড দুৱাৰত টোকৰ
মাৰিলো। সেইদিনৰ পৰা এটা নতুন চাকৰে লেচিংড ঘৰত কাম
কৰিছিল। চাকৰটোৱে শব্দ শুনি দুৱাৰ খুলি বাহিৰলৈ চালে। এক্ষাৰত
সি তাৰ গৰাকীক চিনিব নোৱাৰি ক'লে "মি. লেচিংড বাহিৰলৈ গৈছে।"
মি. লেচিংড কথা শুনি নিজৰ ঘৰ বুলি গম পাই নম্বৰতাৱে ক'লে,-
"তেন্তে মই পুনৰ ঘূৰিয়েই আহিলোঁ।" এই বুলি তেওঁ নিজৰ ঘৰৰ
ভিতৰত সোমাই গ'ল।

●সংগ্রাহিকা, সন্ধ্যা গাঁগে।
(স্নাতক ঢিতীয় বৰ্ষ)

গ্রীনিজ বিশ্ব বেকর্ড

যুগ্মতাইছে - ভাস্কুল দণ্ড আৰু কবৰী মহত্ত্বই।

কিমান যে আশ্চর্যকৰ ঘটনা, কিমান যে অ্যুবনীয় অভিলেখ ! জীৱন নিৰ্বাহৰ দৈনন্দিন সংগ্ৰামৰ ওপৰিও আমাৰ এই পৃথিবীৰে এচাম ব্যক্তি ব্যস্ত হৈছে জীৱনক এক অন্য দৃষ্টিবে চাবলৈ, ব্যস্ত হৈছে জীৱনক ৰোমাঞ্চকৰ, দুঃসাহসমূলক কৰ্মৰ তথা সৌন্দৰ্যতকৈয়ো অতিশয় সৌন্দৰ্যশীল কৰিবলৈ। এনেকৈয়ে পৃথিবীত সৃষ্টি হৈছে নানান অভিলেখ, নানান ৰেকৰ্ডৰ বন্যা। অতি প্ৰাচীন কালৰ পৰাই আমাৰ মানৱ সমাজক এই অভিলেখ বা কোনো এক বিবৰ্যাত বেকৰ্ড কৰাৰ আন্তৰিক তাগিদাই, পিপাসাই ব্যতিব্যস্ত কৰি আহিছে। দুৰ্বত কৰি তুলিছে অসম্ভৱ মন।

এয়া হ'ল ভঙ্গা-গঢ়াৰ খেল। জীৱনক আকৰ্ষণীয় কৰাৰ খেল।

পুৰণক নতুনকৈ চোৱাৰ খেল।

..... মানৱ সমাজৰ এই সীমাহীন অভিলেখক স্থায়ীকৈ সংৰক্ষণ তথা লিপিৰদ্ধ কৰি বাখিছে 'গ্ৰীনিজ ৰল্ড বেকৰ্ড' শিৰোনামাৰে সম্প্লিত বাস্ট্রপুঁজৰ (United Kingdom) লঙ্গত থকা গ্ৰীনিজ ৰল্ড বেকৰ্ড নামৰ এক সংস্থাই।

প্ৰিয় পাঠক! তাৰে কেইটিমান ৰেকৰ্ডৰ কথা আপোনালোকলৈ আগবঢ়ালো, জানি থওকচোৱ।

□ পৃথিবীৰ আটাইতকৈ উচ্চমান বিশিষ্ট বৰ্টাটি হ'ল 'নবেল বৰ্টা। অভিলেখ মতে পৃথিবীৰ আটাইতকৈ কম বয়সীয়া নবেল বৰ্টা বিজয়ী ব্যক্তিজন হ'ল ইংলণ্ডৰ প্ৰফেছৰ চাৰ লৱেল ব্ৰেগ।

□ কলঞ্চা কৰকচোগ, আটাইতকৈ দীঘল কথাছবিখন কিমান দৈৰ্ঘ্যৰ হব পাৰে বাক ? গ্ৰীনিজ ৰেকৰ্ড মতে, এই দীঘল কথাছবিখন নিৰ্মান হৈছে আমেৰিকাৰ যুক্তৰাষ্ট্ৰ। নাম 'দি কিঅৰ ফ'ৰ ইনচমেনিয়া'। প্ৰদৰ্শনৰ সময় ৮৫ ঘণ্টা।

□ চলচ্চিৎপ্ৰসংগতে আন এক বিশ্ব ৰেকৰ্ড - পৃথিবীৰ আটাইতকৈ ডাঙৰ চিনেমা হ'ল হৈছে - 'ৰেডিও চিটি মিউজিক হ'ল।' স্থান নিউইয়র্ক।

□ এইবাৰ আহক খৰৰ কাগজলৈ। গ্ৰীনিজ তথ্য মতে পৃথিবীৰ আটাইতকৈ পুৰণি বাতৰি কাকতখন হ'ল চুইডেনৰ 'পষ্ট অচ ইনৰাইকচ টিউনিনগাৰ' (Post och Inrikis Tidningar)

□ জাপানত এৰিধ জনপ্ৰিয় খেল আছেনাম 'চুমু'। এই খেলৰে এক জনপ্ৰিয় খেলুৰে 'চেড ৰুবান' ওৰফে 'একিবন' যিজন পৃথিবীৰ আটাইতকৈ ওজনশীল চুমু খেলুৰে কপে পৰিগণিত হৈছে। একিবনৰ উচ্চতা ৬ ফুট ৮ ইঞ্চি। ওজন ৫০৭ এল বি এচ।

□ পৃথিবীৰ আটাইতকৈ চুটি নাটকখন হ'ল ব্ৰিথ (Breath)। এই নাটকৰ দৈৰ্ঘ্য হ'ল মাথোন ৩০ চেকেণ।

□ হিন্দু ধৰ্মৰ প্ৰৱৰ্তন থলি বুলিলৈ আমি ভাৰতবৰ্ষকে বুজো। এই হিন্দু ধৰ্মৰ আটাইতকৈ ডাঙৰ মন্দিৰটো হ'ল তামিলনাড়ুৰ 'ত্ৰিচনিপঞ্জীত' থকা 'শ্ৰী ৰংগম মন্দিৰ'। মন্দিৰৰ মুঠ মাটিকালিব জোখ ১৫৬ একৰ।

□ বিশ্বৰ ছলচ্চিৎ জগতৰ সম্মানীয় বেটাটিক জনা যায় অঞ্চলৰ বৰ্টা হিচাপে। এই অঞ্চলৰ বৰ্টা পোৱা আটাইতকৈ বৃক্ষ শিল্পী গৰাকী হ'ল আশীৰ্বদ দুশ পছন্দনৈয়ে দিন বয়সীয়া 'জেচিকা' (Jessica Tandy) টেন্ডি। Driving miss deisy নামৰ চলচ্চিত্ৰখনৰ বাবে ১৯৯০ চনত তাই শ্ৰেষ্ঠা অভিনেত্ৰীৰ সম্মান লাভ কৰিছিল।

□ গ্ৰীনিজ বুক অৱ বেকৰ্ড অনুযায়ী সংখ্যাধিক কাৰালী বাণীবদ্ধ কৰা শিল্পী গৰাকীৰ নাম পাকিস্থানৰ 'নছৰট ফাটেহ আলি খান'। এশ পশ্চিমটা এলবামত এই প্ৰয়াত শিল্পী গৰাকীয়ে কাৰালী বাণীবদ্ধ কৰিছে।

□ পৃথিবীৰ আটাইতকৈ দামী আলোচনীখন হ'ল - 'ভিজিতা নিয়াৰ।' আমেৰিকাৰ টিফেন জেনৰ তত্ত্বাবধানত প্ৰকাশ হোৱা এই আলোচনীখনৰ প্ৰত্যেক সংখ্যাৰ দাম প্ৰায় এশ ডলাৰ।

□ পৃথিবীৰ আটাইতকৈ ওখ গছজোপাৰ উচ্চতা কিমান হব পাৰে অনুমান কৰকচোন। গ্ৰীনিজ ৰেকৰ্ড অনুযায়ী 'মেগুকিনো' নামৰ এই গছজোপা কালিফোর্নিয়াৰ এক অভৱাণ্যত অৱস্থান কৰা উচ্চতা ৩৬৭ ফুট ৫ ইঞ্চি। আৰু ব্যাসাৰ্ধ ১০ ফুট ৪ ইঞ্চি। অনুমান কৰা হয় এই গছজোপা প্ৰায় এহজাৰ বছৰ পুৰণি।

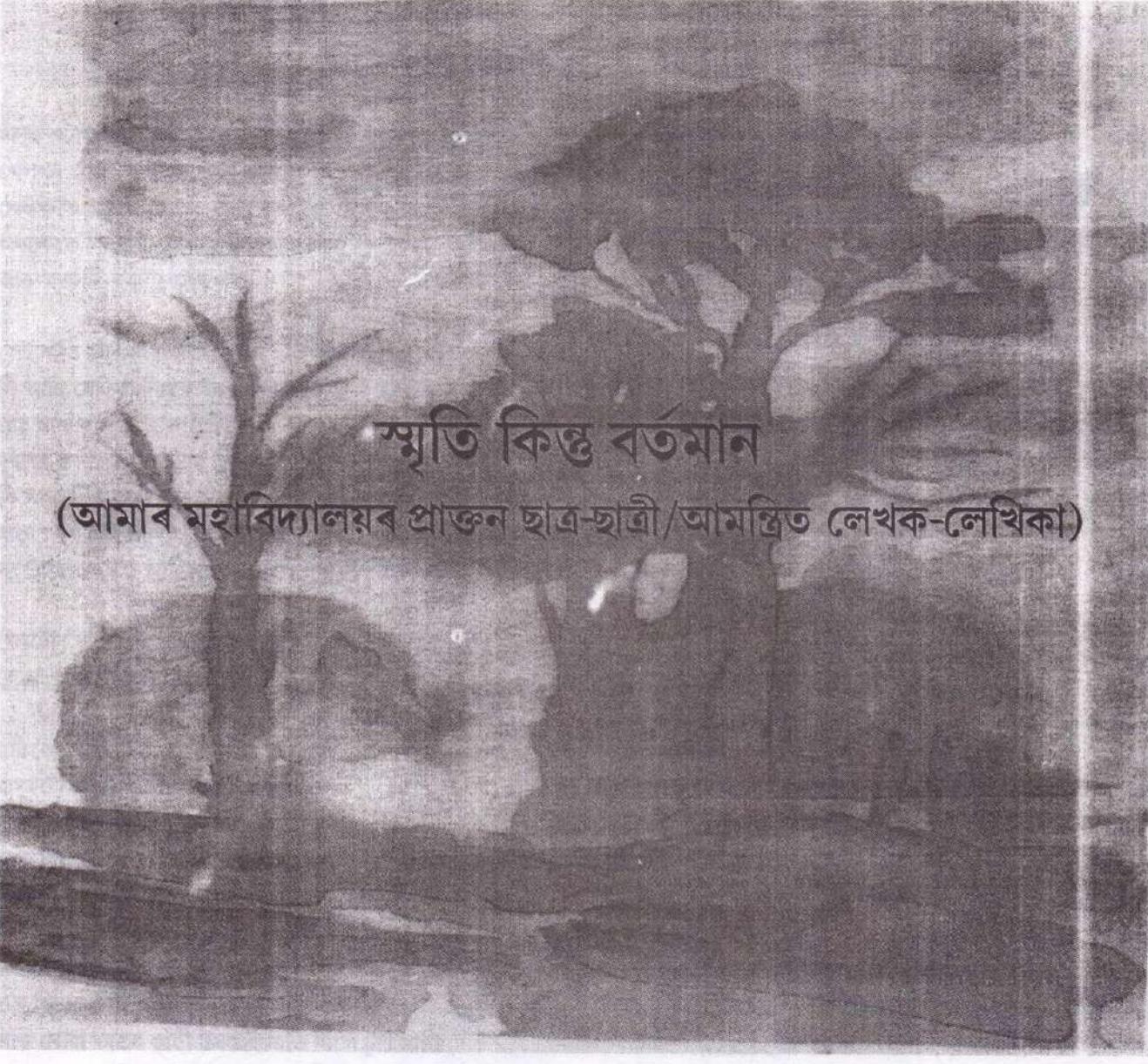
□ এইবাৰ আহক পথিলাৰ কাষলৈ। 'পাপুৱা নিউগোপীয়া'ত থকা 'কুইন আলেকজেণ্ডা' নামৰ পথিলাটি হ'ল আটাইতকৈ ডাঙৰ পথিলা।

□ গ্ৰীনিজ ৰেকৰ্ডত ভাৰতৰো স্থান আছে। ভাৰতৰ পুণৰ ত্ৰীৰ চিৰাল অভিলেখ কৰিছে তেওঁৰ সোহাঁতৰ নথৰ বাবে। সৰ্বাধিক দীঘল নথৰ অধিকাৰী ত্ৰীৰৰ সোহাঁতৰ পাঁচ আঙুলিৰ দৈৰ্ঘ্য প্ৰায় ২০ ফুট ২ ইঞ্চি।

□ গ্ৰীনিজ ৰেকৰ্ডত আন এক অভিলেখ ইংলণ্ডৰ 'ইভা মৰিছ' নামৰ এগৰাকী মহিলা ১৮৮৮ চনৰ ১৮ নৱেম্বৰত জন্ম হোৱা মহিলাগৰাকী বৰ্তমানেও জীৱাই থকা আটাইতকৈ বয়সীয়া মহিলা।

□ আটাইতবৈ দীৰ্ঘ সময় ধৰি চাইকেলেৰে পৰিভ্ৰমণ কৰা ব্যক্তি জন হ'ল আমেৰিকাৰ যুক্তৰাষ্ট্ৰৰ 'কার্ট উচৰন'। ১৯৯৯ চনৰ এপ্ৰিল-জুন মাহত তেওঁ ২৮৪৯ মাইল ৬খ চাইকেলেৰে যাত্ৰা কৰিছে।

□ (ভাস্কুল দণ্ড আৰু কবৰী মহত্ত্ব মহাবিদ্যালয়ৰ স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী।)

স্মৃতি কিন্তু বর্তমান

(আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাঞ্জন ছাত্ৰ-ছাত্ৰী/আমন্ত্ৰিত লেখক-লেখিকা)

হঢ় হঢ় গুৰু চিগাখেটে এগী আলাল, বিছুলি অদিলে
জানে কপীক কলাক প্ৰাণৰ পৰি তাৰ কলোঁ বৰুৱা শৰীৰ
বৰুৱা শৰীৰে সুক কলাক কলোঁ পৰীক কলোঁ।
হাতোৱাৰেল এটোৱা হৈবিলো বেতি,
অশৰ চালো কৰালো ঘোৰুৱা গৱে
হৰাটোৱা কেননো নাপোৱা হৈবেছিলো।

হৈবিলোৰ ভাবীয়া ক'ভৰচেন
ক'ভৰচেন পৰি ক'ভৰচেন বাব
হাত হৈবালো
নে মেৰ ঘৰখন হৈবালো।

অলোক স্মৃতিয়া চৌপলিত বালকৰাল পিলো কলোঁ
বেতোৱা, প্ৰেৰ-অপৰেৰ বৰাকৰত কুৰা পেল এলুৰ পেলি

● বেনোখাত

ছাঁয়াযুদ্ধ

কল্পনা মিলি

বফিকুল হোছেইন

তরঙ্গি চান্দ মঞ্জীরী সারাংশ

চলচ্চিত্র সমালী

মানুহ এটাই জুৱা খেল এখন খেলিছিল
খেলখন প্ৰেম অথবা অপ্ৰেমৰ আছিল
খেলখনত তেওঁৰ জেপৰ সমস্ত ধন উদং হৈ গৈছিল
অৱশ্যেত বিদায় লৈছিল ধান্তাবাজ দালাল
আৰু মতলবি বমনীবোৰৰ পৰা

সেই ৰাতি চহৰখনৰ অজন্তু অলি গলি ভৱি
সি আহি যেতিয়া নিজস্ব ঘৰখন পালেহি
প্ৰায় মাজ বাতিয়ে হ'ল তেতিয়া
দুৰাৰৰ তলা খুলি ঘৰটোৰ ভিতৰলৈ সোমাব খোজোতেই
কি সাংঘাটিক কাণ্ড এটা হ'ল !
মানে জাপ এটা মাৰি ফৰিং এটাৰ দৰে
ঘৰটোহে সোমাই আহিল তাৰ শৰীৰটোৰ ভিতৰলৈ

(ঘৰটোৰ যুক্তি হ'ল : মানুহৰ শৰীৰটোৰ অন্তৰ্ভুগতহে থাকে
হেনো আচল ঘৰখন !)

গতিকে কোনো সোধপোচ নাই,
মানুহটোৰ শৰীৰটোত সোমাই ঘৰটোৱে
নিঃশব্দে সোলকালে গাৰ সমস্ত পোচাক
আৰু দলিয়াই দিলে নিৰ্বিকাৰ ভাৰে
মানুহটোৰ শৰীৰৰ ভিতৰটো থকা অন্য এখন আলনালৈ

চাৰাৰ খুলি গা ধুলে বহু সময়
তাৰ পিচত ত্ৰীজি খুলি দুগিলাচ মদ খালে ঘৰটোৱে
দাকি থোৱা ভাতৰ কাঁহী উদঙাই ভাত খালে চুচি মাজি
হাত মুখ ধুলে, চিগাৰেট এটা জুলালে, কিছুক্ষণ ছপিলে
আৰু ঘপাকে বিচনাত লাঁখাই পৰি তাক কলে : গুড নাইট !
বচ ! পলকতে নাক ঘৰঘৰাই শুই পৰিল ঘৰটো
হয়তো সপোন এটাও দেখিলে নেকি,
অথবা চাগো মৰাশ বোৰৰ দৰে
ঘৰটোৱে কোনো সপোনো নেদেখিলে !

এনেকৈ যেতিয়া টোপনিত লালকাল দিলে ঘৰটো
বেচেৰা, প্ৰেম-অপ্ৰেমৰ বজাৰত জুৱা খেল এখন খেলি

নিঃস্ব হোৱা সেই নিমাষিত (?) মানুষটোৱে
তাৰেই ঘৰটোৰ আজৰ কাণ্ড কাৰখানাবোৰ দেখি
শোকত ব্ৰিয়মান হ'ল, উচুপিলেও কাতৰহৈ ক্ষত্তে
তাৰপিচত তাৰ বিৰণ চোলাটো পুনৰ পিছি
ওলাই গ'ল সি ৰাজপথলৈ
সেই ৰাতি ল'ড চেডিং চলি থকা চহৰখনত
কিছুমান ইলেক্ট্ৰনিক আহাৰ খাই ঘূৰিফূৰা
এজাক উদাসিন নাগৰিকক
(যি সকলক দেখিলে প্ৰেতাভাৰ দীপ এটা যেন লাগে)
বলিয়া কুকুৰ এটাৰ দৰে খেদি খেদি সুধি ফুৰিলে সি —

হেৰি ! কঁওকচোন ডাঙুৰীয়া কঁওকচোন
প্ৰকৃততে আজি কি হেৰাল বাক

মই হেৰালো
নে মোৰ ঘৰখন হেৰাল ?

● বোকাখাত

তোমার চিঠিখন পঢ়ার পিছত

প্রথম বহাগ

নিজৰা বৰঠাকুৰ

বৰষুণজাক অহাৰ উমান
বহু আগতেই পাইছিলো
বাট চাই আছিলো
কেতিয়া পৰে
ৰণুক জুনুক বৰষুণ ভাক
আৰু --
আহিৰ আহিৰ বুলি ভাবি থাকোতেই
হঠাত হৰ মূৰাই নামি অহা বৰষুণজাকত
গা-মূৰ ধুই
মই এটা সেউজীয়া কৰিভা হাল
পোহৰ
বতাহ
সুবাস
উলাহ
দুহাত মেলি দিলো
পাট গাভৰ পৃথিৰীৰ
আমোল মোল গাভৰ গেৱাত
বিয়লি নে সঙ্গিয়াত
সঙ্গিয়া নে বিয়লিতে
কলিজা কুটি ভূমুকি মাৰে
মোৰ পুৱণি সপেল পথিলাটো
লহপহ। কোমল। মেউজ। সতেজ।
বৰষুণজাক অহাৰ চিক দিছতেহা।

প্ৰত্যুষ শুভৰাত্ৰি

দিলীপ ফুকল

শিমলত পৰিৱৰ শণন এই মইনা

শিমলত পৰিৱৰ শণন'

তেজ ওলাইছিল চিএৰ টোত

তেজ ওলাইছিল ভাতৰ পাতত

বৰষুণৰ দাঙিয়াত

পাখীৰতী ধানৰেত।

দণ্ডা ডেডকৰ ধপধপনি

আৰু কুৎসিত তেচৰোৰ খটখটনিত

মুখৰিত হৈছিল আহাৰ উৎসৱ।

মেঘনগঞ্জী আধাৰৰ কমালেৰে

মুখ মচিল আলহীহাঁতে।

'পলটনৰ চিপাহী গিৰিসাই সোমাৰ

মুৰৰত থবি ঐ টাঙেন'

তোমাৰ চিৰকৰদেত

গিৰিপ গি বিবিৰ পাহাৰবোৱা

এয়ুতি ভাতৰ গৱত নাচি উঠে দে

গোহাতি নহয়

তুমি শঙ্গা-বৰঘৰ।

শিমলত গুজি উঠা বহাগ

আৰেন গোহাতক,

সাৱাটি ধৰা অহক গোকোৱা এটা বাতি।

পুৱাতে

বকুলফুল মুকলি হুওৱে।

• ট্ৰাৎ, অৰুনাচল।

ପୁଖୁରୀତ ବରଶୀ ହାଁହ

ସୋନେଶ୍ଵର ନରହ

ତୁମି ମୋକ ଯିମାନ ଗତିଶୀଳ ଆକୁ ସ୍ଵର୍ଗ ଦେଖିଛା
ତାତୋଟିକେ ମୈ ବହୁଣେ ହିବ ।

ମୈ ସି କବି ସି ଠାଇତ ନାଥାକୋ
ଏହି ଏକେ ହିବ ସିନ୍ଧାନ୍ତ ।

ମୋର ଆପୋନଜନର ବାବେ
ମୈ ଯେନେକେ ଥାକିବ ଲାଗେ ତେନେକେ ଆଛୋ
ଥାକିମ ।

କିନ୍ତୁ ମୋର ଆପୋନଜନେ ବା
ଏହି ଆପୋନଜନର ବାବେ କି ମନ ସାଁଚିଛେ

ମୈ କେନେକେ ଜାନୋ

ଭଯ ହୁଏ ।

ଆଶା ଲୈ ଫୁରୁତାକେ

ଆଟୋମ ଟୋକାରିକେ ଅକଲେ ନିରଲେ

କେତୁଖାଲି ଥାନ୍ଦି

ପାନୀତ ନାମିଓ ନିତିତା ହାଁହ ପୋହାଇ ଭାଲ

ଜାକ ଖେଦି ବରଲବ ଟୋପେରେ ବରଶୀ ବୋରାଇ ଭାଲ ।

ଅକଲର ପେଟର ବାବେ କିହର ଆକାଳ

ଠାଇ ଆଛେ ବହୁ ଫୁଟପାଥ ପାତାଳ ।

(୩)

ଆନ୍ଦୋରତୋ ଅକଲେ ନାଯାବା

ଅଚିନ ମାତତ ବାହିଜୋପା କଂପିବ

ନିଚାର ଭୋକତ ତଲୁରା ଲବିଲେ

ସାରଧାନ ! ଆଛେ ନେକି କରବାତ

ଶେଲାଇ ଗଜା ଅଜଗରବ ଶୁକାନ କାଇଟ ...

(୪)

ନିଶାଟୋର ଅଁରତ

ତାଇର ବୁକୁଲେ ହାତ ନେମେଲିବା

କଲିଜାତ ବେଦନା ଗଜିବ

ଆକ ...

ସବେଇ ନିଶାଟୋକ

ନିଦାବ

(୫)

ପରୀଯା ଚୋତାଲତ

ହାତର କୁଠାର ମନେକେ ନେମାବିବା

ଚରାଇଜାକ ଉବିଲେ

ବାଇଜେ ଏବୀଯା ପହଞ୍ଚେଦା ଧରିବ ..

(୬)

ମନ୍ୟୋବା ବାହତ ହାତ ନିଦିବା

ପୋହରତ ବାଓଲି ହାତ ଚିନିବ

ତାଇ ଅକଲଶ୍ରୀଯା ହଲେ

ଜ୍ୟୟମତୀର ଜେବେଶ୍ତ

ଥଙ୍ଗର ଜୁଇ ଛଲିବ ..

(୭)

ଲାଚିତ କନକର ସାଜଯୋବ

ବଦ୍ଦ ବତାହତ ନିତିଯାବା

ବେଚାଲ ତାପେ ଅଚିନାକି କରିଲେ

ବାଦହାହିତେ ଆକୋ

ଗରଜି ଉଠିବ ...

(୮)

ବାଜପଥତ ହାତଦାଙ୍ଗ ନିଚିଯାବିବା ଦାବୀ

ଖାକିପୋଛାକେ ଗଲ ବେପିବ ..

ଆକ ...

ବାଜଟୋପୋଲା ସାବତ ମାବି

ମା ହିତେ

ଚୁଲି ମେଲି ମେଲି

ହାହିବ ।

ଅନୁବୋଧ

(ମୋର ପ୍ରେଣାଲେ)

ଶରୀ ପାଂଗୀ୯

(କ)

ତେଜାଲ ଘେବାତ

ମିଳି ପିଲାନାରା

ଆବେଲିର ଫାଲେ ନାଯାବା

ହ୍ୟାତ ପିଲାନାରା

ବାତି ଚୁଲିର ମେବଗାକତ

ହ୍ୟାତ ପାଂଗୀ୯ ମାନନ ମାନନ

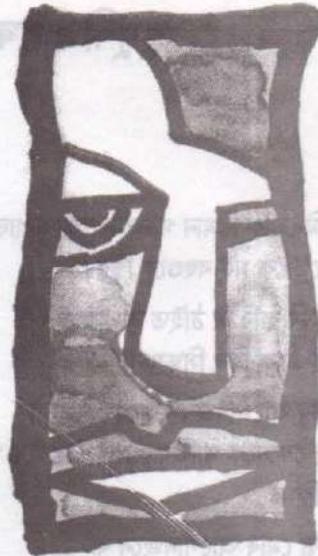
ଜୋନାକ ବାଓଲି ହବ ...

ହ୍ୟାତ ପାଂଗୀ୯

●ଶିରସାଗର

মুখ্য

পাঁচ শির

শব্দ লইং

বগা ধৃতি পাঞ্জাবীরে মার্জিত
সৰল ভদ্র নিস্কলুয়ৰ
মানুহজনক দেখিলে ভাৰ হয়
কোনো এজন নিখুঁত চিত্ৰকৰে অঁকা এখন চিৱাভিনয় অথবা
এজন প্ৰতিভাবন নাট্যকাৰে বচনা কৰা এখন নাট্যাভিনয়ৰ দৰে
সুন্দৰ সংলাপেৰে
তেওঁ অভিনয় কৰিব জানে

স্বগীয় যাত্ৰাৰ আশাত
ভৱিৰ গচকত খোজ নপৰে
মাটিত
বাহিৰত বৰ মানুহ
ভিতৰত খেপিয়াই ফুৰে-চুঙাৰ বাদুলি

ৰাজনৈতিক নেতা বুলি কয়
তেওঁক

স্বার্থপৰতাৰ কলুষবোজা বুকুত বাহিৰ
এদিনৰ নিমন্ত্ৰণত
মেলে-মিটিঙে
সাত-সৰোবৰৰ বসাল যুক্তিয়ে
নিৰ্মল পানীত এলাঙ্কু বহন সানে

গোপন মন্ত্ৰও জানে তেওঁ
ৰাজনীতি নিষ্কেপ বানত
প্ৰতিশ্ৰুতি এপাত অন্ত
ফু-মাৰিলে উৰি যায় বতাহৰ দৰে
চু-মাৰি কাষলে টানিবও পাৰে

মকৰাজালৰ ক্ষমতাৰে
স্ব-ৰাজৰ নামত ৰাজনৈতিক লুঠন
পলোভনৰ নৃত্য-সুষমাৰে আলোকিত
জীৱন তেওঁৰ চন্দন

প্ৰাৰ্থী নামত অগাধিকাৰ
এচোতাল ধূনিয়া ফুলৰ কৰণি ভৰা হিয়া

প্ৰয়োজন হ'লে এটা বাতিত
বুটাবছা এখন চাদৰৰ আঁচলত ধৰি
দুহাত আলিঙ্গনা হৈ
বোৰাই দিৰ পাৰে
(পুনঃ এটা প্ৰয়োজনৰ শেষত প্ৰয়োজন হ'ব পাৰে আৰু প্ৰয়োজন....)

নিৰাপত্তাৰ নামত
আবেষ্টণীৰ চাৰিবেৰত - শুং থকা ডাঙৰ ডাঙৰ বঙাফুলৰ কাঁইট
(নেফুলিলে হেৰোৱাৰ ভয়ত সাৰধান ! বিনানুমতিত প্ৰৱেশ নিবেধ)

পুৰ্ণিমাৰ চন্দ্ৰালোকেৰে ভৰা
এখন বহল আকাশৰ তলত যদিও থাকে
তথাপি

আতংকৰ অন্ধকাৰত ডুব যায় তেওঁৰ জীৱন
বহতো পাইও অত্ৰপু মনৰ ক্ষণ গণি ভাৱে
জোনাকৰ ছাঁ ভেদি
হৰহৰাই যদি আহে
গুৰুম নামৰ এপাত কাঁড় ?

● মুহৰামুখ

ক্রান্ত শিল্প কল্পনা চীজ চাষাভাব কর্মসূচি করাও উচিতভাবে
শুধুমাত্র চাষাভাব কর্মসূচি হবে। কিন্তু সৌন্দর্য কর্মসূচি
চলন দিক এবং সৌন্দর্য কর্মসূচি করাও উচিতভাবে হবে।
ক্রান্ত চীজ কল্পনা সৌন্দর্য চাষাভাব করাও

মানুহৰ ইতিহাসত অৰণ্যৰ ভূমিকা

ক্রান্ত চীজ কল্পনা সৌন্দর্য চাষাভাব করাও

যাবৎ ক্রান্ত চীজ কর্মসূচি করাও মানুহৰ উচিতভাবে হুবু।

**বিশ্বৰ বাস্তুসমূহৰ বাজনৈতিক পতাকা যি বঙ্গৰেই নহওক
লাগে বিশ্বৰ সকলোতেই অৰণ্যৰ বৎ সেউজীয়া। ভিন্ন বঙ্গৰ পতাকাৰ
বহু বাস্তুই শিল্পধান হ'লেও বিশ্বৰ অথনীতি কিন্তু মূলতঃ অৰণ্যৰ
ওপৰতেই নিৰ্ভৰশীল। আজিৰ পৰা বহু বছৰৰ আগতেই লিষ্টাৰ ব্ৰাউনে
কৈছিল — ‘অথনীতিৰ সতে অৰণ্যৰ জৈৱতন্ত্ৰৰ এক অপৰিহাৰ্য সম্পর্ক
আছে। বিশ্বৰ য'তেই অথনীতিৰ প্ৰসাৰ হৈছে তাতেই অৰণ্যৰ ওপৰত
হৈচাও বাঢ়িছে। বিশ্বৰ সকলোতে মানুহে বাস্তুসংস্থানৰ ওপৰত অধিকাৰ
বা কৃত্তু প্ৰয়োগ কৰিব বিচাৰে। ইয়াৰ ফলস্বৰূপে নষ্ট বাস্তুসংস্থানিক
ভাৰসাম্য। পৰিহিতি এনে হয় যে জৈৱতন্ত্ৰৰ উৎপাদনশীলতা
ছুস পায়। ফলত পানীৰ পৰা মাছ,
অৰণ্যৰ পৰা গছ আৰু বন্যপ্ৰাণী সকলো
শেষ হয়। তৃণভূমি হৈ পৰে তৃণহীন,
আনকি কৃষিক্ষেত্ৰৰ পৰাও কৃষিয়ে বিদায়
লয়। পানী, বায়ু বা প্ৰকৃতিৰ যিবোৰ
উৎপাদনৰ বাবে জীৱনধাৰণ অসম্ভৱ
সেইবোৰ দ্রুত অৱক্ষয় হয়।’ আজিৰ
পৰা প্ৰায় ২০ বছৰৰ আগতেই লিষ্টাৰ
ব্ৰাউনে অনুভৱ কৰা এই কথাবোৰ
বৰ্তমানৰ বাস্তু। তেওঁ কৈছিল যে
প্ৰাকৃতিক সম্পদ প্ৰচুৰ হ'লেও অফুৰন্ত
নহয়, আৰু সেইবোৰ এইবোৰৰ ব্যৱহাৰ
যথেষ্ট পৰিমিত আৰু সতৰ্কভাৱে হোৱা উচিত। বিশ্বৰ মানুহৰ সভ্যতা
বচায় বাখিবলৈ হ'লে গঢ়ি তুলিব লাগিব এখন মিতব্যযী মানুহৰ সমাজ।**

সমগ্ৰ মানুহৰ জাতিৰ বাসগৃহ এই পৃথিবীখনৰ ক'ত কি আছে,
কিয় আছে, কিভাৱে আছে, সিঁত'ৰ মাজত পাৰম্পৰিক সম্পর্ক কি,
কি কাৰণে এই সম্পৰ্কৰ অৱনতি ঘটিব পাৰে বা এনে হ'লে মানুহৰ
এই বাসগৃহৰ কি হ'ব পাৰে — এই সকলোবোৰেই বৰ্তমানৰ ইক'লজি
বা বাস্তুব্য বিজ্ঞানৰ আলোচনাৰ বিষয়। অৰ্থাৎ ইক'লজিৰ কাম হ'ল
আমাৰ এই বাসগৃহৰ বিষয়ে বুজা বা জনা। অথনীতিৰ আকৌ কাম
হ'ল এই বাসগৃহৰ পৰিচালনাৰ ব্যৱস্থাপনা। সেইবোৰেই ইক'লজি আৰু
অথনীতিৰ মাজত পাৰম্পৰিক যোগসূত্ৰ বাখিব নোৰাবিলে বা ইয়াৰ

পৰিবেশ আৰু মূল্যবোধৰ সঠিক মূল্যায়ণ কৰিব
নোৰাবিলে মানুহৰ জাতিৰ ভৱিষ্যত যে ভয়ানক তাত একেবাৰেই সন্দেহ
নাই। পাৰ্থিবৰ বায়ুমণ্ডলৰ বাসায়নিক গঠন আৰু ভৌতিক পৰিবেশৰ
সংযোগেই হ'ল ‘বাফাৰ’ ব্যৱস্থা। পৃথিবী সৌৰজগতৰ আন গ্ৰহতকৈ
একেবাৰেই পৃথক আৰু সেইবোৰেই পৃথিবীৰ প্ৰাণময়। পৃথিবীৰ ভূপৃষ্ঠৰ
সেউজ জগতখনৰ অৰ্থাৎ প্ৰকৃতিৰ যে এক নিজস্ব নিয়ন্ত্ৰণ ব্যৱস্থা আছে
তাক প্ৰথমেই অনুধাৰণ কৰিছিল বিজ্ঞানী জেমছ লাভলকে তেওঁৰ
গাণিতিক চৰ্চাত। লাভলকৰ তত্ত্বটি বিতৰিত যদিও একেবাৰে উলাই
কৰিব পৰা নাযায়। জেমছ লাভলকৰ এই তত্ত্বটিৰ ‘গায়া হাইপোথিচিচ’

(Gaya Hypothesis) নামে ডনা যায়।

‘গায়া হাইপোথিচিচ’ প্ৰকৃততে প্ৰকৃতিৰ
সুজটিল নিয়ন্ত্ৰণ ব্যৱহাৰ এক বৰ্পক
নামকৰণ। লাভলকৰ মতে, এই নিয়ন্ত্ৰণ
ব্যৱহাৰ বাবেই আজিও পৃথিবীৰ
বায়ুমণ্ডলত অঞ্জিজেনৰ পৰিমাণ ২১
শতাংশ, কাৰ্বন-ডাই-অক্সাইডৰ পৰিমাণ
০.০৩ শতাংশ, ভূপৃষ্ঠৰ তাপমাত্ৰা
১৩° চেলচিয়াচ, ক্ষাৰ আৰু অন্নধৰ্মিতা
মধ্যম মানুহ। এইবাবেই পৃথিবী ইমান
প্ৰাণময়, সুন্দৰ আৰু অনুপম।

অৰণ্যই ইয়াৰ প্ৰাণ স্বকৃপ।

বৰ্তমানৰ অবাধ অৰণ্য ধৰংস্যজ্ঞই সৌৰজগতৰ একমাত্ৰ প্ৰাণ

থকা গ্ৰহ পৃথিবীত প্ৰাণৰ সংশয় আনি দিছে। অৰণ্যৰ লগে লগেই বহু
প্ৰজাতিৰ প্ৰাণীৰ উপৰি কেৱাটিও মানুহৰ সভ্যতা নিঃশেষ হৈ গৈছে।
পৃথিবীৰ বহুবোৰ প্ৰাচীন সভ্যতাই তাৰ সাক্ষী। ইতিহাসৰ সুবিখ্যাত
বেবিলনৰ সভ্যতা আজি মৰকভূমিৰ মাজত। এই সময়ছোৱাত টাইগ্ৰীচ
নদীৰ উপত্যকা অঞ্চলৰ অৰণ্য কাটি উচ্ছেদ কৰিছিল সেই ঠাইৰ
সভ্য মানুহে। ফলত সৃষ্টি হোৱা প্ৰেল বানপানীত ধৰংস হৈছিল বেবিলন
সভ্যতা। মিহৰুৰ প্ৰাচীন সভ্যতাও একেবোৰেই ধৰংস হৈছিল ন'ল নদীৰ
বানত। যীগুখুষ্টৰ জন্মৰ সময় পৰ্যন্ত লেবাননৰ অৰণ্যাধীনে ‘চিৰ্ভাৰি

অর লেবানন' নামে প্রথ্যাত আছিল। এই অঞ্চলো আজি মরভূমি। মধ্য প্রাচীর এই সভ্যতাবোৰ স্বৰ্গ যুগত ইয়াৰ জনগণে সমগ্ৰ বিশ্বতে সম্পোৰৱে নিজৰ সভ্যতাক জাহিৰ কৰিছিল। নিজ নিজ দেশৰ সম্পদৰাজি লৈয়ে গঢ়ি উঠিছিল এইবোৰ সভ্যতাৰ শ্ৰেষ্ঠত্ব। কোনোবাই হয়তো তৈয়াৰ কৰিছিল বিশাল প্ৰসাদৰ ওপৰত সুদৃশ্য বাগিচা, কোনোবাই হয়তো সাজিছিল বিশাল বিশাল পিৰামিড। নানান সম্পদেৰে সমৃদ্ধি কৰিছিল তেওঁলোকৰ নিজৰ নিজৰ দেশক। কিন্তু তেওঁলোকে এই সম্পদৰাজিৰ সংৰক্ষণ কৰা নাছিল, প্ৰকৃতিৰ বুকুৰ পৰা মাঝে আহৰণহে কৰিছিল। আঁজুৰি আনিছিল অৱণ্যৰ সম্পদ। প্ৰাকৃতিক সম্পদ আৰু অন্য দেশৰ সম্পদ প্ৰয়োজনত লুট কৰিছিল, ধৰংস কৰিছিল। তাৰ ফলতেই সেইবোৰ সভ্যতা আজি মৰভূমিত পৰিণত হ'ল। কেৱল অতীততেই নহয় বৰ্তমান বিশ্বতো বছৰি প্ৰায় ১২ নিযুত হেক্টেৰ ভূমি মৰভূমিত পৰিণত হ'ব লাগিছে। এই পৰিমাণ সমগ্ৰ ইংলণ্ডৰ সমান। চাহাৰা মৰভূমি এলোকা প্ৰতি ১০ বছৰত ১২০,০০০ বৰ্গ কিলোমিটাৰকৈ বৃদ্ধি পাই আহিছে।

ভাৰতবৰ্ষত প্ৰাক্ বৈদিক সভ্যতাৰ সৃষ্টি হৈছিল নদী আৰু অৱণ্য সম্পদক নিৰ্ভৰ কৰি। মহেঝোদাৰো সভ্যতাৰ আশে-পাশে থকা ঘন অৱণ্যৰ পৰাই কাঠ আনি ইটা পুৰি সুন্দৰ সুন্দৰ চহৰৰ ঘৰ-বাৰী, বাটি-পথ আদি নিৰ্মাণ কৰা হৈছিল। এই সময়ছোৱাত কাঠেই আছিল মুখ্য ইঞ্জন। কিয়নো কাঠৰ আৰিস্কাৰ তেতিয়া হোৱাই নাছিল। এই সময়ৰ বছৰোৰ মোহৰত ষাঁড়, গাঁড় ঘোঁৰা (?) আদিৰ চিৰ খোদিত কৰা হৈছিল (ঘোঁৰাৰ চিৰক লৈ বৰ্তমান বিশ্বজুৰি বিতৰ্ক চলিছে; Forntline, ১৩ অক্টোবৰ) অৰ্থাৎ তেতিয়াও মানুহৰ বাবে প্ৰায়বোৰ বণ্যপ্ৰাণীয়েই পৰিচিত আছিল। ঋক বেদত 'হাৰিয়ুপীয়া' খুটাৰ নগৰ বুলি এখন নগৰৰ উল্লেখ আছে। পণ্ডিত সকলৰ মতে, এইখনেই 'হৰপ্লা' নগৰ। ঋক বেদত আন এখন নগৰৰ কথা উল্লেখ আছে — যাৰ নাম আছিল 'নামী' আৰু এইখন নগৰক অগ্ৰিমেৰতাই জ্বলাই দিছিল বুলি উল্লেখ আছে। পণ্ডিতসকলে এইখনেই মহেঝোদাৰো বুলি ক'ব বিচাৰে। পৰাৰ্তী কালত ঋষি-মুনিসকলে বেদ-উপনিষদ আদি বচনা কৰিছিল অৱণ্যৰ আন্ত্ৰয়ত। এই সময়ত এফালে যিদৰে আৰ্যসকলৰ শৈশৰ শিক্ষা বা গুৰুকুল, যৌবনৰ বিহাৰ আৰু বাৰ্ধক্য বা বানপত্ৰৰ আশ্রয় আছিল অৱণ্য, ঠিক অন্যদিশে অনাৰ্যসকলৰে জীৱনধাৰণ আছিল অৱণ্যনিৰ্ভৰ। অৱশ্যে আৰ্যৰ হাতত ধৰংসও হৈছিল অনাৰ্যৰ বছৰোৰ অৱণ্য সম্পদ। সম্পদশালী প্ৰতিখন বনাঞ্চলকেই তেতিয়াৰ মানুহে মাঝে নিজৰ চাহিদা পূৰণৰ বাবেহে ব্যৱহাৰ কৰিছিল। ভোৱা নাছিল অৱণ্য সংৰক্ষণ কথা। তেওঁলোকে ভাবিছিল পৃথিৰীতি পোহৰ, বতাহ বা পানীৰ দৰে বনজ সম্পদ অপৰ্যাপ্ত। যিমানেই কাটি ধৰংস কৰা নাযাওক কিয় অৱণ্যৰ যেন কোনো দিনেই শেষ নাই। কিন্তু বনজ সম্পদ সংৰক্ষণ কৰি সঠিক ব্যৱহাৰ নকৰিলে ধীৰে ধীৰে শেষ হৈ

ভাৰতবৰ্ষত প্ৰাক্ বৈদিক সভ্যতাৰ সৃষ্টি হৈছিল নদী আৰু অৱণ্য সম্পদক নিৰ্ভৰ কৰি। মহেঝোদাৰো সভ্যতাৰ আশে-পাশে থকা ঘন অৱণ্যৰ পৰাই কাঠ আনি ইটা পুৰি সুন্দৰ সুন্দৰ চহৰৰ ঘৰ-বাৰী, বাটি-পথ আদি নিৰ্মাণ কৰা হৈছিল। এই সময়ছোৱাত কাঠেই আছিল মুখ্য ইঞ্জন।

যায়। সিঙ্গু সভ্যতাৰ গৌৰৱময় যুগৰ পৰাই অৱণ্য ধৰংসৰ বাবেই লাহে লাহে সেই অঞ্চলৰ বনাঞ্চলবোৰ নিঃশেষ হ'ল আৰু তাৰ ঠাইত সৃষ্টি হৈছিল বিতীৰ্ণ মৰভূমিৰ। মোগল সম্রাট বাৰৰ সময়তো এই তৃণভূমি সিঙ্গু নদীৰ উপত্যকাত আছিল। বাবৰে তেওঁৰ দিনলিপিত এই বিতীৰ্ণ তৃণভূমিত বহুবাৰ গাঁড় চিকাৰ কৰাৰ কথা লিখি গৈছিল। অৱণ্য ধৰংসৰ বাবেই সৃষ্টি হোৱা বানপানীত মহেঝোদাৰোকে ধৰি সমগ্ৰ সিঙ্গু সভ্যতাই ধৰংস হ'ল।

ইংৰাজসকল ভাৰতলৈ আহাৰ আগতে অৱণ্যত মানুহৰ অবাধ বিচৰণ আছিল। অৱণ্যাঞ্চল দখল কৰাৰ বাবদ বা অৱণ্য সম্পদৰ ব্যৱহাৰৰ বাবে বজাৰ ঘৰত এক বিশেষ বাধা নিষেধ নাছিল। বৃহৎ বৃহৎ অৱণ্যাঞ্চল আৰু মুষ্টিমেয় জনসংখ্যা বাঢ়ি আহিবলৈ ধৰিলে। এনে সময়তোই আঁহত, বট আদি গছ কটা নিষিদ্ধ কৰা হৈছিল। 'দেৱাৰণ্য'ৰ পৰা জনসাধাৰণে কেৱল পৰি থকা গছৰ ডাল আৰু মাটিত সৰা ফলহে সংগ্ৰহ অনুমতি পাইছিল। বজাই এনেবোৰ 'দেৱাৰণ্য' অধিকাৰী আছিল যদিও প্ৰজাই নিৰ্ভয়ে এনে অৱণ্যত বিচৰণ কৰাৰ অনুমতি পাইছিল।

বৈজ্ঞানিক আৰু প্ৰযুক্তিগত বিপ্লবৰ একেবাৰে সূচনাতে এনে এক সময় আছিল যে মানুহে ভাবিবলৈ বাধ্য হৈছিল যে এনে বিপ্লবৰ বাবেই মানুহৰ প্রাথমিক উপকৰণৰ উৎস হিচাপে কাঠৰ শুকৰত অনিবাৰ্যভাৱেই হুস পাৰ। কিন্তু শিল্প বিপ্লবৰ আৰু উপনিৰেশতাৰ বিশ্বজুৰি হোৱা প্ৰসাৰণে এই ধাৰণাৰ পৰিৱৰ্তন কৰি দিলৈ। ভাৰত আৰু ইংলণ্ডৰ বেলপথৰ প্ৰসাৰণৰ বাবেই অৱণ্য ধৰংস আৰস্ত হ'ল। চৰকাৰে শাল, চেণ্ণন আদি কাঠ বেলপথ নিৰ্মাণত প্ৰচুৰ ব্যৱহাৰ কৰিছিল। এই সময়ছোৱাত ইংলণ্ডৰ ওক গছৰ অৱণ্য ক্ৰমান্বয়ে শেষ হৈ আহাত উপনিৰেশ ভাৰতৰ পৰা বহু পৰিমাণে চেণ্ণন কাঠ জাহাজ নিৰ্মাণৰ বাবেই ইংলণ্ডলৈ পঠোৱা হৈছিল। সেইবাবেই শিল্প বিপ্লবে অৱণ্য ধৰংস কমাওক চাৰি বঢ়ালৈছে। ১৯৫০ চনত বিশ্বত কাঠৰ ব্যৱহাৰ কৰা হৈছিল প্ৰায় ১৫০ কোটি ঘনমিটাৰ আৰু ১৯৭০ চনত এই ব্যয় হয় ২২০ কোটি ঘনমিটাৰ। মাজতে এই ব্যয় কিছু নিয়ন্ত্ৰিত হৈ ১৯৯৬ চনত প্ৰায় ৬ কোটি ৪০ লাখ ঘনমিটাৰ হৈছিলগৈ। বৰ্তমান বিশেষজ্ঞসকলৰ মতে ২০০৬ চনত বিশ্বৰ কাঠৰ ব্যয় হ'বগৈ ৮ কোটি ২০ লাখ ঘনমিটাৰ। এতিয়া অৱণ্যই এই বৃহৎ পৰিমাণৰ কাঠৰ চাহিদা পূৰণ কৰি আহিছে। কাঠৰ ব্যৱহাৰ সৰ্বত্র। এটা সৰু নাওলৰ পৰা ধৰি

বেলৰ লাইন, জাহাজ, অট্টালিকা আদি সকলোতেই কাঠৰ ব্যৱহাৰ। উৎপাদনৰ কেনো শাখাই আনকি সবাতোকে শুক্ৰপূৰ্ণ শাখাত আজি যুগ যুগ ধৰি মৰ্যাদা লাভ কৰি অহা এই উপকৰণ অবহিনে নচলে। খাদ্যৰ পৰা ঔষধে সকলোৰে বাবে মানুহ অৱগ্যৰ ওচৰত খণি। সেইবাবেই অৱগ্য সংৰক্ষণৰ ব্যৱস্থা নকৰা মানেই মানৱৰ সভ্যতা ধৰ্মসৰ মুখলৈ গতি কৰা। মানুহৰ খাদ্যৰো ৯০ শতাংশই আহে অৱগ্যৰ বুকুৰ প্রায় ২০ ধৰণৰ উত্ত্বিদ আৰু বন্যপ্রাণীৰ পৰা। ১৯৯৮ চনৰ বাস্তুসংঘৰ এক বিশেষ প্রতিবেদনত কোৱা হৈছে যে পৃথিবীৰ এক-তৃতীয়াংশ মানুহ অৱগ্যানি আদিৰ ওপৰতেই সচৰাচৰ নিৰ্ভৰশীল।

অতীতৰে পৰাই অৱগ্যৰ অন্যতম প্ৰধান আৱদান হ'ল ইঞ্চনৰ বাবে কাঠৰ যোগান ধৰা। বিশেষকৈ গ্ৰামীণৰ মাজত শতকৰা ৯০ ভাগ মানুহেই ইঞ্চন হিচাপে কাঠেই ব্যৱহাৰ কৰে। ইয়াৰ উপৰি পৃথিবীৰ দৰিদ্ৰ দুই-তৃতীয়াংশ মানুহে জীৱন ধাৰণৰ বাবে সম্পূৰ্ণৰূপে অৱগ্যৰ ওপৰতেই নিৰ্ভৰশীল। পাহাৰীয়া অঞ্চলত অৱগ্যাই সাঁচি বখা পানীৰ ওপৰতেই নিৰ্ভৰশীল পৃথিবীৰ প্রায় দুই-পঞ্চমাংশ লোক। ভাৰততো মুঠ আভ্যন্তৰীণ উৎপাদনৰ ১.৭ শতাংশই আহে অৱগ্যৰ পৰাই। শক্তিৰো ২০ শতাংশ চাহিদা পূৰণ কৰে অৱগ্যাই। ভাৰতৰ বাবেই অৱগ্যৰ পৰা বছৰি প্রায় ২.৭ কোটি টন ইঞ্চন, ২৮ কোটি টন পশুখাদ্য, ১ কোটি ২০ লাখ ঘনমিটাৰ কাঠ আৰু অন্যান্য অৱগ্যম সম্পদ, যাৰ মূল্য আনুমানিক ৩০ হাজাৰ কোটি টকা। এনেৰোৰ আৱদানৰ উপৰি অৱগ্যৰ বহুবোৰ পৰোক্ষ দানো আছে যিবোৰ সচৰাচৰ আমাৰ দৃষ্টিগোচৰ নহয়। কিন্তু ইয়াৰ প্ৰভাৱ আমি ঠিকেই পাণ্ডি।

অৱগ্য বৃষ্টিপাতৰ সহায়ত, অৱগ্যাই মেঘক আকৰ্ষণ কৰে। খৰাং অঞ্চলবোৰত য'ত কিছু অৱগ্য আছে তাত অপেক্ষাকৃতাবে বৃষ্টিপাত কিছু বেছি হয়। এটা থলুৱা উদাহৰণ দিয়া যাওঁক। ইংৰাজসকল অসমলৈ আহাৰ আগতে অসমৰ গোলাঘাট জিলাখন প্রায়ে খৰাং আছিল। বৰষুণ একেবাৰেই নহৈছিল। বৰষুণৰ বাবে এই অঞ্চলৰ বাইজে ভেকুলীৰ বিয়া, পানীতোলা সবাহ আদি পাতিছিল। অসমৰ গোলাঘাট জিলাতেই কেৱল ভেকুলী বিয়া আৰু পানীতোলা সবাহ আজিও প্ৰচলিত। অসমৰ ভিতৰত এই জিলাতেই ঢোলো আছে বেছি আৰু আছে ঢেলৰ ওজাও। বিহুগীতত এই অঞ্চলৰ বাইজে প্রায়ে বতা চৰাই খেদেৱাৰ বা চৰাই দিয়াৰ কথা কৈছিল। তেওঁলোকৰ বিশ্বাস আছিল বতা চৰাইৰ জাকবোৰ ওলালেই বৰষুণ নহয়। পিছত ইংৰাজ আহি এই অঞ্চলত চাহখেতি আৰম্ভ কৰে। বৰষুণৰ অভাৱৰ বাবেই এই চাহ খেতিয়কসকল পানীৰ অসুবিধাৰ সন্মুখীন হয়। সেইবাবেই তেওঁলোকে ইংলেণ্ডৰ পৰা পৰিৱেশবিদ আনিছিল আৰু পৰিৱেশবিদৰ পৰামৰ্শমতেই কাজিৰঙা, নামবৰ আৰু দৈয়াং বনাঞ্চলক সংৰক্ষণৰ ব্যৱস্থা কৰিছিল — যাৰ বাবে পিছলৈ এই অঞ্চলবোৰত বৰষুণ হৈছিল। ইয়াৰ আগতে এইকেইটা অঞ্চলক জনবসতি থকাৰ প্ৰমাণ আছে। ইংৰাজসকলেই প্ৰথমবাৰৰ

বাবে কাজিৰঙা, নামবৰ আৰু দৈয়াং বনাঞ্চলক সংৰক্ষণৰ ব্যৱস্থা কৰিছিল।

অৱগ্যাই ভূগৰ্ভত পানী ধৰি বাখিৰ পাৰে বাবেই অৱগ্য অঞ্চলত বানপানীৰ আশংকা কম। ইয়াৰ বাবেই নদীবোৰতো গোটেই বছৰ এক নিয়ন্ত্ৰিত প্ৰৱাহ বিদ্যমান। অৱগ্যাই ভূমিক্ষয়ো বোধ কৰে। বৰষুণৰ টোপাল একেটাই পৃথিবীৰ মধ্যাকৰ্ণ শক্তিৰ বাবে বছৰেছি গতিবেগত আকাশৰ পৰা আহি ভূপৃষ্ঠত আঘাত কৰে আৰু মাটি খান্দি পেলায়। নদী, জান, জুৰি আদিৰে ভূপৃষ্ঠৰ এই অপসাৰিত মাটি গৈ সাগৰ তলিত জমা হয়গৈ। অৱগ্যৰ গছ-গছনি, বন আদিয়ে বৰষুণৰ টোপালৰ গতিবেগ বোধ কৰি মাটিৰ এনে ক্ষয় বোধ কৰে। কেৱল বৰষুণৰ এনে কাৰ্যৰ বাবেই আমাৰ দেশত বছৰি হাজাৰ হাজাৰ টন হিচাপত অপসাৰিত উৰ্বৰ মাটি সাগৰত পৰিষেবাই। সমীক্ষা মতে প্ৰতি বছৰে ভূমিক্ষয়ৰ বাবে ভাৰতে যিমান পৰিমাণৰ উৰ্বৰ মাটি হেৰুৱাইছে তাৰ পৰিমাণ জনমুৰি ৯০ কিলোগ্ৰাম ৰাসায়নিক সাৰৰ সমান। ভাৰতৰ দৰে উন্নয়নশীল দেশৰ দৰিদ্ৰ কৃষকসকলে নাজানিব যে অৱগ্য নথকাৰ বাবেই তেওঁলোকে বছৰি ভূমিক্ষয়ৰ নামত তেওঁলোকৰ পথাৰৰ ইমান বৃহৎ পৰিমাণৰ উৰ্বৰ মাটি হেৰুৱাইছে।

পৃথিবীপৃষ্ঠৰ ওপৰত গৱেষণাৰ বাবে ভূপৃষ্ঠৰ সমীক্ষা চলোৱা কৃতিগত উপগ্ৰহৰ পৰ্যবেক্ষণৰ পৰা জানিব পৰা গৈছে যে মানৱৰ সমাজলৈ অৱগ্যৰ আৱদানৰ ভূমিকা নানা দিশৰ পৰা বিশ্বৰ সাগৰ-মহাসাগৰৰ লগত তুলনীয়। অৱগ্যাই বিপুল পৰিমাণে সৌৰশক্তি সঞ্চয় কৰে। অৱগ্যৰ সালোক সংশ্লেষণৰ দ্বাৰা এই শক্তিৰ বৃপ্তান্তৰ ঘটায়। বিশ্বৰ প্রায় ১০ শতাংশ উত্তিদেই অৱগ্যতেই কেন্দ্ৰীভূত। সেইবাবেই পৃথিবীত জৈৱ পদাৰ্থ গঠনতো অৱগ্যৰ ভূমিকা অপৰিসীম। প্ৰমাণিত হৈছে যে জীৱমণ্ডলত শক্তি আৰু তাৰ পৰিবৰ্তনত অৱগ্যাই মুখ্য ভূমিকা গ্ৰহণ কৰে। অন্যান্যতে বনজ জৈৱ পদাৰ্থবোৰ প্ৰচুৰ পৰিমাণে জলীয়বাঞ্চৰ মাজত সোমায় যায় বাবেই অৱগ্যাই জলজ সম্পদৰ ওপৰতো প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰে। থকৃততে পৃথিবীত থকা অৱগ্যৰ কেৱল সিঁচিত হৈ থকা বিছিন্ন বনাঞ্চলেই নহয়, বৰং এক সুসমৰ্বিত অখণ্ড ব্যৱস্থাপন। সাগৰ মহাসাগৰ যিদৰে বিশ্বৰ একসাগৰ ব্যৱস্থা গঢ়ি তুলিছে, অৱগ্যও তেনেকুৰা এটা বিশ্ব অৱগ্য ব্যৱস্থাহে যাৰ ক্ষতি সমগ্ৰ বিশ্বৰ বাবেই ভয়ংকৰ। অৱগ্যাই সমগ্ৰ প্ৰাকৃতিক ব্যৱস্থাক শ্ৰমশিল্পৰ আঘাত পৰা বৰক্ষা কৰে। উদ্যোগ আদিৰ প্ৰসাৰণৰ বাবেই বায়ুমণ্ডলত জৈৱ ইঞ্চন দহনজাত কাৰ্বন-ডাই-অক্সাইডৰ মাত্ৰা বৃদ্ধি পাইছে। ই সমগ্ৰ বিশ্বৰ বাবেই এক ভয়ংকৰ চিন্তাৰ বিষয়। কিয়নো ইয়াৰ উৎপত্তাৰ প্ৰভাৱতে গোটেই গ্ৰহটোৱেই উভপুঁহ হ'লৈ আৰম্ভ কৰিছে। কাৰ্বন-ডাই অক্সাইড বৃদ্ধি নিয়ন্ত্ৰণৰ একমাত্ৰ উপায় হ'ল স্থাভাৱিক প্ৰক্ৰিয়া। বৰ্তমান এই কথাও প্ৰমাণিত হৈছে যে অৱগ্যৰ শব্দ প্ৰতিৰোধ, তেজ স্ক্ৰিয়তা প্ৰতিৰোধ ঝণাঝক তড়িতাৰিষ্ট আয়ন আৰু ধূলি-বালিৰ প্ৰদূষণ বোধৰ

କ୍ରମତାଓ ଆଛେ । ବିଶେଷଗ କବିଲେ ଦେଖା ଯାଯି ଯେ ଅବଣ୍ୟଇ ହୈଛେ ମାନବକୁଳର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସାଂସ୍କରକାକାରୀ । ଏକ ହେଟ୍ଟର ପାଇନ ଅବଣ୍ୟଇ ବିଶାଳ ଡେକ୍କୁଯାମ କିଳାରର ଦରେ ବଚାରି ୩୬ ଟନ ଧୂଲିବୋଧ କରେ । ସୀଚ ଅବଣ୍ୟବୋରତ ଏହି ପରିମାଣ ଆରୁ ବେଛି । ପ୍ରାୟ ୬୮ ଟନ । ଅବଣ୍ୟର ବତାହତ ଯି ସୁଗନ୍ଧିଯୁଜ୍ନ ଉତ୍ତିଦିନାମୀ ପଦାର୍ଥ ଥାକେ ସେଇବୋରେ ବୋଗ ସୃଷ୍ଟିକାରୀ ଜୀରାଗୁକ ତଂକାଲେଇ ଧର୍ବସ କରେ ।

ପ୍ରାକୃତିକ ପ୍ରକ୍ରିୟାତ ଅବଣ୍ୟର ଗଛ-ଗଛନିବୋର କେତିଯାଓ ଏକେବାରେଇ ଶେଷ ନହୁଁ । କିଛୁ ଗଛ ହୁଯାତେ ମରି ଯାଯି, କିନ୍ତୁ ପ୍ରକୃତିଯେ ନିଜେଇ ସେଇ ମରା ଗଛର ଠାଇତ ନତୁନ ଗଛ ଜମ୍ମାରେ ବ୍ୟାପ୍ତା କରେ । କିନ୍ତୁ ଯେତିଆଇ ମାନୁହେ ଏହି ସ୍ଵାଭାବିକ ପ୍ରକ୍ରିୟାତ ବ୍ୟାପ୍ତାତ ଜମ୍ମାଇ ଗଛ କାଟି ଶେବ କରେ, ତେତିଆଇ ଅବଣ୍ୟ ଚିରଦିନର ବାବେଇ ଧର୍ବସ ହୁଁ । ବର୍ତମାନ ଉନ୍ନୟନର କାର୍ଯ୍ୟବଳୀର ଉଭ୍ୟହାତତେ ବହୁବୋର ବନାଞ୍ଚଳ ଉଚ୍ଛେଦ କରା ହୈଛେ । ନତୁନ ନତୁନ ଉଦ୍ୟୋଗ, ନଗର, ବାଟ-ପଥ, ଜନସିଦ୍ଧନର ନଳା, ବିଦ୍ୟୁଳ୍ତାଇନ, ବେଳ ଆନକି ପ୍ରତିବର୍ଷାର ଖାତିରତୋ ଅବଣ୍ୟ ଧର୍ବସ କରା ହୈଛେ । ଶିଳ୍ପ ନଗରୀ ଦୂର୍ଗାପୁର ହାପନ କରାର ବାବେ ବର୍ଧମାନ ଜିଲ୍ଲାର ୧୦,୦୦୦ ଏକର ଅବଣ୍ୟ ଧର୍ବସ କରା ହୈଛି । କଂସରତୀ ବାନ୍ଧବ ବାବେ ଉଚ୍ଛେଦିତ ହୈଛି ୧୫,୦୦୦ ଏକର ଅବଣ୍ୟ ଅଥବା ଅନ୍ଧଳ । ଟୌଲ ଅଥବାଟି ଆର ଇଣ୍ଡିଆଇ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଦେଶର ବସାର ପ୍ରାୟ ୨,୦୨୮,୭୯ ହେଟ୍ଟର ଅବଣ୍ୟ ଧର୍ବସ କରିଛେ କେବଳ ଆକରିକ ଲୋବ ବାବେଇ । ଅବଣ୍ୟ ଧର୍ବସ ହୋରାର ବାବେ ସୃଷ୍ଟି ହୋରା ପ୍ରଦୁଷଣର ବାବେ ଭାବତର ବଚାର ଲୋକଚାନ ହୟ ୨୧ କୋଟି ୪୦ ଲାଖ ଡଲାର ଆର ପରିବେଶ ପ୍ରଦୁଷଣର ବାବେ ହୟ ୧ ହାଜାର କୋଟି ଡଲାର । ଏହି ସମୁଦ୍ରା ଲୋକଚାନର ଭାବ ବହନ କରିବ ଲାଗେ ଭାବତର ଜନସାଧାରଣେଇ । ମାନର ଜାତିରେ ହୁଯାତେ ଚେଟା କରିଲେଓ ସାମ୍ରାଜ୍ୟକାରୀର ମହାସାଗରର ଆୟତନ ସଲାବ ନୋରାବିବ, ସୁମେବର ବସଫ ହୁଯାତେ ଗଲିବ ନୋରାବିର ବା ସୌର ଶକ୍ତିର ପରିମାଣ ବଢାବ-କମାବ ନୋରାବିବ ; କିନ୍ତୁ ଇଯାର ଏକମାତ୍ର ବାସନ୍ତାନ ପୃଥିବୀଥିନର ଅବଣ୍ୟ ସମ୍ପ୍ରଦାରଣ ଆର ସଂରକ୍ଷଣ ନିଶ୍ଚଯକୈ କରିବ ପାରେ । ବିଶ୍ଵର ପ୍ରାୟବୋର ଅବଣ୍ୟତେ ବର୍ତମାନ ଅବହ୍ୟାତ ପ୍ରାୟ ଏକ-ତୃତୀୟାଂଶକୈ ଶୁକାନ ମୁକଲି ଭୂମି ଆଛେ ବାବେଇ ମାନର ଜାତିର ବାବେ ଅବଣ୍ୟ ସମ୍ପ୍ରଦାରଣରୋ ଅରକାଶ ଆଛେ ।

ପ୍ରଶ୍ନ ହୁଁ, ଅବଣ୍ୟ ସଂରକ୍ଷଣର ବାବେଇ ମାନର ଜାତିର ଉନ୍ନୟନମୂଳକ କାର୍ଯ୍ୟବୋର ବନ୍ଦ କରା ଉଚିତନେ ? ଆଚଲତେ ଠିକ ବନ୍ଦ କରାତୋରେଇ ଚଢାନ୍ତ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ନହୁଁ ବା ହ'ବା ନୋରାବେ । ସଦି ଉନ୍ନୟନର ଆଁନ୍ଦିନି ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୋତାସକଳେ ବିଶ୍ଵର ପ୍ରାୟବୋର ବାନ୍ଧତେ ଏହି ବିଷୟେ ମଚେତନ ହୈ ଉଦ୍ୟୋଗ, ବାଟ-ପଥ ଆଦି ଉନ୍ନୟନ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବ ପରା ଯାବ । ଆଚଲତେ ଏହି ମଚେତନତାର ଅଭାବର ବାବେଇ ଉନ୍ନୟନର ନାମତ ବଚରବ ପିଛତ ବଚର ଧରି ଅବଣ୍ୟ ଧର୍ବସ ଚଲି ଆହିଛେ । ଯୋରା ୧୦୦ ବଚରତକେଓ ଅଧିକ କାଳ ଭାବତର ବନ ନୀତିର ଏକମାତ୍ର ଲକ୍ଷ୍ୟଇ ଆହିଲ କାଠଭିତ୍ତିକ ଉଦ୍ୟୋଗବୋରକ ପ୍ରୋଜନ୍ଯିଆରୀ କେଂଚାଲର ଯୋଗାନ ଧରା । ଇଯାର ବାବେଇ ଭାବତର ବଚରତୋ ଅବଣ୍ୟ ଧର୍ବସ ହ'ଲ । ଏଣେ ସମୟା ସମାଧାନର ବାବେଇ ୧୯୮୮ ଚନର ନତୁନ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅବଣ୍ୟ

ଆଇନତ ୨୦୨୦ ଚନର ଭିତରତ ଭାବତର ଭୋଗଲିକ ଏଲେକାର ଏକ-ତୃତୀୟାଂଶ ଅବଣ୍ୟ ସମ୍ପ୍ରଦାରଣର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଧାର୍ୟ କରା ହୈଛେ । ୧୯୯୭ ଚନତ ପ୍ରକାଶିତ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଚବକାରର ପ୍ରତିବେଦନ ମତେ, ଭାବତର ବର୍ତମାନ ୨୩ ଶତାଂଶ ଭୋଗଲିକ ଅନ୍ଧଳତ ଅବଣ୍ୟ ଆଛେ । କିନ୍ତୁ ଇଯାର ମାତ୍ର ୧୯ ଶତାଂଶତହେ ଗଛ ଆଛେ, ବାକୀ ୪ ଶତାଂଶଇ ଉଦ୍ୟ । ବର୍ତମାନ ଭାବତର ବାନ୍ଧିଯ ଉଦ୍ୟାନ, ସଂରକ୍ଷିତ ବନାଞ୍ଚଳ, ବ୍ୟୋମ୍ଫେରୀର ଅବଣ୍ୟର ଲଗତେ ବଚରବେ ବ୍ୟାପ୍ତ ପ୍ରକଳ୍ପ ଅବଣ୍ୟର ଆଛେ । କିନ୍ତୁ ଅବଣ୍ୟ ବନ୍ଦ ଆର ସମ୍ପ୍ରଦାରଣର ବାବେ କେବଳ ପହରାଧାରୀ କାର୍ଯ୍ୟ ଜାନୋ ସ୍ଥିତି ? ଇଯାର ବାବେ ଉପଯୁକ୍ତ ପରିବେଶ ଗଠନ କରି ଜନସାଧାରଣକ ମଚେତନରେ କବି ଲାଗିବ । ୧୯୯୨ ଚନର ଧରିବାର ସମ୍ବଲନତ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବାନ୍ଧିଯ ନିଜର ଅବଣ୍ୟ ଆର ଜୈର ସମ୍ପଦର ବନ୍ଦକାରର ଅଧିକାରର ସ୍ଵିକୃତି ପାଲେଓ ଇଯାର ଫଳ ପାଲୈଲେ ହ'ଲେ ଏଦଳ ଭୋଯଜ ଉତ୍ତିଦିବ ଜ୍ଞାନପାତ୍ର, ଅବଣ୍ୟତ କାମ କରାର ସନ୍ଧମତା ଥକା ଆର ଭୋଗଲିକ ଜ୍ଞାନ ଥକା ସୁନ୍ଦର ଲୋକକ ସୃଷ୍ଟି କରିବ ଲାଗିବ ।

ଅବଣ୍ୟ ବା ବନ୍ଦ ସମ୍ପଦ ବୃଦ୍ଧିର ଦରେ ହୁଯାତେ ଅବଣ୍ୟର ବାଜହ ବୃଦ୍ଧିତ ଅବଣ୍ୟନିର୍ଭବ ମାନୁହ ଉନ୍ନୟନର ବାବେଇ ଅପରିହାର୍ୟ । ପୃଥିବୀର ଦିବିତ୍ରାବ ଦୁଇ-ତୃତୀୟାଂଶ ମାନୁହ ସିତ ଅବଣ୍ୟର ଓପବତେଇ ନିର୍ଭରଶୀଳ, ତେବେବୋର ବାନ୍ଧିତ ଏଇକଳ ଲୋକବ ବାବେ ବିକଳ କିବା କରାର ଅଭିକେଇ ପ୍ରୋଜନ୍ଯିଆର । ନହ'ଲେ ଅବଣ୍ୟବୋଧନ ହ୍ରାସ ନହ'ବ । ଭାବତବର୍ଷଇ ୧୯୮୮ ଚନତ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅବଣ୍ୟ ଆଇନର ଅଧୀନତ ଆନୁଷ୍ଠାନିକଭାବେ "Joint Forest Management" ଆଁନ୍ଦିନ ଆବଶ୍ୱ କରିଛେ । ଏହି ଆଁନ୍ଦିନର ସହାୟତ ଅବଣ୍ୟମ ସମ୍ପଦ ବନ୍ଦକାର ବିକାଶର ବାବେ ସର୍ବସାଧାରଣ ଲୋକକୋ ଅନ୍ତର୍ଭୁତ କରା ହୈଛେ । ବିନିମୟତ ତେଓଳୋକକ ଅବଣ୍ୟ ସମ୍ପଦର ବା ତାର ପରା ଆହବିତ ଆୟର ଏଟା ଅଂଶ ଦିଇଯା ହୁଁ । ବର୍ତମାନ ଭାବତତ ଦେଶର ୨୦ ଖନ ବାଜଯର ହାନୀଯ ମାନୁହଙ୍କ ଲୈ ୨୦୧୩୪ ଖନ ଅବଣ୍ୟ ବନ୍ଦକା ସମିତି ଗଠନ କରା ହୈଛେ ଆର ଏହି ସମିତିବୋର ସହାୟତେ ଦେଶର ମୁଠ ୧ କୋଟି ୩୦ ଲାଖ ହେଟ୍ଟର ଅବଣ୍ୟ ଅନ୍ଧଳର ପ୍ରତିପାଳନର ବ୍ୟାପ୍ତା କରା ହୈଛେ । ଏତିଆ ଭାବତତ ୧୩ ଲାଖ ହେଟ୍ଟର ମାଟିତ ନତୁନକେ ଗଛପୁଲି ଲଗୋରା ହୈଛେ, ଯାର ଫଳତ ପ୍ରତି ବଚରବେ ପ୍ରାୟ ୧୪ କୋଟି ୪୦ ଲାଖ ଶ୍ରମ ଦିରମ ସୃଷ୍ଟି କରିବ ପରା ଗୈଛେ ।

ଏହି ସମୁହ ଆଁନ୍ଦିନ ଯଦି ସଫଳ ନହୁଁ ବା ଅବଣ୍ୟକ ଯଦି ସଂରକ୍ଷିତ କରିବ ପରା ନାହାଁ, ତେଣେ ଦେଶର ସମିତି ବନାଞ୍ଚଳ ଶେଷ ହୈ ଯାବାଗେ ଆର ଫଳତ ଦେଶର ଆର୍ଥ ସାମାଜିକ ବ୍ୟାପ୍ତା ବା ପରିବେଶ ପ୍ରଦୁଷଣ ସମସ୍ୟାଇ ଏଣେ ଏକ ଜଟିଲ ଭୟକ୍ରମ ପରିସ୍ଥିତିର ଜନ୍ମ ଦିବ ଯେ ତାର ଫଳତ ବିପର୍ଯ୍ୟ ହ'ବ ଅନିବାର୍ୟ । ଜନସାଧାରଣ ମଚେତନ ନହ'ଲେ ଅବଣ୍ୟ ଧର୍ବସ ସାମାଜିକ ଅପରାଧ ବୁଲି ଗଣ୍ୟ କରି ଅବଣ୍ୟ ବୋଧନ ବନ୍ଦ କରିବ ନୋରାବିଲେ ଏହି ଭୟକ୍ରମ ବିପର୍ଯ୍ୟ କରିବ ପରା ନାହାଁ । □

● ଉତ୍ତମ ଶଇକୀୟ ଆମାର ମହାବିଦ୍ୟାଲୟ ପ୍ରାକ୍ତନ ଛାତ୍ର ।

শিব চির্ত আমাৰ চিনাকি

ড° বিভা বৰা

(কৰ্মৰত অৱস্থাত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ মাননীয়া অধ্যক্ষা মহোদয়া)

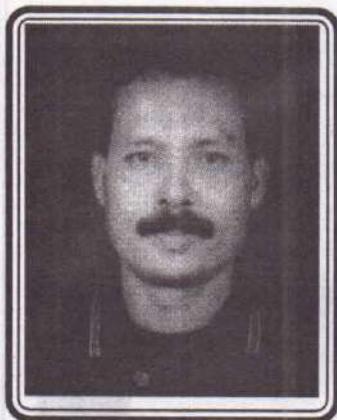
ড° বিভা বৰা, উপদেষ্টা

আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ মাননীয় উপাধ্যক্ষ
শ্রীযুত থানেশ্বৰ হাজৰিকা

ম্দুল বৰুৱা, তত্ত্বাবধায়ক

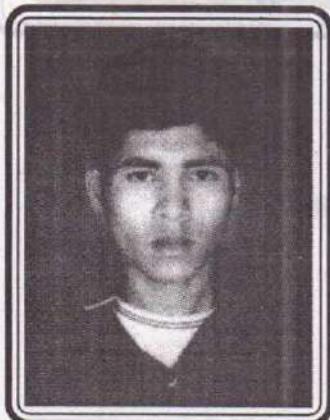

সুবোধ বৰা, শিক্ষক সদস্য

জে. ডি. এচ. জিয়ানৰ সম্পাদনা স ম তি

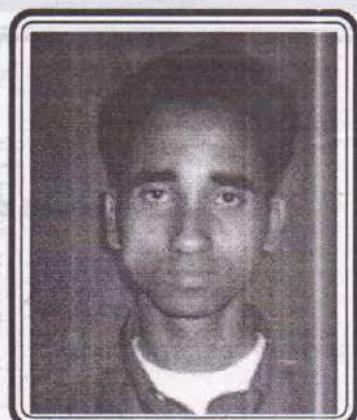
মনোৰঞ্জন বড়ি, সম্পাদক

প্ৰদীপ দাস, সদস্য

অর্জুন বড়ি, সদস্য

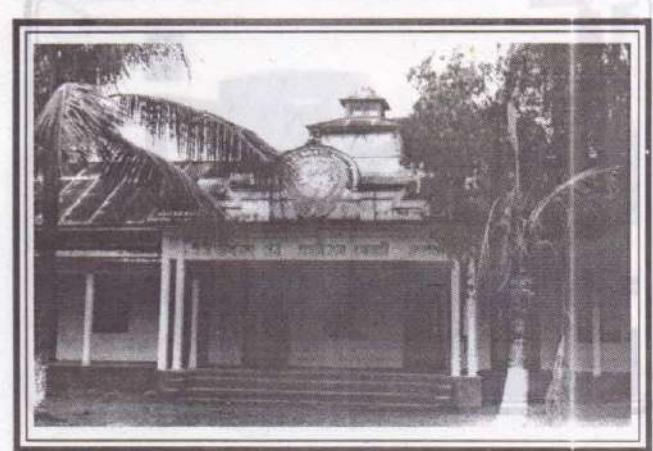
মতলিব আহমেদ, সদস্য

মন্ত্রাঞ্জ

বিভিন্ন পোহৰ-ছবিত জে. ডি. এচ. জি. মহাবিদ্যালয়

জে. ডি. এচ. জি. মহাবিদ্যালয়ৰ
কলা ভৱন

জে. ডি. এচ. জি. মহাবিদ্যালয়ৰ
বাণিজ্য ভৱন

জে. ডি. এচ. জি. মহাবিদ্যালয়ৰ নৰ নিৰ্মিত
চাত্ৰ ভৱনটো ছাত্ৰী নিবাস

শ্ৰাকণ চন্দ্ৰাচ চৰকুৰী

শ্ৰাকণ চন্দ্ৰাচ চৰকুৰী

কর্মৰত অৱস্থাত মহাবিদ্যালয়ৰ কাৰ্য্যালয়ৰ
কৰ্মচাৰীবৃন্দ

পুথিভঙ্গালত ব্যস্ততাপূৰ্ণ অৱস্থাত
ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ একাংশ

ভৌগোলিক চান চল্যানামসীজুন, শ্রী. ডেম. শ্রী. ডেম.
মহাবিদ্যালয়ৰ চৌহদত থকা
চাইকেল আস্থানৰ একাংশ

মন্তাজ

বিভিন্ন পোতৰ-ছবিত জে. ডি. এচ. জি. মহাবিদ্যালয়

২০০১ বর্ষৰ নবাগত আদৰণি সভাত ভাষণৰত অৱস্থাত অসমৰ
শিক্ষাধিকৰ্ত্তা মাননীয় ড° হিৰি কুমাৰ ছাহ

যোৱা দুৰছৰ ধৰি অনুষ্ঠিত হোৱা গোলাঘাট জিলা আন্তঃ
মহাবিদ্যালয় শিক্ষকৰ ক্ৰিকেট প্ৰতিযোগিতাৰ বিজিত আমাৰ
মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষক খেলুৰৈ সকল।

মহাবিদ্যালয়ৰ বুৰঞ্জী বিভাগৰ সংগ্ৰহালয়ৰ ভিতৰ চ'ৰা আৰু সংগ্ৰহালয় উন্মোচনৰ মুহূৰ্তত শিক্ষাধিকৰ্ত্তা
ড° হিৰি কুমাৰ ছাহ

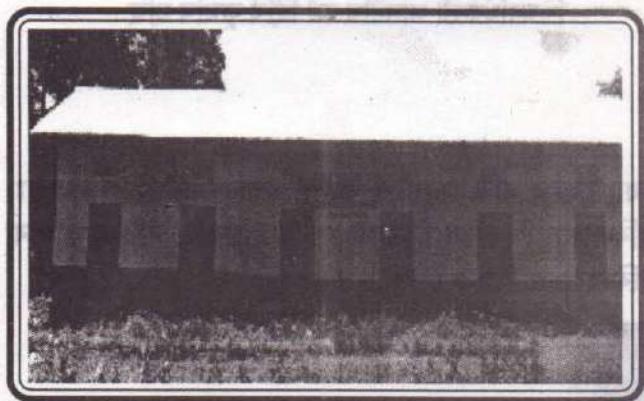
বিভিন্ন পোহৰ-ছবিত জে. ডি. এচ. জি. মহাবিদ্যালয়

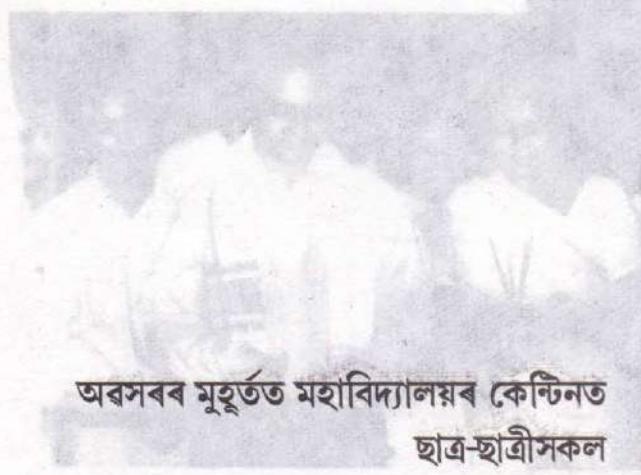
পরীক্ষাবত অৱস্থাত মহাবিদ্যালয়ৰ
ছাত্র-ছাত্রীসকলৰ একাংশ

মহাবিদ্যালয়ৰ ক্লাসৰ অভিযন্তা শাখাত শিক্ষাজ্ঞ কামুক কল্পনা ১০০৫

মহাবিদ্যালয়ৰ নৰ নিৰ্মিত ছাত্রী জীৰণি কোঠা

অৱসৰৰ মুহূৰ্তত মহাবিদ্যালয়ৰ কেন্টিনত
ছাত্র-ছাত্রীসকল

টেক্সীকলি ভট্টাচার্য মনোজচৰ্তা হাঙ্গামাৰ কাজ কৰিবলৈ
ছাত্র কামুক কল্পনা

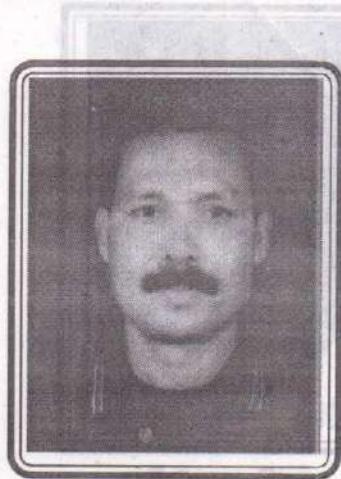
তত্ত্বাবধায়ক সকল

বিমান বৰঠাকুৰ, তর্ক বিভাগ

মুনিন মুকন, ফুটবল বিভাগ

সুবোধ বৰা, গুৰু ক্ৰীড়া বিভাগ

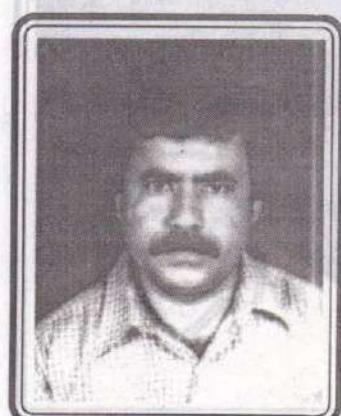

অতুল বেজৰৰুৱা, সাংস্কৃতিক বিভাগ

কলাতাত্ত্বিক পৰি কাৰ্য কৰিতাৰী

বিপ্লব শহীকীয়া, লঘু ক্ৰীড়া বিভাগ

নগেন্দ্ৰ নাথ নায়ক, ছাত্র জিৰণিকোষ্ঠা

কলাতাত্ত্বিক কাৰ্য কৰিতাৰী

বিজয় শৰ্মা, ত্ৰিকেট বিভাগ

কলাতাত্ত্বিক কাৰ্য কৰিতাৰী ১০৪

নিদাননী বৰুৱা, ছাত্ৰী জিৰণি কোষ্ঠা

কলাতাত্ত্বিক কাৰ্য কৰিতাৰী

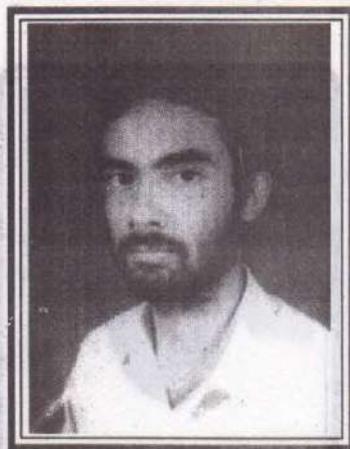
প্ৰশান্ত শহীকীয়া, সমাজ দেৱা বিভাগ

কলাতাত্ত্বিক কাৰ্য কৰিতাৰী

১৯৯৯-২০০১ বর্ষ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহের বিভিন্ন বিভাগের কেইগবাকীমান শ্রেষ্ঠ/শ্রেষ্ঠা প্রতিভা

জ্যোতি বৰখা শইকৰ্মা
শ্রেষ্ঠা অভিনেতা

অপু দেবদাম
শ্রেষ্ঠ অভিনেতা/পরিচালক

মঞ্জু বৰঢ়ি
শ্রেষ্ঠা খেলুৱা

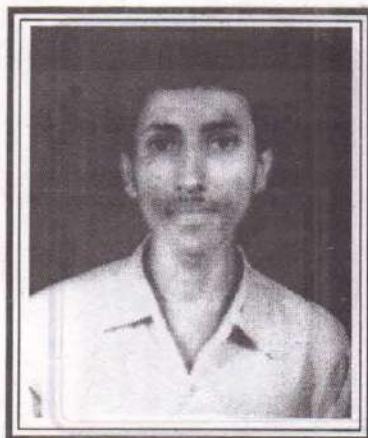
রাজীব গোগৈ
শ্রেষ্ঠ কৌতুক অভিনেতা

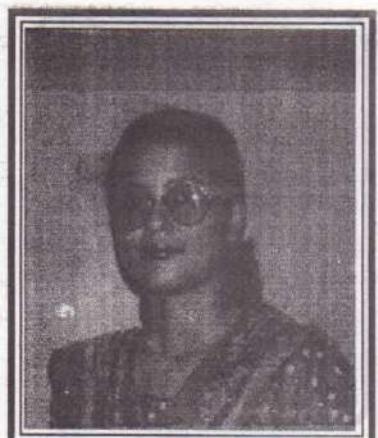
কর্মী দাস
শ্রেষ্ঠা গায়িকা

বার্জু মৰাং
শ্রেষ্ঠ নাট পরিচালক

প্ৰৱুল নাথ
শ্রেষ্ঠ তাৰিক

জ্যাশ্ৰী বৰঠা
কবিতা আবৃত্তি শ্রেষ্ঠা

ইচ্ছিয়াক আলিম আহমেদ
৮০০ মিটাৰ দৌৰত শ্রেষ্ঠ

আন কেইগৰাকীমান প্রতিভাৰ পোতৰ ছবি

কৰৰী মহন্ত

সদৌ অসম আন্তঃ মহাবিদ্যালয়
ভিত্তিত ঘোৰাটৰ জে. বি.
মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত তর্ক
প্রতিযোগিতাৰ শ্ৰেষ্ঠা তাৰিক

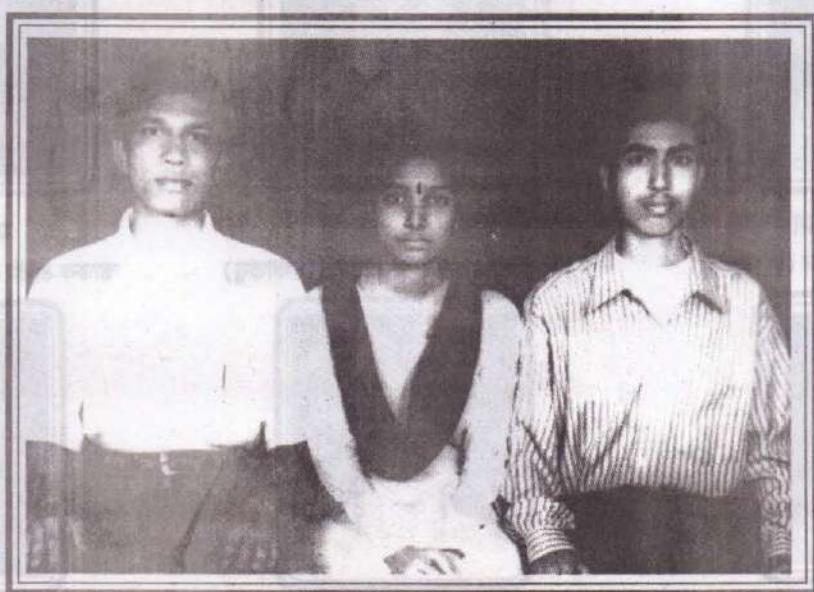

কাশীৰি শইকীয়া

মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰেষ্ঠা গায়িকা।

বোকাখাত চি. এন. বি. মহাবিদ্যালয়ে আয়োজন কৰা আন্তঃ মহাবিদ্যালয় কুইজ প্রতিযোগিতাত প্ৰথম স্থানপ্ৰাপ্ত
পাপি বৰাইক আৰু পুত্পাঞ্জলী গাজলু

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ কুইজ প্রতিযোগিতাত প্ৰথম স্থানপ্ৰাপ্ত
বিজাউল আহমেদ, কুইলিন কাকতি, আবিদুৰ বহুমান

মালিয়ানী কিক
(বিদ্যুৎ-চৰকাৰ) প্ৰযোৱা কৰিব। রঞ্জন কলার

চি. প্ৰতিষ্ঠিত
(বিদ্যুৎ-চৰকাৰ) প্ৰযোৱা কৰিব। রঞ্জন কলার

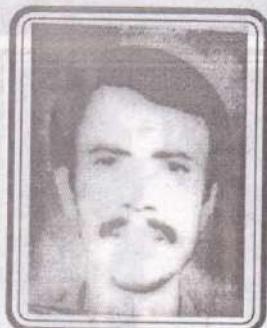
ঃ মহাবিদ্যালয়ৰ এমুষ্ঠি গৌৰৱ ঃ-

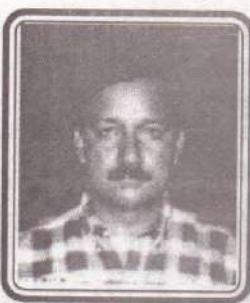
দিপ্তী মুকুল
স্নাতক প্রথম শ্ৰেণীৰ প্ৰথম (অসমীয়া)

ড° তচনূল আমানুল ছেটেইন
স্নাতক দ্বিতীয় শ্ৰেণীৰ প্ৰথম (বুৰঞ্জী)

গোপিকানন্দ শুক্লা
স্নাতক দ্বিতীয় শ্ৰেণীৰ প্ৰথম (বুৰঞ্জী)

আৰুণ গোয়েলকা
স্নাতক প্রথম ডিষ্টিংশন (বাণিজ্য)

সংগীতা দত্ত
স্নাতক প্রথম শ্ৰেণীৰ তৃতীয় (অধ্যনীতি)

মৌজুমী গঙ্গৈ
স্নাতক প্রথম শ্ৰেণীৰ প্ৰথম (অধ্যনীতি)

হেমন্ত শুক্লা
স্নাতক প্রথম শ্ৰেণীৰ সম্মান (শিক্ষাতত্ত্ব)

গীতাজলি ভড়ালী
স্নাতক প্রথম শ্ৰেণীৰ সম্মান (শিক্ষাতত্ত্ব)

মহুমনি নেওগ
স্নাতক প্রথম শ্ৰেণীৰ সম্মান (শিক্ষাতত্ত্ব)

স্মৃতিলীনা শৰ্মা
স্নাতক প্রথম শ্ৰেণীৰ পঞ্চম (অধ্যনীতি)

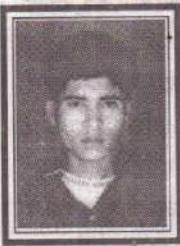

প্ৰভাত চৌধুৰী
উঃ মাঃ চৰঢাষ্ট (বাণিজ্য) পৰিষ্কারত অসমৰ ভিতৰত পঞ্চম

ৰাবতী নিমগোড়ী
স্নাতক প্রথম শ্ৰেণীৰ সম্মান (একাউন্টেন্সি)

বিভাগীয় সম্পাদকৰ প্রতিবেদন :

সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্রতিবেদন

প্রতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে 'যোগানন্দ' দেৱ সত্রাধিকাৰ গোস্বামীলৈ সশ্রদ্ধ প্ৰণাম যাঁচিলো। লগতে অধ্যক্ষ মহোদয়া, সমূহ শিক্ষাণুক আৰু যি সকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে মোক বোকাখাত জে. ডি. এচ. জি মহাবিদ্যালয়ৰ ১৯৯৯-২০০০ বৰ্ষৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰ পদত বৃহৎ ভোটৰ ব্যৱধানত জয় কৰালে সেই সকললৈ মোৰ আন্তৰিক সশ্রদ্ধ প্ৰণাম আৰু মৰম এই প্রতিবেদনৰ যোগেদিয়েই যাঁচিলো।

এটা জাতিৰ প্ৰধান শিপাডাল হৈছে শিক্ষা। শিক্ষা গ্ৰহণৰ উদ্দেশ্য লৈয়েই জে. ডি. এচ. জি মহাবিদ্যালয়ত ১৯৯৬ চনত নাম ভৰ্তিৰ বাই মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নয়ণৰ দিশলৈ লক্ষ্য বাধি মই ছাত্ৰ একতা সভাৰ ১৬ তম সাঃঃ সঃ হিচাপে কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰো। এই সম্মান পোৰাৰ বাবে নিজকে পৰম সৌভাগ্যবান বুলি গৰিব।

১৯৯৯-২০০০ চনৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে যোৱা ইং ৩-১০-৯৯ তাৰিখে দায়িত্বভাৰ প্ৰহণ কৰো। উক্ত বৰ্ষত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সামগ্ৰীক বিকাশ আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাঙ্গীণ উন্নতিৰ হকে যথাসাধ্য প্ৰচেষ্টাৰ ভূটি কৰা নাই, যদিও ছাত্ৰ-ছাত্ৰী বা মহাবিদ্যালয়ৰ লগত জড়িত ব্যক্তি সকলৰ হাততেই আমাৰ সফলতা বিফলতা বিচাৰৰ ভাৰ দিলো।

কাৰ্যভাৱ প্ৰহণৰ পাচতেই মহাবিদ্যালয়ৰ একতা, সুস্থ শৈক্ষিক পৰিবেশৰ সৃষ্টিৰ বাবে মন মেলিছিলো। আমি বুজিছিলো যে এখন শিক্ষানুষ্ঠানৰ সুস্থ শৈক্ষিক পৰিবেশৰ বাবে শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী সকলৰ অৱিহণ আৱশ্যক। তাৰ বাবে শিক্ষক আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজত এক সুসম্পর্কৰ প্ৰয়োজন। আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীৰ মাজৰ সম্পৰ্ক অতুলনীয়। ইয়াৰ বাবে আমাৰ বিভিন্ন কাৰ্যসূচীত আগবঢ়েৱা সহযোগিতাই ইয়াৰ জলস্ত প্ৰমাণ।

বাৰ্ষিক উৎসৱ সমূহ :

১/ বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া প্রতিযোগিতা : আমাৰ ছাত্ৰ একতা সভাই ৩৬ তম বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া প্রতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰো। উক্ত ক্ৰীড়া প্রতিযোগিতা জুইৰ শিখা প্ৰজলন কৰি প্রতিযোগিতাৰ শুভাৰম্ভ কৰে অসমৰ বেফাৰী সংস্থাৰ সদস্য শ্ৰীযুত বুধৰাজ ছেঞ্জী দেৱে। উক্ত ক্ৰীড়া প্রতিযোগিতাত যথেষ্ট সংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে অংশ গ্ৰহণ কৰি প্রতিযোগিতা সমূহক সফল কৰি তোলে। বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া প্রতিযোগিতা সমূহ সুচাৰুকৈ পৰিচালনা কৰা শিক্ষণুক সকললৈ এইখনিতে ধন্যবাদ যাঁচিলো।

আমাৰ এই প্রতিযোগিতাৰ শেষৰ দিনা বাঁটা বিতৰণী সভাত

আমি নিম্নৰে কৰি আনিলো গোলাঘাট বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ শ্ৰীযুত নন্দ বৰাদেৱ, গোলাঘাটৰ সহকাৰী উপায়ুক্ত শ্ৰীযুত হৰিপ্ৰসাদ বৰদলৈ দেৱক আৰু আমাৰ মাননীয় স্থানীয় বিধায়ক শ্ৰীযুত ভূপেন্দ্ৰ নাথ ভূঁঁঁদেৱক। এই সকল গণ্যমান্য ব্যক্তিয়ে আমাৰ বাঁটা বিতৰণী সভাত উপস্থিত থাকি আমাৰ বাঁটা বিজয়ী সকলক যথেষ্ট সাহস বঢ়েৱাৰ বাবে তেখেতসকললৈ আমাৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ তৰফৰ পৰা এই লিখনৰে ধন্যবাদ জনালো।

২/ শ্ৰী শ্ৰী সৰস্বতী পূজা : পতি বছৰৰ দৰেই আমাৰ ছাত্ৰ একতা সভাই বিদ্যাৰ অধিষ্ঠাত্ৰী সৰস্বতী দেৱীৰ পূজাভাগে আগবঢ়কৃত কৈও বেঁ জাক-জমকেৰে আৰু সু-খাদ্য ও নিয়মানুবৰ্তিতা বৰ্ক্ষা কৰি পূজা ভাগৰ সফল ৰূপায়ণ কৰোহক। আমাৰ এই পূজা ভাগত সহযোগিতা আগবঢ়েৱা শিক্ষক শ্ৰীযুত বেজবৰুৱা চাৰলৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা যাঁচিলো। লগতে মোক সহায় কৰা বন্ধু আকাশ, দেৱজিৎ, নিতুল, অভিজিৎ, সুৰত, নৰীন অনুপম, বিপূল, অপু, ৰাজিৰ, খন্তুপূৰ্ণ আৰু খন্তুপুৰনলৈকো মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা যাঁচিলো।

৩/ নবাগত আদৰণী সভা : আমাৰ কাৰ্যকালৰ শেষ কাৰ্যসূচী হিচাপে নবাগত সতীৰ্থ সকলক আদৰণি জনোৱাৰ মানসেৰে নং আ- সং খন অনুষ্ঠিত কৰো। এই সভাত মুখ্য অতিথি কৈপে উপস্থিত থাকে গোলাঘাটৰ সহকাৰী উপায়ুক্ত শ্ৰীযুত হৰিপ্ৰসাদ বৰদলৈ দেৱ, বোকাখাত মহকুমাৰ অতিৰিক্ত সহকাৰী আয়ুক্ত মহোদয় আৰু আমাৰ বিধায়ক মহোদয়, N.E.T.A. ব সভাপতি মহোদয়, ডেকা সত্রাধিকাৰ (কুৰুৱাৰাহী সত্র) মহোদয় উক্ত সভাখন পৰিচালনা কৰে মাননীয়া অধ্যক্ষা মহোদয়। উক্ত সভাত নবাগত সকলক উদ্দেশ্য কৰি এই গণ্যমান্য মহৎ ব্যক্তি সকলে বিভিন্ন উৎসাহমূলক বক্তৰ্য ডাঙি ধৰি সভাস্থলীখন শুৱলি কৰে।

৪/ ইয়াৰ ওপৰিও শ্ৰীশক্রী শক্র দেৱৰ তিথি সুচাৰুকৈ নামকীৰ্তন আদিবে পালন কৰা হয়।

৫/ দাতাৰ তিথিও ছাত্ৰ-ছাত্ৰী ও শিক্ষা গুৰুসকলৰ নিৰ্দেশ কৰ্তৃমে সুচাৰুকৈ পালন কৰা হয়।

জে. ডি. এচ. জি মহাবিদ্যালয়ৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰ পদত জয়ী হৈ মনত এক সংকল্প লৈছিলো যে মহাবিদ্যালয়লৈ হকে চিৰযুগমীয়া কৃতি কৰি নাম বাধি যোৱাৰ। কিন্তু সময় ও সুযোগৰ কথা আহি পৰাত তাৰ ওপৰিও মহাবিদ্যালয়ৰ ভিতৰুৱা দিশো যথেষ্ট ত্ৰাপ্তিৰ্পূৰ্ণ আছিল। তথাপিও আশা এৰি দিয়া নাছিলো। সেয়েহে কলেজৰ প্ৰথম পদক্ষেপ হিচাপে মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰেণী সমূহ নিয়মিয়াকৈ কৰিবলৈ অধ্যাপকৰ ওচৰত আবেদন জনাওঁ আৰু সেই মৰ্মে শ্ৰেণী সমূহ নিয়মিয়াকৈ হৈছিল। দ্বিতীয়তে কলেজত যাতে বিশ্বখলতাৰ সৃষ্টি নহয় তাৰ ওপৰত গুৰুত্ব দি ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলক নিয়ন্ত্ৰণ কৰো আৰু কলেজৰ সাজ-পোচাক (ইউনিফৰ্ম)ৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিওঁ। তৃতীয়তে মহাবিদ্যালয়ৰ নবাগত সকলে যাতে নামভৰ্তি কৰাৰ সময়ত হাৰশাস্তি নাপায় তাৰ বাবে (বেগিং) সম্পূৰ্ণৰূপে মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা ১৯৯৯-২০০০ বৰ্ষত নিঃশেষ কৰো।

এইখনিতে বৰ্তমানৰ সাধাৰণ সম্পাদকক অনুৰোধ কৰো যাতে

তেওঁ এই বেগিংগুর ওপরত চোকা দৃষ্টি দিয়ে।

মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষা গ্রহণ কৰি থকা বহুতো দুখীয়া ছাত্র-ছাত্রীক মাহেকীয়া মাঠুল বেহাই দিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰিছিলো।

ইয়াৰ ওপৰিবু মহাবিদ্যালয়ৰ ৩৬ বছৰীয়া সমস্যা কলেজৰ সম্মুখত এখন পকী বেৰ দিবৰ বাবে মাননীয় বিধায়ক মহোদয়ক অনুৰোধ জনাওঁ। উক্ত অনুৰোধ বক্ষা কৰি বিধায়ক পুঁজিৰ পৰা এক লক্ষ টকা অনুদান আগবঢ়ায়। আৰু উক্ত সভাতেই মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্র-ছাত্রীৰ আন এক সমস্যা সমাধানৰ বাবে (N.E.T.A.) ব সভাপতি মহোদয়ক অনুৰোধ কৰো। উক্ত অনুৰোধ বক্ষা কৰি সিংহানীয়া দেৱে এক বাটাৰ কুলাৰ প্ৰদান কৰে যাৰ দ্বাৰা গৰম দিনত ঠান্ডা আৰু ঠান্ডা দিনত গৰম পানীৰ ব্যৱস্থা কৰা হয়। আৰু সেই সভাতেই ডেকা সত্ৰাধিকাৰ দেৱে মহাবিদ্যালয়ৰ পুৰণি কোঠা আৰু টিং সহ মেৰামতিৰ বাবদ কিছু আৰ্থিক সাহার্য দিয়াৰ কথা ঘোষণা কৰে। মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্র একতা সভাত থকা কালত সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে যিমানথিনি কষ্ট সাধানুসাৰে কৰাৰ চেষ্টা কৰিলো। কিন্তু মহাবিদ্যালয়ৰ খেলপথাৰ খনক এক আন্তঃ মহাবিদ্যালয় খেল পথাৰ হিচাপে পৰিলক্ষিত কৰাৰ ইচ্ছা থাকি গ'ল। লগতে ডিগ্ৰিগড় মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত যুৰ মহোৎসৱ আৰাব মহাবিদ্যালয়ত পতাৰ দুৰ্বাহ হেপাহ আছিল। কিন্তু মোৰেই দুৰ্ভাগ্য সময় ও আৰ্থিক অনুদানৰ বাবে সেই দুৰ্বাৰ হেপাহ মোৰ মনত আজিও স্মৃতি হৈ বৈ গ'ল।

সৰ্বশেষত আলোচনীখন প্ৰকাশনৰ বাবে আগভাগ লোৱা আমাৰেই শিক্ষাণুক শ্ৰীযুত মৃদুল বৰুৱাদেৱ আৰু আলোচনী সম্পাদক শ্ৰী মনোৰঞ্জন বড়ি আৰু মোৰ কাৰ্য্যকালত মোক বিভিন্ন দিশত সহায় কৰা মিতু আহমেদ আৰু বঞ্জিত বড়িৰ লগতে সমূহ জে. ডি. এচ. জিয়ানলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো।

জয়তু জে. ডি. এচ. জি. মহাবিদ্যালয়

“জয় আই অসম।”

- প্ৰদীপ কুমাৰ দাস
সাধাৰণ সম্পাদক, ১৯৯৯-২০০০ বৰ্ষ

সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্রতিবেদন :

প্রতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে বোকাখাত জে. ডি. এচ. জি. মহাবিদ্যালয়ৰ যি সকল ছাত্র-ছাত্রীয়ে ১৯৯৯-২০০০ বৰ্ষৰ বাবে সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে আমাক নিৰ্বাচিত কৰি বোকাখাত অঞ্চলৰ শিক্ষাজগতত বিশিষ্ট বৰঙণি আগবঢ়াই আহা এই মহান অনুষ্ঠানটিৰ বাবে আত্মানিয়োগ কৰাৰ যি দায়িত্ব অপৰ্ণ কৰিলো তাৰবাবে

সকলোলৈকে আন্তৰিক অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰিলো।

যি সকল মহান ব্যক্তিৰ অকৃতিম ত্যাগ আৰু প্ৰচেষ্টাত এই মহাবিদ্যালয় খনিয়ে বৰ্তমানৰ কৃপ ধাৰণ কৰিব পাৰিলৈ সেই সকল ব্যক্তিলৈ পোন প্ৰথমতে শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছো।

মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্র একতা সভাৰ সংবিধান অনুসৰি সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদকৰ বিশেষ গুৰু দায়িত্ব নাই যদিও প্ৰতিটো কাৰ্যতে আমি ওতঃ প্ৰোতঃ ভাৰে জড়িত হৈ পৰিছিলো। দায়িত্বৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পাছতেই আমি অতি উলহ মালহেৰে মহাবিদ্যালয়ৰ সপ্ত পালন কৰো। এইবাৰ আমি গৌৰব অনুভৱ কৰো যে বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতাত প্ৰতিযোগীৰ সংখ্যা আনবাৰৰ তুলনাত যথেষ্ট হৈছিল। এইটো এটা শুভ লক্ষণ বুলিয়েই আমি ভাৰো।

আমাৰ কাৰ্য্যকালত ছাত্র-ছাত্রীৰ নিৰ্দৰিত পোছাক (Uniform) ৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিয়া হয়। আমি কিন্তু এই ক্ষেত্ৰত এশ শতাংশই সফল হৈছো বুলি কৰি নোৱাৰো। মহাবিদ্যালয়ৰ কিছু সংখক ছাত্র-ছাত্রীয়ে আমাৰ এই উদ্দেশ্যত সহযোগৰ হাত আগবঢ়েৱো নাছিল। এইবাৰ আমাৰ মহাবিদ্যালয় খনিক এখন ৰেগিং মুক্ত মহাবিদ্যালয় হিচাপে ঘোষণা কৰা হয় আৰু উপযুক্ত পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰা হয়। এই ক্ষেত্ৰত মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়াৰ সহযোগ আমি যথেষ্ট পৰিমাণে পাইছিলো।

কাৰ্য্যকালৰ শেষৰফালে আমি অনুষ্ঠিত কৰিছিলো নবাগত আদৰণী সভা। আমি এই ক্ষেত্ৰত গৌৰবান্বিত যে এইবাৰৰ নবাগত আদৰণী সভাখনি কিছু ব্যক্তিকৰ্মধৰ্মী হৈছিল।

আমাৰ কাৰ্য্যকালত বিদ্যাৰ অধিষ্ঠাত্ৰী দেৱী শ্ৰী শ্ৰী সৰস্বতী পূজা, শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ তিৰোধাম তিথি আৰু দাতাৰ তিথি পালন কৰা হয়।

এইখনিতে আমি কৰি বিচাৰো যে পূৰ্ব কিছু তত্ত্বজ্ঞতা নাথাকিলে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্র একতা সভালৈ নহাটোৱেই শ্ৰেষ্ঠ। ছাত্র-ছাত্রী সকলৰ ওচৰতো অনুৰোধ জনাইছো যাতে তেওঁলোকে যোগ্যতাসম্পন্ন ছাত্র-ছাত্রীকে সেৱা কৰিবৰ কাৰণে একতা সভালৈ মনোনীত কৰে যেন।

বোকাখাত বিধান সভা সমষ্টিৰ মাননীয় বিধায়ক শ্ৰীযুত ভূপেন্দ্ৰ নাথ ভূঝাদেৱে টোহৰ পকী বেৰ নিৰ্মানৰ বাবে একলাখ টকা দিয়াৰ কথা ঘোষণা কৰিছিল। উক্তৰ পূৰ চাহ সংস্থাৰ (NETA) সভাপতি শ্ৰীযুত জয়ন্ত সিংহানীয়াই এটা Water cooler আৰু কুৰৰাবাহী সত্ৰৰ ডেকা সত্ৰাধিকাৰ শ্ৰীত্বা গোপাল চন্দ্ৰ দেৱ গোৱামী ডাঙৰীয়াই তিনিপাত সমূহ ৰং কৰি দিয়াৰ প্ৰতিশ্ৰুতি দিছিল। এই তিনিও গৰাকী ব্যক্তিলৈ আমি কৃতজ্ঞতাৰ শৰাই যাচিলো।

আমাৰ কাৰ্য্যকালত বিভিন্ন ধৰণে সহায় কৰা মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° বিভা বৰা বাইদেউ প্ৰমুখে সমূহ শিক্ষাণুকলৈ কৃতজ্ঞতা যাচিলো। বিশেষভাৱে সহায় কৰা বন্ধু মিতু, অনুপম, অভিজিৎ, ভাত্ প্ৰতীম উৎপল, নৱজ্যোতি, ভন্টি পাঞ্জী, জ্যোতিৰেখা, পিংকী, দিব্যা, পুণ্য দা আৰু কাকতি দা এই সকলৰ ওচৰত চিৰকৃতজ্ঞ। ছাত্র একতা

সভার সমূহ সদস্য বৃন্দ, সমূহ ছাত্র-ছাত্রী আর বিশেষকৈ কার্যালয়ৰ
কৰ্মচাৰী বৃন্দলৈ আন্তৰিক ধন্যবাদ জনাইছো। আমাৰ কাৰ্য্যকালত হোৱা
সকলো ভূল কুটিৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা বিচাৰি এই
প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিবঁছো।

জয়তু জেডি এছ জি মহাবিদ্যালয়
জয়তু জেডি এছ জি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্র একতা সভা
জয়তু জেডি এছ জি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্র একতা সভা
জয়তু জেডি এছ জি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্র একতা সভা

জয়তু জেডি এছ জি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্র একতা সভা
জয়তু জেডি এছ জি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্র একতা সভা
জয়তু জেডি এছ জি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্র একতা সভা

সুৰুত পুৰকায়স্থ
সহঃ সাধাৰণ সম্পাদক।

মহাবিদ্যালয়ৰ সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে গুৰু দায়িত্বভাৰ
প্ৰহণ কৰি কিমান সফলতাৰে কাম কৰিব পাৰিলো সেই যা
আপোনালোকৰ বিবেচনাৰ বাবে আগবঢ়ালো।

সংস্কৃতি হ'ল সমৰ্থনৰ প্ৰতীক। ই মানুহৰ মন্তিস্কৰ উদাৰতা,
সহমৌলতা আৰু আঘাতেলনাৰ ভাৰ জগাই তোলাত সহায় কৰে।
বিভিন্ন জাতিৰ মাজত সমৰ্থনৰ একমাত্ৰ শাস্তিপূৰ্ণ যোগসূত্ৰ হ'ল
সংস্কৃতি। তাহানিতে মহাপুৰুষ দুজনাই অসমৰ বিভিন্ন জাতি-জনজাতিৰ
মাজত থকা বিভেদকাৰী শিকলি চিঞি যি সংস্কৃতিক পৰিবৰ্তনৰ
জৰিয়তে অসমৰ এই খিলঞ্জীয়া জাতি-জনজাতিৰ মাজত সংহতি তথা
সমৰ্থনৰ বীজ ৰোপন কৰি বৈ গ'ল ই তাৰে এক জলন্ত উদাহৰণ। এই
অসমৰ মূলুকতে জন্ম লোৱা মহাপুৰুষ দুজনাৰ লগতে কলাওৰ বিষয়ও
ৰাভা আৰু কপকোৰৰ জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰবালাদেৱৰ অৱৰ সৃষ্টিখনি
বিশ্লেষণ কৰি চালেই এই কথা সহজে বোধগম্য হয়। সেয়ে যিসকলে
“সুন্দৰৰ আৰাধনা জীৱনৰ খেল” হিচাপে সংকল্প লৈ সাংস্কৃতিক
জগতত প্ৰেশ কৰিছে সেই সংস্কৃতিৰ সাধক সকল সমাজৰ বাবে
আদৰশীয়াই নহয় তেওঁলোক আমাৰ অনুকৰণীয়ও।

আমি বিদ্যালয়, মহাবিদ্যালয় আদি শিক্ষানুষ্ঠাৰ লগতে বিভিন্ন
অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠানে আয়োজন কৰা সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান সমূহৰ জৰিয়তে
সৃষ্টিশীল আৰু সমাজৰ প্ৰতি দায়বদ্ধ প্ৰকৃত শিল্পী গঢ় দিয়াৰ কথা
প্ৰিয়া কৰাৰ প্ৰয়োজন। বৰ্তমান এই অনুষ্ঠান সমূহ প্ৰতিযোগিতামূৰ্তী
নহৈ সৃষ্টিশীল হ'লেহে সমাজ তথা জাতীয় উন্নতি আশা কৰিব পাৰি।
ই প্ৰতিযোগিতামূৰ্তী হ'লে আঘাকেন্দ্ৰীক আৰু স্বার্থপৰ ব্যক্তিকহে জন্ম
দিব পাৰিব। সমাজৰ শিল্পী জন্ম দিব নোৱাৰে। সেয়েহে গ'ই শিল্পী
সকলক সঁচা শিল্পীৰ ভাৰত সৃষ্টিশীল মনোভাৱেৰে নিজকে প্ৰতিষ্ঠা
কৰাৰ লগতে স্বদেশ আৰু স্বজাতিৰ বাবে ক্ষুদ্ৰতম অৰিহণা আগবঢ়াৰৰ
বাবে বিনোদ অনুৰোধ জনালো।

মোৰ কাৰ্য্যকালত কিমান দক্ষতাৰে বিভাগটো পৰিচালনা কৰিলো।
সেইখনি বিচাৰ আপোনালোকৰ।

মোৰ কাৰ্য্যকালৰ কাৰ্য্যসূচী আৰঙ্গ কৰো “মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ”ৰ
পৰা। অতি উলহ-মালহে উদ্যাপন কৰা মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ
সাংস্কৃতিক প্ৰতিযোগিতা সমূহত প্ৰতিযোগীসকলৰ সহযোগিতাও
আছিল ইয়াৰ অন্যতম কাৰক। বিগত বছৰবোৰৰ তুলনাত এইবাৰৰ
প্ৰতিযোগিতা সমূহ বিশেষ আকবণ্ণীয় আৰু উন্নত মানদণ্ডৰ আছিল
বুলি কলেও বঢ়াই কোৱা নহয়। মুঠতে মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ সাংস্কৃতিক
প্ৰতিযোগিতাসমূহ সফলভাৱে সামৰণি মাৰিলো। এই সফলতাৰ
অন্যতম অংশীদাৰ আছিল বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতাৰ প্ৰতিযোগী সকল,
উপস্থিত ছাত্র-ছাত্রী আৰু স্থানীয় সাংস্কৃতিক প্ৰেমী লোকৰ সহযোগিতা।

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ পিছতেই ডিউগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ উদ্যোগত
উলিওৱা “বন্দে মাতৰম যাত্রা” ত আমাৰ মহাবিদ্যালয় এক সাংস্কৃতিক
অনুষ্ঠান পৰিৱেশন কৰে। উক্ত অনুষ্ঠানত বিভিন্ন মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্র-
ছাত্রীৰ লগতে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্র-ছাত্রী সকলেও অংশ প্ৰহণ
কৰে। উক্ত অনুষ্ঠানত “ৰাষ্ট্ৰীয় সংগীত” কে আদি কৰি বছতো

সাংস্কৃতিক সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন :

প্ৰতিবেদনৰ আৰঙ্গণিতে সেইসকল বীৰ শ্বহীদলৈ শ্ৰদ্ধা জনাইছো,
যি সকলে ভাৰত মাত্ৰৰ মংগলৰ কাৰণে কাৰণিল যুদ্ধত নিজকে দেশৰ
কাৰণে উৰ্হ্গা কৰিলে। সেই জনা মহান ধৰ্ম শুৰুলৈ শ্ৰদ্ধা নিবেদিছো,
যি জনাৰ কৃপাত আজি জে.ডি.এচ.জি মহাবিদ্যালয়খনিয়ে পূৰ্ণাঙ্গ কৃপ
পালে আৰু সেই সকল বন্ধু-বান্ধবীলৈ তথা ছাত্র-ছাত্রীলৈ শলাগ যাইছো
যি সকলে মোক এনে এটা দায়িত্বৰ বাবে নিৰ্বাচন কৰি মহাবিদ্যালয়খনিয়ে
প্ৰতি সেৱা আগবঢ়োৱাৰ সুযোগ দিলো।

বোকাখাত জে.ডি.এচ.জি মহাবিদ্যালয়ৰ দৰে এখন মহিমামণিত

দেশপ্রেমমূলক গীত পরিবেশন করা হয়। কার্যকাল চলানন্দিতেই ইয়ার পাছতেই “স্টেট বেংক অব ইণ্ডিয়া” কহিঁৰা শাখাৰ উদ্যোগত “গণতন্ত্র দিৱস”ৰ উপলক্ষে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত এখনি নিৰ্বাচিত সংগীত আৰু নিৰ্বাচন কৰিতা আৰুতি প্রতিযোগিতা অনুষ্ঠান কৰা হয়। উক্ত অনুষ্ঠানতো প্রতিযোগী আৰু দৰ্শকৰ সংখ্যা আছিল উৎসাহজনক। উক্ত অনুষ্ঠানৰ জৰিয়তে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত এক নতুন সাংস্কৃতিক পৰিশেষ সৃষ্টি কৰাৰ বাবে “স্টেট বেংক অব ইণ্ডিয়া” কহিঁৰা শাখাৰ পৰিচালক তথা সমূহ বিষয়া কৰ্মচাৰীলৈ মোৰ অভিনন্দন তথা শুভেচ্ছা থাকিল।

ইয়াৰ পাছতেই আহি পৰিল নৰাগত আদৰণি সভা। সেই দিনা আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অভিনেশ সংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উপস্থিতি ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলে এক আকৰ্ষণীয় বনাত্য সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান পৰিবেশন কৰে। মই জনাত যিমানদূৰ সভৱ এই মনুষ্ঠানতোই মহাবিদ্যালয়ত প্ৰথম ইলেক্ট্ৰনিক বাদ্যযন্ত্ৰ ব্যৱহাৰ কৰা হয়।

মোৰ কাৰ্য্যকাল সামৰণি মাৰো মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ তিথি আৰু দাতা শ্ৰী শ্ৰী যোগানন্দদেৱৰ সত্ৰাধিকাৰ গোস্বামীদেৱৰ তিথিৰে। শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ তিথিৰ উপলক্ষে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ মাজত এখনি সংগীত (বৰগীত আৰু লোকগীত) প্রতিযোগিতাত আশা কৰা ধৰণৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উপস্থিতি থাকিলো প্রতিযোগীৰ সংখ্যা আছিল একেবাৰে নগণ্য।

মোৰ কৰলগীয়া : সু-প্ৰশিক্ষণ আৰু নিয়মিত অনুশীলনৰ অবিহণে যিকোনো বিষয়তেই নিয়মিত অৰ্জন কৰা অস্তৱ। অৱশ্যে মোৰ কাৰ্য্যকালত কেইবা গৰাকী ও প্ৰতিভাশালী শিল্পীৰ সমাৱেশ ঘটিছিল। তেওঁলোকৰ এই পাৰদৰ্শিতাই প্রতিযোগিতা সমূহ উন্নত মানৰ কৰি তুলিছিল। কিন্তু দুখৰ বিষয় এনেধৰণৰ শিল্পী থকা স্বৰ্তেও তেওঁলোকক আস্তঃমহাবিদ্যালয়ৰ পৰ্যায়লৈ পঠিয়াব নোৱাৰিলো।

মোৰ কাৰ্য্যকালত অতি সীমাৰক্ষতাৰ মাজেৰে কাম কৰিব লগা হয়। কেতিয়াৰা কিছুমান কাম কৰিবলৈ ইচ্ছা থাকিলো তেনে সীমাৰক্ষতাৰ মাজত সভৱ নহয়। তদুপৰি মহাবিদ্যালয়ৰ বাদ্যযন্ত্ৰ অভাৱেও মোক অসুবিধা সৃষ্টি নকৰা নহয়। আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বাদ্যযন্ত্ৰ সীমিত। তাতে আকো যি কেই পদ আছে একেবাৰে পুতোজনক। এনে অৱস্থাত যিকোনো সম্পদকেই অসুবিধাৰ সম্মুখীন হোৱাতো নিশ্চিত। মই আশা কৰিছো ভৱিষ্যতে প্ৰয়োজনীয় বাদ্যযন্ত্ৰ সংগ্ৰহ কৰি কৰ্তৃপক্ষই এই অভাৱ দূৰ কৰিব।

মই কাৰ্য্যভাৱ গ্ৰহণ কৰাৰ দিনৰে পৰা মোক প্ৰতিটো মুহূৰ্ততে সহায় কৰি আহা সুহাদ বন্ধু পদুম গাঁগৈ, নদেশৰ পেণ্ড, মন্তু গাঁগৈ, ধনেশ লইং, হেমকান্ত বড়ি, ভৰত কুটুম, অনিল বড়ি, বাজেন্দ্ৰ নাথ, অনুপম বৰদলৈ, সঞ্জীৰ দন্ত, ভূপেন বৰা, পোণাকণ দাব, নৰকান্ত বড়ি।

বাঙ্কৰী : মঞ্জু, ৰাগ কুটুম, মলয়া শইকীয়া, বঞ্জিতা (প্ৰভা) কুটুম, কৰমল কুমাৰী বড়ি, মৰমী দাস, বঞ্জনা বৰকৰা, মৃদুলা কলিতা।

ভন্টি : অঞ্জুমণি বড়ি, কাশীৰি শইকীয়া, সুকণ্যা ফুকন, কৰমী দাস, অঞ্জু দলে, গীতাঞ্জলী ডেকা, নিহাৰিকা দলে, সুপচিতা বৰঠাকুৰ, সুদেশ্না

তামুলী, প্ৰাৰিতা শৰ্মা, সংগীতা গোস্বামী আৰু চম্পা মৰাং। মতাঃ
ভাইটি : মনোৰঞ্জন, বাজু, অজিত, ভৱেশ, বিকাশ, বিজু, প্ৰণৱ,
প্ৰেনে, জান, ধীৰেণ, মনোজ, হৰেণৰ ওচৰত মই চিৰ কৃতজ্ঞ।

কাৰ্য্যকালৰ সময়ছোৱাত বিভিন্ন দিশত দিহাপৰামৰ্শ দান কৰা
বিভাগীয় উপদেষ্টা প্ৰাঙ্গাৰ শ্ৰীযুত অতুল বেজৰৰা, শ্ৰীযুত মুনিন
ফুকন, শ্ৰীযুত মৃদুল বৰকৰা শ্ৰীযুক্তা নন্দিতা কাকতি, শ্ৰীযুতা নিভানন্দী
বৰকৰা আৰু অধ্যক্ষ ড° বিভা বৰাৰ ওচৰত মই চিৰকৃতজ্ঞ।

পৰিশেষত মোৰ কাৰ্য্যকালত জ্ঞাতে-জ্ঞাতে বৈ যোৱা ভূলৰ বাবে
সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা বিচাৰি মোৰ প্রতিবেদন সামৰণি মাৰিলো।

জয়তু জে.ডি.এচ.জি মহাবিদ্যালয়

জয়তু ছাত্ৰ একতা সভা

- ৰঞ্জিত বড়ি,

সাংস্কৃতিক সম্পাদক।

স্টেট বেংক অব ইণ্ডিয়া কহিঁৰা শাখাৰ উদ্যোগত আয়োজিত নিৰ্বাচিত
সংগীত প্রতিযোগিতাৰ ফলাফল :

ল'বা :

- ১ম স্থান - শ্ৰী সৌৰভ হাজৰিকা।
- ২য় স্থান - শ্ৰী ঋতুপৰ্ণ দাস।
- ৩য় স্থান - শ্ৰী পোণাকণ দাব।

ছোৱালী :

- ১ম স্থান - শ্ৰীমতী কাশীৰি শইকীয়া।
- ২য় স্থান - শ্ৰীমতী সুপচিতা বৰঠাকুৰ।
- ৩য় স্থান - শ্ৰীমতী সুনয়ণা শৰ্মা

শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ তিথিৰ উপলক্ষে আয়োজিত সংগীত
প্রতিযোগিতাৰ ফলাফল :

বৰগীত :

- ১ম স্থান - শ্ৰীমতী কাশীৰি শইকীয়া
- ২য় স্থান - শ্ৰীমতী সুদেশ্না তামুলী
- ৩য় স্থান - শ্ৰীমতী নিৰ্মালী বৰা

লোকগীত :

- ১ম স্থান - শ্ৰীমতী কাশীৰি শইকীয়া
 - ২য় স্থান - শ্ৰীমতী সুকণ্যা ফুকন
 - ৩য় স্থান - শ্ৰীমতী অনিল বড়ি।
- (বিশেষ কাৰণবশতঃ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ সাংস্কৃতিক প্রতিযোগিতা সমূহৰ
ফলাফল প্ৰকাশ কৰিব পৰা নগল।) - সম্পাদক

তর্ক সম্পাদক প্রতিবেদনঃ লি. জি. জি. প্যাসকার্টিং
ভারত সর্কার চাচ মার্কেট ইং ক্যাম্পাস। ইয়াত শিক্ষ বিষয়ে
জন স্যার্টিফি। সিঁ (S.S.C) ছিল ক্যাম্পাস
বিজ্ঞ কলেজ স্টীল। এক ত্যবৰ চাচ মার্কেট ক্যাম্পাস
। ম্যালিক ভারত প্রজাত প্রজাত স্যার্টিফি। স্যার্টিফি।
। এক প্রথম চাচ ক্যাম্পাস স্টীল ১০ ত্যবৰ
। রাজত চাচ মার্কেট প্রজাত স্যার্টিফি। স্যার্টিফি।
। স্টীল প্রথম প্রথম ত্যবৰ ক্যাম্পাস
। স্টীল প্রথম প্রথম ত্যবৰ ক্যাম্পাস
। স্টীল প্রথম প্রথম ত্যবৰ ক্যাম্পাস

প্রতিবেদন পাতনিতে ১৯৯৯-২০০০ বর্ষৰ জে. ডি. এছ.
জি. মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ “তৰ্ক বিভাগৰ” সম্পাদক হিচাপে
মহাবিদ্যালয়খনিৰ উন্নয়ণত সেৱা আগবঢ়াবলৈ মোক সুবিধা দিয়াৰ
বাবে শিক্ষাণুৰ তথা ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকললৈ মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ তথা
কৃতজ্ঞতা জনাইছো।

..... ১৯৯৬-৯৭ বৰ্ষত মই এই মহাবিদ্যালয়লৈ ছাত্ৰ হিচাপে
অহাৰ পিছত লক্ষ্য কৰিছিলো যে এই মহাবিদ্যালয়ত তৰ্ক সভাৰ
পৰিবেশ একেবৰেই সীমিত পৰ্যায়তে আছে। আনন্দতে যোৱা প্রায়
দুটা বছৰে মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ উপলক্ষে ইয়াত কোনো ধৰণৰ তৰ্ক
প্রতিযোগিতাৰ আয়োজন কৰা হোৱা নাই। ইয়াৰ প্ৰধান কাৰণ আছিল
প্রতিযোগীৰ আভাৰ, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ তৰ্ক প্রতিযোগিতাৰ পতি অহেতুক
ভীতি তথা অমনোযোগী মনোভাৱ তেজোৱা নাই।

১৯৯৯-২০০০ বৰ্ষৰ তৰ্ক সম্পাদক হিচাপে মই কাৰ্যভাৱ
লোৱাৰ কেইনিমানৰ পিছতে “মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ”ৰ আয়োজন কৰা
হয়। মোৰ কৰ্মৰ্বৰ প্ৰথম পদক্ষেপ হিচাপে মই মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ
উপলক্ষে এখনি তৰ্ক প্রতিযোগিতাৰ আয়োজন কৰাত বিশেষ মনোযোগ
দিও। বহু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক মই ব্যক্তিগতভাৱে প্রতিযোগিতাত অংশগ্ৰহণৰ
বাবে অনুৰোধ জনাওঁ। আনন্দৰ বিষয় যে মই মোৰ প্ৰথম চেষ্টাত
সফল হওঁ আৰু ইয়াৰ ইঙ্গিত ফল লাভ কৰো। উচ্চেখযোগ্য যে মই
আশা কৰাতকৈও যথেষ্ট বেছি সংখ্যক প্রতিযোগীৰ অংশগ্ৰহণেৰে
“মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ”ত এখনি উচ্চ মানদণ্ডৰ তৰ্ক প্রতিযোগিতা
মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত কৰিবলৈ সক্ষম হওঁ।

ঠিক সেইদৰে “কুইজ” প্রতিযোগিতা খনিও সুকলমে তথা
সফলভাৱে পৰিবেশন কৰাত প্রতিযোগী ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু শিক্ষাণুৰ
সকলৰ যথেষ্ট সহযোগ লাভ কৰো।

কিন্তু দুখৰ বিষয় যে “আকস্মিক বক্তৃতা”ৰ অনুষ্ঠান প্রতিযোগীৰ
সংখ্যা নিচেই কৰ হোৱাৰ বাবে বাতিল কৰিবলৈ বাধ্য হওঁ। কিনিমান
যোৱা ইং ৩১/৮/২০০০ তাৰিখে শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ তিথি
উপলক্ষে মই নিজা প্ৰচেষ্টাৰে মহাবিদ্যালয়তে “বৰ্তমান অসমীয়া
সাহিত্যত শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ প্ৰাসংগিকতা” বিষয়ক এখনি ঠাইত লিখা
ৰচনা প্রতিযোগিতাৰ আয়োজন কৰো। কৰ্মসূল জনগতি ত্ৰুটি
তনিতাৰ আনন্দতে যোৱা ইং ১২/৯/২০০০ তাৰিখে ৰোকাৰ্থাত চি.
এন. বি. বিজ্ঞান মহাবিদ্যালয়ে তেওঁলোকৰ প্ৰতিষ্ঠা দিবস উপলক্ষে

আয়োজন কৰা খৰ্গেৰ দন্ত সোৱৰণি আন্তঃ মহাবিদ্যালয় চল কুইজ
প্রতিযোগিতাত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ক প্ৰতিনিধিত্ব কৰা ছাত্ৰীৰ দলটোৱে
পথম স্থান অধিকাৰ কৰি মহাবিদ্যালয়লৈ গৌৰৰ কঢ়িয়াই আনে।

তাৰোপৰি যোৱা ইং ২৯/৯/২০০০ তাৰিখে ঘোষণা কৰা হৈছে।
বি. মহাবিদ্যালয়ে আয়োজন কৰা সদৌ অসম ভিত্তি আন্তঃ
মহাবিদ্যালয় “কে. চি. কাকতি সোৱৰণি তৰ্ক প্রতিযোগিতাৰ আমাৰ
মহাবিদ্যালয়ৰ পৰাও এটি শক্তিশালী দলে অংশ প্ৰহণ কৰে আৰু এই
মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰী মিছ কৰৰী মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰী মহাবিদ্যালয়ৰ
অৱনী ভট্টাচাৰ্য সোৱৰণি বটা লাভ কৰি মহাবিদ্যালয়লৈ বিৰল সন্মান
কঢ়িয়াই আনে।

ইয়াৰ বাহিৰেও মোৰ কাৰ্যকালৰ বিভিন্ন সময়ত বিভিন্ন
মহাবিদ্যালয় যেনে গোলাঘাট ডি. আৰ., খুমটাই জে. জি. আৰু সোণাৰি
মহাবিদ্যালয়ে আয়োজন কৰা তৰ্ক আৰু কুইজ প্রতিযোগিতা সমূহলৈ
নিম্নলিখিত পৰাও যদিও বিভিন্ন কাৰণ তথা অসুবিধাৰ বাবে আমাৰ
মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা প্রতিযোগী দল পঠিয়াব পৰা নগল। তাৰ বাবে
মই দৃঢ়থিত।

এইবাৰৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিষয়বৰীয়া সকলৰ মাজত যি
সু-সময়ৰ প্ৰয়োজন তাৰ অভাৱ বাবেকৈয়ে উপলক্ষি হয়। মাত্ৰ
কেইজনমান বিষয়বৰীয়াৰ ওপৰতে সমস্ত কামৰ ভাৱ পৰাৰ ফলত
কিছি অসুবিধাৰ সৃষ্টি হোৱাটো স্থাভাৱিক।

অবিভক্ত শিবসাগৰ জিলা ভিত্তি তৰ্ক প্রতিযোগিতা এখনি
আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত আয়োজন কৰাৰ পৰিকল্পনা বিশেষ কিছু কাৰণত
পৰিত্যাগ কৰিবলৈ বাধ্য হও।

মোৰ পিছৰ সম্পাদকজনে এই বিষয়ত চিন্তা তথা মনোযোগ
দিব বুলি আশা বাখিলো।

... প্রতিবেদনৰ সামৰণিত মোক কাৰ্য পৰিচালনত দিহা
পৰামৰ্শৰে সহায় হাত আগবঢ়োৱা শিক্ষাণুৰ সকল আৰু মোৰ
দণ্ডৰ উপদেষ্টা শ্ৰীবিমান বৰঠাকুৰ চাৰলৈ মোৰ সশৰদ্ধ ধন্যবাদ
জনাইছো।

তাৰ লগতে মোক সকলো ক্ষেত্ৰতে সাহস আৰু সহায়-
সহযোগ আগবঢ়োৱা মোৰ বন্ধু সুৰত, অনুপম, মিতু, ভূপেন আৰু
মনোজৰ লগতে মৰমৰ পাপুলৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা তথা ধন্যবাদ
থাকিল।

শেষত মোৰ কাৰ্যকালত বৈ যোৱা কাম-কাজ তথা প্রতিবেদনত
বৈ যোৱা ভুল ঝটিলৰ বাবে সকলোলৈ ক্ষমা বিচাৰি আৰু
মহাবিদ্যালয়খনিৰ উজ্জ্বল ভাৰিয়ত কামনাৰে মোৰ প্রতিবেদনৰ সামৰণি
মাৰিলো।

জয়তো জে. ডি. এছ. জি. মহাবিদ্যালয়।
জয়তো জেডিএছজিয়ান।
তৰ্ক আৰু কুইজ প্রতিযোগিতাৰ ফলাফল :
ক্ষমাকৰণ কৰিবলৈ আমাৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ :
মানবিক সম্ভাবনা কৰিবলৈ আমাৰ মহাবিদ্যালয়। অৱৰী চীজোৱা
তৰ্ক প্রতিযোগিতা :

- ১ম স্থান : শ্রীপাঞ্জল নাথ, স্নাতক দ্বিতীয় বর্ষ (কলা)।
 ২য় স্থান : শ্রীসুরত পুরকায়স্ত, স্নাতক চূড়ান্ত বর্ষ (কলা)।
 ৩য় স্থান : শ্রীমতী ত্রিদিশা দুরবা, স্নাতক চূড়ান্ত বর্ষ (কলা)।

কুইজ প্রতিযোগিতা :

- ১ম স্থান : মঃ আবিনূর বহমান, স্নাতক চূড়ান্ত বর্ষ (কলা)।
 মঃ বিজাটেল আহমেদ, স্নাতক চূড়ান্ত বর্ষ (কলা)।
 শ্রীমতী কুইলিন কাকতি, স্নাতক দ্বিতীয় বর্ষ (কলা)।
 ২য় স্থান : শ্রীপাঞ্জল নাথ, স্নাতক দ্বিতীয় বর্ষ (কলা)।
 শ্রীত্রিদিপ বারকুরীয়াল, স্নাতক দ্বিতীয় বর্ষ (কলা)।
 মঃ মুকিবুর বহমান, স্নাতক দ্বিতীয় বর্ষ (কলা)।
 ৩য় স্থান : শ্রীসুরত পুরকায়স্ত, স্নাতক চূড়ান্ত বর্ষ (কলা)।
 শ্রীঅভিজিৎ সেন, স্নাতক চূড়ান্ত বর্ষ (কলা)।

বোকাখাত চি. এন. বি. বিজ্ঞান মহাবিদ্যালয়ে আয়োজন করা আন্তঃ মহাবিদ্যালয় "খণ্ডেশ্বর দনত সৌরবণি চলন্ত 'কুইজ' প্রতিযোগিতাত প্রথম স্থান প্রাপ্ত জে.ডি.এচ.জি মহাবিদ্যালয়ের ছাত্রী দল :
 (ক) শ্রীমতী পৃষ্ঠপাঞ্জলী গাজলু উ. মা. প্রথম বর্ষ (কলা)।
 (খ) শ্রীমতী পপি বৰাইক, উ. মা. প্রথম বর্ষ (কলা)।
 যোৰহাট জে. বি. মহাবিদ্যালয়ে আয়োজন কৰা সদৌ অসম ভিত্তিত কে. চি. কাকতি সৌরবণি আন্তঃমহাবিদ্যালয় 'তর্ক প্রতিযোগিতাত শ্রেষ্ঠ তাৰিক সম্মানেৰে অৱণী ভট্টাচার্য সৌরবণি বাণীচাৰ্ট আপৰ সম্মান লাভ কৰে জে.ডি.এচ.জি মহাবিদ্যালয়ের স্নাতক ২য় বার্ষিকৰ ছাত্রী (কলা) মিচ কৰৰী মহস্তই।

অভিজিৎ সেন
সম্পাদক, তর্ক বিভাগ।

সমাজসেৱা সম্পাদকৰ প্রতিবেদন :

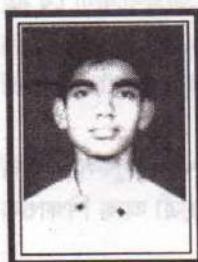
মোৰ প্রতিবেদনৰ পদ্মুলিতে সেইসকল মহান ব্যক্তিলৈ মোৰ শ্ৰদ্ধা যাচিলো যি সকলৰ প্ৰচেষ্টাত এই মহাবিদ্যালয়খনি প্ৰতিষ্ঠা হ'ল আৰু লক্ষ্যাধিক ছাত্র-ছাত্রীৰ উচ্চশিক্ষাৰ বাট মুকলি হ'ল। মোৰ লগৰে মানসী শই কীয়াই আৰু মিতালী শই কীয়াই মোক ঘোৱাবছৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্র একতা সভাৰ সমাজসেৱা বিভাগৰ সম্পাদকৰকপে নিৰ্বাচনত থিয় কৰাবলৈ। মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্র-ছাত্রী বন্ধু সকলেও মোকেই সৰহাইকে ভেট দিলো। সমাজসেৱা বিভাগৰ সম্পাদকৰ চকীখনত গোটেই বছৰটো বহি থকাহে হ'ল, বিশেষ একো কৰিবলৈ নাপালো।

সেইকাৰণে জে. ডি. এছ. জিয়ান সকলৰ ওচৰত নিজকে বৰ দোষী দোষী লাগি আছে। আচলতে এই পদটোৰ বাবে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত বেলেগাঁকৈ পুঁজি (Fund) নাই। সেইবাবে মনতে কৰিম বুলি ভাবি থকা কামবোৰ মনতে ব'ল। পুঁজি নথকা স্বত্বেও মনে নসহাত ছাত্রী প্ৰসাৰণাবটোৰ অৱস্থা অলপ উন্নত কৰিলো। আমাৰ মহাবিদ্যালখনৰ বুকুতে ৩৭ নং ৰাষ্ট্ৰীয় ঘাইপথটো। দিনটো গাড়ী-মটৰৰ ধোঁৰাই মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিবেশটো প্ৰদূষণৰে ভৰাই পেলায়। সেয়ে প্ৰদূষণৰ পৰা কিধিত হ'লেও ৰেহাই পাওঁ বুলি “নাই মোমাইতকৈ কণা মোমায়েই ভাল” ভাবি N.C.C. গোটৰ সহায়ত মহাবিদ্যালয়ৰ চাৰিওকামে প্ৰায় ডেৰশমান গচ্ছপুলি কৰলো আৰু পুলিবোৰ সুৰক্ষাৰ বাবে বেৰা দিলো। এইক্ষেত্ৰত কেৱল মোৰ কথাকে কৈ মুনিন ফুকন চাৰৰ কথা নক'লে মোক পাপে চুব। মোৰ গোটেই বছৰৰ কাৰ্য্যকালত আমাৰ ছাত্র একতা সভাৰ বিভিন্ন কাৰ্য্যসমূহত মোৰ সকলিয় সহযোগ আগবঢ়াও। শ্ৰেষ্ঠত মোৰ উপদেষ্টা প্ৰশান্ত শইকীয়া চাৰ (চাৰলৈও বেয়া লাগে, মোক উপদেশ, মন্ত্ৰণা দিবলৈ নাপালে), বিভা বাইদেউকে আদি কৰি সমূহ শিক্ষাশুলক, সদৌটি জেডিএছজিয়ান, মৰমেৰে চাহ-মিঠাই খুৱাই নতুন কথা শিকোৱা কেন্টিনৰ কাকতি খুড়াৰ সগতে খুড়ী, বন্ধুবৰ নৰজ্যোতি, কৰ্পম, অৰবিল্দ, সুদীপ্ত, দিপাঙ্গু, বঞ্জিত, মনোজ, নিপন, বিশ্ব, মিতা বাজীৰ, মিঠু, হাটিব, ছোৱালী বন্ধু প্ৰতীৰেখা, মিতালী, পাপৰি, পূৰবী, দিব্যা, পিংকী, জ্যোতিৰেখা, বৰষা, মানসী, তৃতু আদিলৈ মোৰ শুভ ইচ্ছা আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো। সৰ্বশেষত বন্ধু খতুপৰ্ণৰ কথা নক'লে প্ৰতিবেদনখনেই আধৰণা হ'ব। সামৰিছে। জেডিএছজি মহাবিদ্যালয়ৰ দীৰ্ঘজীৱি হওক।

বাজীৰ বৰা

সম্পাদক, সমাজ সেৱা বিভাগ।

গুৰু ক্ৰীড়া সম্পাদকৰ প্রতিবেদন :

জয়জয়তে যোগানন্দ দেৱ সত্রাধিকাৰ গোস্বামী মহাবিদ্যালয়ৰ মাননীয়া অধ্যক্ষা বাইদেউ তথা মাননীয়া অধ্যাপক, অধ্যাপিকা সকললৈ মোৰ শ্ৰদ্ধা আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ বন্ধু-বান্ধুৰীলৈ মোৰ আন্তৰিক অভিনন্দন তথা হিয়াভৰা মৰম যাচিলো।

১৯৯৯-২০০০ চনৰ ছাত্র একতা সভাৰ নিৰ্বাচনত মোৰ গুৰু ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে অপ্রতিদৰ্শীভাৱে নিৰ্বাচিত কৰাৰ বাবে অধ্যক্ষা মহোদয়াৰ লগতে সমূহ বন্ধু-বান্ধুৰীলৈ মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো।

মোর বিগত কার্যকালত মোক বিভিন্ন দিশা-পরামর্শের উপকৃত করা মোর বিভাগৰ উপদেষ্টা শ্রীযুত সুবোধ বৰা চাবলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত বিশেষভাৱে সহায় কৰা মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু তথা বদ্ধ-বান্ধবী সকলৈ শ্ৰদ্ধা ও কৃতজ্ঞতা আৰু ধন্যবাদ যাচিলো।

মোৰ কাৰ্যকাল আৰম্ভ হোৱাৰ কেইমাহমান ঘোৱাৰ পাছতেই মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ আৰম্ভ হয়। মোৰ দায়িত্বত থকা খেল সমূহ মই যিদৰে পাতিব লাগিছিল ঠিক তেনেদৰে পাতিব নোৱাৰিলো তাৰ বাবে মই দুখিত। তথাপি মোৰ দায়িত্বত থকা প্ৰায় সকলো খেলেই মই অনুষ্ঠিত কৰিছিলো। যেনে— run, javelin throw, discuse throw, high jump, weight throw, triple jump, broad jump, kabaddi, (Boys & Girls) etc. কিন্তু দুখৰ বিষয়টো হ'ল যে অনুষ্ঠিত প্ৰতিযোগিতা সমূহত ভাগ লোৱা প্ৰতিযোগীতাৰ সংখ্যা নিচেই তাকৰ আছিল। মোৰ কাৰ্যকালত মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা কোনো প্ৰতিযোগী বাহিৰলৈ খেলিবলৈ গৈ সুনাম কঢ়িয়াই আনাৰ যি গৌৰৰ সেই গৌৰৰ মই মহাবিদ্যালয়ক প্ৰদান কৰিব নোৱাৰিলো। তাৰ বাবে মই সম্পূৰ্ণভাৱে দোষী বুলি নাভাবো কাৰণ খেলুৰে সকলক বাহিৰত খেলিবলৈ নিয়াত মোৰ কোনো আপত্তি নাই আৰু থাকিবও নোৱাৰে। ইয়াৰ সম্পূৰ্ণ দায়িত্ব খেলুৰে সকলৰ ওপৰত কাৰণ বাহিৰত মানে মই জিলা ভিত্তিক, কলেজ ভিত্তিক খেলসমূহৰ কথাকেই কৈছো এই খেল সমূহত খেলিবলৈ যিথিনি দক্ষতাৰ আৱশ্যক সেই দক্ষতা খেলুৰে সকলে প্ৰদৰ্শন কৰিব নোৱাৰিলো। ফলত এই সুযোগ আৰু সুবিধা তেওঁলোকে লাভ কৰিব নোৱাৰিলো। সেইয়ে মই খেলুৰে সকলক কওঁ এই বছৰ নোৱাৰিলো অহা বছৰত পাৰিব গতিকে চেষ্টা কৰক আৰু আপোনাৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰো গৌৰৰ কঢ়িয়াই আনক।

মই কোনো লিখক অথবা কবি নহয়, মোৰ মনত উৎপন্ন হোৱা কেইটামান কথা মই এই প্ৰতিবেদনৰ যোগেদি আপোনালোকৰ ওচৰত আগবঢ়াইছো।

“বদ্ধুত্ব যত থাকিব তাত থাকিব প্ৰেম, প্ৰেম যত থাকিব তাত থাকিব ভগৱান আৰু ভগৱান যত থাকিব তাতহে থাকিব শাস্তি।”

“অন্তৰে তুমি আনাৰ পৰা সন্মান আৰু প্ৰেম পাৰ নোৱাৰা, পালেও সেইয়া মাথো এক মৰিচিকা। যদি তুমি প্ৰকৃত সন্মান আৰু প্ৰেম পাৰ বিচৰা তেন্তে তুমি আনক অকণমান সন্মান আৰু প্ৰেম দিয়া। দেখিবা তোমাৰ সেই অকণমানে তোমালৈ অগণন সন্মান আৰু প্ৰেম কঢ়িয়াই আনিব।”

সদৌ শেষত মহাবিদ্যালয়ৰ সকলো শিক্ষাগুৰু তথা বদ্ধ-বান্ধবীলৈ মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জনাই মোৰ প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিলো।

“জয়তু জে. ডি. এচ. জিয়ান।”

লঘু ত্ৰীড়া সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন ৪

জয় জয়তে বোকাখাত জে. ডি. এচ. জি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ ১৯৯৯-২০০০ বৰ্ষৰ লঘু ত্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদক পদত বিনা প্ৰতিষ্ঠানিতাৰে নিৰ্বাচিত কৰি মোৰ মহাবিদ্যালয় খনৰ প্ৰতি সেৱা আগবঢ়াবলৈ সুযোগ দিয়াৰ বাবে সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা বদ্ধ-বান্ধবীলৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছো আৰু লগতে সমূহ শিক্ষা শুৰুলৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছো।

১৯৯৯-২০০০ বৰ্ষৰ লঘু ত্ৰীড়া বিভাগৰ শুৰু দায়িত্বভাৱৰ লৈয়ে মোৰ কাৰ্যৰ পাতনি মেলো ‘মহাবিদ্যালয় সপ্তাহেৰে।’ মোৰ কাৰ্যকালত অনুষ্ঠিত মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত মোৰ বিভাগৰ প্ৰতিযোগিতা সমূহত প্ৰতিযোগীৰ সংখ্যা উৎসাহজনক আছিল। প্ৰতিযোগিতাৰ আগমুচৰ্তত মই প্ৰতিযোগিতাসমূহ অনুষ্ঠিত কৰিবলৈ এখন আঁচনি প্ৰস্তুত কৰি আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰৱৰ্তা সুবোধ বৰা আৰু অতুল বেজৰুৰুদেৱৰ পৰামৰ্শ লৈছিলো। এইক্ষেত্ৰত মোৰ চাব সকলে বিশেষ সহায় কৰিছিল। সুবোধ বৰা আৰু অতুল বেজৰুৰুদেৱে মোৰ বিভাগৰ ভলীবল প্ৰতিযোগিতাখনি অনুষ্ঠিত কৰাত বিশেষ সহায় কৰিছিল। প্ৰতিযোগিতাৰ আৰম্ভণিতে মাননীয়া অধ্যক্ষ মহোদয়া শ্রীযুত বিভা বৰা বাইদেৱে প্ৰতিযোগিতা শুভ উদ্বোধন কৰি মোক কৃতাৰ্থ কৰিছিল। মোৰ কাৰ্যকালত বেডমিন্টন প্ৰতিযোগিতাৰ প্ৰতিযোগীৰ সংখ্যা ৮০ জনতকৈৱো বেছি আছিল আৰু ভলীবলৰ বাবে ৮ টা প্ৰতিযোগী দল হৈছিল। মই মোৰ কাৰ্যকালত অনুষ্ঠিত হোৱা এই প্ৰতিযোগিতা সমূহ অতি উন্নত মানৰ কৰিবলৈ যত্ন কৰিছিলো। বেডমিন্টন প্ৰতিযোগিতাৰ বাবে প্ৰতিযোগিতাৰ স্থলীৰ চাৰিওফালে বতাহে অসুবিধা নিৰ্দিবৰ বাবে ওখকৈ স্তৰীন দিয়াৰ ব্যৱহাৰ কৰিছিলো। সেইদেৱে ভলীবল স্থলীখনো প্ৰতিযোগীৰ সুবিধাৰ বাবে উন্নত মানৰ কৰিছিলো।

অসমীয়া ভাষাত এষাৰ কথা আছে ‘অভ্যাসৰ নৰ কৰ্ণ পথে কৰে শৰ।’ অভ্যাস কৰিলে কাগৰ লটীৰ ফুটাৰেও শৰ পাৰ কৰিব পাৰি। কিন্তু মই অনুষ্ঠিত কৰা প্ৰতিযোগিতা সমূহত প্ৰতিযোগী সকলৰ অভ্যাসৰ অভাৱ বাকঁকৈয়ে পৰিলক্ষিত হৈছিল। প্ৰতিযোগিতা সমূহত উন্নত খেল প্ৰদৰ্শন কৰা প্ৰতিযোগীৰ সংখ্যা একেবাৰে কম পৰিমাণৰ আছিল। অভ্যাসৰ ওপৰিও বছ প্ৰতিযোগীৰ প্ৰশিক্ষণ আৰু অভিজ্ঞতাৰ অভাৱ আছিল আৰু সেইবাবে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা এতিয়ালৈকে আন্তঃ মহাবিদ্যালয় ভলীবল আৰু বেডমিন্টন প্ৰতিযোগিতাত অংশ গ্ৰহণ কৰিব পৰা প্ৰতিযোগী ওলাৰ পৰা নাই। এই বিষয়টোলৈ লক্ষ কৰি মই মোৰ কাৰ্যকালত মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সুবিধাৰ বাবে

এটি বেডমিন্টন প্রশিক্ষণ শিবির অনুষ্ঠিত করিবলৈ প্রচেষ্টা চলাইছিলো কিন্তু কিছু কারণবশত ই সন্তুর হৈ নুঠিল। সেইবাবে মই মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্র-ছাত্রী সকলক জনাও যে তেওঁলোকে ভৱিয়তে এনেকুৱা কিছুমান আঁচনি প্রস্তুত কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ লঘু ক্ৰীড়া বিভাগটো উন্নত মানৰ কৰিবলৈ যত্ন কৰিব।

মোৰ কাৰ্য্যকালত মই মহাবিদ্যালয় ক্ৰীড়া বিভাগটোৰ ওপৰিও ছাত্র একতা সভাৰ বিভিন্ন কাৰ্য্যবলীত জড়িত হৈছিলো। ছাত্র একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদককে মুখ্য কৰি আমি ছাত্র একতা সভাৰ সমূহ সদস্যবৃন্দই মহাবিদ্যালয় খনিত অনুষ্ঠিত হোৱা প্ৰত্যেকটো অনুষ্ঠানতে জড়িত হৈছিলো। মোৰ কাৰ্য্যকালত অনুষ্ঠিত হোৱা নৰাগত আদৰণী সভা, শংকৰদেৱৰ তিথি, দাতাৰ তিথি, সৰড়্বতী পূজাৰ আদি অনুষ্ঠানত মই ওতঃ প্ৰোতঃ ভাৱে জড়িত হৈ পৰিছিলো। আৰু মহাবিদ্যালয় খনিৰ সামগ্ৰিক উন্নয়নৰ বাবে চেষ্টা কৰিছিলো।

মোৰ কাৰ্য্যকালত অনুষ্ঠিত হোৱা প্রতিযোগিতাৰ ফলাফল সমূহ :
বেডমিন্টন :

একক :

মঃ ইন্ডিয়াক ছচেইন (চেম্পিয়ন)
শ্ৰী অনুপম বৰদলৈ (ৰানাৰ্চ আপ)

দৈত :

মঃ ইন্ডিয়াক ছচেইন, শ্ৰী জিতু বৰা (চেম্পিয়ন)
শ্ৰী অনুপম বৰদলৈ, শ্ৰী সৌৰভ হাজৰীকা (ৰানাৰ্চ আপ)

তলীৰৱল :

ম্বাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ, কলা (ৰানাৰ্চ আপ)

সৰ্বশেষত মোৰ কাৰ্য্যকালত কাৰ্য্য সম্পাদনা কৰাত সহায় কৰা বাবে মই বোকাখাত জে. ডি. এছ. জি. মহাবিদ্যালয়ৰ ১৯৯৯-২০০০ চনৰ ছাত্র একতা সভাৰ সমূহ সদস্য বৰ্ণ আৰু মাননীয় সুবোধ বৰা দেৱ, গোপিকানন্দ শইকীয়া দেৱ, অতুল বেজবৰুৱা দেৱ মহাশয়লৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো। বিশেষভাৱে মোক প্রতিযোগিতা সমূহ অনুষ্ঠিত কৰাত হাতে কামে সহায় কৰাৰ বাবে সুৰত পুৰকায়স্থ, মনোজ কুমাৰ বৰাইক, অভিজিৎ সেন আৰু নৈশ চক্ৰবৰ্দু চুখ্যামলৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো।

সামৰণিত সমূহ ছাত্র-ছাত্রী, অধ্যক্ষা মহোদয়াৰ লগতে শিক্ষাগুৰু সকলৰ ওচৰত মোৰ কাৰ্য্যকালৰ প্রতিবেদনত অনিচ্ছাকৃত ভাৱে হৈ যোৱা ভুলৰ বাবে ক্ষমা ভিক্ষা মাগি আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নতি তথা মংগল কামনা কৰি মোৰ প্রতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিছো।

জ্যাতো জে. ডি. এছ. জি. মহাবিদ্যালয়।

অনুপম বৰদলৈ
সম্পাদক, লঘু ক্ৰীড়া বিভাগ
স্বাক্ষৰ সমিতি-চৰকাৰ মাননীয়তাৰ সম্পাদক, লঘু ক্ৰীড়া বিভাগ

ফুটবল বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্রতিবেদন :

সম্পাদকীয় প্রতিবেদনৰ প্রাক মুহূৰ্তত মই বোকাখাত জে. ডি. এছ. জি. মহাবিদ্যালয়ৰ দাতা আৰু সমূহ শিক্ষাগুৰু কৰ্মচাৰী আৰু ছাত্র তথা বন্ধু-বান্ধীলৈ মোৰ আন্তৰিক সভাবণ জ্ঞাপন কৰিছো আৰু ফুটবল বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে মই মোৰ প্রতিবেদন আৰম্ভ কৰিছো।

১৯৯৯-২০০০ বৰ্ষৰ ফুটবল সম্পাদক হিচাপে কাৰ্য্যভাৱ প্ৰহণ কৰি মোৰ কাৰ্য্যকাল আৰম্ভ কৰিছিলো ‘মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ’ উপলক্ষে আয়োজিত আন্তঃ শ্ৰেণী ফুটবল প্রতিযোগিতাৰ জৰিয়তে। ইয়াত মুঠ চাৰিটা দলে যোগদান কৰিছিল। উক্ত প্ৰতিযোগিতাৰ চূড়াত খেলত স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষই (কলা) চেম্পিয়নৰ খিতাপ লাভ কৰিছিল আৰু স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষই (কলা) ৰাগার্চ আপ খিতাপ দখল কৰিছিল।

ইয়াৰ পিছত ১৯৯৯-২০০০ বৰ্ষৰ ডিক্ৰগড় বিষ্঵বিদ্যালয়ৰ অনুৰ্গত আন্তঃ মহাবিদ্যালয় ফুটবল প্রতিযোগিতাত যোগদান কৰিবৰ বাবে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ খেলুটৈ সকলক লৈ এটা উপযুক্ত দল গঠনৰ বাবে অনুশীলন আৰম্ভ কৰো। ইয়াৰ পৰাই এটা ফুটবল দল গঠন কৰি ১৮/৯/২০০০ তাৰিখে মৰিয়নি মহাবিদ্যালয় খেল পথাৰত আন্তঃ মহাবিদ্যালয় প্রতিযোগিতা খনি ‘চিনামৰা মহাবিদ্যালয়ৰ বিপক্ষে খেলিবলৈ যাওঁ।’ মই অতি গৌৰবৰেৰে জনাওঁ যে উক্ত খেলখনত চিনামৰা মহাবিদ্যালয়ক পৰাজিত কৰি আমি জয়লাভ কৰো। আন্তঃ মহাবিদ্যালয়ৰ দ্বিতীয়খন খেল পুনৰ ২০/৯/২০০০ তাৰিখে মৰিয়নি খেলপথাৰত অনুষ্ঠিত হয়। পৰৱৰ্তী খেলখনত আমি মৰিয়নি মহাবিদ্যালয়ৰ লগত প্ৰতিবন্দিতা কৰিছিলো। উক্ত খেলখনত আমি পৰাজয় বৰণ কৰিছিলো যদিও আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰদৰ্শন উন্নত মানৰ আছিল।

দীঘলীয়া প্রতিবেদন লিখি মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীৰ অমূল্য অংশ বিশেষৰ অপব্যৱহাৰ কৰাৰ ইচ্ছা নাই। শেষত মোৰ বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত সহায় কৰা মোৰ উপদেষ্টা শ্ৰদ্ধাৰ শ্ৰীযুত মুনীন ফুকন চাৰলৈ মোৰ সশ্রদ্ধ প্ৰণাম জনাইছো। আন্তঃ মহাবিদ্যালয়ৰ সময়ত মোক বিশেষভাৱে সহায় কৰা শ্ৰদ্ধাৰ শ্ৰীযুত সুবোধ বৰা চাৰলৈ মই আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছো।

সৰ্বশেষত যি সকল বন্ধু-বান্ধীয়ে মোক বিভিন্ন ধৰণে সহায় হাত আগবঢ়ালৈ তেখেত সকলক মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো।

সামৰণিত মোৰ কাৰ্য্যকালৰ প্রতিবেদনত অনিচ্ছাকৃত ভাৱে বৈ যোৱা ক্ৰটিৰ বাবে মাৰ্জনা বিচাৰিছো আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নতি

তথা চির মংগল কামনা করি মোর প্রতিবেদন ইমানতে সামরিছে।

জয়তু জে. ডি. এচ. জি. মহাবিদ্যালয়

জয় আই অসম।

বিপুল ডেকা

সম্পাদক, ফুটবল বিভাগ।

ক্রিকেট সম্পাদকৰ প্রতিবেদন :

প্রতিবেদনৰ পাতনিতেই যি সকলে মাতৃভূমিৰ অঙ্গত্ব বক্ষাৰ কাৰণে প্ৰাণ আছতি দিলে সেইসকল শৰীৰদলৈ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জ্ঞাপন কৰিলো আৰু লগতে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ প্রতিষ্ঠাপক তথা চিৰঘৰণীয় ত্ৰীত্ৰী যোগানন্দ দেৱ সত্ৰাধিকাৰ গোষ্ঠীমী দেৱলৈ শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জ্ঞাপন কৰিলো।

১৯৯৯-২০০০ বৰ্ষৰ ছাত্ৰাকতা সভাৰ ক্রিকেট সম্পাদক ক'পে যি সকলে মোক নিৰ্বাচিত কৰিলে তেওঁলোকলৈ মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো। মোৰ কাৰ্য্যকাল আৰম্ভ কৰিয়েই আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত হোৱা আন্তঃমহাবিদ্যালয় ক্রিকেট প্রতিযোগিতা খনিৰ ১৭/১১/৯৯ তাৰিখত মহাবিদ্যালয়ৰ খেল পথৰতে অনুষ্ঠিত হৈছিল। এই খেলত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ে অতি সুন্দৰ প্ৰদৰ্শন কৰি ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ক ১০ উইকেটত পৰাজিত কৰো। এই প্রতিযোগিতাৰ পৰৱৰ্তি খেলত আমি যোৰহাট অভিযান্ত্ৰিক মহাবিদ্যালয়ৰ লগত পৰাজয় বৰণ কৰিছিলো যদিও আমাৰ প্ৰদৰ্শন উন্নত আছিল। ইয়াৰ লগে আন্তঃ মহাবিদ্যালয় ক্রিকেট প্রতিযোগিতাত আমাৰ অভিযানৰ আন্ত পৰে। ইয়াৰ অলপ দিনৰ পাছত আৰম্ভ হোৱা আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ “মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ”ত আন্তঃ শ্ৰেণী ক্রিকেট প্রতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰোঁ। উদ্বোধনী খেলত অংশ প্ৰথম কৰে মহাবিদ্যালয়ৰ উচ্চতৰ মাধ্যমিক পথম বৰ্ষ আৰু স্নাতক পথম বৰ্ষই। এই প্রতিযোগিতাৰ চূড়ান্ত খেলত বাণিজ্য শাখাই কলা শাখাৰ স্নাতক বিতীয় বৰ্ষক হৰুৱাই চূড়ান্ত থিতাপ লাভ কৰে।

এইখনিতে মোৰ কাৰ্য্যকালত প্ৰতিটো ক্ষণতে মোক উপদেশ দিয়া মোৰ বিভাগৰ উপদেষ্টা পৰিত্ব গগৈ আৰু বিজয় শৰ্মা ছাৰলৈ মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো। আন্তঃ মহাবিদ্যালয় ক্রিকেট প্রতিযোগিতাখনত প্ৰতি ক্ষেত্ৰত সুচাৰুক'পে পৰিচালনা আৰু উপদেশেৰে মোক সহায় কৰা সুমন্ত প্ৰতিম শৰ্মা আৰু গোটেই বছৰ মোৰ কাৰ্য্যকালত মোক বিশেষভাৱে সহায় কৰা মোৰ মৰমৰ বন্ধু বাজীৰ বৰা আৰু বিশ্বজিত বৰালৈ এই ক্ষণতে মোৰ হিয়াভৰা আন্তৰিক ওলগ

আৰু ধন্যবাদ যাচিলো।

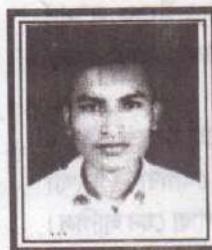
সৰ্বশেষত মোৰ সীমিত জ্ঞানেৰে পৰিচালনা কৰা ক্ৰিকেট বিভাগৰ কাৰ্য্যকালত অনিশ্চাকৃত ভাৰে বৈ যোৱা ভূল ক্রতিৰ বাবে ক্ৰমা বিচাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, শিক্ষাগুৰু সকল আৰু কৰ্মচাৰীলৈ ধন্যবাদ যাচিলো। অন্তত মহাবিদ্যালয়ৰ মোৰ আটাইতকৈ অদ্বাৰ অধ্যক্ষা ডঃ বিভা বৰা বাইদেউলৈ মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰি মোৰ প্রতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলো।

“জয়তু জে. ডি. এছ. জি. মহাবিদ্যালয়”

নিমন বৰুৱা

ক্ৰিকেট সম্পাদক।

ছাত্ৰ জিৰণি কোঠা সম্পাদকৰ প্রতিবেদন :

নমস্কাৰ প্ৰহণ কৰিব,

ভাৰত মাতৃৰ অখণ্ডতা বক্ষাৰ নিৰ্মিতে যি সকল ভাৰতীয় সন্তানে সংগোৱৰে নিজ দেশ মাতৃৰ বাবে জীৱন আছতি দিলে আৰু অসম মাতৃৰ সুযোগ্য সন্তান স্বৰূপ জিটু গণ্গৈ আৰু উদ্বৰ দাসৰ দৰে বীৰ সকলে দেশ বক্ষাৰ গৌৰৰ গোটেই বিশ্বৰ আগত দাঙি ধৰিলে তেওঁলোকলৈ মোৰ প্রতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে যাঁচিছো এটুপি অঞ্চল। অক্ষকাৰ লেওচি পোৱৰ বাট দেখুওৱা জীৱন গঢ়াৰ কমাৰশাল স্বৰূপ। জে. ডি. এছ. জি. মহাবিদ্যালয় খন বোকাখাতীয়া বাইজ তথা দাতাদেৱৰ আপান চেষ্টা আৰু মৰমৰ বাঞ্ছনেৰে গঢ়ি উঠা এই মহাবিদ্যালয় খন বোকাখাত বাসীৰ বাবে অন্যতম উচ্চশিক্ষাৰ প্ৰাণকেন্দ্ৰস্বৰূপ। জে. ডি. এছ. জি. মহাবিদ্যালয়ৰ দৰে পৰিত্ব শিক্ষানুষ্ঠানত ছাত্ৰ জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদক ক'পে মোক বিনা প্ৰতিদৰ্শিতাৰে নিৰ্বাচিত কৰাত মহাবিদ্যালয়খনৰ সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা বন্ধু-বন্ধুৰালৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো।

ছাত্ৰ জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদকৰ দৰে গধুৰ বোজা কাৰ্য্যতলৈ গই যিথিনি কলেজ সংবিধানৰ অনুৰ্গত কাম সেই সকলোখিনি এই সকল প্রতিবেদনখনত বৰ্ণাই শ্ৰেণি কৰিব নোৱাৰো। তথাপি মোৰ ক্ষুদ্ৰতম অভিজ্ঞতাৰ ফালৰ পৰা দুআষাৰ লিখিবলৈ মই বাধ। কাৰ্য্যকালৰ আৰম্ভণিতেই মোৰ চকু পৰিল জিৰণিকোঠাটোৰ জৰাজীৰ্ণ অৱস্থা তথা বিশৃংখল পৰিবেশৰ ওপৰত। বিশৃংখল পৰিবেশটোৱে যৎপৰোচিত তদাৰক কৰি উন্নতি কৰিব পৰা গ'ল যদিও পুঁজিৰ অভাৱৰ বাবে সেই কাম সম্পূৰ্ণ হৈনুঠিল। ফলস্বৰূপে জিৰণি কোঠাটোত এক অভাৱনীয় অৱস্থা হৈছিল গৈ। যি কি নহ'ওক সকল মুখত বোলে বেছিকে ডাঙৰ

কথা শোভা নাপায়। কথাতে কয় নহয় মুখ মেলিলে কোরাবি ফাটে। তথাপি মোর কার্যকালত মই নিজে তথা মোর উপদেষ্টার পে থকা নগেন্দ্রনাথ নায়ক চাবে যিমান সন্তু সিমানখিনি জিৰণিকোঠাটো সুশ্ৰূত কৰি বাখিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলো। ছাত্র জিৰণি কেঠাৰ উমতিকল্পে মই যিথিনি আঁচনি হাতত লৈছিলো সেইথিনি কৰিবলৈ নৌপাওঁতেই মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ আহি পালেহি। বোকাখাত জে. ডি. এচ. জি. কলেজত খেলা-ধূলাৰ প্রতি অনুৱাগ থকা ছাত্র-ছাত্রীৰ অভাৱ নাই যদিও উপযুক্ত সা-সুবিধা তথা নিয়মিত প্ৰশিক্ষণৰ অভাৱত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ প্রতিযোগীসকলৰ উন্নত খেল প্ৰদশনিত হেঞ্জোৰ স্বৰূপে দেখা দিছে। এইবোৰ অসুবিধাৰ কাৰণেই আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা এজন ভাল খেলুৰে গোলোৱাতো ব্যাধাত জন্মিছে। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ আৰম্ভ হোৱাৰ আগতে মই ছাত্র সকলৰ অনুশীলনৰ কথাটো যথেষ্ট গুৰুত্ব দিছিলো যদিও খেলা-ধূলাৰ সামগ্ৰীৰ অভাৱে ইয়াক সম্পূৰ্ণ হ'বলৈ নিদিলো। কথাতে কয় নহয় “ভৰা কথা নহয় সিঙ্কি, বাটত আছে কণা বিধি”।

কিন্তু আচৰিত ধৰণে মোৰ কার্যকালৰ উৎসাহ স্বৰূপে এইবাৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত ছাত্র সকলৰ বিভিন্ন খেলত যোগদানৰ সংখ্যা যথেষ্ট বেছি। যাৰ ফলস্বৰূপে মোৰে বিৰাট উৎসাহ পোৱা যেন সাগিল। আচলতে “মন কৰিলেই চন বাকিৰ মাটিত ধন।” ঠিক তেনেদেৰে ছাত্র সকলৰ প্ৰতিভা বিকাশৰ বাবে মই যথেষ্ট কষ্ট কৰিছিলো আৰু ছাত্র সকলৰ যোগদানৰ নিৰিখে মোক যথেষ্ট উৎসাহিত কৰিলে আৰু ময়ো ছাত্র জিৰণি কোঠাৰ খেল সমূহ সুচাৰুৰূপে সম্পাদনা কৰিলো।

মই যথেষ্ট দুখভাবে জনাওঁ যে মোৰ অধীনত থকা ভাৰোত্তোলন খেলৰ বাবে সকলো যো-জা কৰিলো যদিও ছাত্র যোগদানৰ সংখ্যা কম হোৱাৰ বাবে সেয়া হৈ নুঠিল।

সদৌ শেষত মোৰ কার্যকালৰ সকলো দোষ-ক্ষতিৰ ক্ষমা বিছৰি তথা মোৰ কার্যকালত মোৰ উপদেষ্টাৰ পে থকা নায়ক চাবক তথা

কাৰ্যক্ষেত্ৰত মোক সহায় কৰা বিজয় শৰ্মা চাৰক মোৰ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছো। তাৰোগৰি মোক সকলোদিশৰ পৰা সহায় কৰা দিপাকৰ, আকাশ, অভিজিৎ, সৌৰভ, ভূপেশ আদিলৈ মোৰ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰি মোৰ প্ৰতিবেদনৰ ইমানতে সামৰণি মাৰিলো।

“জয়তো জে. ডি. এচজিয়ান

জয়তো আই অসমী।”

মোৰ বিভাগৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ খেলসমূহৰ ফলাফল :

টেবুল টেনিচ (একক) :

১ম নিপন বৰুৱা - (বিজয়ী)

২য় উত্তম বৰা - (বিজিত)

টেবুল টেনিচ (বৈতে) :

১ম উত্তম বৰা আৰু ঘৃতুমণি গণ্গে - (বিজয়ী)

২য় নিপন বৰুৱা আৰু ইচটিৱাক আহমেদ - (বিজিত)

দৰা :

১ম অৰূপ বৰা - (বিজয়ী)

২য় বিপুল বাজবংশী - (বিজিত)

একক কেৰম :

১ম উত্তম বৰা - (বিজয়ী)

২য় শুঙ্গ দাস - (বিজিত)

বৈতে কেৰম :

১ম নিপন বৰুৱা আৰু দুল শইকীয়া - (বিজয়ী)

২য় সৌৰভ হাজৰিকা আৰু আকাশ ফুকন - (বিজিত)

তয় নৰজ্যোতি বৰা আৰু নবীন পানিকা

দিব্যজ্যোতি শইকীয়া

সম্পাদক, ছাত্র জিৰণি কোঠা।

তাম চৰাম শিৰী কুলীনী ত্যাগী পৰামৰ্শীয়ে কুলীনী ত্যাগী

সচৰ্তু। কুলীনী ত্যাগী নেশণ চৰাম ত্যাগী ত্যাগী ত্যাগী

সচৰ্তু। ত্যাগী ত্যাগী নেশণ চৰাম ত্যাগী ত্যাগী ত্যাগী

CONTENTS

Editorial

English Section

- Monday's Guest
- Tuesday's Self-Discipline
- Friday's Magazine
- Saturday's Column
- Sunday's Review
- Sunday's Books
- TV's Movie
- Rhythms & Poetry
- Mr. President Motivator
- Gossipy Details
- Missed Opportunities
- International Summary
- Tales from the Past
- Tales from the Future
- About
- Millions' Rapid Growth
- What's Hot
- Sunday's Crossword

JDS GIAN

Nitulmoni Tamuli
Editor

Babulal More
Adviser

CONTENTS

Editorial

- **Floods of the Brahmaputra in Assam**
(A management approach)
 - ◆ Mondira Saika
- **Inculcate Self-Discipline**
 - ◆ Kowori Mahanta
- **Woman**
 - ◆ Aftafizur Rahman
- **Smile**
 - ◆ Tarun Bora
- **My Mother**
 - ◆ Rijaul Ahmed
- **My Sweet Mother Love**
 - ◆ Ranjit Doley
- **Millennium**
 - ◆ Nitulmoni Tamuli
- **There was no one**
 - ◆ Polash Pathori
- **Vain**
 - ◆ Nilufa Yashin Begum
- **What's Love**
 - ◆ Sangeeta Ghosh

Floods of the Brahmaputra in Assam

(A Management Approach)

Mondira Saikia

Introduction :

Assam is situated in the North-Eastern part of India and is a principal state of the North-Eastern region. It is surrounded by some states of India and some independent foreign countries. According to 1961 census, the total area of land occupied by Assam was 50043 sq. miles. But after the creation of Nagaland, Meghalaya, Mizoram etc. the geographical area of Assam becomes 78,528 sq. km. and roughly it is occupying 2.5 percent of India's total land surface. Assam has mainly two natural divisions -- one hilly region and the other plain region. The plain region of Assam consists of the Brahmaputra valley and the Barak valley. The geographical area of Brahmaputra valley is about 54,400 sq. km. while the Barak valley and hilly region are occupying 7000 sq. km. and 15000 sq. km. respectively.

Causes :

The flood in Assam is not only a natural problem but a national problem also for the state of Assam. With the advent of the wet monsoons in May and June, it starts raining in Assam and continues for two to three four months that follows. This period of the year is the rainy season. In this season, the chief crops of paddy is planted in the plains of Assam. The rivers of Assam are perennial. They never dry-up. The Brahmaputra has flown through Assam. On the southern part originate in the Himalayas. During summer season the snow on the Himalayan please started melting. The snow water adds with the rain water during this season and the rivers overflow and cause the flood. Assam is situated on the seismic belt and several big earthquakes have taken place over the centuries. It is said that the earthquakes have raised the river beds of the mighty river Brahmaputra, Barak and their respective tributaries. As a result, the river of

Assam cannot carry away all the water and this excess water submerges the low-lying areas of both the two valleys of Assam. This is how flood occur in Assam. On the other hand, the under utilisation and undulations of the water resources, due to the lack of proper attention of central Govt. and financial assistance, lack of proper and family adoption of long-term measures both by the centre and state, it fails to contribute even a minimum for the upliftment of the poor economy of Assam. In spite of vast potentialities of establishing various river valley projects on the river Brahmaputra, Barak, Dhansiri etc. Which is an important tool for controlling and regulating the pressure of flood, till now no any projects are built to store the excess water. Thought from economy and industrial point of view, these projects are too much essential for expanding irrigation facilities to the farmers and power generation to meet the increased needs of the industries, Govt. pays no attention regarding the fuller utilisation of this natural resources. So the Assam economy may often by remarked as "Paradox Of Poverty in the midst of Plenty." Lastly, due to the insufficient and unscientifically constructed culverts, pools, embankments and the corruption and misused of funds allotted by the centre and state push-up the flood situation into a critical position. As a result, the river Brahmaputra and the Barak having been the life live for the economy of Assam. Yet it stands as a ocean of sorrows for the whole region.

Damages due to flood :

According to latest statistics, the chronically flood prone area in Assam is 4,75 lakh hectares. However this area fluctuates from year to year due to erratic behaviour of monsoons and other reasons. The flood prone area lies along the river Brahmaputra and Barak and its major tributaries.

I welcome my respected teachers, students, friends and you all this 14th issue of our college magazine "JDSGIAN"

The students of this college have given a chance to serve them and the institution by electing me as a 'English Magazine' Secretary. Now my session is over and the balance sheet of my success and failure is now in front of you all.

I started my session from the "College Week." I had arranged the poetry recitation (English) competition.

Literature is the back bone of nation and rase :

This sentence has an important ; Because without literature we cannot live well. It helps us to know past, future and present life of a nation. But in our society a very small number of people give attention in it. In current times, youths are addicted to Drug, Lottery and gambling and terrorist activities are increased in full swing. These destroy literary mind and morality of our youth. So we ought to improve our literature and literature turns youths into real life. Magazine is also a part of literature. So, we should try to improve our magazines.

The Magazine is useful to us both as a source of entertainment and as a means of education. Magazine help us to keep ourselves up to date as far as the World around us is concerned. But the greatest significance of reading Magazines perhaps its in the fact that they make us feel one with the rest of mankind. By forcing us out of our narrow limits they successfully widen the horizon of our interests and make us intellectually alert, we also being to realise that humanity as a whole has a lot of problems in common. This realisation help us to develop a better and a more comprehensive out look on life.

Gratitude :

Many friends, teachers, brothers and sisters helps me to publish this magazine JDSGIAN. So, at the out set I am grateful to them for their help I cannot express it in language. My friends - Monoranjan, Abhijeet, Mitu, Akash, Dipankar (Maina), Srinmoy, Tribeni, Srimanta, Pallav, Sourov, Dibyajyoti, Rupjyoti (Maina), Pankaj (Santu), Pankaj, Barun, Biman, Pollobi, Sandha, Usha, Anita, Aroti, Sister - Runumi, Sangeeta, Brother - Jitu da, Pradip da, Prasenjit da, and executive body helped me to publish the magazine. I convey my gratitude to my respected teachers Mr. Babulal More, Mr. Mridul Boruah and Principal Dr. Bibha Borah.

The literary side of our college is very week. So I try to develop literary side of our college, but students are not interested to write articles, Poems etc. in English and do not try to join this competition. A very small number of students have join in this competition.

Result of English Recitation competition 1999-2000

1st Prize - Kowori Mahanta.

2nd Prize - Divya More.

3rd Prize - Madhusmita Kalita, Jayashree Borthakur.

At last my heartfelt thanks and sincere gratitude remain with all JDSGIAN.

Long live JDSGIAN

Long live Assam

**Nitul Moni Tamuly,
Editor**

JDSGIAN

**E
D
I
T
O
R
I
A
L**

The flood water inundates the areas for varying periods and depths depending upon the intensity of rainfall in the catchment areas causing damage to standing crops / trees, livestock, wild life, roads and communication as well as displacement starvation and many other adversaries of people. Often floods displace the landscape for the affected area due to damages of houses, rods selling of the fields/bells causing degradation of the entire environment. The floods again come in varying waves ranging from 1 to 5 times in a particular year.

The human being along with the livestock is the worst sufferer due to floods. The people of these affected areas are dependent upon agriculture, if their suffering become intolerable when their means of livelihood is at stake. Floods sometimes cause permanent damage to the cultivated land by large deposits of sand and carrying of the toxic waste materials from the near by industrial establishment. Even the irrigation channels are damaged during floods. Thus the servile of the affected people becomes difficult unless their miseries are mitigated by immediate relief and development.

The total damage done by the occurrence of major Flood in Assam during the different years are given in the below table :-

MAJOR FLOODS

year	Area affected (m ha)	Cropped area affected (m ha)	Plan. affected (m)	Total damages (Rs. Crore)
1954	2.9	0.3	1.3	15.77
1962	1.59	0.36	3.9	20.32
1966	1.78	0.40	4.6	22.53
1973	2.75	0.29	2.29	16.49
1977	1.1	0.45	4.5	31.08
1980	1.16	0.29	3.36	39.80
1984	1.52	0.49	5.68	50.82
1987	3.08	0.99	9.46	50.60
1988	4.22	1.13	12.68	708.84
1993	1.25	0.22	5.30	
1988	0.97	0.24	4.70	1000.00

How to manage it :

The flood management measures may be

classified as structural measures and Non-structural measures.

These are indicated below :

(i) Structural Measures :

(a) Steps taken by the Govt. of Assam :

Over the year, the Assam Govt. has constructed the following works in the Brahmaputra valley and the Barak Valley :

(i) Brahmaputra Valley
a. Brahmaputra - 985 km.
b. Tributaries - 2568 km.
c. Anti erosion Scheme - A21 Nos.
d. Drainage channel - 600 km. | (ii) Barak Valley
a. Barak - 214 km.
b. Tributaries - 524 km.
c. Anti erosion Scheme - 81 nos.
d. Drainage channel - 124 km. |
|---|--|

(b) Role of Brahmaputra Board :

The Board has identified several projects. The salient feature of scheme of these projects are as follows :-

(i) Dihang Dam Project.

(on Siang river at Retung village of Arunachal Pradesh 40 km. up stream of Pasighat.)

Reduction of flood - 1.0 m at Pandu.
 Dam - 296 m high rockfill dam.
 Hydropower capacity - 20,000 MW.
 Cost of Electricity - 15.0 paisa/kwh.

(ii) Subansiri Dam Project :

(on Subansiri at Assam and A. P Border near Gerukhmu 70 km. from North Lakhimpur)

Reduction of Flood - 0.25 m at Neematighat and there will be no flood in Subansiri basin.
 Dam - 257 m high rockfill dam.
 Hydro power capacity - 48,000 MW.
 Cost of electricity - 17.80 paisa/kwh.

(iii) Barak multipurpose dam project :

(on Barak river at Tipaimukh Assam, Manipur, Mizoram Border)

Reduction of flood - 75% flood of Barak Valley will be moderated.
 Dam - 162 m high rockfill dam.

Hydropower capacity - 1500 MW.

(iv) Pagladia Dam Project :

(on Pagladia river near Thalkuchi village, about 26 km dram U/S Nalbari)

Reproduction of flood - Nalbari town will be protected from flood.

Dam - 26.2 m high and 23m long Earthfill dam (Horse shoe type).

Hydropower capacity - 3 MW.

It is matter of pleasure that the Gove. of India have rebased first phase of the sanctioned fund for Pagladia Project.

2. Non structure measures :

(a) Modification of the Cropping pattern :

There is scope to improve the socioeconomic condition of flood affected people by modification of the cropping pattern :-

Rice, which is the staple food of the people will continue to receive priority in any cropping programme of the flood affected area. However urgent attention will have to be given for growing rice before and after the flood period. This can be done by raising direct sowing of ahu crop of shorter duration (within 100 days) before the usual onset of flood. Farmers use mixtures of ahu and bao rise to ensure at best one rice crop in the event of serious flood. Late Sali crop with agronomic manipulations in case of early cessation of flood is possible to compensate at best total crop loss. In highly sited soils, boro rice can be grown in Nov.-Dec. and harvested before the onset of flood. However, to receive a good yield from the rice crop, attention will have to be paid for using seeds of Hyv and improved agronomic practices with provision of life saving irrigation.

b. Cultivation During flood free period :

Farmers in the flood affected areas will have to give greater attention to grow crops in the flood free period i.e. from Oct.-Nov. to April-May. Various crops and vegetables can be raised during this period depending upon the soil types and market availability. Some of these crops are blackgram/greengram, mallets, wheat, rape and mustard, pea, potato, onion and summer vegetables. Farmers can have very good production from these crops by use of improved seeds and agronomic practices as this season has high potential for higher crop yield.

c. Economic Enterprises of Farmers' Organisation :

The farmers' organisations or co-operatives will have multifarious jobs the arranging short term agriculture loan, inputs for raising crops/animals, maintaining reserve stock of seeds/folders, marketing of farm produce, processing and storage of farm produce. It has been notice that even the food habit of the affected people have gradually changed, example : Use of wheat products. Integrated farming systems along with other economic enterprises will help the flood affected people in their socioeconomics development process. One example may be handloom and handicraft production by improved design and quality for market.

Conclusion :

The entire strategy for flood prone areas needs an effective agricultural extension programme. The Govt. departments and the NGOs, local organisations with peoples participation can help the flood affected people in working out alternatives for improving their socioeconomic condition.

(She is a student of T. D. C. 3rd year)

Remember :

- Better be without food than without honour.
- No man to be happy is to make others happy.
- To see the right, and not do it, is cowardice.

MY MOTHER

MOM

Kijan Aman

Twinkling stars and pictures of moon
 After sunrise the sun
 See at this place where is
 Beginning of fire.
 I am one who the world made
 This is my power.
 Remembering her in life gives
 A my life can
 Not to give her back him
 She has no voice
 I am now to given the chance
 to set an end for others

INculcate Self-Discipline

Happy will come to me for
 If she will be happy
 She is suffering for the humanity
 I you can you are

We often feel that we have set impractical or fetched goals for ourselves and that there is not enough time in a day to accomplish what we wish to achieve. This feeling comes from a sense of inadequacy when we do not know how to properly organise ourselves, our time and our life. We are often detracted by everyday problems and spend most of our time in sorting out trivialities. Consequently, we find the time running out and end up with not being able to do what we wished to do. Self-discipline is one quality that helps us deal effectively and expeditiously with day to day problems and bring out the best in ourselves, discover our hidden talents and live life to the full. It is the characterise of our success as it does away with depression, hostility or fear. Once this is achieved, the taste at hand becomes easier to accomplish. It makes us realise that all of us are a great deal more capable than we ever realise.

Self-disciplines forms a fixed idea or target. Once we have made up our mind to achieve something and have set our eyes on our goal, no distractions or criticising can waver our resolve or

soft or lose heart
 With power of better
 Qualities as a child
 But living to be better
 With qualities past
 One's personality lesson
 Bringer of power
 Center of science
 Be good to self
 She will be good to you
 Pictures of kindness
 And today sing this
 Full pens set and the smile
 Of the world you will see
 Give to now

Kowori Mahanta

weaken it. This is what has enabled even the crippled and the handicapped to scale the height of glory.

Self-discipline is acquired when we condition our mind and body towards a particular goal. Once this is done, along with other leadership quality, we become a source of inspiration to our peers and colleagues.

A self-discipline person can thus become the master of his own testing. Once inculcated and acquired, it can be commanded and conceived into a desired direction.

But for acquiring self-discipline, we shall have to do away with escapism, finalisation and avoid adopting short cuts to success and fame, which have become the present order of the day. Thus the question arrests ! How many of us have really calculated the quality of self-discipline and have adopted a positive attitude towards life? And the answer remains to the readers to reply.

(She is a student of T. D. C. 2nd year)

POETRY

'WOMAN'

Aftafizur Rahman

Soft as rose petals
 With thorns to protect,
 Guileless as a child
 But trying to be perfect.
 With countless facts
 God's beautiful creation,
 Builder of homes
 Creator of nations.
 Be good to her
 She will be good to you,
 Epitome of kindness
 Also loyal and true.
 But harm her and the sting
 Of her weapons you will feel,
 Her enmity with you
 With poison she will seas.
 She is the new woman
 Raw or refined,
 What she is, can be
 Is still left undefined.

(He is a Student of B.A. 3rd year)

SMILE

Tarun Borah

Smile costs nothing, but gives much.
 It enriches those who receive.
 It takes but a moment, but the memory of it.
 Sometimes lasts forever.
 A smile creates happiness in the home
 Fosters good will in business
 and it is the first step of friendship.
 It brings rest to the weary, cheer to the discouraged,
 sunshine to the sad and
 It is nature's best gift for trouble.
 Yet it cannot be bought, begged, borrowed or stolen.
 Some people are too tired to give you a smile
 give whom one of yours and make them happy.

(He is a Student of T.D.C. 3rd year)

MY MOTHER

Rijaul Ahmed

Twinkling stars and brightness of moon
 After setting the sun,
 She is like there things as
 Nightingale of fun.
 I have sun the whole world
 Thy is my heart,
 Remembering her in all the times
 As my life cart.
 Not to give her any pain
 By any of voice.
 Lord must be given the chance
 To do as her choice
 Happiness will come to me yet
 If she will be happy,
 She is neither God, nor anything
 She is my mummy !

MY SWEET MOTHER LOVE --

Ranjit Doley

O! dearly Mama
 How I wish to love u
 'Coz' you are my only one
 who protects me from all sorts of waves,
 when storms come and makes me pain
 O! my only real mama
 How soft and sweet is your love
 'Coz' you makes me forget miseries
 And because of your love and caring
 I say, "My Sweet Mother Love."
(He is a student of H.. S. 2nd year)

MILLENNIUM

(The step of 21st century)

Nitul Moni Tamuli

'O' what is going on Earth?
The earth is covered only by
Blood, Sight grief
Because, the blood of that barbaric civilisation
Is still mingling in our blood,
Thereupon,
We kill our own brothers
We are going blind.
In our own self interest,
Bullet is the only solution
Of our problems !
But, we cry loudly --
"We are the civilised people
Of the, 20th, century?
So, can we say hope from the coming century.
Can we say bravely.
There
We are really the man of
MILLENNIUM

(He is a student of H. S. 2nd year)

THERE WAS NO ONE

Palash Pathori

There was no one
to hear.
Stores wards of my heart.
There was only a table, a bed
and a few books
Who heard stores words of my heart.
They heard there.
They are hearing now
They hears.
They will be hear.
Words of unexplored of my heart
It will be Null and Void,
In cold blood, out and out
On the last of my death.

(He is a student of H.S. 1st year)

VAIN

Nilufa Yachin Begum

I cannot live in vain,
It I live here;
My heart is breaking up,
I cannot live in vain,
If I take a rest
I want a life now.
Which is free from pain,
There will be only fun.
There will not be sin;
Which will come soon.

(Bagum is a student of H.S. 1st year)

WHAT'S LOVE !

Sangeeta Ghosh

Love is a gift to treasure
forever given by God
without price leg or measure.
Love is conselfish understanding
and kind for it sus with its --
heart and not with its mind.
Love glow makes life makes
Problems light, love makes all things
Seem more worthwhile
Love is a sincere emotion
that gives meaning to love.
Love is a gentle feeling and
caring for the loved one,
through times of fun and strife.
There's nothing like love
to make a day
memorable and sweet
in every way.

Love is pristine and fresh
as petals with dew.
Love is always real
Love is true.

(She is a Student of B. A. Final year)

মহাবিদ্যালয়ৰ জনদিয়েক সাহিত্যনুবাগী আৰু নৰোৎসাহী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীঃ

I cannot live in air,
If I live here;
My heart is breaking up,
I cannot live in air,
It's a loss.
চোপা পেণ্ড,
প্লাবিতা শৰ্মা
সংগীতা ভুঞ্চা
বিকাশ বড়ি
নিলকান্ত শহীকীয়া
নিলোফা ইয়াচিন বেগম
বাজীৰ ঘোষ
অজিত বড়ি
বনোজ মৰাং
বিউটি বৰুৱা
হেমকান্ত বড়ি
হিৰণ্য বাজখোৱা
সুদেৱৰ তামুলী
ৰাতুল শহীকীয়া
নিৰু মিলি
অভিজিৎ হাজৰিকা
জিতু কাকতি
ইন্দিৰা দলে
মেকিবুৰ বহমান
বিশ্বজিত বড়ি
পৰিত্ব বাজখোৱা
নিত্যানন্দ লইং
মালা গণ্গৈ
পল্লবী বৰা
জ্যোতিময়ী দুৰৱা
নির্মালী বৰা
জয়ন্ত জিৎ
মালা বৰুৱা
মৌচুমী বৰুৱা
অসীম হাজৰিকা
জ্যোতি বৰা

ত্ৰিদিপ বাৰুকীয়াল
পংকজ বৰা
পল্লবী ফুকন
সুশীলা চূবা
ৰঞ্জিত বড়ি
বিদ্যুত হাজৰিকা
বিজু বৰা
ত্ৰিদিশা দুৰৱা
লক্ষ্মীৰাম বৰা
ভবেন লইং
অমৃত নাথ
হেমন্ত লইং
তোলন বৰা
অশোক কুমাৰ বৈশ্য
নন্দেশ্বৰ পেণ্ড
কেশৰ উপাধ্যায়
পৰাণ মৰাং
পিংকী আগৰৰালা
গীতাঞ্জলী ডেকা
তুলুমণি শহীকীয়া
গীতাঞ্জলী সিংহ
বৌচন আৰা বেগম
অনুপম বৰদলৈ
গোপীনাথ মৰাং
জয়ানন্দ দলে
নিতুলমণি তামুলী
লতা গণ্গৈ
অনিল বড়ি
কপনাৰায়ণ উপাধ্যায়
অমৃত কুমাৰ নাথ
মঃ উৰাদিহখান চৌধুৰী

(বিশেষ অনুবিধাবশতঃ এই সকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ লিখনি প্ৰকাশ কৰিব পৰা নগ'ল) - সম্পাদনা সমিতি